

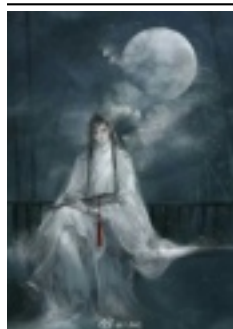
Duyên Hay Nghiệt, Cốt Chỉ Một Chữ Ái

Contents

Duyên Hay Nghiệt, Cốt Chỉ Một Chữ Ái	2
1. Chương 1: Tiết Tử	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	53
23. Chương 23	55
24. Chương 24	58
25. Chương 25	61
26. Chương 26	63
27. Chương 27	66
28. Chương 28	69
29. Chương 29	71
30. Chương 30	74
31. Chương 31	77
32. Chương 32	79
33. Chương 33	82
34. Chương 34	85
35. Chương 35	88
36. Chương 36	90
37. Chương 37	93
38. Chương 38	96
39. Chương 39	99
40. Chương 40	103
41. Chương 41	105

42. Chương 42	108
43. Chương 43	109
44. Chương 44	112
45. Chương 45	114
46. Chương 46	117
47. Chương 47	120
48. Chương 48	122
49. Chương 49	124
50. Chương 50	127
51. Chương 51	129
52. Chương 52	131
53. Chương 53	134
54. Chương 54	136
55. Chương 55	139
56. Chương 56	141
57. Chương 57	144
58. Chương 58	146
59. Chương 59	149
60. Chương 60	151
61. Chương 61	153
62. Chương 62	155
63. Chương 63	158
64. Chương 64	160
65. Chương 65	162
66. Chương 66	165
67. Chương 67	167
68. Chương 68: Vi Thanh	168
69. Chương 69	169
70. Chương 70	174
71. Chương 71	176
72. Chương 72	178
73. Chương 73	189
74. Chương 74	196
75. Chương 75	199
76. Chương 76	201

Duyên Hay Nghiệt, Cốt Chỉ Một Chữ Ái

Giới thiệu

Thể loại đam mỹ cổ đại, cung đình, ôn nhu công x lãnh đạm ngạo kiều thụ, ngược tâm, ngược thân, s

1. Chương 1: Tiết Tử.

CHƯƠNG 0: TIẾT TỬ.

Bình minh.

Một vài tia nắng nhẹ luồn qua khe cửa chiếu vào phòng. Một căn phòng tối tăm, tồi tàn. Từng thanh gỗ mục được dựng bên góc tường. Đồ cũ phủ một lớp vải mỏng bị vứt la liệt khắp nơi. Rơm rạ phủ khắp nơi, một vài con chuột chạy nhanh qua sàn nhà.

Không khí nặng nề, ngột ngạt, ẩm thấp.

Phía trên nóc nhà đã có một vài lỗ hổng nhỏ, đủ để những tia nắng mai yếu ớt có thể chiếu vào, xuyên qua lớp không khí bụi bặm, dừng lại trên góc bộ y phục đồ rực bị vứt sòng soài. Hoa văn trên y phục tinh tế và tao nhã, lại còn là chất vải thượng hạng. Chắc hẳn chủ nhân của hẳn không phải là người tầm thường. Bên cạnh đó là một đôi hài đồ rực cùng hoa văn cũng không được xếp ngay ngắn.

Trên một đồng rơm rạ được xếp tạm bợ gần ngang, một người nam tử tuyệt mỹ đang nằm trên đó. Người đó mang khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng hiện tại thì đã vẹo vọ không còn nhìn ra hình dáng. Da đã trở nên trắng bệch, trán ướt đầm. Từng giọt mồ hôi chảy dọc theo tóc mai từ từ nhỏ xuống đồng rơm rạ. Đôi môi đã bị cắn đến rách tươm.

Trên người là một bộ áo ngủ mỏng tanh, nhưng nhìn thoáng qua cũng là hàng thượng hạng. Cái áo thấm mồ hôi bao quanh cái bụng nhô cao đang phập phồng của người này.

Hắn đang đau, rất đau.

Đã hơn nửa ngày trôi qua, đau đớn vẫn vây quanh lấy hắn. Thống khổ vẫn quấy nhiễu không chịu rời.

Hắn phải làm sao đây. Ở cái nơi cô sơn cùng cốc này, chẳng ai khác ngoài hắn cùng hai tử chờ ra đời thì kiếm đâu ra bà đỡ, kiếm đâu ra đại phu giúp hắn đây. Hắn chỉ còn biết dùng toàn bộ sức lực và cầu mong hai tử được bình an.

– A- hô... hô... Ách-

Hắn cắn chặt môi, một tay đưa lên cổ ấn bụng xuống, tay còn lại thì nắm chặt lại. Móng tay sắc hoắm đâm vào thịt làm máu chảy từ lòng bàn tay ra đỏ thẫm.

.
. .
.

– Hoàng thượng, cả đêm nay người đã không chớp mắt chút nào. Giờ vẫn chưa đến giờ thượng triều. Kính mong hoàng thượng...

Người đó cũng không quay mặt lại, chỉ đưa tay ra hiệu.

Vị công công thấy vậy liền im lặng rồi từ từ rời khỏi đó.

Vị nam tử được gọi là hoàng thượng kia vẫn lặng yên ngắm vầng dương đang lên. Đêm nay không hiểu sao hắn chợt thấy trong tâm can vô cùng trống rỗng. Cảm giác thiếu hụt mà hắn cố quên đi lại ùa về. Hắn lại nhớ về người kia. Nhưng nhớ về làm gì thứ đã không còn là của mình. Người kia đã chủ động ly khai. Chủ động rời bỏ hắn. Hắn là hoàng thượng Thần Quốc có cái gì là hắn không thể cho người đó, sao người đó lại rời bỏ hắn để về với tên hoàng đế Nguyên Quốc vô lại kia? Tại sao? Một câu hỏi mà hắn vẫn chưa thể trả lời bao lâu nay. Hắn có cái gì không bằng tên khốn đó?

.

.
.

Trong phòng chứa củi nam tử lại tiếp tục lấy tay đẩy bụng, tiếp tục từng chút, từng chút một cố gắng dùng sức.

Chậm rãi nén đau đưa tay đến phía sau kiểm tra. Hạ hấn đã xả ra như một cửa động, máu pha nước ối thành thoảng lại ồ ạt trào ra. Không khí tản mát mùi kinh khủng. Dạ dày hấn đã bị đè ép đến không thể chịu được. Cơ nôn nghén ngày nào lại như trở về.

– Hàn Băng... – Hấn cố gọi người kia để có thêm sức lực.

.
.
.

Trong tấm cung lông lấy xa hoa, một người nam tử tuần tú diện long bào ngồi trên long kỉ, gương mặt có vẻ tức giận.

Bên dưới, một vị quan đang run cầm cập, quỳ gối, không dám ngẩng mặt lên.

– Tìm lại cho trẫm.

– Thần... Thần.... sẽ... cố gắng... mong bệ hạ bớt giận.

– Cút hết.

Tất cả mọi cung nữ cùng thái giám lập tức lui ra ngoài.

Hấn nghiến răng. Tay nắm thành nắm đấm, nắm thật mạnh xuống:

– Hạ Mẫn, ta không tin ta không tìm nổi người.

.
.
.

– A- hô... hô... ư...

Lại một lần liễu mạng đưa tay ép thai. Hấn mệt mỏi, gần như không còn chút sức lực. Cơ thể đã muốn ngất đi. Thần trí bất minh.

– Hàn... Băng... – lại thêm một lần gọi tên.

.
.
.

– Hoàng thượng, gió đã lên. Người cũng nên tạm lánh vào trong kéo ảnh hưởng đến long thể.

Vị công công đó lại một lần nhắc nhở.

– Trẫm muốn xem mặt trời lên.

Nam tử vẫn chăm chú nhìn vầng dương dần lên cao, cảm nhận không gian đang sáng dần lên.

Hạ Mẫn. Hấn chỉ muốn một mình người đó. Hàn Băng hấn chỉ cần một mình Hạ Mẫn. Nhưng người đó hiện đang có một cuộc sống của riêng mình. Và cuộc sống đó không hề có hình bóng của hấn.

.
.

.
Bên trong phòng chứa củi. Nam tử đang đau đớn bồng kinh hãi kêu lên. Hình như hắn cảm thấy cái gì đó. Là hài tử. Hài tử của hắn. Là kết tinh tình yêu giữa hắn và Hàn Băng.

Đầu đứa bé đã dừng lại trước cửa huyết. Vậy là hắn sắp được nhìn thấy hài tử rồi. Cố lên...

Một tia kinh hãi hoà lẫn đau đớn ánh lên trong mắt hắn. Lại cố gắng dùng sức. Phải. Rất nhanh thôi, hắn sẽ được nhìn thấy hài tử mình đã chờ đợi từ lâu.

.
.
.
- Lý công công. Trăm biết người vẫn luôn ở ngoài đó.

Lý công công biết đã bị lộ, chỉ cúi đầu lẳng lặng bước vào.

- Người nói xem, mặt trăng và mặt trời, quy ra, thứ nào đuổi theo thứ nào.

Vị công công có chút hoảng hốt, không nghĩ rằng hoàng thượng sẽ hỏi vấn đề này. Vấn đề này quả thật hắn không rõ phải trả lời sao cho ổn thoả.

.
.
.
- Hư... Ách-

Hạ Mẫn miễn cưỡng chút rơm dưới tay. Cố lên. Sắp được rồi. Chỉ còn một chút, một chút nữa. Hắn thở dốc, rồi quyết dồn tất cả sức lực dùng trong một lần này.

- A-

Môi bị cắn chặt nay đã lỏng ra, bàn tay cũng buông lỏng từ từ. Hắn vô lực ngã vào đồng rơm phía sau.

- Oa... Oa...

Vật nhỏ đầy máu giữa hai chân hắn khóc lớn. Báo cho hắn biết quá trình đau đớn của hắn đã kết thúc. Hơn hết là hài tử của hắn đã bình an ra đời.

Sau khi bài trừ cuốn rốn ra khỏi cơ thể, hắn muốn ngất đi, nhưng nghĩ đến hài tử mới sinh mà một lần nữa kiên định mở mắt.

Từ từ đỡ thẳng lưng, hắn bế vật nhỏ đang khóc lên, cắt cuống rốn rồi vớ lấy mảnh vải lau chùi cho hài tử.

Sau khi xong xuôi, hắn cũng chỉ dọn dẹp qua loa cho bản thân rồi ẵm hài tử vào ***g ngực nhìn.

Mười đầu ngón tay, mười đầu ngón chân, hắn đếm không sót cái nào. Lại nhìn đến hài tử trong ngực mình. Khuôn miệng khả ái này quả thật một khuôn đúc ra với Hàn Băng. Lại tiếp tục ngắm nghía, nước mắt không nhịn được mà tuôn trào. Hài tử này là của hắn với người đó. Là của Hạ Mẫn với Hàn Băng. Là tình yêu của hai người, là mồ hôi và bao đau đớn của hắn.

Tích Chiêu. Phải. Từ giờ tên con sẽ là Tích Chiêu – yêu một người duy nhất.

.
.
.
Hàn Băng nhìn trời:

– Từ cổ chí kim, ai cũng nghĩ mặt trăng đuổi theo mặt trời, nhưng lại không biết rằng theo một phương diện nào đó, chính mặt trời cũng đang đuổi theo mặt trăng.

Nói rồi hần quay lưng bước đi. Phía sau, mặt trời đã lên cao, không gian đã sáng. Ngày mới đã thực sự bắt đầu. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1

Gió thổi ***g lộng trên thảo nguyên xanh tươi. Không gian khoáng đạt. Bên vách núi, bóng hai nam nhân trên lưng ngựa đổ dài trên mặt đất. Yên lặng, không gì khác ngoài tiếng gió thổi ù tai như muốn xé nát cõi lòng. Mãi một lúc sao, nam nhân mặc y phục ánh kim mới lên tiếng:

“Doan Mộc huynh, lần này đệ...”

“Ta biết.” Người đó bình thản đáp lại, mặt vẫn như trước, không thay đổi.

“Đệ... Huynh...”

“Ta hiểu. Lần này ta không đi được cùng, đệ chú ý bảo trọng.”

Nam nhân áo bạch kim còn định nói gì đó, nhưng nhìn biểu tình lạnh băng trên mặt người kia thì có chút tức giận, lấy roi thúc ngựa rời đi.

Đợi người kia đi được một đoạn, nam nhân áo đen mới từ từ quay đầu, nhìn theo. Ánh mắt mang luyện tiếu cùng thương tâm.

Trong căn lều được dựng đơn giản, nam nhân áo bạch kim thả ngựa, hậm hực ngồi xuống bàn rót trà.

“Tướng công, việc gì khiến chàng tức giận vậy?”

“Không phải việc nàng quản.” đưa chén trà lên miệng, nam nhân lạnh lùng quát.

Nữ nhân kia có vẻ hoảng sợ, cúi thấp đầu hơn.

“Phụ thân.” Một cái bóng lao nhanh vào lòng người đó.

“Hàn Băng, nhột... Ra ngoài chơi đi.”

Đứa trẻ bĩu môi, trong ánh mắt mang theo tia oán trách nhìn nam tử. Rồi nó cũng buông phụ thân ra, lao về phía cửa, một đứa trẻ khác diện y phục đỏ chói đang đứng đợi ở đó.

Đó là một hài tử xinh đẹp, làn da trắng nõn mịn màng, đôi mắt tròn to tinh anh, đôi môi nhỏ nhỏ, không những thế, nó còn diện bộ y phục đỏ chói, khiến ai mới nhìn qua cũng dễ lầm tưởng là nữ hài. Nhưng tính cách nó thì lại trái ngược hoàn toàn. Nó trầm lặng, yên lặng như một tảng băng. Khuôn mặt nó luôn như vậy, không cảm xúc, cũng chẳng chút biểu cảm. Thực không phù hợp với tuổi chút nào.

Còn hài tử kia thì trái ngược, làn da hơi ngăm, rậm rắng, trông đầy vẻ khoẻ khoắn. Nó thì đúng nghĩa như một tiểu hài tử. Nụ cười hồn nhiên, nghịch ngợm không kể xiết.

Chúng đang đi kế bên nhau. Một đỏ, một lam, trông thật hài hòa. Tiếng vó ngựa nhịp nhàng, nam tử áo đen dừng ngựa trước mặt chúng.

“Hạ Mẫn, Hàn Băng, tối rồi hai đứa còn đi đâu?”

“Bá bá, phụ thân con quát con.” Hàn Băng nhanh chóng kể tội phụ thân.

Nam tử xuống ngựa, vuốt ve má Hàn Băng.

“Bá bá phải giúp con đòi công bằng.” Hàn Băng đỏ đô miệng.

Hạ Mẫn bên cạnh liếc xéo, ngăm khinh bỉ.

“Được được.” Hần cười vuốt má hài tử rồi quay sang đứa bên cạnh. “Hạ Mẫn, con chưa chào phụ thân.”

Ánh mắt đứa trẻ giờ mới ánh lên tia hạnh phúc. Nhẹ nhàng ôm cổ người đó, thơm nhẹ lên gò má cao gầy.
 “Phụ thân tối hảo.”

Hàn Bổng bên cạnh đưa tay kéo áo Hà Mẫn. “Thơm ta một cái với.”

Hà Mẫn đưa mắt liếc thên cái nữa, đưa tay gát tay hấn ra.

“Ô... Ô...” Hàn Băng bất bình nhảy dựng lên.

Nam tử áo đen khẽ bật cười, nụ cười ôn nhu mà hiếm khi bắt gặp. Cặp mắt như sáng lên nhìn biểu tình của hai đứa trẻ.

Cái bóng bạch kim khẽ lại gần. “Ba người đang làm gì vậy? Nghe vui vẻ quá a.”

Hàn Bǎng bǐu môi, núp sau nam tử áo đen.

Lại một đợt gió nhẹ nổi lên, thổi cỏ trải mênh mông khẽ xao động. Bóng bốn người in trên mặt đất, thật hòa hợp, ấm áp. Phía xa chỗ căn lều, bóng một người phụ nữ trông ra phía họ, bàn tay không khỏi xiết chặt dầm vào thịt ứa máu, hàm răng cũng vô tình ghiên chặt. Ánh mắt tràn đầy hận thù cùng ghen tị.

Gió chiều cứ như vậy thổi từng cơn, mặt trời cũng dần khuất sau dãy núi xa, để lại những tia hồng nhạt chiếu lên da thịt thêm phần mỹ lệ. Bốn người, cười nói vui vẻ với nhau, nhưng trong lòng ai nấy đều chất đầy tâm tư riêng mình.

•

•

•

•

•

Lại trên thảm cỏ xanh mướt, lại là bốn cái bóng hai lớn hai nhỏ đồ dài, nắng sớm tinh nghịch nhảy trên từng lon tóc.

“Huynh nhớ bảo trong.” Nam tử áo bạch kim ngáp ngừng có chút khôngỡ rời đi.

“Đê cũng bảo trọng.”

Hai nam tử chỉ nhìn nhau, tựa như có rất nhiều điều muốn nói mà không thể nói ra. Bên cạnh cũng là hai tiểu hài tử cúi đầu ngáp ngừng.

Đã nhiều thời gian trôi qua mà bầu không khí vẫn im lặng. Gió trên thảo nguyên ngừng thổi, cỏ ngừng lay động, mây cũng dừng trôi. Tất cả như nặng trĩu một tâm tư. Chỉ có nắng vàng là vẫn tiếp tục vui vẻ trải dài đồng cỏ.

“Tướng công, người đã đến.” Nữ nhân đi từ xa lai phía bốn người.

“Nàng cứ chuẩn bị lên trước.” Nam tử áo bạch kim đưa tay ngăn cản nữ tử đó lại gần phía bốn người.

Hàn Băng không còn chịu được nữa, ô ô khóc lớn. Trên mặt Ha Mẫn cũng nổi vài tia mắt mát.

“Nín đi đồ con nít.” Ha Mẫn mắng tên đang khóc lớn bên cạnh.

“Ô ô, đồ máu lạnh, người không có cảm xúc gì sao? Người không buồn sao? Chúng ta sắp không được gặp nhau nữa đấy.”

Nam tử áo bạch kim ngậy người nghe tiểu hài tử nói, rồi lại dùng đôi mắt chất đầy nghi vấn nhìn người kia như muốn hỏi những câu nói mà nam hài đã thay mình nói hộ.

Hà Mẫn cùng phu thân vẫn thản nhiên, trên mặt không chút biểu tình.

Một đoàn người đi đến cúi rạp dưới chân nam tử áo bạch kim.

“Hoàng thương van tuế, van tuế, van van tuế.”

Hắn vẫn không rời mắt khỏi nam tử kia. Mà người kia vẫn thuyê chung không có chút biểu tình.

Nén thất vọng, phần nộ cùng bi thương, nam tử áo bạch kim quay đi, phất tay áo. “Hồi cung.”

Hàn Băng bị một đám người lôi đi, vùng vẫy khóc lớn, Hạ Mẫn vẫn không chút biểu tình. Tiếng khóc ai oán như lưỡi dao sắc bén cứa từng nhát vào trái tim, tâm hồn bị giày xéo không thương tiếc.

Bỗng một cái bóng lao lại phía đoàn người, một cước đá văng đám người đang giữ chặt Hàn Băng. Hạ Mẫn kéo Hàn Băng lại, thơm thật lâu trên môi hắn. Rồi sau đó quay mặt rời khỏi đó. Tất cả bị hành động kia của tiểu tử dọa ngây người.

Nam tử áo bạch kim liếc nam tử áo đen với ánh mắt thúc giục. Hắn đang mong muốn một hành động như vậy.

Hàn Băng sau khi bị dọa thì đột nhiên tỏ ra thích thú, hét lớn. “Hạ Mẫn, đợi ta, khi ta lớn nhất định sẽ đem sính lễ đến hỏi người làm vợ.”

Bóng áo đỏ im lặng dừng lại chỗ nam tử áo đen.

Cúi xuống nhìn đứa con, nam tử không nói gì. Đoàn người kia cũng rời đi khỏi đó.

Ngồi trên kiệu, nam tử áo bạch kim vén tấm màn nhìn hai cha con cho đến khi đã khuất xa không còn trông thấy bóng người nữa.

Nam tử áo đen vẫn trông theo dù đã chẳng thấy gì trước mắt. Cảnh vật cứ vậy nhòa đi, ánh mắt tràn đầy bi ai. Một giọt lệ khẽ rớt khỏi mi, lăn dài trên má. Nam tử cúi xuống ôm hài tử.

“Phụ thân, cha đi rồi. Người đừng buồn, có Hạ Mẫn ở bên người mà.” Đứa bé đưa bàn tay bé nhỏ lên lau đi giọt nước mắt.

“Phụ thân không buồn.” Cố nặn nụ cười méo mó, hắn không muốn đứa bé buồn theo.

“Phụ thân có thể đi theo cha mà, người cũng muốn vậy, sao người không đi?”

“Hạ Mẫn ngoan, trên đời, không phải chỉ có chuyện muốn hay không. Tiểu tử, lớn lên con sẽ hiểu.” Nam tử dặt tay đứa bé, bóng hai người tuy nhỏ bé giữa thảo nguyên bao la nhưng họ không hề cô đơn, ít ra, họ có nhau. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

Trời thu trong xanh, tiết trời đã se lạnh, gió nhẹ nhàng thổi từng cơn, làm những cánh hoa mỏng manh nhẹ nhàng rơi nhụy, quyết luyến bay đầy trời.

Những cánh hoa hồng nhạt được gió thổi khắp mọi nơi. Chúng phủ lên mặt đất một lớp mỏng những cánh hoa. Một bông hoa vẹn nguyên khẽ rời khỏi cành, chơi vơi bay xuống hạ trước mũi chân nam tử đang tản bộ qua gốc cây.

Khựng lại chút, nam tử trầm ngâm đưa tay xuống nhặt bông hoa lên. Những ngón tay thon dài chạm vào cánh hoa bông bênh. Ngắm bông hoa nho nhỏ, khoe môi tuyệt mỹ khẽ vẽ ra nụ cười. Dù chỉ là nụ cười thoáng qua nhưng cũng đủ làm không gian như bừng lên ấm áp.

Một thân y phục đỏ chói, mái tóc đen mượt buông dài. Dịch lên trên một chút là cái cổ trắng ngần, rồi đến chiếc cằm thanh tú. Khuôn mặt trái xoan, gò má hơi cao, đôi lông mày không quá đậm, nhưng mềm mại thoát tục. Cặp lông mày dài, con ngươi màu nâu trong vắt. Đôi mắt thì lúc nào cũng long lanh như nước. Con ngươi tuy màu nâu nhưng lại tạo cho người ta cảm giác vời vợi. Nhìn sâu vào trong đôi mắt ấy sẽ thấy hình ảnh từng đợt sóng nhỏ đang vỗ bờ, một bầu trời chỉ gợn vài đám mây hay chỉ đơn thuần là một trận mưa phùn đầu xuân trong vườn đào. Mệnh mang, huyền ảo, khiến ai nhìn qua đều không thể quên. Là một nam tử nhưng hắn lại mang vẻ đẹp tuyệt sắc, thoát tục còn hơn cả nữ nhân.

“Vương gia, hoàng thượng triệu ngài vài cung.” Một tên gia đình khép nép lại gần bẩm báo.

Lặng yên một hồi, nam tử đặt bông hoa lên gốc cây, rồi quay người rời đi. Phía sau, cánh hoa vẫn bay bay nhẹ trong gió.

.

.

.

Trước cửa, nam tử y phục đỏ đứng nghiêm mình, khuôn mặt đặc biệt lãnh đạm.

Lão công công khẽ cất cao giọng “Khởi bẩm hoàng thượng, Hạo Triệt vương gia cầu kiến.”

Bên trong, một giọng nam tử truyền ra. “Cho hắn vào.”

Vẫn giữ biểu tình lạnh băng trên khuôn mặt, người đó lãnh đạm bước qua bậc cửa. Chiếc cửa cao hơn lớn tinh xảo từ từ khép lại để lại cảnh sáng vàng nhạt toả ra ấm áp từ khía long kỉ. Hoàng thượng một thân long bào bán nằm, mái tóc được tùy tiện thả chảy dài từ long kỉ xuống đất.

Nam tử khẽ cúi người hành lễ.

“Thần Hạoooo...”

Lúc đang cúi xuống hành lễ người đó cảm thấy có một đôi cánh tay luồn tới ôm eo hắn. Nhanh như cắt, gạt cánh tay ra, hắn quay lại, quỳ xuống, cúi gầm mặt “Vi thần đáng chết, xin...”

Hắn chưa nói xong, hoàng thượng đã đưa tay tới, khẽ nâng khuôn mặt hắn dậy. Đẹp tuyệt mỹ nhưng cũng lạnh như băng.

“Ái khanh đâu có tội gì. Đứng lên đi.” Hoàng thượng từ từ nâng nắn dậy, kéo hắn vào trong bình phong.

“Hạ Mẫn, cởi cho trẫm.”

“Bệ hạ...”

“Mau, giúp trẫm cởi.”

“...”

“Mau, trẫm không muốn tự mình làm làm việc đó đâu.”

Một tiếng thở dài khẽ vang lên.

“Ấn đúng rồi. Chặt thêm chút nữa. Phải... Như vậy, chặt chút, nhanh tay lên.”

“Còn tóc trẫm, mau, vén vén lên... Ân, như vậy, như vậy, được rồi.”

“Đến lượt ngươi... Trẫm làm vậy đúng không? Ân, đừng im lặng mãi thế, nói gì đi. Chẳng lẽ trẫm với ngươi là chưa đủ nhiệt tình.”

“Vi thần không dám.”

.

.

.

Sau một hồi lộn xộn, hai nam nhân tuần tú bước ra khỏi bình phong. Học chỉ mặt những bộ y phục bình thường đến chất liệu cũng không phải chất liệu tốt. Mái tóc nửa trên búi cài cây trâm ngọc, tóc phía dưới thì để buông dài. Giờ đây, khó lòng có thể nhận ra hai người này một là vương gia, một là hoàng thượng đương triều.

“Đi.” Hoàng thượng kéo Hạ Mẫn chạy theo cửa sau, nhảy lên mái nhà, nhanh chóng biến mất khỏi hoàng cung.

Hai nam tử tuần tú đi dạo quanh khu chợ đông đúc, một hào hứng hơn hởi, một lặng lẽ lạnh lùng. Nhưng họ quả thực rất đẹp, ai đi qua cũng nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, mấy tiểu thư con nhà lành thì lấy khăn che miệng nhìn theo cười e thẹn.

Một lúc lâu sau, hoàng thượng mới chú ý ánh mắt mọi người, quay lại khẽ lay Hạ Mẫn. “Mẫn, người xem mặt trầm có gì sao? Sao học cứ nhìn trầm hoài vậy?”

Hắn nhìn một lúc. “Khởi bẩm...”

Hoàng thượng che miệng hắn. “Gọi tên ta.”

“... Như vậy...”

“Không sao, gọi tên ta, như hồi nhỏ vậy.”

“... Hạo Tuấn.”

“Phải, như vậy. Đã lâu lắm rồi không ai gọi thẳng tên trầm.”

Khuôn mặt người đó vẫn lạnh băng.

Hoàng thượng lại hăng hái kéo theo hắn đi khắp khu chợ.

Hoàng hôn, hai bóng người chạy thoăn thoắt trên mái nhà. Hai nam tử nhảy xuống, theo cửa sau vào trong tẩm cung của hoàng thượng, nhanh chóng thay y phục, họ lại trở về làm vương gia, hoàng thượng. Hoàng cung bây giờ thật hỗn loạn. Các đại thần xếp hàng dài ngoài cửa.

Đại tổng quản hốt hải hướng hoàng thượng bẩm báo.

“Khởi bẩm hoàng thượng, các đại thần kéo nhau đến, nói có chuyện gấp muốn bẩm báo.”

Hoàng thượng tay cài cúc áo, lơ đãng nói. “Cho họ vào.”

Hạ Mẫn bên cạnh đang cài lại châm cũng lặng lẽ xuống dưới.

Các vị đại thần xông vào, thấy Hạ Mẫn đang đứng đó, khinh bỉ liếc nhìn rồi hành lễ.

“Tham kiến bệ hạ.”

“Các ái khanh bình thân.” Hoàng thượng từ từ ngồi xuống.

“Khởi bẩm bệ hạ, bên phía nam, quân Thần quốc đã tiến sát biên giới, thẳng chỉ e...một cuộc chiến tranh là không tránh khỏi.” Một vị đại thần râu tóc bạc phơ tiến lên phía trước bẩm báo.

Đôi lông mày hoàng thượng khẽ chau lại. “Vậy ý của ái khanh là nên xử lý chuyện này như thế nào?”

“Theo thần, chúng ta nên tấn công trước để không bị rơi tình thế bị động.”

Hạ Mẫn nghe vậy, mặt vẫn lạnh băng nhưng khẽ cúi người “Bẩm bệ hạ, thần nghĩ không nên đánh. Nước ta vừa trải qua một trận lũ lụt, quốc khố cũng không còn bao nhiêu, khó chi đủ cho trận chiến, chưa kể chiến tranh có thể gây ra cảnh dân chúng lầm than. Thần xin khẩn cầu bệ hạ, chưa đến lúc bị dồn đến đường cùng, chưa nghĩ đến chuyện xuất binh.”

Hoàng thượng khẽ mỉm cười. “Hạo Triệt vương gia quả suy nghĩ chu đáo.”

Mấy đại thần liếc nhau, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt. Quay sang nhìn Hạ Mẫn mỉm cười giả tạo. “Hạo Triệt Vương gia đã nói như vậy, ắt hẳn đã có kế sách.”

Hạ Mẫn cúi người. “Khởi bẩm bệ hạ, thần nghĩ nên phái sứ giả sang bên kia thương lượng.”

Mấy vị đại thần kia nhìn nhau. Thấy vậy, trong mắt hoàng thượng nổi rõ lên tia chán ghét. Nhưng khi quay sang nhìn Hạ Mẫn, ánh mắt lại ôn nhu vô cùng.

Bỗng một vị đại thần bước lên. “Bẩm bệ hạ, thần thấy kế sách của Hạo Triệt vương gia rất thấu tình đạt lý. Xin bệ hạ sớm cử người đẩy tài năng và đức độ đi xử.”

Hoàng thượng nhìn mấy đại thần, ánh mắt lơ đãng “Vậy các ái khanh thử tiến cử xem.”

Vấn vị đại thần đó lên tiếng. “Khởi bẩm bệ hạ, nói về tài năng và đức độ, trong triều đình, không ai sánh kịp Hạo Triệt vương gia. Thần nghĩ để Hạo Triệt vương gia đi là hợp lý nhất.”

“Xin bệ hạ cử Hạo Triệt vương gia đi.” Mấy người phía sau cũng đồng thanh hô lên.

Hoàng thượng trên long tọa cao khẽ giạt mình, ấn đường chau lại. “Triều đình nhiều người tài năng như vậy, sao cứ nhất thiết phải để Hạo Triệt vương gia đi? Trẫm thấy Lưu ái khanh tài đức vẹn toàn cũng thích hợp.”

Vị đại thần kia giạt mình. “Khởi bẩm bệ hạ, thậm sao sánh kịp Hạo Triệt vương gia. Cử vương gia đi mới thực sự là thích hợp.”

“Ái khanh quả thực khiêm tốn.” Khoé môi hoàng thượng khẽ vẽ ra nụ cười giấu cợt.

Hai bên hoàng thượng cùng đại thần đấu qua đấu lại, không ai có ý nhường nhịn. Hạ Mẫn nhìn Hoàng thượng. Con người này quả thực kì lạ. Bình thường thì giống như một tiểu hài nhi vô lo vô nghĩ. Nhưng một khi ngồi trên long tọa là sẽ biến thành một con người hoàn toàn khác. Tâm tư hẩn quả thực khó nắm bắt, quả thực làm người khác đau đầu.

Thấy hai bên đấu qua đấu lại như vậy cũng không hay, Hạo Triệt lên tiếng cắt ngang. “Khởi bẩm bệ hạ, nếu các vị đại thần đã có ý tin tưởng giao phó, vậy thần xin nhin nhận chức sứ giả sang bên Thần quốc.”

“Người...” Hoàng thượng trợn mắt.

Mấy người kia mỉm cười đắc thắng. “Khởi bẩm, thần thiết nghĩ nên sớm chọn ngày tốt tiễn Hạo Triệt vương gia lên đường.”

Hoàng thượng toàn bộ nhìn Hạ Mẫn, tâm tư phức tạp. Hẩn muốn giữ Hạ Mẫn bên cạnh. Hẩn biết dã tâm của mấy người kia, hẩn muốn bảo vệ y.

“Bệ hạ. Xin người sớm định đoạt.”

Hết nhìn Hạ Mẫn rồi nhìn đếm mấy người kia, cuối cùng, hoàng thượng xiết chặt nắm tay. “Được. Trẫm phong Hạo Triệt Vương gia làm sứ giả, 3 ngày nữa sẽ khởi thành sang Thần quốc.”

“Bệ hạ anh minh.” Tất cả cùng cúi người đồng thanh. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

Ngồi trên xe, Hạ Mẫn lắc lư theo nhịp vó ngựa. Chiếc xe đã khởi hành được hơn hai tháng. Tính ra thì cũng sắp đến kinh đô Thần quốc. Hẩn lơ đãng nhìn cảnh vật bên ngoài qua khung cửa nhỏ. Một vùng cỏ xanh mướt trải dài như vô tận. Hẩn bỗng chốc nhớ về ngày xưa, khi hẩn sống cùng với phụ thân. Cuộc sống tuy không đầy đủ, không sung túc, nhưng đặc biệt hạnh phúc. Hẩn cùng với phụ thân, hai người nương tựa sống qua ngày. Những kí ức vui vẻ trôi đến thì cũng kéo theo những đau buồn. Con người của hẩn sống sánh nước, xe ngựa lắc mạnh, một giọt nước mắt trào ra khỏi khoé mi. Hẩn đưa tay quyết lấy, rồi lại nhìn một hồi. Đây là hẩn đang khóc sao? Một người như hẩn mà cũng biết khóc? Thả rèm, hẩn ngồi dịch vào giữa xe.

Hẩn lại nhớ về Hàn Băng. Đã bao lâu rồi hẩn không nhớ về người đó nhỉ? Cũng phải lâu lắm rồi. Hàn Băng chắc giờ cũng đã kế thừa ngôn vị. Cười nhạt, Hạ Mẫn ép mình thoát khỏi kí ức, tập trung nghĩ cách để làm sao thuyết phục hoàng đế Thần quốc.

Lại thêm một tuần nữa, cuối cùng hẩn cũng đến được kinh thành. Xe ngựa đi qua khu chợ. Hẩn quan sát qua khung cửa nhỏ. Một chốn tập nập nhộn nhịp. Người dân ấm no hạnh phúc. Các quầy hàng bày bán toàn những đồ thượng hạng. Hẩn cho dừng xe ngựa, chậm rãi xuống kiệu hoà cùng dòng người vui tươi. Trong lòng hẩn bỗng dâng lên một cảm giác khó tả. Cảm giác thật nhẹ nhàng, tinh tế. Nếu diễn tả bằng màu sắc, có lẽ là màu trắng hồng của hoa anh đào đang thì nở rộ. Nếu diễn tả theo âm thanh thì nó là tiếng sáo nhẹ nhàng trong đêm yên tĩnh. Nếu là mùi hương thì nó là mùi thoang thoảng của hương ổi cuối hè. Còn nếu là cảm giác thì đó chắc hẩn là một cơn gió nhẹ mùa thu. Lòng hẩn dâng lên một vị ngọt dịu dịu,

tim bỗng cảm thấy ấm áp và yên bình lạ thường. Hắn như được trở về với tuổi thơ, được ngồi trong lòng phụ thân say giấc. Lâu lắm rồi hắn không cảm thấy như vậy. Khoé miệng bỗng vẽ ra một nụ cười. Hắn thấy đây không phải hắn đang đi xứ mà là chính mình trở về quê hương sau bao năm xa cách.

Gió thổi nhẹ, chậm rãi bước chân xuống xe một lần nữa. Hắn đang dừng ngay trước cổng hoàng cung. Nhìn qua nét kiến trúc và các đường điêu khắc trên đá, tất cả đều khác xa những gì ở Nguyên quốc của hắn. Tất cả đều nhẹ nhàng hơn, tinh tế cũng như tinh xảo hơn. Hắn càng nhìn mà càng mê mẩn, quả nhiên không hổ danh là một quốc gia phồn vinh. Nhìn cánh cổng to lớn được từ từ hé ra trước mắt, hắn chỉnh lại y phục, chuẩn bị sẵn sàng cho những gì mình sẽ phải đối mặt tiếp theo. Nhưng vì dân tộc hắn, vì cha nuôi hắn, vì cả Hạo Tuấn, dù việc này khó khăn thế nào hắn cũng phải tự mình vượt qua.

Cánh cổng được mở trọn vẹn, cả hoàng cung rộng lớn mở ra trước mắt hắn. Hắn như không tin nổi vào mắt mình, cảnh vật vừa quen vừa lạ khiến hắn một chút choáng váng. Tất cả những kiến trúc này, có vẻ như hắn đã từng gặp qua lại còn như vẽ rất quen thuộc với hắn. Hắn bước hụt rồi loạng choạng suýt ngã. Lúc tưởng như sắp ngã đến nơi thì hắn lại được một đôi bàn tay nam nhân to lớn nâng dậy. Sau một hồi trấn tĩnh, hắn chợt luống cuống khi phát hiện ra nam nhân đó đã hai tay ôm trọng hắn vào ngực. Nhẹ nhàng đỡ ra, hắn đối mặt cùng nam nhân kia. Đó là một nam tử tuấn tú, vóc người khá rắn chắc của kẻ học võ, nụ cười hiền lành chất phát.

“Nàng không sao chứ?” Hắn đưa tay muốn chạm tay lên khuôn mặt Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn lùi lại mấy bước. “Đa tạ người, ta không sao.”

Nam tử lại tiến gần thêm một chút. “Nàng là sứ giả Thần quốc.”

Hạ Mẫn đảo mắt nhìn nam tử. “Chính ta.”

“Ta là Hàn Lâm vương gia, được lệnh đến tiếp đón xứ giả. Nhưng xin mạn phép được hỏi, Nguyên quốc các người đã hết nam nhân rồi hay sao mà lại để một nữ nhân chân yếu tay mềm đi xứ vậy?” Hắn cười đánh giá qua Hạ Mẫn. Trong mắt hắn lúc này, Hạ Mẫn là một tiểu cô nương đáng yêu không hơn không kém.

“Nữ nhân?” Hạ Mẫn giật mình nhưng có vẻ khá bình thản.

Kẻ nhận nhầm hắn là nữ nhân trên đời nhiều vô kể nên hắn cũng sớm xem chuyện đó như một điều không đáng bận tâm.

Đang định nói rõ cho vị vương gia kia thì bỗng nhiên có giọng một lão công công xen vào. “Bẩm vương gia, xứ giả Nguyên quốc, hoàng thượng cùng các đại thần đang đợi các ngài ở đại điện.”

Rồi hai người cùng theo vị công công kia đi vào đại điện. Bước chân qua không biết bao nhiêu bậc thang dẫn lên đại điện, Hạ Mẫn tựa hồ đã có chút mệt mỏi sau cơn choáng váng vừa rồi. Hàn Lâm đi bên cạnh thì thỉnh thoảng lại đánh mắt nhìn sang “tiểu mỹ nhân” bên cạnh mà tủm tỉm cười. Tuy “nàng” lạnh lùng với hắn nhưng hắn thích mẫu người đó.

Từng bước tiến lại gần đại điện, Hạ Mẫn lại cảm thấy tim đập nhanh hơn, ***g ngực cũng có chút khó chịu. Những điều đó cứ nhiên nhiên biểu hiện thành hiện tượng khó thở. Hắn cố phân phối hơi thở. Hắn không phải đang sợ, chính hắn cũng không biết mình bị làm sao nữa. Từng chút một, bên trong đại điện dần hiện ra. Hai bên là triều thần xếp ngay ngắn, tay cầm ngà voi kính cẩn. Các họa tiết trên trụ và tường tinh xảo, bắt mắt, quả là một kiệt tác. Nhưng Hạ Mẫn càng nhìn tim càng đập nhanh, càng nhìn càng khó thở. Khi hắn nhìn thấy ngai vị trên cao nhất. Rồi nhìn thấy người trên ngai vị. Một chút sững người. Hạ Mẫn cứ nhiên đứng đờ người nhìn lên người đó, người đó cũng nhìn Hạ Mẫn. Một tia kinh hãi xoẹt qua trong ánh mắt, người đó bật dậy khỏi ngai vàng, nhìn Hạ Mẫn. Còn sau khi phát giác người đó là ai, thần sắc của Hạ Mẫn ngày càng kém, chẳng mấy chốc đã trở nên trắng bệch. Miễn cưỡng bản thân vì trách nhiệm, vận mệnh dân tộc đang gánh trên vai, hắn từ từ bước vào, từng bước từng bước tiến gần người đó.

Khẽ cúi đầu, Hạ Mẫn cố lấy giọng bình thản. “Thần là Hạo Triệt vương gia, xứ giả của Nguyên quốc... Lần này qua...” Đầu hắn ngày càng choáng váng, mơ hồ thấy cánh tay của người kia khẽ đưa về phía mình. Chưa kịp nói hết câu, hắn đã trực tiếp ngã xỉu trên đại điện. Mọi người còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy một thân ảnh màu hoàng kim phi thân đến đỡ người đó vào lòng.

“Hạ Mẫn... Hạ Mẫn...” Lay lay người mấy lần nhưng không thấy phản ứng gì, người đó lặng lẽ bế hẳn lên, bỏ lại thế cục đang hỗn loạn, trực tiếp bế hẳn về tẩm cung của mình.

Các triều thần nhìn nhau, Hàn Lâm một bên thần sắc cũng không tốt, lão công công khẽ thở dài. “Phải chẳng người đó đã đến?” rồi cũng lặng lẽ đi theo sau hoàng thượng.

Đến nơi, Hoàng thượng nhẹ nhàng đặt Hạ Mẫn xuống long sàng, ngồi một bên nắm tay hẳn chậm rãi quan sát. Đã mười lăm năm rồi. Mười lăm năm hẳn không được nhìn thấy người đó, mười lăm năm không được tự mình nắm lấy bàn tay hao gầy kia, mười lăm năm hẳn tìm kiếm trong vô vọng, và cũng là mười lăm năm kể từ ngày hẳn trao cho y nọ hôn kia. Mười lăm năm qua người sống thế nào, người liệu có nhớ ta là ai? Nhưng ta vẫn nhớ rất kĩ. Nhớ từng ánh mắt, nhớ nụ cười, nhớ cả mai tóc thơm mùi cỏ nội của người. Hạ Mẫn, người càng lớn càng xinh đẹp càng thanh tú giống Đoan Mộc bá bá. Người lạnh lùng như vậy, mãi đến lúc ta rời đi mới chịu hôn ta một cái. Người nói xem, lời hứa sẽ lấy người làm vợ ta sao có thể quên đây.

Hoàng thượng cười nhẹ nhàng, cung nữ cùng tất cả thái giám khẽ ngẩn người. Họ chưa bao giờ thấy hoàng thượng cười như vậy. Thần sắc cũng chưa bao giờ tốt như vậy.

Ngẩn người nhìn Hạ Mẫn một chút, hẳn như chợt nhớ ra gì, hô to. “Mau, mau truyền thái y!” Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

Thái y nhanh chóng được truyền đến. Sau một hồi bắt mạch, thái y lặng lẽ quay sang hoàng thượng đang lo lắng bên cạnh, kính cẩn bẩm báo. “Khởi bẩm hoàng thượng, sứ giả Nguyên quốc chỉ bị ngất do thể chất yếu ớt cùng một môi tích tụ lâu ngày, không có gì đáng lo ngại. Thần sẽ kê một ít thuốc bổ.”

“Lui xuống đi.” Hoàng thượng phẩy tay.

Thái y từ từ lui ra khỏi điện. Chẳng lâu sau, các cung nữ cùng thái giám cũng được lệnh rời khỏi.

Cả tẩm cung rộng lớn mà chỉ còn lại duy nhất hai người bọn họ. Hoàng thượng khẽ cởi giày, leo lên nằm cạnh Hạ Mẫn rồi vươn tay khẽ ôm hẳn vào lòng.

Cảm nhận được hơi ấm, Hạ Mẫn như trở lại lúc nhỏ, được phụ thân ôm ấp, vỗ về. Hẳn cũng vô thức mà nép sâu vào ngực hoàng thượng hơn.

Hoàng thượng cười, ôm chặt hẳn. Người hẳn luôn vậy, lạnh như băng, mùa hè ôm rất mát. Còn mùa đông thì... Y khẽ thở dài, gạt mấy sợi tóc trên trán hẳn. Hạ Mẫn, tìm người thật khổ cực, cuối cùng ta cũng được là người sưởi ấm chân gối cho người.

Quá trưa, Hạ Mẫn mệt mỏi mở mắt, thấy mình đang ở trong một ***g ngực nam nhân, không những thế, còn bị người đó ghì chặt vào lòng, còn đầu thì rúc vào hõm vai hẳn. Khẽ động thân muốn rời đi, nhưng người kia lại chẳng có ý rời lỏng.

Hẳn mở mắt thật to nhìn. Người đó một thân long bào, khuôn mặt anh tuấn. Hẳn mãi mới rút được tay, đưa lên chạm vào khuôn mặt đó. Nhẹ nhàng như thể nếu mạnh tay một chút, người đó sẽ lập tức tan vỡ. Hẳn cười nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc mai của y. “Hàn Băng”. Bao lâu rồi, hẳn cứ nghĩ hẳn sẽ quên y, coi nọ hôn đó như vui đùa tuổi nhỏ. Nhưng khi gặp lại y, trong lòng hẳn, tất cả kỉ niệm như sống dậy, chân thực như vừa mới xảy ra hôm qua. Vì sao ư? Hẳn cũng không biết. Phải chăng y nhắc hẳn nhớ đến cuộc sống êm đềm trước kia. Bốn người, cùng nhau trải qua hai năm tươi đẹp nhất cuộc đời trên thảo nguyên rộng lớn. Ngày ngày cùng nhau cưỡi ngựa rong ruổi khắp thảo nguyên. Tối đến quây quần bên bếp lửa. Rất hạnh phúc, cuộc sống mà hẳn từng ngày từng giờ từng đêm khao khát.

Hàn Băng sau một hồi lục đục tỉnh dậy, nhìn thấy Hạ Mẫn đang đắm chiêu nhìn mình, ánh mắt có vẻ mông lung nhưng lại ánh lên tia hạnh phúc.

Khẽ thả hẳn ra, y đưa môi đến thơm lên trán hẳn làm hẳn giật mình.

“Tỉnh rồi.” Hàn Băng nở nụ cười tươi nhìn hẳn. “Mười lăm năm qua ta rất nhớ người.”

Hắn chỉ “Ân” một tiếng rồi mau chóng ngồi dậy đi hài vào, có ý muốn rời đi. Đi được mấy bước, tay hắn đột nhiên bị kéo lại, hắn rơi vào vòng tay của ai đó.

Hàn Băng khẽ cười. “Ồ lại với ta.”

Hắn đẩy y ra, hơi cúi đầu. “Người bây giờ đã là vua của một nước, không còn như trước nữa. Ta cũng không còn là Hạ Mẫn của trước kia, không thể hành động tùy tiện.” Nói rồi hắn quỳ xuống. “Khởi bẩm Thần quốc đế, xin người cho lệnh rút quân khỏi biên giới phía Nam, nơi tiếp giáp với Nguyên quốc chúng tôi.”

“Người...” Hàn Băng sững người rồi có một chút tức giận, kéo hắn lên đối diện với mình “Trong mắt ta, chúng ta vẫn như trước kia.”

“Hoàng thượng, ta là sứ giả Thần quốc, sang đây chỉ có một mục đích duy nhất đó là... ư... ưm”

Không đợi Hạ Mẫn nói xong, y đã kéo lấy hắn, dùng môi mình ngăn lại những lưỡi dao vô hình đang từng nhát rạch tim hắn phát ra từ đôi môi đó.

Kéo hắn lại gần hơn, y đưa tay luồn qua vài lọn tóc óng ả, giữ lấy đầu hắn. Từng chút một, y đưa lưỡi đến tách hàm răng của Hạ Mẫn ra. Nó quả thực rất chặt, y đưa răng mình đến cắn nhẹ lên môi dưới hắn.

“A.” Hạ Mẫn giật mình kêu lên.

Y nhân cơ hội đó đưa cái lưỡi mình vào thăm dò bên trong. Dùng lưỡi sục sạo hết khuôn miệng hắn, cùng chơi trốn tìm với cái lưỡi chỉ chực lẫn trốn.

Miệng hai người cùng xông lên mùi máu tanh nồng, Hàn Băng lại có vẻ thích thú, y kéo Hạ Mẫn ôm vào lòng, môi vẫn không ngừng mân mê đôi môi kia. Y hướng Hạ Mẫn, cả hai từ từ di chuyển đến phía long sàng. Khi thực sự không thể chịu được nữa, Hàn Băng mới từ từ buông tha đôi môi sưng đỏ kia, để lại một đường chỉ bạc óng ánh nổi lên hai bờ môi. Lúc này, Hạ Mẫn đã hoàn toàn bị Hàn Băng đặt nằm dưới long sàng, chính y thì đang giữ chặt người không cho nhúc nhích. Vùng vẫy một hồi, vẫn không thể thoát khỏi Hàn Băng, Hạ Mẫn chỉ còn cách thả lỏng chính mình, đem ánh mắt toàn bộ phân tán đi nơi khác.

“Nhìn ta.” Y cúi xuống, phả hơi thở nóng ấm lên cổ hắn.

Hắn vẫn nhìn đi nơi khác, im lặng không nói lời nào.

“Ta nói nhìn ta.” Y gạt vài lọn tóc, hôn lên xương quai xanh của hắn.

Hắn vẫn thuyêt chung không chịu nhìn y.

Lại đưa ta kéo trẻ vạt áo hắn xuống, Hàn Băng cắn lên xương quai xanh của hắn. Nhìn dấu răng nho nhỏ, y cười thoả mãn. “Hạ Mẫn, nhìn ta.”

Cả người Hạ Mẫn trở nên hồng nhuận, đẹp đến mê người, còn chưa kể y phục nửa kín nửa hở kiểu này lại càng làm Hàn Băng muốn đem hắn đặt dưới thân, ăn sạch sẽ không chừa lại mẩu xương nào. Y lại cúi xuống, liên tục vừa hôn vừa ngửi dọc từ xương quai hàm xuống quá ngực.

Hạ Mẫn cả thân mình cảm khó chịu như bị cả một bầy kiến bò khắp người, dục vọng tưởng chừng như không tồn tại trong con người hắn bị đánh thức. Nửa muốn đưa tay ôm lấy Hàn Băng, hứa theo hành động đó. Nửa lại muốn đẩy hắn ra. Trong người phi thường mâu thuẫn khiến hắn chỉ còn cách ngó lơ đi chỗ khác, không để tâm vào hành động kia.

Hàn Băng nhìn ánh mắt nhu thuận của hắn, hàm răng cắn chặt không cho phát ra những tiếng rên rỉ mà cảm thấy thoả mãn. Nơi nào đó, dục vọng đã bắt đầu cương cứng lên, toàn thân khô nóng không thôi.

“Thái hậu giá lâm.”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh làm cả hai người cùng dừng động tác nhìn nhau chằm chằm. Hạ Mẫn nhân cơ hội đẩy hắn ra, theo bản năng kéo vạt áo lên, bắt đầu tìm chỗ trốn. Hắn nghĩ đến tầm bình phong nhưng không được, thái hậu sẽ chú ý đến. Hắn nhìn quanh phòng mà dờ khóc dờ cười. Hắn tìm không ra một chỗ trốn nào.

“Qua đây.” Hàn Phong kéo tay hắn.

Thái hậu bước vào, nhìn quanh phòng một vòng.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Hàn Băng đang phê duyệt tấu chương đứng dậy lại gần phía thái hậu.

Bà khẽ mỉm cười. “Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương?”

“Vâng, mẫu hậu.” y đi về phía bàn, để thái hậu liếc qua mấy bản tấu xớ mớ trên bàn.

Sau khi đã chắc chắn không có người khác trong phòng, thái hậu mới hỏi han vài câu rồi yên tâm rời đi. Nhưng khi đang quay đi, bà vô tình nhìn thấy một mảnh y phục màu đỏ chĩa ra khỏi gầm bàn. Không khỏi tức giận, nhưng bà vẫn rời khỏi đó.

Thái hậu vừa đi khỏi, hần đã cúi xuống gầm bàn cười hì hì. Hạ Mẫn tức tối, đứng lên phủi lại quần áo. Vừa ngồi đó một lúc mà đã bị Hàn Băng yêu thương co chân lên đập đập mấy lần. Hần chỉ muốn lao ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

“Đợi đã.” Hàng Băng đưa tay kéo hần vào lòng, thơm nhẹ lên môi. Hạ Mẫn hai má hồng hồng, không rõ là đang ngượng hay tức giận, kéo vạt áo lao ra khỏi tấm cung.

Các cung nữ thái giám thấy hần lao ra khỏi tấm cung của hoàng thượng, y phục lại có phần xộc xệch, hai tai đỏ hồng, nghĩ đến chuyện sáng nay không khỏi thì thầm bàn tán.

Trong lòng Hạ Mẫn rối như tơ vò. Hần thực sự không hiểu chính mình thế nào. Hành động vừa rồi của Hàn Băng chỉ nhẹ nhàng vậy, mà đã dễ dàng khơi lên dự vọng trong người. Một người lạnh lùng như hần lần đầu tiên đỏ mặt ngượng ngùng. Còn chưa kể lúc được y ôm vào lòng, tim hần cũng không hẹn mà đập nhanh vài phần.

Đang mông lung suy nghĩ, hần bỗng đụng vào một người nào đó. Thì ra là Hàn Lâm. Y cười cười đỡ hần dậy rồi đích thân đưa hần về tận chỗ ở Thần quốc đã đặc biệt sắp xếp.

“Đa tạ Lâm huynh. Trời cũng đã muộn rồi, ta xin phép đi nghỉ trước.” Hạ Mẫn chỉ nói một lời rồi khép chặt cánh cửa lại.

Hàn Lâm đứng ngoài ngõ ngác, nhìn mặt trời, thực sự, bây giờ mới quá bữa trưa một chút. Hần lắc đầu cười trừ... “Mĩ nhân” biểu hiện thật đáng yêu.

Hạ Mẫn nhìn quanh căn phòng, cách bài trí cũng khá đơn giản, không cầu kì. Hần tùy tiện sắp xếp lại vài món đồ. Như vậy mà cũng đã là chấp tối.

Dùng bữa xong, hần cho người đi chuẩn bị dực bồn. Ba tháng qua hần quả thực mệt mỏi cực điểm. Nhìn làn khói toả ra từ dực bồn, hần từ từ thoát từng lớp xiêm y, từng chút một để lộ ra thân thể mềm mại. Hần luôn chán ghét cơ thể mình. Rõ ràng là một đại nam nhân mà lại đi sở hữu một cơ thể mềm mại. Nếu cứ xinh đẹp không như phụ thân hần thì không sao, nhưng lại thêm cái thân thể này nữa thì thật đau đầu. Hần từ từ bước vào bồn tắm, để nước ấm xoa dịu tất cả mệt mỏi, thư giãn các khớp xương gần như rã ra sau bao ngày ngồi trên xe ngựa. Hần từ từ nhắm mắt, để làn hơi nước ấm cùng mùi hương thoang thoảng của cánh hoa mơn man khắp da thịt. Tóc hần buông dài, như dòng suối kì diệu chảy xuống sàn nhà.

Đang nghỉ ngơi, bỗng hần nghe thấy “chú” một cái, âm thanh như có người xé gió bay qua mái nhà. Hần thực giật mình, có chút bất an, không phải có người đến ám sát hần đó chứ. Đám thủ hạ theo hần thì ở cách xa đây. Đưa tay nắm lấy thanh kiếm không xa, hần gơ lên trước ngực thủ sẵn.

“Bộp.” Tiếng cửa bị đập ra không thương tiếc. Hần tập trung nhìn chăm chăm phía đó, nắm chặt thêm bảo kiếm trong tay. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

Hần đang đề cao cảnh giác, tim đập nhanh hồi hộp thì một bóng xanh lam nhảy ra trước mặt hần, trên tay cầm gói thuốc lắc lắc, chu môi đến đòi hôn hần.

Hạ Mẫn thất kinh, tim như ngừng đập, đơ người mãi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Hàn... Hàn Băng... Tên hồn đản nhà ngươi.” Hạ Mẫn tức giận tát nước vào người hắn.

Nhưng trong mắt Hàn Băng, đó lại là một hành động đáng yêu vô cùng, chỉ là chút giận dữ như một con mèo nhỏ uỷ khuất. Y cười cười, Hạ Mẫn đúng là người dễ gây cho y cảm giác muốn chà đạp. Vì có sẵn bộ xiêm y ướt, y cũng chẳng ngại ngừng gì mà đưa tay lên thoát y phục, chui vào dục bồn cùng hắn.

“Người mau đi ra.” Hạ Mẫn giơ cao thanh bảo kiếm. Thực ra hắn chỉ giơ cho oai thôi chứ có biết đánh đâm gì đâu.

Hàn Băng lại gần, giật thanh bảo kiếm vút sang bên cạnh, tiến lại ngồi gọn bên cạnh hắn. May mắn là dục bồn cũng rộng, đủ chỗ cho cả hai nam nhân cao lớn.

“Hạ Mẫn, chúng ta ôn chuyện hồi nhỏ đi.”

“Àn.” Hắn cũng không chút ý lăm.

“Ta rất nhớ Đoan Mộc bá bá, ta nhớ nồi canh chua của bá bá kinh khủng, cả đời ta đến giờ vẫn không quên nổi mùi vị đó.”

Y lại nhắc hắn nhớ đến phụ thân, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót. Hắn chỉ “Àn.” một tiếng lấy lệ.

“Ta còn nhớ món...” Hàn Băng bên cạnh thao thao bất tuyệt, Hạ Mẫn càng nghe tâm tư càng trĩu nặng.

Thấy một lúc lâu mà Hạ Mẫn không có phản ứng gì, Hàn Băng quay sang, không để ý đôi mắt buồn vời vợi của hắn. Mà y như một tiểu hài tử, đưa hai tay lay mạnh bả vai hắn. “Hạ Mẫn, ngươi vẫn y như vậy, mười lăm năm không hề thay đổi, nói với ta nhiều hơn một lời người sẽ chết sao?”

Hắn không nói gì, vơ lấy mảnh vải bước ra khỏi dục bồn.

“Này, ngươi như vậy là sao chứ?”

Chỉnh lại y phục gọn gàng, hắn trèo lên giường ngủ, để mặc Hàn Băng đang uỷ khuất.

“Hạ Mẫn, mười lăm năm qua ngươi đã ở đâu? Người cùng cha sống thế nào? Ta đã tìm hai người rất nhiều.” Hàn Băng cảm thấy khoe mắt đã cay xè. Không hiểu sao, khi ở bên cạnh Hạ Mẫn, tâm tư y luôn biến thành một tiểu hài tử. Luôn ủy khuất, làm nũng, vờ vĩnh người kia.

Hạ Mẫn nghe vậy mà xiết chặt đán chắn trong lòng bàn tay, răng có chút nghiến chặt, ấn đường nhú lại, mắt vẫn không chịu mở ra.

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng thay lại y phục, lên ngồi cạnh hắn.

Hắn vẫn không nói gì.

“Hạ Mẫn, trả lời ta đi.” y lay nhẹ cánh tay hắn.

“Về ngủ đi.” Âm thanh của hắn lạnh đến thấu xương.

Hàn Băng phần nộ cùng ủy khuất lên án. “Hạ Mẫn, ngươi đối với ta thế là ý gì? Ta đã phải vất vả lắm mới trốn ra được đây gặp ngươi. Ngươi như vậy là làm sao? Ta thực chỉ muốn hỏi thăm ngươi cùng bá bá thôi.”

Hạ Mẫn như không nén nổi nữa, bật dậy, hét vào mặt hắn. “Phụ thân ta mất rồi, ngươi thỏa mãn chưa. Giờ thì về ngủ đi, nhớ khoá cửa cho ta.” Hắn nói xong cũng trùm chăn lại giả vờ ngủ.

Hàn Băng sững người, y thực không biết việc này, cứ nghĩ hắn đã có một cuộc sống hạnh phúc. Hắn được làm vương gia cơ mà. Nhưng nghe chừng, bao lâu qua hắn đã chịu không ít buồn khổ. Lặng lẽ kéo chăn hắn ra, thấy hai giọt lệ lăn trên gò má, y cũng đau lòng không kể xiết. Cúi xuống, hôn lên giọt nước mắt, y nói nhỏ. “Ta thực xin lỗi. Thuốc ta đã lấy từ chỗ thái y, ngươi nhớ sắc uống đều.” Rồi lại không nén được, thơm lên trán hắn. “Hạ Mẫn, ngủ ngon.” Nói rồi hắn cũng lặng lẽ rời khỏi đó, đi ra còn không quên đóng cửa.

Cửa vừa đóng, Hạ Mẫn lập tức mở mắt, nhìn lên trần nhà mông lung nghĩ ngợi. “Phụ thân, con quyết đòi lại công bằng cho người.”

Sáng hôm sau, Hạ Mẫn lười nhác mở mắt, nhìn quanh phòng, nước ấm cùng khăn mặt đã được chuẩn bị đầy đủ. Lại liếc trên bàn, trên đó đủ các món ngon bày sẵn, sau khi rửa mặt súc miệng xong, hần tiến lại bàn, trên đó có một mẫu giấy nhỏ: Để người tự mình sắc thuốc ta thật không an tâm, người rất dễ thấy phiền mà không chịu uống. Thôi vậy, vẫn là để ta tự mình giúp người sắc đi. Ăn xong nhớ uống đầy. Sẽ có người đến kiểm tra.

Hạ Mẫn tựa tiểu phi tiểu nhìn bát thuốc.

Bên kia, Hàn Băng ngồi trên ngai vàng nghe triều thần bẩm báo mà thần trí toàn bộ đặt trên người nào đó. Y hận mấy lão đại thần này, nói gì mà thao thao bất tuyệt. Lòng hần khó chịu, chỉ muốn đá bay mấy lão để lao đến gặp người đó. Nhìn hoàng thượng nóng lòng trên ngai vàng, lão công công bên cạnh cũng cố cúi đầu nén cười. Hoàng thượng lớn vậy mà bất quá cũng chỉ như một tiểu hài tử.

“Các ái khanh còn ai có việc gì cần bẩm báo nữa không?” Hàn Băng lần thứ tư lặp lại câu này. Lần này y không đợi đám triều thần có cơ lên tiếng, đã trực tiếp phẩy tay. “Vậy thì buổi triều hôm nay kết thúc tại đây.” Triều thần đang định nói gì đó, khi ngẩng mặt lên đã thấy hoàng thượng đi mất từ lúc nào.

Lão công công cố nhịn cười hô: “Bãi triều.” rồi nhanh chóng chạy theo y.

Một bước đá loạn, hai bước đá loạn, Hàn Băng đi thật nhanh đến phủ sứ thần. Đến nơi, nhìn thấy tấm biển trên cao, xúc động vì sắp được gặp hần, chân nang đá chân chiêu lập tức vấp ngã. Đám công công hét hải chạy đến nhưng vẫn không thể kịp đỡ y. Bỗng cửa phủ bật mở. Một bàn tay nam nhân đưa đến đỡ lấy hai tay y.

“Ô... Ô... Hạ Mẫn.” Hàn Băng xúc động không thôi. Là Hạ Mẫn đỡ hần, là Hạ Mẫn của hần giúp hần không bị ngã. Hàn Băng nghĩ mà muốn cười ngất tại chỗ. Hồi còn nhỏ, dù y có ngã hần cũng mặc kệ, không chú ý, lần này lại được hần đỡ, đúng là làm y cao hứng vô cùng. Y từ từ ngẩng mặt lên, nhìn thấy mặt người kia thì khoe môi đang cong lập. Người đó đương nhiên không phải Hạ Mẫn. Nói cũng phải. Nếu người đó là Hạ Mẫn thì y đã trực tiếp hôn giày hần rồi.

Mà bình tĩnh...

“Hàn Lâm...” y giật mình nhìn người kia.

Hàn Lâm giúp y đứng vững sau đó quỳ xuống hành lễ. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lúc này đám công công cũng đã đuổi đến nơi, Hạ Mẫn trong phòng thấy náo loạn cũng đi ra.

Hàn Băng nhìn Hàn Lâm, rồi lại nhìn Hạ Mẫn, đầu y thực muốn bốc khói. Lao lại kéo tay Hạ Mẫn vào bên trong, y cố ý sập cửa thật mạnh. Đám người bên ngoài không hiểu chuyện gì. Hoàng thượng của họ hai ngày hôm nay thật dễ khiến người khác đau đầu.

Vừa vào đến nơi, còn chưa để Hạ Mẫn hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Hàn Băng đã lao lại, hôn hần thật sâu. Sau khi cả hai cùng không thể chịu được nữa, y mới từ từ thả hần ra. “Không được nghĩ đến người khác ngoài ta.”

Hạ Mẫn tròn mắt, hất hần ra, lấy tạm vài quyển sách trên bàn ngồi đọc.

“Như vậy ý tứ là thế nào?” Hàn Băng đứng cạnh bắt đầu lải nhải, không để hần yên.

“Bớt nói lời vô nghĩa.” Hần vẫn chăm chú đọc sách, lạnh lùng buông một câu.

“Àn.” Hàn Băng vẫn chưa hiểu gì, ngó xung quanh, Cái kia, ý là thế nào? Ai nói cho hần biết đi. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

“Khởi bẩm thái thượng, hoàng thượng xin cầu kiến.”

“Cho vào.” Một giọng nam nhân có phần suy nhược vang lên.

Hàn Băng khẽ bước vào. “Nhi thần thỉnh an Thái thượng hoàng.”

Thái thượng hoàng khẽ phẩy tay, tất cả cung nữ cùng thái giám lui ra, chỉ để lại hai người. Thấy vậy, Hàn Băng lập tức đứng dậy, bỏ nhào lên chỗ nam nhân nằm trên giường.

Nam tử mặc một thân y phục hoàng kim, khuôn mặt có vẻ gầy gò kém sức sống. Mái tóc đen bóng thướt nào nay đã phai màu hoa râm. Đôi mắt cũng trở nên vô hồn làm nếp nhăn như hằn sâu nơi khóe mắt.

“Cha.” Y cười.

“Àn, Hàn Băng, sao hôm nay rảnh rồi đến thăm ta vậy?” Thái thượng hoàng nhúc nhích có ý muốn ngồi dậy.

Thấy vậy, Hàn Băng lại gần đỡ người đó. “Con có một tin cực kì quan trọng.”

“Là tin gì vậy?”

“Cha, Hạ Mẫn đang ở đây.”

Như một tia sét đánh qua cơ thể, chạm đến rung chuyển từng tế bào. Im lặng một lúc lâu, người đó mới lấy lại giọng nói run rẩy. “Đang... Ở đây? Tốt quá, cuối cùng cũng tìm thấy nó rồi...” Nước mắt đã đọng đầy đôi tròng mắt.

“Phải, cha, người không tưởng tượng được đâu. Hạ Mẫn chính là sứ giả, sứ giả của Nguyên quốc.”

Thái thượng hoàng cũng không quan tâm đến tin tức đó lắm. Người mà thực sự ngài muốn biết là... “Còn... Đoan Mộc huynh...”

Giọng Hàn Băng nghẹn ứ lại, không sao nói lên lời. “Cha...”

“... Đoan Mộc huynh...”

“Bá Bá...”

Hắn đang nói dở bỗng bên ngoài truyền đến tiếng của lão công công. “Khởi bẩm thái thượng hoàng, thái hậu xin cầu kiến.”

Hai người nhìn nhau một chút. Chuyện lần này bèn tạm dừng lại ở đây. Chính lại cảm xúc, hai người bày ra bộ mặt vui vẻ tiếp đón thái hậu.

Một lát sau thì y lấy lý do phải phê duyệt tấu sớ mà rời khỏi đó. Bước khỏi tấm cung, Hàn Băng liền hướng phủ sứ giả mà đi tới.

Đứng ở bậc cửa. Hàn Băng chăm chú nhìn nam tử một thân hồng y (hồng y là y phục đỏ nhá, không phải hồng đâu.) đang ngồi thưởng trà bên bàn đá. Đôi lông mày dài thỉnh thoảng chớp nhẹ làm đôi con ngươi nâu nhạt càng thêm long lanh. Đôi đồng tử đang chăm chú nhìn cây hoa trước mặt nhưng ánh mắt lại mờ lung vô cùng.

Trời cao trong vắt. Gió thổi nhẹ nhàng mang hương hoa thơm tinh tế đi khắp mọi nơi. Một vài lọn tóc mai khẽ bay bay. Làm khói mỏng manh bay lên từ ấm trà nóng hổi mang theo mùi trà thanh đạm quện cùng với hương hoa tạo nên một mùi hương mới lạ mê người. Nam tử ung dung thưởng trà, đôi tròng mắt long lanh ngưng đọng. Khắp vạn vật xinh đẹp trước mắt in bóng huyền ảo lên đôi mắt với vợi kia.

Mọi vật trước mắt, gần như vậy mà làm cho y cảm thấy như xa muôn trùng, quen thuộc như vậy mà làm y như lạc vào chốn bồng lai.

Y mở to mắt, như muốn thu lại tất cả, khắc sâu hình ảnh này trong tim. Đến ngay cả thở y cũng không dám thở mạnh như thể chỉ cần một cái thở mạnh, cảnh vật trước mắt sẽ như bóng trăng trong nước, không hện mà tan theo làn gió thổi qua.

“Còn đứng đó làm gì? Xem chưa đủ sao?” Khẽ hạ tách trà, Hạ Mẫn lên tiếng.

Tuy là tiếng nam nhân nhưng nó lại trong vắt như tiếng đàn tranh, như tiếng chuông ngân trong những đêm thanh tĩnh. Thanh cao, không chút tì vết.

Hạ Mẫn, thực sự người lúc nào cũng hoàn hảo vậy sao? Hàn Băng khẽ lắc đầu, tươi cười nhanh lẹ đến trước mặt hắn.

Tự rót cho mình một tách, y đưa lên mũi, để hương trà ngào ngạt phủ lên da thịt, giúp cái đầu vốn không ở chốn này trở nên thanh tĩnh. “Người đây, ta đã nói bao lần rồi, người nói với ta...”

Không đợi y nói xong, Hạ Mẫn đã trực tiếp đứng dậy, đi vào trong nhà.

Trời cũng đã vào khoảng cuối thu, tiết trời cũng đang lạnh dần.

“Hàn Băng... Cây hoa ở ngoài kia...” Hạ Mẫn có chút tò mò.

“Àn...” Hàn Băng theo sau khẽ đóng cửa.

“Nó là giống cây gì vậy? Chỉ có hoa mà không có lá. Đã đến cuối thu rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu tàn lụi. Hết lớp hoa này tàn đến lớp hoa khác lên. Nó cứ nở hoa như vậy suốt quanh năm sao?”

“Đúng vậy. Không ai biết nó là loại hoa gì. Được Lăng Đạt nam hậu của Thánh Ân hoàng đế đem theo làm của hồi môn rồi gieo nó tại nơi này. Đó là vị nam hậu đầu tiên cũng là duy nhất trong lịch sử tính đến nay. Cũng vì vậy mà Thánh Ân hoàng đế cho giải tán toàn bộ hậu cung.”

“Thánh Ân hoàng đế chẳng phải là thái phụ hoàng của người sao?”

“Đúng vậy.” Hàn Băng từ từ pha tách trà.

“Vậy làm sao mà có cha người...” Hạ Mẫn có chút sững người tròn mắt. Nói như vậy không chừng...

“Lăng Đạt hoàng hậu có khả năng dựng dục sinh con.”

Hạ Mẫn sững người một hồi “Người nói...”

“Phải, nam hoàng là người Linh Hiên tộc, cả nam và nữ đều có thể dựng dục.” rót một tách trà nóng hổi, Hàn Băng hươ hươ trước mặt hắn.

“Àn...” Hạ Mẫn gạt tách trà ra, âm ừ không rõ ý tứ. “Còn về cây hoa... Nó tên gì?”

“Cái này ta cũng không rõ nữa. Mọi người chỉ gọi nó là Tích Chiêu.”

“Tại sao?” Hạ Mẫn chăm chú lắng nghe.

Hàn Băng khẽ nhún vai lắc đầu. “Mình chứng cho một tình yêu chung thủy chẳng?”

Hạ Mẫn vừa nghe Hàn Băng nói, vừa nhìn cây dây leo đầy hoa giăng kín cả bờ tường. Cánh hoa hồng nhạt mỏng manh bay nhẹ trong gió.

Tích Chiêu, một cái tên thật đẹp. Nhưng cái đó ám chỉ điều gì? Mọi người nhìn vào đều sẽ ngưỡng mộ Lăng Đạt hoàng hậu. Nhưng theo lời phụ thân hắn thì lại không phải như vậy. Lăng Đạt hoàng hậu hàng ngày chỉ giam mình trong cung, Thánh Ân hoàng thượng tuy giải tán hậu cung nhưng cũng không sủng ái nam hậu. Phụ thân hắn có vẻ biết rõ tâm tình của Lăng Đạt hoàng hậu. Nam hậu này lại cũng là Linh Hiên tộc như phụ thân hắn. Hạ Mẫn càng nghĩ càng bế tắc. Mấy việc kia, rốt cục có liên quan gì đến nhau.

Đang suy nghĩ bỗng hắn cảm nhận thấy hơi ẩm sau lưng cùng một luồng khí nóng song song phủ lên cổ.

Hắn giật mình né tránh nhưng không thoát khỏi đôi tay thô ráp đang thắt chặt phần eo mảnh mai.

“Người...” Hắn có ý giây dụa.

Trong mắt Hàn Băng, hành động đó lại như gãi đúng chỗ ngứa, tâm tình y bỗng chốc cao hứng. Dục vọng đã bị khơi lên nổi khắp người. Hạ Mẫn thấy thân thể đằng sau như nóng hừng hực. Hơi thở vốn đều đặn trên cổ nay dồn dập mang theo luồng khí bỏng rát. Da hắn cũng chẳng hên mà hồng hồng nhu thuận.

“Hạ Mẫn, ta yêu người.” Giọng nói y khàn khàn nho nhỏ từ từ để lại chút thanh âm trong tai hắn.

“Àn...” Hơi thở Hạ Mẫn cũng trở nên dồn dập hơn.

“Ta nói ta yêu người.” Y cắn nhẹ lên vành tai hắn.

Hắn đảo mắt đi chỗ khác. Hắn tuy không phủ nhận hắn cũng yêu y nhưng cũng không khẳng định hay hứa hẹn gì.

Hàn Băng thấy vậy, lật người một cái, đưa tay khua tất cả ấn chén trên bàn xuống, một tay đặt Hạ Mẫn ngay ngắn xuống dưới bàn.

“Người có yêu ta không?” y không ngại ngần nháo động cả cơ thể hắn. Cái vạt áo cao cao cũng bị kéo trễ xuống, cái cổ trắng ngần chưa chỗ nào không có vết hôn xuống, kể cả hai vành tai cũng đã bị y liến liếm mút mút đến đỏ ửng.

Hạ Mẫn trước mắt đã dần bị dục vọng che lấp, thần trí đã mơ mơ hồ hồ nhưng cố gắng lấy một tia tỉnh táo, bướng bỉnh mà lắc đầu. “Không.”

“Người thực không có chút tình cảm gì sao?” Hắn lại càng thêm mạnh bạo, mấy lớp áo cũng đã bị y lột sạch, tay không ngừng trêu đùa hai điểm hồng hồng trước ngực.

Hạ Mẫn cố nghiêng răng, thỉnh thoảng mới để lộ ra vài tiếng rên đứt quãng. Nhưng nó lại làm Hàn Băng hưng phấn vô cùng.

“Vậy là có hay không?” Y vẫn tiếp tục trêu chọc thân thể Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn lúc giờ cũng không còn thanh tỉnh, ù ù cạc cạc không hiểu rõ những lời bên tai. Cơ thể tuy bị trêu đùa làm cho mẫn cảm, hạ thân cũng đã căng lên khô nóng nhưng lại có vẻ thoải mái vô cùng.

“Có hay không?” Hàn Băng cắn nhẹ vào môi hắn.

“Àn...” Hạ Mẫn khê rên rỉ. Ngang bướng nói. “Không.”

Hàn Băng như bị tiếng không kia dội một gáo nước lạnh. Toàn thân cứ dờ, một lúc sau thì từ từ buông Hạ Mẫn, chỉnh lại y phục chính mình cùng hắn rồi lẳng lặng bế hắn lên giường.

“Người không thích thì vẫn vậy đi. Ta cho người thời gian. Ta sẽ làm cho người yêu ta.” Y nói rồi bước ra ngoài, lúc đi còn không quên nhẹ nhàng khép cửa. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

Hạ Mẫn bị hành động kia dọa sợ người. Mãi một lúc sau khi y rời đi, hắn mới từ từ trợn mắt. Hàm không khỏi cắn chặt. Cảm thấy hổ hèn vô cùng, dục vọng của hắn sao có thể dễ dàng bị tên kia khơi gợi như vậy. Hạ Mẫn càng nghĩ càng thẹn, thẹn quá má đưa tay vỗ lấy tách trà vứt thẳng xuống đất quát: “Tên Hàn Băng hỗn đản nhà người.” (anh to gan gớm nhỉ. Tên kia dù gì cũng là vua đây. Vua đây biết không? Anh là anh cậy hắn yêu anh kinh nha.)

Hàn Băng vẫn chưa li khai, lúi húi cùng lão công công ở ngoài cửa phòng nghe trộm. Thấp tiếng quát mang phần hồn dỗi kia, y cùng lão công công đứng cạnh bịt miệng nén cười. Rồi cùng nhau chạy ra ngoài. Cả người hắn đã muốn run lên vì cười. Chạy được một lúc, hai người cùng không hẹn mà cùng cúi người cười lớn. Cười đến không biết trời đất là gì. Mãi một lúc sau, công công mới từ từ giơ ngón tay cái: “Hoàng thượng quả là số một.”

Hàn Băng vui sướng nhìn lão công công. “Lần này thành công trăm sẽ trọng thưởng cho người.”

“Đội ơn Hoàng thượng.” Lão công công vui sướng khôn tả.

Hàn Băng cười híp cả mắt, mãi một lúc sau y mới để ý hình tượng, chỉnh lại tư thế rồi khoan thai bước đi.

Các cung nữ cùng tiểu thái giám thấy bộ dạng hai người lúc này đều dừng bước đứng xem, nay bị lão công công công đuổi đi chạy đến cuống quýt. Coi vậy, Hàn Băng lại đắc ý cười to thêm lần nữa.

Rồi ngày hôm đó, ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, ngày sau nữa nữa..., các đại thần luôn cảm thấy kì lạ và bất an, bất cứ khi nào nhìn thấy hoàng thượng cũng y như rằng thấy y đang cười (aka te tởn). Thực sự

thì có việc gì mà khiến hoàng thượng của bọn họ cao hứng lâu như vậy. Việc này bất quá chỉ có trời biết đất biết và hai người nào đó biết thôi. (Tịch ta là 3)

Một tháng cuối thu yên ả trôi qua, giờ đã là đầu đông. Bầu trời không còn trong vắt, cũng không còn cao vợi vợi như trước nữa. Tuy chưa có tuyết nhưng trời đã rất lạnh rồi.

Một tháng qua, Hàn Băng càng ngày càng cao hứng, cách mấy ngày lại đến trêu chọc cơ thể Hạ Mẫn một lần nhưng sau cùng vẫn là bỏ mặc y ở phút cao trào rồi tự mình trốn ngoài cửa nghe lén. (biến thái) Hạ Mẫn thì càng ngày tâm tư càng bất ổn, mỗi lần bị Hàn Băng trêu chọc xong, một tách trà không hện mà bay thẳng xuống đất kèm theo tiếng chửi rửa ầm ục. (anh đói mà cứ đưa thịt vào miệng anh lại giật ra... Muahaha... Ai mà chịu được chứ :v) Vậy nên, dù mới hơn một tháng nhưng trong phủ sứ giả đã thay không biết bao nhiêu tách trà.

Hoàng đế bên Nguyên quốc thì lòng nóng như lửa đốt, gửi thư liên tục thúc giục Hạ Mẫn. Chiều nay lại nhận được một lá thư. Hạ Mẫn yên lặng nhìn từ con chữ trên tờ giấy mỏng tanh, một tay nâng tách trà nghi ngút khói lên. Hạo Tuấn lại thúc giục hần. Hần khẽ thở dài. Đâu phải hần không muốn hoàn thành nhanh nhiệm vụ. Chỉ là lần nào hần mở miệng đề cập đến chuyện này thì y như rằng bị Hàn Băng lấp liếm. (mơ đi anh, tên đó có khối cho a hoàn thành nhiệm vụ để về nước.) Nhưng lại nghĩ đến lúc làm xong nhiệm vụ phải về nước, trong lòng hần không khỏi cảm thấy trống vắng.

Khẽ thở dài, hần đặt tách trà xuống. Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Hàn Băng một thân long bào chạy thật nhanh đến ôm lấy hần, áp cái má lạnh lạnh vào má hần. “Lạnh chết ta mất.”

“Mới đầu đông, người nháo cái gì mà nháo.” Hần không kiên nhẫn mà đẩy y ra.

“Yên!” Lại một lần mặt dày, y áp cái má còn lại vào gò má nóng hổi bên kia. Được một lúc mới thoả mãn mà thả ra, Hàn Băng vui vẻ ôm lấy từ phía sau mà cọ cọ mũi vào cổ hần. Tóc hần thật thơm, thơm mùi cỏ thật tuyệt diệu. Như hồi bé vậy, tóc hần mang hương cỏ dại, không cầu kì, hoa mỹ nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thư thái vô cùng.

“Hôm nay người không thượng triều sao?” Hạ Mẫn lơ dềnh hỏi.

“Thượng triều về rồi. Ta rất chăm chỉ nha.” Y cười.

“Àn... Chuyện biên giới...”

Chưa đợi hần nói xong, y đã đưa tay bịt miệng hần. “Đi sẵn với ta đi.”

Hạ Mẫn kéo tay hần ra: “Sao?”

“Triều thần bắt ta đi sẵn. Ta không thể nói không đi. Đây là quy định bao đời rồi.” Y có vẻ uất ức. “Ta không muốn xa người, vậy nên để người đi cùng ta là tốt nhất.”

“Ta...” Hần ngập ngừng đôi chút.

“Đi mà...”

“Chuyện biên giới...”

Hàn Băng nghe vậy liền không vui. “Vẫn là ta đi một mình.” Y phất tay áo rồi rời khỏi đó. Nhưng ra đến ngoài cửa y lại một lần nữa bất an. Y đi một tháng nghĩa là một tháng sẽ không được gặp Hạ Mẫn, y sẽ phải sống thế nào đây. Lại nhìn ra ngoài cửa thấy bóng Hàn Lâm, người y như nóng rực lên. Nhớ trong một tháng y đi, tên Hàn Lâm đến giở trò với Hạ Mẫn thì sao? Không được... Không được một chút nào. Y nghĩ cứ tạm thương lượng với Hạ Mẫn trước đi. Sau đó sẽ tìm cách sau. Lại một lần đi vào, Hàn Băng nhìn thẳng mắt hần nói. “Người nguyện ý đi sẵn với ta, ta sẽ rút quân khỏi biên giới.”

“Người nói... Nói thật sao?” Hạ Mẫn tuy nghe được câu hần muốn nghe nhất nhưng trong lòng lại dâng lên một đợt chua chát khó tả.

“Vua không nói chơi.” Hàn Băng nhìn sâu vào trong đáy mắt hần.

Hạ Mẫn trầm ngâm một lúc lâu rồi mới gật đầu. “Tất cả theo ý người.”

Hàn Băng cười có chút sáng chói, chạy lại thơm lên môi hắn một cái rõ kêu. “Hảo hảo chuẩn bị, ba ngày sau lên đường.”

Hạ Mẫn buộc kiện quần áo cuối cùng lại thăm nhìn ra chỗ cây hoa ngoài sân. Trời đã lấm tấm tuyết rơi. Những bông tuyết xấp trắng lượn vòng trên không trung vẽ lên mây trời những đường uyển chuyển. Kì lạ là cây hoa vẫn nở hoa. Từng cánh hoa hồng nhạt bị gió thổi khỏi nhụy, hoà cùng những bông tuyết bay bay trên không trung.

Trời vẫn chưa rét lắm. Hạ Mẫn kéo chặt cái áo lông một chút. Bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng của lão công công theo hầu hoàng thượng, hắn ngẩn người chút ít rồi vẫn xách bọc quần áo đi ra.

Một cỗ xe ngựa kéo lộng lẫy trước mặt hắn. Nhìn từ chất liệu gỗ cho đến từng đường khắc trên đó. Nó tinh xảo đến kì lạ, còn chưa kể đến một số điểm còn được lát vàng ròng. Hắn có chút choáng ngợp. Thần quốc quả thật phồn vinh. Xe cho một sứ giả nhỏ bé như hắn cũng được trang bị cầu kì đến vậy. Hắn có chút do dự rồi cũng để lão công công thu xếp ổn thoả rồi lên xe.

Đi được một đoạn, lão công công có hướng vào phía trong dặn dò. Hắn cũng nghe không hiểu lắm, đại loại chỉ là nghe thấy gì cũng không được mở rèm cửa. Có gì quang trọng chứ. Hắn từ từ nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Ngủ được một lúc, hắn cảm thấy có một hơi ấm quen thuộc bao quanh mình. Hắn cũng lười biếng nghĩ xem tình huống hiện tại là như thế nào, trực tiếp rúc sâu vào cái vật thể ấm ấm mềm mềm đó. Mùi hương từ vật thể đó toả ra rất giống Hàn Băng, rất dễ chịu, y thường ôm hắn ngủ như vậy, thật thoải mái.

Ngủ được một lúc lâu, hắn mới từ từ mở mắt. Một thân ảnh hoàng kim mờ mờ rồi rõ hắn. Hắn giật mình mà đột ngột ngẩng mặt lên, không may đập đầu vào cằm ai đó đang ngủ. Hàn Băng đang ngủ bị đánh thức có phần khó chịu. Bản tính khó bỏ, hắn đưa tay gạt Hạ Mẫn xuống đất.

Hạ Mẫn chao đảo một hồi rồi cũng k đỡ được mà ngã ỵch xuống sàn.

Phu ngựa, lão công công cùng những cận vệ, tùy tùng giật mình nhìn tới.

Hạ Mẫn nghiêng rằng, co chân đạp vào chân tên kia.

“A –” Một tiếng kêu thảm thiết nào đó vang lên.

Cả đoàn người dừng lại, lão công công khéo léo vén màn nhìn vào bên trong. Sau đó thì cổ tỏ ra nghiêm túc. “Hoàng thượng không sao. Tiếp tục đi.”

Bên trong. Hàn Băng mắt nhắm nười ai oán nhìn Hạ Mẫn. Hắn đứng dậy, phủi qua y phục rồi ngồi lại lên ghế.

“Hạ Mẫn, người thật ác.”

Hạ Mẫn chán đời co với y lơ đãng nhìn chỗ khác, mãi một lúc sau mới như chợt nhớ ra, hắn nhìn Hàn Băng nói. “Về xe ngựa của người đi.”

Y sấn lại gần hắn. “Đây là xe ngựa của ta.”

“...” Hạ Mẫn dờ người.

Chuyện như vậy là sao? Rõ ràng lúc trước hắn trong xe của hắn cơ mà. Sao giờ lại thành... Hắn đảo mắt nhìn quanh, mọi thứ vẫn y hệt lúc trước. Lại nhớ lại kiến trúc bên ngoài xe.

“A!” Hạ Mẫn há miệng ngạc nhiên, mắt không giấu nổi một tia thất kinh. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Hàn Băng thấy lạ lập tức lại gần chạm vào bả vai hắn khẽ lay: “Mẫn Mẫn, người... Ta...”

Không đợi hắn nói xong, Hạ Mẫn đã đập hắn xuống, một mình kéo lấy tấm áo choàng muốn đi ra.

“Bình tĩnh Hạ Mẫn, đừng sinh khí mà.” Y nắm tay hắn, ra sức lay lay hối lỗi.

Hắn vẫn mặt vô biểu tình, giật tay mình ra.

“Ta... Ta... Không cố ý mà. Giờ người mà ra ngoài sẽ bị quy tội khi quân phạm thượng, khó có thể tránh khỏi cái chết. Mẫn Mẫn, ta biết lỗi rồi, người bình tĩnh một chút...” Hàn Băng thao thao bất tuyệt bên cạnh. Hắn cũng không nghe. Vốn chỉ dọa y vậy thôi chứ hắn cũng không có ý định muốn đi thật. Nhìn biểu tình của hắn, Hạ Mẫn sắp không nhịn được cười nữa, bèn ngồi lại lên ghế, ngồi sát vào bên cửa sổ. Y nhanh như cắt lao lại ngồi với hắn, dang tay ra, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng rồi cả hai lại trầm trầm ngủ.

Hạ Mẫn ngồi bên giường, lấy khăn ẩm lau nhẹ mồ hôi trên trán Hàn Băng, mắt chăm chú nhìn bóng lưng của thái y đang nhanh lẹ xử lý vết thương trên đùi trái của y. Nhìn y phục hoàng kim loang lổ máu, hắn không khỏi cắn răng khê đau lòng.

Sáng nay, khi hắn đang ngồi uống vài tách trà thì nghe thấy bên ngoài có tiếng lộn xộn. Một lúc sau thì người ta bế Hàn Băng phần dưới y phục đầy máu hốt hoảng chạy vào. Hắn không dám nhìn nhiều, chỉ thấy từ phía chân trái liên tục trào ra thứ nước đỏ lôm, tanh rợn người. Sắc mặt y thì đã có phần tái nhợt. Môi đã không còn sắc máu. Hắn hỏi thế nào cũng không ai chịu nói cho hắn biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Hắn chỉ còn biết ngồi lại bên giường, một tay nắm lấy bàn tay đã có phần lạnh ngắt, một tay khê chấm mồ hôi trên trán y.

Sau không biết bao lâu, thái y từ từ rửa tay qua nước ấm trong chậu, lau nhẹ mồ hôi trên trán, hướng Hạ Mẫn nói: “Hoàng thượng chỉ là bị mất máu quá nhiều. Hiện giờ đã không còn gì đáng lo ngại. Thần sẽ kê một ít thuốc bổ.”

Hạ Mẫn gật đầu lấy lệ. Vừa rồi đúng là hại hắn hoảng sợ không thôi. Sắc mặt hắn cũng chẳng kém Hàn Băng là mấy. Mồ hôi trên trán cũng túa ra như tắm.

Thái y ra khỏi đó, bỏ lại hai người trong doanh trường rộng lớn.

Hạ Mẫn nắm tay hắn, cảm thấy thân nhiệt đang trở lại mà có phần an tâm.

Nhìn y ngủ thật an bình, bao nhiêu kỉ niệm xưa lại trở về như vừa mới xảy ra trước mắt.

Năm tuổi, hắn cùng y rong ruổi khắp thảo nguyên. Có ăn cùng ăn, có mặc cùng mặc, có gì vui cùng nhau chia sẻ.

Sáu tuổi, hắn lấy hết can đảm thơm vào môi y trước mặt bao nhiêu người.

Hai mốt tuổi, hai người gặp lại nhau trong hoàn cảnh không thể đối nghịch hơn.

“Hàn Băng.” Hắn khê gạt vài lọn tóc vương trên trán y.

Một khắc vừa rồi, hắn gần như hắn không dám cả thở. Cảm nhận tay y đang lạnh dần trong lòng bàn tay mình mà hắn đâm hốt hoảng. Hắn thực không dám tưởng tượng nếu như Hàn Băng cứ vậy mà chết đi, hắn sẽ như thế nào đây. Mười lăm năm dài đằng đẵng xa cách. Đã có lúc hắn tưởng chừng như đã quên mất Hàn Băng. Tưởng rằng lúc gặp lại, hai người sẽ chỉ như những người bạn cũ, đem chuyện cái hôn kia vùi vào trong dĩ vãng, coi như một trò đùa lúc nhỏ. Nhưng không ngờ được rằng, gặp lại y, không những hắn không quên mà còn nhớ rất kĩ. Hắn nhận ra y từ lần đầu. Hắn cũng không rõ tại sao mình có thể nhận ra. Nhìn vào đôi mắt chẳng? Đôi mắt luôn sáng long lanh và biết nói. Nhưng quan trọng nhất là nó làm cho hắn cảm thấy yên bình khôn tả, cảm giác như được sống lại cùng những kỉ ức tuổi thơ.

Hắn cười nhạt. “Hàn Băng, ta với người rốt cuộc là thế nào...”

Một tháng qua, hắn sống rất vui, không có những ngày tháng lo lắng, không có ai âm thầm hãm hại hắn nữa. Yên bình khiến hắn muốn mãi như vậy.

Hắn không muốn một cuộc sống như trước kia. Lạnh lùng, cô độc, cái gì cũng chỉ có một mình. Một tháng qua, Hàn Băng đã cho hắn thấy cuộc sống mà hắn sống mười lăm năm qua vô nghĩa thế nào. Giờ hắn đã

biết cười, biết hờn dỗi, biết lo lắng. Một cuộc sống rất đáng sống. Nhưng có lẽ vì vậy mà hắn luôn lo lắng một ngày mọi thứ tốt đẹp sẽ biến mất trước mắt hắn. Giống như cái chết của cha hắn trước kia, không chỉ làm cho hắn tuyệt vọng như bị chìm xuống đáy biển sâu mà còn làm cho mọi niềm tin của hắn sụp đổ. Mười lăm năm, hắn đã quên mất chữ tin, quên chữ yêu, ngay cả cảm xúc hỉ nộ bình thường cũng đã gần quên hết. Hắn lôi viên ngọc bội ra, đó là vật cuối cùng cha hắn để lại. Viên ngọc sáng long lanh, phát ra ánh sáng nhàn nhạt nhưng tinh tế. Đôi môi hắn khẽ vẽ nên nụ cười, đưa tay đang nắm ngọc ra khẽ ôm y, hắn cũng từ từ đi vào giấc ngủ.

“Hoàng thượng thế nào rồi?” Một tiếng hỏi đầy lo lắng đánh thức Hạ Mẫn. Chưa kịp định thần gì đã thấy một bóng người lao lại phía hắn. Đó là Hàn Lâm. Hạ Mẫn nhú mày, từ từ buông Hàn Băng ra, tay vẫn giữ chặt ngọc. Hàn Lâm nhìn hắn, rồi nhìn lên hoàng thượng đang nằm trên giường, tâm tư rối loạn. “Nàng cùng hoàng thượng...”

Hạ Mẫn đảo quanh, đáp lấy lệ. “Ân...”

Hàn Lâm trong lòng chua xót, lia mắt đến viên ngọc bội trên tay hắn, không tự chủ được mà đưa tay bắt lấy tay hắn giơ lên trước mặt thất thần một lúc.

Hàn Băng trên giường dần dần tỉnh, thấy bóng Hàn Lâm đang nắm tay Hạ Mẫn trước mắt hắn không khỏi sôi máu. Đang muốn quát thì phát hiện ra cổ họng mình khô rát vô cùng, nói không nên lời.

Sợ kinh động đến Hàn Băng đang ngủ, Hạ Mẫn tóm lấy tay Hàn Lâm khẽ kéo ra ngoài. Vừa đến nơi liền lập tức thu tay cùng mảnh ngọc về. Hàn Lâm có ý nhìn viên ngọc. “Sao nàng có viên ngọc?”

“Chỉ là ngẫu nhiên thôi.”

“Không thể. Ta chắc chắn, đây là viên ngọc gia truyền của Lăng Đạt hoàng hậu, là quốc bảo. Nàng đã lấy ở đâu hả, mau nói thật cho ta biết, ta sẽ không trách tội nàng đâu.”

Hạ Mẫn nghe xong thất kinh, hai mắt tròn tròn mấp máy. “Sao? Ngọc bội gia truyền?”

“Phải là ngọc gia truyền.”

Hạ Mẫn định nói gì đó nhưng sau đó đem những lời này nuốt vào trong bụng, mặt vô biểu tình nhìn Hàn Lâm. “Vương gia, chắc ngài nhận nhầm rồi, đây chỉ là vật rẻ tiền mà ta mua được trên phố thôi.” Hắn quay người có ý muốn rời đi.

Hàn Lâm nhú mày. Hắn không nhận nhầm thực sự. Quay lại kéo tay Hạ Mẫn. “Nàng...”

“À còn việc nữa.” Hạ Mẫn đột nhiên dừng lại nhìn Hàn Lâm. “Ta là nam nhân.”

Hàn Lâm cứng đờ người, nhìn theo bóng lưng Hạ Mẫn đã khuất sau tấm màn cửa.

“Nam... Nhân...?” Hàn Lâm vẫn chưa tin vào những điều hắn vừa nghe thấy.

Hạ Mẫn vào trong trường, cũng chẳng để ý đến Hàn Băng, lại bàn, rót vội một chén trà đưa lên miệng uống, không để ý nước trà bên trong đã nguội lạnh.

Hàn Lâm nói... đây là ngọc bội gia truyền của Lăng Đạt hoàng hậu. Phụ thân hắn nói đây là ngọc bội gia truyền của dòng họ hắn. Lăng Đạt hoàng hậu là người Linh Hiên tộc, phụ thân hắn cũng là người Linh Hiên tộc... Hắn tròn tròn mắt. Chẳng lẽ...

“Hạ... Mẫn...” Một giọng nói yếu ớt cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Giật mình nhớ ra còn Hàn Băng, hắn điều chỉnh cảm xúc, vẽ ra nụ cười quay lại nhìn Hàn Băng. “Người tỉnh rồi sao?”

Cổ họng y đau rát, thều thào. “Nước...”

“Ân...” Hạ Mẫn nhanh tay rót một tách trà đến.

Từ từ đỡ y dậy, hắn đưa tách trà tới nhưng lại bị Hàn Băng đưa tay ấy trở lại môi hắn. Hắn chột hiểu ra ý, không vui nhưng vẫn làm theo. Nâng tách trà, hắn uống một ngụm rồi hướng môi Hàn Băng đi tới. Trà nguội đắng chát nhưng lại gợi lên mùi vị rất riêng. Chắt lỏng màu vàng nhạt chuyển dần từ miệng Hạ Mẫn

sang miệng Hàn Băng. Thỉnh thoảng lại có vài giọt tràn khỏi chỗ tiếp xúc hai bờ môi, khẽ chảy dọc xuống cổ Hạ Mẫn.

Sau khi uống được hết ngụm trà, Hàn Băng không hẹn mà đưa tay giặt lấy tách trà trên tay Hạ Mẫn, đặt nó lên bàn, đôi môi không ngừng làm cho nụ hôn sâu hơn. Hai tay hắn đưa ra, trực tiếp kéo Hạ Mẫn lên nằm cạnh mình rồi từ từ thoát y phục hắn.

Mảnh vải mỏng khẽ buông xuống, để lại hai bóng người quần quýt in sâu trên vách tường.

Chiều cũng đã muộn rồi, gió cũng đã nổi lên, vài bông tuyết trắng bay bay trên nền trời lam nhạt. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Cảm thấy lạnh lạnh, Hạ Mẫn dứt môi ra khỏi môi y, đưa tay ngăn bàn tay hư hỏng đang không ngừng cời từng lớp y phục hắn.

“Người không muốn?” Y khẽ nhú mày.

Hắn muốn chứ. Rất muốn, nhưng xét lại Hàn Băng lúc này... “Thân thể người còn chưa khỏe...”

Cứ nghĩ Hàn Băng sẽ thả hắn ra như mọi khi nhưng y lại càng ôm hắn chặt hơn, đầu vùi sâu vào hõm vai bắt đầu hôn mạnh xuống từng đợt.

“Ừ... Ừ...” Hạ Mẫn bắt đầu cảm thấy cơ thể nóng rực, mẫn cảm mà phát ra vài tiếng rên kiều mị.

“Người yêu ta không?” Hàn Băng ném y phục hắn xuống góc giường, tay lần mò đến lớp che chắn cuối cùng.

“Ừ...” Hạ Mẫn hô hấp dồn dập, không còn chút tia tỉnh táo, cả người hồng nhuận.

“Có hay không yêu ta?” Hàn Băng lặp lại một lần, đem nội khổ của hắn quảng đi rồi cũng chính mình giải khai y phục trên người.

Thấy được vết băng trắng có thắm máu của y, Hạ Mẫn như lấy lại được thần trí. “Dừng lại... Hàn Băng... Chân người... Ừ...”

Hàn Băng nhớ đến vết thương trên chân khẽ mỉm cười, rồi lại tức giận vì nhìn thấy cảnh vừa nãy, đưa môi đến chặn môi hắn, tay bắt đầu lần mò tìm cửa động.

“Ân... Ừ... Hàn... Băng... Không được... Ừ...” Hạ Mẫn cảm thấy bàn tay kia đang nháo động phía bên dưới không khỏi có chút hoảng sợ mà dẩy dụa. Nhưng rồi, lại vì sợ chạm vào vết thương của y mà lại ngoan ngoãn nằm im.

Hàn Băng kéo hắn nằm trong lòng mình. Bàn tay đưa đến bật nắp tách trà, nhúng ướt bốn đầu ngón tay rồi từ từ tìm huyệt huyết khuếch tán.

Ban đầu chỉ là với một ngón tay. Hạ Mẫn cảm nhận vật thể lạ thâm nhập vào trong cơ thể không khỏi nhăn mặt vì đau nhưng lại có chút cảm giác kích thích. Nơi địa phương nào đó do dự vọng đã bị đánh thức mà căng cứng lên.

Từng đợt di chuyển của ngón tay trong huyệt động, Hạ Mẫn cảm thấy có chút khoái lạc. Vật kia mấy lần như chạm được vào nơi sâu kín nhất rồi lại đột ngột rút về khiến cửa động bắt đầu khép mở đối khát không thôi.

Hàn Băng bị tiếng rên bên tai cùng cảm giác nơi đầu ngón tay kích thích, lại nhớ lại hình ảnh nhìn thấy vừa nãy, lòng không khỏi nóng vội, chưa đợi cửa động hoàn toàn thích nghi đã đưa vật to lớn của mình đến, trực tiếp tiến vào.

Hạ Mẫn nhăn mặt rên khẽ, cửa động vừa tiếp nhận vật to lớn dị thường còn nóng rực. Hắn nương theo từng nhịp điệu của người kia mà liên tục di chuyển thân thể, đón nhận vật thể lạ trườn sát, từng lần, từng lần chạm đến nơi sâu nhất trong cơ thể.

Tai hắn ù ù, chỉ nghe bên tai là tiếng rên *** đang của chính mình không khỏi cảm thấy hổ hèn, hận kiếm không được cái hổ để chui xuống. Nhưng cảm giác này thật thoải mái, làm cho hắn muốn bay lên tận mây xanh.

Nhưng hoà vào đó, hắn nghe thấy mấy lời đứt quãng của Hàn Băng cùng tiếng thở gấp. “Người... yêu ta... Không?”

Có, có yêu. Hắn ra sức gật đầu.

“Ta hỏi có hay không... Trả lời ta.” Hắn lại một lần đâm vào nơi sâu nhất.

“Àn... Ta... Ừ... Ừmmm... Yêu người.”

Hàn Băng vui vẻ, một lần đâm sâu thêm, cả hai cùng đến đỉnh mà bắn ra, Hạ Mẫn xụi lơ ngã vào lòng Hàn Băng, không quên cố sức tránh vết thương trên đùi hắn.

Hắn với chân lên đắp cho cả hai, quay người Hạ Mẫn lại đối diện với mình, đôi mắt xúc động không thôi. “Người nói... Nói...”

“Ta nói ta yêu người.” hắn tiến lại, hôn lên môi Hàn Băng.

Hạ Mẫn nói yêu y, Hạ Mẫn của y nói cũng yêu y, thật hạnh phúc. Y không khỏi vui sướng mà làm thịt hắn thên lần nữa. Sau khi đầu vào đấy, y mới khẽ lau mồ hôi phía sau lưng Hạ Mẫn, cắn một miếng lên xương quai xanh, cười có chút hờn ghen. “Không được qua lại với Hàn Lâm nữa.”

“Àn...” Hắn có chút mù mờ không hiểu lắm, mãi một lúc sau mới ngộ ra mà phản bác. “Ta không qua lại với hắn.”

“Thế việc chiều nay là thế nào, hai người lại còn cầm tay nhau.” Hắn có chút ghen tuông nói.

Hạ Mẫn ngẩn người chút sau đó cười sáng láng. “Người đang ghen sao?”

“Ai nói ta ghen?” Hàn Băng có chút oan uổng mà lên tiếng.

“Người không ghen, là ta nhầm.” Hạ Mẫn càng cười cười chọc tức hắn.

Hàn Băng thở phì phì. “Dám khi dễ ta, coi ta dạy dỗ người thế nào.” y cúi xuống ngực hắn bắt đầu nháo.

Bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng lão công công. “Khởi bẩm hoàng thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

Hai người dừng động tác, y tỏ ra mất hứng, hướng bên ngoài quát. “Lui xuống, ta không muốn ăn.” (vì ta vừa “ăn” rất no rồi. :v)

Hạ Mẫn đánh khẽ vào ngực hắn lườm nhẹ. “Người cũng nên chú ý đến thân thể.”

Hàn Băng nhìn hắn, thích thú hôn lên tóc mai lại hướng bên ngoài nói. “Chuẩn bị nước tắm, chốc bưng đồ ăn lên.”

“Nô tài tuân lệnh.”

Một lúc sau, nước đã được chuẩn bị xong. Hạ Mẫn nhúc nhích thân mình muốn rút thứ vẫn trong cửa động ra. Y cũng chiều hắn mà khẽ động, rút thứ to lớn đó. Hạ Mẫn đỡ cơ thể, vớ lấy y phục qua loa che tạm, từ từ ra khỏi giường. Nhưng khi chân vừa chạm đất cổ đứng lên, vùng thắt lưng chợt đau ê ẩm mà lại ngồi phịch xuống. Hàn Băng thấy vậy nhồm người dậy. Hắn cười xòa. “Không sao, người nghỉ đi, chốc ta sẽ quay lại giúp người tẩy.”

Nói rồi cũng chẳng đợi y đáp, hắn chống tay lần theo thành giường đi vào phía trong. Nhưng thắt lưng của hắn quả thực rất đau, chân bủn rủn mà một lần nữa ngã xuống. Một bàn tay nam nhân thô ráp đưa ra đỡ lấy hắn từ phía sau. Hắn giật mình quay mặt, thấy Hàn Băng đang đứng vững còn đỡ lấy hắn.

“Chân người...” Hạ Mẫn trợn mắt.

“Không sao.” Hàn Băng cười gian, cúi xuống bế bổng hắn lên đi về phía dục bồn. Hạ Mẫn đỡ người một lúc lâu sau đó tức giận mà đập loạn hờn dỗi lên ngực Hàn Băng.

Hai người ngồi trong dục bồn, Hàn Băng khẽ ôm lấy người ngồi kế bên mình. Hấn đẩy y ra, quay mặt hướng khác.

“Hạ Mẫn, ta biết lỗi rồi. Lần sau ta không dám đùa vậy nữa đâu.” Hàn Băng ăn năn nhìn con người lạnh lùng ngồi cạnh.

“Lại còn muốn có lần sau” giọng hần lạnh băng.

“Hạ Mẫn. Ta xin lỗi, xin lỗi mà. Ta không cố ý, đây là chủ kiến của lão công công à.” (anh đổ tội nhanh thật. (-))

Hạ Mẫn không muốn đôi co, quay mặt đi hướng khác.

“Mẫn Mẫn ta biết sai rồi. Ta phải làm gì người mới đồng ý tha lỗi đây?” Hàn Băng chạy lại phía mặt hần bày ra bộ dáng biết lỗi.

“Từ giờ trở đi ta ở trên.” Hạ Mẫn nói lấy lệ trêu chọc Hàn Băng chứ cũng chẳng có ý định đó thật.

Hàn Băng đen mặt, khoé miệng giật giật. “Chuyện này... Ta đổi qua chuyện khác được không?”

Hần không nói gì, quay mặt hướng khác.

“Hạ Mẫn...” Hàn Băng không biết làm sao cho ổn thoả, đứng đực người ra.

Ngâm người một lúc cho đỡ nhức mõi. Hạ Mẫn từ từ đứng dậy ra khỏi bồn, mặc y phục, tiến lại phía bữa tối đã được chuẩn bị tươm tất.

Ăn qua loa vài món, Hạ Mẫn đi thu dọn đồ đạc. “Ta dọn qua chỗ khác ở.”

“Không được.” Hàn Băng dậm chân.

“Tại sao?” Hấn vẫn chăm chú thu dọn.

“Không được là không được.” Hàn Băng nghĩ đến chuyện tên Hàn Lâm kia còn ở bên ngoài mà tức xịt khói.

Hạ Mẫn cũng chẳng buồn đáp y nữa. Cầm bọc y phục đi ra phía cửa, đúng lúc đó, Hàn Lâm cũng bước vào.

“Người.” Hàn Băng lao lại, kéo tay Hạ Mẫn về phía hần.

“Tham kiến hoàng thượng, vi thần...”

Không đợi hần nói xong, Hàn Băng đã chặn lời. “Trẫm rất khoẻ, người lui trước đi.”

Hàn Lâm vẫn chưa hiểu gì, liếc mắt nhìn Hạ Mẫn cầu cứu. Chẳng may, trong mắt Hàn Băng nó lại thành liếc mắt đưa tình. Đáng hận. Y kéo tay Hạ Mẫn đi vào buồng sau. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Hàn Lâm đứng ngoài, chưa có ý định rời đi. Vừa rồi bị Hàn Băng dọa dờ người, hần quên mất không để ý là chân y đã hoàn toàn hồi phục.

“Người còn chưa đi?” Hàn Băng kéo Hạ Mẫn đang cúi gằm mặt phía sau tức giận nhìn Hàn Lâm.

“Vi thần lập tức rời đi.” Hần cúi xuống hành lễ, liếc qua Hạ Mẫn rồi rời khỏi đó.

Hàn Băng quay lại nhìn Hạ Mẫn. “Ngẩng đầu lên đi.”

Hần lắc đầu quây quây.

Y cũng mất kiên nhẫn mà đưa tay nâng mặt y lên. Trên gò má trái là vết răng nhỏ nhỏ rất ám muội.

Hần có chút tức giận, gạt tay y, trèo nhanh lên giường, trùm kín chăn.

Trời đông gió thổi mạnh, từng đợt tuyết rơi dày, chập chùng hồng thỉnh thoảng lại nổ tí tách nghe đến vui tai.

Lạnh thế này mà có được một người sưởi ấm chắn đệm thì thích thú biết bao. Y cười thoả mãn, ôm thân ảnh kia vào lòng từ từ ngủ. Hôm nay cả hai cùng đã quá mệt rồi.

Sáng hôm sau, khi hần mở mắt thì mặt trời đã lên cao. Nhìn bóng lưng Hàn Băng đang ngồi thưởng trà trên bàn đối diện hần không khỏi cảm thấy ấm áp.

“Người lui ra trước đi.” Y phẩy tay rồi quay lại nhìn Hạ Mẫn cười. “Tỉnh rồi.”

“Ân...” Hần tiếp nhận cốc nước từ tay Hàn Băng.

“Hạ Mẫn, chúng ta phải lên đường trở lại kinh thành. Vì chuyện vết thương của ta.”

Hần liếc nhìn y có chút khinh thường.

“Đừng nhìn ta với ánh mắt đó mà. Ta cũng là hạ sách lắm mới phải làm như vậy. Ai bảo người yêu ta như vậy mà mãi chẳng chịu thừa nhận.” Hàn Băng giúp hần chỉnh lại y phục, cùng hần đi ra bàn ăn.

Xe ngựa lắc lư qua lại, Hạ Mẫn ngồi cạnh cửa sổ, tay nâng miếng ngọc bội lên nhìn chăm chú. Quả nhiên đây không phải một viên ngọc tần thường.

Miếng ngọc cũng không lớn lắm, hình tròn, không quá hai đốt ngón tay. Chất ngọc màu trắng ngà, hơi đục, bề mặt cũng không được mài sáng bóng. Nhưng nó lại phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, không khoa trương, thanh bình như ánh trăng đêm rằm.

Bất quá, viên ngọc này lại là chìa khoá nắm giữ một bí mật lớn. Không chỉ là thân thể của phụ thân hần, nó không chừng lại liên quan trực tiếp đến vương triều Thần quốc.

“Nghĩ gì vậy?” Hàn Băng đỡ lấy miếng ngọc trên tay hần ngắm nghía một hồi. “Ngọc của Đoan Mộc bá bá.”

Hần nhìn y không nói.

Ngập ngừng một lúc y nói tiếp “Bất quá, cũng là ngọc của Lăng Đạt hoàng hậu.”

Hạ Mẫn quay lại nhìn hần có chút ngạc nhiên. “Sao người biết?”

“Thực ra chuyện của Đoan Mộc bá bá, ta có tìm hiểu qua. Tuy không dám nhận là biết tất nhưng cũng không thể coi là không biết gì.”

Hần có chút kích động, lay lay bả vai y. “Người biết gì? Mau đem tất cả nói cho ta biết đi.”

Y cười có chút tinh quái. “Ta nói cho người, người có gì để đáp lại ta?”

“Ân...” Hạ Mẫn ngập ngừng. “Người muốn thế nào?”

“Ta muốn...” Y nhìn sâu vào trong mắt hần, lấy thái độ nghiêm túc cùng chân thành chậm rãi nói. “Người về làm Hoàng hậu của ta. Ta tuyệt đối giải tán hậu cung, đời đời kiếp kiếp chỉ yêu mình người. Cứ như vậy, an an ổn ổn sống qua ngày, sinh lấy thật nhiều tiểu hoàng tử, đương nhiên tiểu công chúa cũng được.”

Hạ Mẫn cười nhạt. “Ta làm sao sinh hài tử được đây?”

Y đưa tay lên cốc yêu vào đầu hần. “Còn muốn gạt ta. Hôm qua ta đã thấy cái bớt hoa mai trên vai trái người. Xác nhận người là người Linh Hiên tộc.”

“A -” Hạ Mẫn có chút bất ngờ, bí mật mà hần dấu diếm bao nhiêu lâu qua cuối cùng cũng có người phát giác. Mà người đầu tiên lại chính là Hàn Băng. (– không là hần thì là ai? Anh còn định phơi thân ra cho ai ngắm hả?)

Y nhéo nhẹ cái mũi hần. “Vậy nên người ngoan ngoãn chấp thuận. Ta hứa sẽ đem hết nói cho người.”

Hần nhìn y một hồi rồi gật đầu. Hần cũng muốn biết bí mật của phụ thân hần. Nhưng trên hết, hần muốn sống trọn đời bên Hàn Băng. Hoà hợp, vĩnh viễn không xa rời. Tuy biết trước Hàn Băng sẽ nói vậy, nhưng khi tận tai nghe những lời này, y không khỏi có chút xúc động. Coi như có những lời này, cuộc sống của hai người đã được buộc một nửa với nhau. Cái nút tơ hồng đã thắt được một nửa, giờ chỉ có đợi xem hai người có đủ bản lĩnh thắt chặt sợi dây hay không. (chăm nước mắt Ta biết ta ác rồi.)

Hàn Băng nhận được cái gật đầu, lòng không khỏi vui sướng. Xúc động không nói nên lời.

Hai người nhìn nhau một lúc, Hạ Mẫn mới khẽ cúi đầu hơi đỏ mặt. “Giờ người nói cho ta được chưa?”

Ánh mắt Hàn Băng nhìn chằm chằm cái cổ trắng mịn của Hạ Mẫn, nước miếng đã trực trào ra. Quyết tâm nuốt nước miếng đánh ực một cái, y cười gian. “Chúng ta còn nhiều thời gian, giờ tạo hài tử đã.”

“A!” Hạ Mẫn còn chưa kịp định hình gì thì đã thấy Hàn Băng bổ nhào đến, bị y đem đặt dưới sàn xe mà bắt đầu hành sự.

Bên ngoài trời không đổ tuyết cũng chẳng nổi gió, nhưng mặt đất sớm đã nhuộm trắng một màu ảm đạm. Xe ngựa gặp đường sỏi lắc lư, mà hai người trong xe lại còn làm nó lắc lư mạnh hơn. Xe ngựa a xe ngựa, người sẽ chịu được bao lâu đây? (=))) hai bé hành sự nhẹ chút)

Hạ Mẫn bình ổn nhịp thở. Một trận hoan ái vừa qua, tư vị vẫn còn nguyên vẹn trong cái không gian nồng đậm mùi hoan hảo. Hắn nằm trong lòng Hàn Băng, cúi xuống nhẹ nhàng ôm qua vòng eo săn chắc. “Giờ người nói được chưa?”

Hàn Băng khẽ cúi đầu nhìn hắn. Y có chút bất mãn. Hạ Mẫn nguyện ý cùng y chỉ vì thứ này thôi sao? Thôi, có ăn, y cũng chẳng để ý. Y cười. “Được. Bất quá, người không được đem chuyện này đi nói lung tung. Nó là bí mật hoàng tộc.”

Hạ Mẫn trừng hắn. “Nghĩ ta như tiểu hài tử thôi nhà người?”

Véo yêu má người kia, y cười. “Nhìn người cũng không phải không biết gì. Người đã đoán được gì rồi?”

“Ân... Phụ thân ta... Phải chăng có liên quan đến Lăng Đạt hoàng hậu?”

“Rất liên quan...” Y gạt mấy loạn tóc của hắn. “Lăng Đạt nam hậu sát thực là phụ thân của phụ thân người.”

Hạ Mẫn tuy đã đoán ra, nhưng tận tai nghe sự thật đột nhiên bất giác run sợ. Hắn nhồm dậy đối mặt Hàn Băng. “Người nói... A-” hắn đột nhiên cảm thấy cơn đau truyền đến từ thắt lưng không khỏi nhăn mặt.

“Đã bảo đừng nháo rồi mà.” Y đỡ hắn lại vào trong lòng.

“Phụ thân ta... Là con của Lăng Đạt nam hậu với ai?” Hắn khẽ chớp mắt, tâm can không khỏi một đợt run sợ. Đừng nói phụ thân hắn là con của Lăng Đại Hoàng hậu cùng...

“Thánh Ân đế.” Hàn Băng trả lời lạnh băng.

Hắn lắp bắp. “Thánh Ân đế... Chẳng phải... Chẳng phải Thánh Ân đế cùng với Lăng Đạt hoàng hậu chỉ có một đứa con chung thôi sao. Vậy vậy... Cha người... Cha người...”

Y ngó đi chỗ khác. “Không phải là con Thánh Ân đế.”

“Hàn Băng... Ta...”

“Người vốn dĩ nên làm vua là cha người.”

Lòng hắn động mạnh, từng đợt sóng lớn thi nhau vỗ vào thần trí hắn. Sóng đợt sau lớn hơn, dữ dội hơn sóng đợt trước. Chúng liên tục đánh tạt, như muốn cuốn trôi tất cả suy nghĩ. Nguyên lai phụ thân hắn đã biết điều đó. Nguyên lai lúc đó phụ thân hắn không trở về do sợ có người sẽ phát hiện ra thân thể thật của mình mà uy hiếp đến cha hắn.

Hắn khẽ nắm chặt lòng bàn tay, trong đầu nghĩ thầm. ‘Phụ thân, quy ra người đó có cái gì tốt, hà cớ chi để người hi sinh. Xong cuối cùng lại bị kết cục như vậy.’

Thấy hắn có chút bất thường, y lay nhẹ cánh tay hắn. “Mẫn Mẫn.”

Hắn thần trí mông lung, không biết đang suy nghĩ đi đâu. “Ân...”

“Người ổn chứ? Sắc mặt người không tốt.”

Hạ Mẫn không để ý khuôn mặt mình giờ đã bị doạ đến xanh mét. “Ta... Hơi lạnh thôi.”

Lúc này Hàn Băng mới cúi xuống nhìn thân thể hai người. Hắn thật là vô ý mà. Biết hắn thân thể không tốt nay trời lạnh thế này còn bắt hắn... Y không khỏi vỗ đầu tự trách, vội vàng giúp hai người tẩy trừ qua loa rồi ôm lấy hắn ngồi trên ghế.

Xe ngựa vẫn lăn bánh đều đều, đường đi về kinh thành còn dài, mà gió tuyết đã bắt đầu nổi lên, bầu trời âm u, gió thổi từng cơn buốt giá. Bí mật đã bị tiết lộ, con đường phía trước liệu còn bằng phẳng như xưa?
Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Sân phủ một màu tuyết trắng xóa, cây hoa nơi góc tường vẫn nở. Thậm chí còn nở rực rỡ, cánh hoa hồng nhạt vẫn rụng đều trên nền tuyết. Bầu trời lát phát tuyết rơi, tính ngày hồi kinh đã được gần hai tháng, Hàn Băng hàng ngày trong tấm cung giả bệnh, đến tối lại khẽ đối xiêm y lẫn mò đến phủ xứ giả.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hàn Băng thượng triều lại. Hạ Mẫn ngồi trong phòng, tay nâng tách trà nóng hổi. Hàn Băng giữ đúng lời, đã cho quân rút khỏi biên giới. Thân phận phụ thân hắn cũng đã rõ. Phải chăng, hắn cũng nên sớm trở về. Bên Nguyên quốc đã bắt đầu rực rộ. Hắn thờ dài. Hắn phải nhanh chóng trở về, không thì mạng nhỏ này của hắn cũng khó lòng giữ được. Ở mãi bên này khi đã xong nhiệm vụ, hắn không sớm thì muộn cug sẽ bị mấy lão thần kia quy tội bán đứng Nguyên quốc, ép hoàng thượng cử sát thủ đi ám sát hắn.

Hắn đang nằm trên giường, mắt nhắm hờ mà suy nghĩ miên man. Bất quá, đó là chuyện hôm sau, chưa cần tính vội, ngủ cái đã. Hắn chầm chần từ từ đi vào giấc ngủ. Đạo này hắn đặt biệt thích ngủ, lại cộng thêm cái thời tiết lành lạnh kiểu này càng làm hắn yêu quý cái giường không thôi. Thân thể hắn thì đặc biệt mệt mỏi, chân tay vô lực, đầu thiếu minh mẫn, lúc nào cũng như lơ đãng thiếu ngủ cho dù đã ngủ cả ngày.

Đang ngủ được một lúc, một vật thể lạnh lạnh chui vào trong chăn áp cái vật lạnh lạnh lên má hắn bắt đầu nháo. Hạ Mẫn lòng đầy bức bối, đang ngủ ngon thì bị người khác đánh thức, hỏi sao không bức. Mà hắn đã biết thừa là tên nào rồi, lười nói, hắn co chân lên, trực tiếp đạp thẳng tên kia xuống đất.

“A-” Một tiếng hét chim bay cá lặn cất lên, liền sau đó là tiếng ủy khuất của ai đó. “Mẫn Mẫn, người thật ác.” Hàn Băng nước mắt lưng tròng xoa xoa đôi mắt mờ mờ.

Hắn chầm chần, không để cho âm mưu phá hoại giấc ngủ của y thành công.

“Mẫn Mẫn, người ngủ cả ngày rồi, ngủ chưa biết chán sao?” Y kéo chăn hắn.

“Ta chưa chưa chán, chưa chán, chưa chán... Tên hỗn đản nhà người để yên cho ta ngủ.” Hắn bật chăn nói liền một lèo rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

“Uy... uy... Không được sinh khí, dậy nào, đi cùng ta đến một nơi, về người thích ngủ thế nào thì ngủ.” Hàn Băng kéo hắn dậy, tự mình giúp hắn thay y phục cùng chải tóc. Rồi lại đỡ lấy thân thể hắn đang liêu xiêu dựa vào người mình. Hai người cứ như vậy đi đến tấm cung của thái thượng hoàng.

“Đến nơi rồi... Dậy, dậy Hạ Mẫn.” Hàn Băng lay lay người bên cạnh.

“Àn...” Hạ Mẫn giật mình tỉnh giấc nhìn quanh. Lờ mờ chưa hiểu gì.

Xung quanh, cung nữ cùng thái giám đã được cho lui hết, Hạ Mẫn nhìn trên tháp cao, bóng một nam nhân già nua nhưng rất quen mắt hiện lên. Người kia... Người kia... Hắn tròn tròn mắt hết nhìn người kia rồi lại nhìn Hàn Băng... Nhờ một tay Hàn Băng nuông chiều, Hạ Mẫn càng ngày tính khí càng bất thường tùy tiện. Y giật tay ra khỏi tay Hàn Băng, nhìn người kia cười khẩy một cái rồi rời khỏi đó.

“Hạ Mẫn... Người đứng lại.” Giọng nam nhân già nua, kèm theo mấy tiếng ho cất lên.

Hạ Mẫn có chút khựng bước rồi đi thẳng. Lòng hắn trống rỗng, hắn muôn đời muôn kiếp hận người kia, muôn đời muôn kiếp không muốn gặp người kia.

Hàn Băng vội chạy lại kéo tay áo hắn. “Mẫn, người bình tĩnh đứng lại chút. Ta không biết người làm vậy là ý tứ gì, nhưng cha ta rất lo lắng cho người. Người ở lại cho cha hỏi chút đã.”

“Hắn không có tư cách.” Hắn giật tay áo ra.

“Người thái độ như vậy là sao? Ta đã làm gì sai?” Người ngồi trên tháp có chút tức giận.

“Sai?” Hắn đứng lại, quay lại nhìn người kia, một lát say lại cười khẩy. “Sai rất nhiều, sai không đếm xuể.”

“Khụ...” Một đợt ho dài kéo đến người kia đang định nói gì đó.

Hàn Băng liền chạy lại giúp hắn xoa lưng, nhưng mắt lại thấy Hạ Mẫn đi, tay chỉ có ý bảo Hàn Băng giữ hắn lại.

Hàn Băng lưỡng lự một lúc rồi cũng đem Hạ Mẫn kéo tới trước mặt người kia.

Hạ Mẫn luôn dựa dựa không thôi, nhưng dù thế nào thì hắn cũng chẳng thể khoẻ như người kia, vẫn là bị hắn kéo ngược trở lại.

“Mẫn, ta không trách con chuyện vừa nãy nữa. Nói cho ta biết Đoan Mộc huynh giờ thế nào? Mặc Ngôn vẫn khoẻ đúng không?”

Trong mắt Hạ Mẫn ánh lên một tia ai oán cùng uất hận, đối người kia nói ra từng lời. “Người còn giả vờ không biết? Chuyện người làm trời biết đất biết, người nghĩ che giấu được ai?”

“Khụ...khụ... Người nói vậy có ý gì?” Đôi mắt người kia mờ mịt.

Hàn Băng cũng đứng một bên ngơ ngác.

“Chẳng nhẽ, thủ hạ chưa báo lại cho người sao? Hắn đã làm việc rất thành công, đem phụ thân ta chém đủ trăm nhát, vứt xác giữa đồng cỏ, để chìm qua đến rửa trôi. À quên, phải nói là chưa hoàn thành nhiệm vụ mới phải chứ nhỉ. Cái mạng nhỏ này của ta hắn vẫn chưa đoạt được.”

Cả hai người nghe xong đều hoảng sợ.

Hàn Ly sợ hãi cùng bị thương không gì nói nổi. Người hắn chờ đợi, tìm kiếm bấy lâu nay lại chết thảm như vậy. Đoan Mộc huynh... Mặc Ngôn... Hắn ho mấy lần, trên tay đã nhuộm một màu đỏ tươi, thần trí mờ mịt từ từ mất đi ý thức.

Thấy cha lão đảo một hồi rồi ngất đi trên tháp, Hàn Băng vội lao lại đỡ lấy thân thể người kia, miệng gấp rút kêu lớn. “Truyền thái y! Mau truyền thái y!”

Bên ngoài, cung nữ, thái giám cùng thái y gấp rút chạy vào. Hạ Mẫn vẫn đứng yên, mặt vô biểu tình nhìn đoàn người gấp rút.

Hàn Băng trong giây phút nào đó đánh mắt nhìn Hạ Mẫn, thấy hắn, y vừa giận vừa thương. Nhìn cái bóng đỏ cô độc nơi đó, y đau lòng, chỉ muốn ôm lấy hắn vào lòng bảo vệ, hắn đã phải trải qua những chuyện khủng khiếp như vậy. Đáng hận. Y xiết chặt bàn tay. Người nào đã gây ra chuyện đó với Đoan Mộc bá bá, hại Hạ Mẫn thành ra như ngày hôm nay, y quyết không để người đó sống yên.

Hạ Mẫn quay người khẽ rời khỏi, lúc đi có vô tình lướt qua một cái bóng vàng. Thân ảnh hoàng kim đó dừng lại nhìn y chốc lát, đôi mắt hiền dịu đột nhiên trở nên đầy nghiến cay độc, đôi bàn tay cũng khẽ nắm chặt, để mặt móng tay bén nhọn tùy tiện đâm vào lòng bàn tay.

Về đến phòng, Hạ Mẫn đóng cửa, tay vịn lên vách tường ôm bụng thở dốc. Đôi mắt đã đong đầy nước. “Phụ thân...” Tâm hắn đau như thắt nghĩ về phụ thân hắn. Phụ thân hắn thực sự chết rất thảm.

Hôm đó, hắn đang đi cưỡi ngựa về thì thấy mấy bóng người bước ra từ nhà mình, tâm không khỏi thấy hoảng sợ mà khẽ núp vào một cái cây lớn gần đó xem xét. Đợi bóng người kia đi được khá xa, hắn nhanh lẹ chạy vào trong lều. Đồ đạc bên trong vô cùng lộn xộn. Vết máu loang lổ rải khắp nơi, hắn sợ hãi chạy theo vết máu. Đến một nơi khá xa, hắn thấy một cái bóng đen đang nằm trên cỏ. Lại gần thì thấy đó là phụ thân hắn, trên người ngổn ngang vết chén, máu thịt nhầy nhụa rải rác xung quanh. Hắn che miệng tròn mắt. Chân tay hắn như không phải của hắn. Chỉ nhớ gió mạnh tạt vào mặt đau rất. Khóe mắt hắn không một giọt nước mắt. Hắn sợ đến mức khóc không nổi. Bóng đen kia trở lại, đuổi theo hắn, hắn

hoảng loạn chạy không ngừng, chạy vào thành, không ngừng tìm chỗ trốn, hàng đêm, đến ngủ cũng không dám ngủ. Hắn luôn mơ thấy phụ thân hắn, người hiện về trong vũng máu, nói nhất định phải đòi lại công bằng. Cũng may, trong lúc lẩn trốn, hắn gặp Hạo Tuấn cùng vương gia, vương gia đem hắn về nuôi, hết lòng chăm sóc bảo vệ hắn như con ruột.

Hắn càng nhớ bụng càng đau quằn quại, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Bụng hắn đã đau âm ỷ từ lúc ở đây. Giờ về đến đây lại càng đau dữ dội. Hắn đau không biết bao lâu đến gần mất đi ý thức. Trong mơ hồ, hắn thấy cửa bật mở, một bóng vàng lao lại đỡ lấy hắn. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

“Khởi bẩm hoàng thượng...” Lâm thái y sau một hồi kiểm tra rất lâu mới hướng Hàn Băng bẩm báo, nhưng vẫn là nói không nên lời.

“Có gì mau bẩm báo.” Y giờ đã nóng ruột muốn chết. Vừa rồi thấy Hạ Mẫn trán đầy mồ hôi, có vẻ vô cùng đau đớn, lại còn thái y cứ kiểm tra đi kiểm tra lại mà chưa bẩm báo, y tựa hồ muốn phát điên.

“Bẩm hoàng thượng...” Lâm thái y vẫn lưỡng lự...

“Người không nói ta đem người đi chôn.” Hàn Băng mắt kiên nhẫn lên tiếng đe dọa.

Lâm thái y sợ hãi vô cùng, quỳ rạp xuống đất, đầu đã chạm xuống đất từ lâu. “Xin hoàng thượng tha tội. Vi thần vô dụng, không hiểu sao bắt mạch luôn chẩn ra là sứ giả bị động thai khí. Xin hoàng thượng tha tội”

Hàn Băng kinh hãi, hết nhìn thái y rồi nhìn Hạ Mẫn. “Người nói...”

“Sứ giả đã có thai hai tháng.”

Hàn Băng chờ người một lúc lâu, sau đó ngửa mặt lên trời mà cười lớn, dọa Lâm thái y bên cạnh đến hoảng sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

Y cúi xuống đỡ lấy Lâm thái y, lay lay bả vai hắn cười lớn. “Thật tốt... Thật tốt... Người đâu, trọng thưởng... Ha ha.”

Lâm thái y không rét mà run. Chân tay lóng ngóng cúi xuống tạ ơn. Hắn lui được nửa đường liền bị hoàng thượng kéo lại. “Người nói Hạ Mẫn hẳn động thai khí... Có nghiêm trọng không?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, hiện tại thì chưa có gì nghiêm trọng. Thần sẽ kê thuốc an thai. Trong thời gian này, tâm lý người mang thai cực kỳ quan trọng...”

“Trẫm biết...” Y phẩy tay... “Lui đi. Mà chuyện này không được nói cho bất kì ai. Không người cứ rửa cổ chờ trẫm đi là vừa.”

“Thần... Thần tuân chỉ...” Lâm thái y từ từ lui khỏi đó, ra đến ngoài, dù đang giữa mùa đông mà mồ hôi vẫn túa ra như tắm.

Hàn Băng ngồi trong, tay khẽ đặt lên bụng Hạ Mẫn, cảm nhận thấy sự tồn tại của một sinh mệnh, hắn vui mừng khôn xiết. Hàn Băng hẳn cuối cùng đã được làm cha. Hắn cuối cùng cũng có con nối dõi. Y cười ha hả. Hơn nữa, đứa bé này lại là Hạ Mẫn sinh ra. Áp tai lên bụng hắn, y nghe ngóng qua lớp chăn mỏng. Trong lòng không khỏi vui sướng. ‘Con là kết tinh tình yêu giữa chúng ta.’ y nghĩ thầm.

Hạ Mẫn tỉnh lại, thấy vật nặng áp lên bụng mình không khỏi có chút khó thở. Lấy tay đẩy vật kia ra, hắn hít thở từng chút một.

“A-” Hàn Băng bị đẩy hoảng sợ, nhìn lên khuôn mặt có chút ghen khí của người kia, bắt đầu lo lắng. “Mẫn, người làm sao? Khó chịu ở đâu?”

Hắn đánh lên đầu tên ngốc kia. “Đầu người áp khiến ta khó thở.”

“A- Ta xin lỗi...” Hắn hơi ngượng ngùng. “Bụng người còn đau không?”

“Đỡ hơn nhiều.” Hấn động người muốn ngồi dậy. Hàn Băng vội lao lại đỡ hấn từng chút một.

Hễ hấn đứng hay ngồi y đều lập tức lại đỡ. Tâm trạng vốn không vui, nay lại bị coi như phế nhân mà đối xử, Hạ Mẫn không khỏi sinh khí. “Ta chưa phải tàn phế. Người làm như vậy có ý gì? Tấu xớ phê xong hết rồi sao? Hay rảnh rồi quá? Người tránh xa ta một chút.”

Y vội lại gần vuốt ngực y. “Bình tĩnh đừng sinh khí không tốt cho...”

Chưa đợi y nói xong hấn đã cắt lời. “Người muốn chọc giận ta thì tìm khi khác. Giờ biến -”

Đang nói, mặt hấn chợt tái nhợt, dạ dày đảo lộn thốc từng cơn. Hấn che miệng.

“Uy... Hạ Mẫn người làm sao vậy?” Hàn Băng hốt hoảng bên cạnh luôn miệng hỏi.

Đợi cơn buồn nôn lắng xuống, hấn không nói lời nào, đưa tay đập tên kia. “Người biến-” nói đến đây hấn lại cảm thấy dạ dày đảo lộn, không khỏi lao lại góc phòng bắt đầu nôn khan.

“Hạ Mẫn bình tĩnh... Bình tĩnh...” Hàn Băng nhanh chân chạy theo, vuốt lưng cho hấn.

Hạ Mẫn có chút hốt hoảng lại nhớ đến hành động của Hàn Băng, nôn xong không khỏi nhìn Hàn Băng với đôi mắt mơ hồ. “Ta bị bệnh nan y sắp chết phải không?”

“Nói vậy.” Hàn Băng quát. “Từ giờ người phải chú ý thân thể, không được nghĩ lung tung nghe chưa?” Hàn Băng đỡ hấn lại giường.

“Ta bị làm sao?” Hạ Mẫn kiên trì hỏi.

Hàn Băng đến ngồi xổm trước mặt hấn. Lấy tay cầm tay hấn khẽ để lên bụng hấn.

Lúc đầu Hạ Mẫn còn mơ hồ, lúc sau thì ánh mắt kinh hãi. “Người nói... Nói...”

Y gật đầu. “Phải. Giờ người phải hảo hảo giữ gìn thân thể, vì người, cả vì hải tử của chúng ta.” Y đưa tay gạt vài lọn tóc của hấn.

Hạ Mẫn có chút mù mờ, tay xoa bụng có chút ôn nhu. Thực sự trong bụng hấn đang có hải tử của bọn họ thật sao? Hấn vẫn không thể tin. Lại đưa tay sờ tới sờ lui một hồi mới tặc lưỡi. Hải tử vẫn còn nhỏ, tốt nhất là nên đợi vài tháng nữa đi.

“Mẫn, người muốn ăn không? Cả ngày hôm nay người chưa ăn gì.”

Hấn khẽ lắc đầu. Coi hấn bây giờ có tâm trạng muốn ăn lắm sao?

“Ta chỉ muốn ngủ thôi.”

“Được, vậy ta đỡ người đi ngủ.” Y đỡ hấn nằm xuống, ngồi bên cạnh chăm chú quan sát. Hấn nằm, nhưng mắt vẫn mở to, chưa có ý định muốn ngủ.

“Hàn Băng...”

“Ta đây.”

“Người kia thế nào rồi.”

“...”

“Thôi vậy.” Y bỏ tay trên trán xuống, cho tay xuống kéo chăn lên.

“Không có gì nghiêm trọng. Bệnh cũ tái phát thôi.”

Đợi một lúc không thấy hấn đáp, Hàn Băng nghĩ hấn đã ngủ rồi, chợt nghe thấy tiếng gọi.

“Lên đây đi.”

“Sao?”

“Ta nói lên đây. Ta lạnh.”

“A-” Y lên nằm cạnh hấn, khẽ ôm hấn vào lòng. “Mẫn Mẫn...”

“Ừ...” Hấn đáp, mắt vẫn nhắm hờ.

“Chuyện vừa rồi... Sao ngươi biết là cha ta làm?”

“Đó là cấm vệ quân. Người đến giết cha ta, đũa giết ta thuộc cấm vệ quân, ngươi nghĩ ai đủ quyền hạn?”

Hàn Băng sững người. “Nhưng đó cũng không chắc là cha ta.”

“Không phải cha ngươi thì là ai?”

“Chuyện này...”

Hạ Mẫn khẽ nhíu mày, không rõ do tức giận hay đau bụng, Hàn Băng thấy vậy cũng không dám nói gì thêm, nhẹ nhàng xoa bụng Hạ Mẫn, giúp hấn từ từ ngủ.

Hàn Băng nghĩ rất nhiều. Không có khả năng là cha hấn. Cha hấn cùng hấn đã tốn rất nhiều công đi tìm hai người. Dù có là diễn kịch cũng không thể diễn một thời gian dài như vậy. Hấn thật khó nghĩ.

Hạ Mẫn có vẻ đã ngủ. Nhìn khuôn mặt hấn, y khẽ thở dài. Y phải làm gì đây? Nói cho hấn có lẽ hấn sẽ không tin. Nhưng không nói... Hấn thật khó nghĩ.

“Sao lại thở dài?” Hạ Mẫn mắt vẫn nhắm, giọng nói bình đạm hỏi.

Y khẽ giật mình. “Còn chưa ngủ?”

“Ngươi nằm bên thở dài liên tục vậy, ta muốn ngủ cũng khó.”

“Xin lỗi... Mau, ngươi mau ngủ đi.” Hấn khẽ vỗ bên hông thủ thủ vào tai.

“Nghĩ gì? Nói cho ta.”

“Không... Chỉ là ta đang nghĩ về cha ta. Cha ta tốt với cha ngươi vô cùng... Lại còn...”

Chưa đợi y nói xong, hấn đã quay mặt vào trong. “Ngủ.”

Y lại thở dài. Biết ngay mà. ‘Hạ Mẫn, ngươi không thể nghe cha ta giải thích sao?’

Hạ Mẫn úp mặt vào trong tường, đôi mắt mông lung không có tiêu cự. Hấn cũng nhiều lần muốn tin cha hấn không làm gì. Hấn cũng nhiều lần muốn tin cha hấn một lòng yêu phụ thân hấn. Nhưng hấn phải tin thế nào đây khi sự thật đã bày ra trước mắt, luôn canh cánh đeo đuổi y như một khối đá lớn buộc vào chân.

Lại được biết thân thể của phụ thân hấn, hấn không khỏi nghi ngờ người kia vì ngại vàng nên cố tình ra tay độc ác vậy.

Khẽ đưa tay nắm lấy bàn tay ấm áp vắt qua eo mình, đan mười đầu ngón tay lại với nhau, hấn mới có chút cảm giác an toàn.

Hấn nhìn hai bàn tay thầm nghĩ. ‘Hàn Băng, nếu biết thân thể thật của ta, liệu ngươi có vì ngại vàng mà không ngại ngần trừ khử ta cùng đứa bé trong bụng không?’ Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Chuyện đột nhiên rút quân khỏi biên giới hai nước Thần – Nguyên khiến các triều thần bất bình vô cùng. Các đại thần liên tục dâng tấu xớ, xin xuất quân lại ra biên cương, chuẩn bị âm mưu xâm lược Nguyên quốc.

Hàn Băng ngồi trên ngại vàng, tay đã nắm chặt tấm nệm bên dưới, tức giận vô cùng nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản.

Tả thừa tướng bước lên, kính cẩn cúi đầu. “Muôn tâu hoàng thượng, thần thiết nghĩ nên chuẩn bị kế hoạch xâm lược Nguyên Quốc. Nguyên quốc đã phải hạ nước phái xứ giả sang đây chứng tỏ bên đó đã không còn đủ điều kiện nghênh chiến. Xin hoàng thượng đừng bỏ lỡ thời cơ này mà hãy nhanh chóng thu phục Nguyên Quốc.”

Hàn Băng chán nản lắc đầu. Y đối với mấy việc chém giết này đều không có hứng thú. Y chỉ muốn sao để bình ổn thiên hạ, dân chúng an cư lập nghiệp. Nhưng mấy tên đại thần này lại luôn đòi đánh. Y cũng không biết phải làm thế nào. Y không thể một mình chống lại các triều thần. Tuy y là vua, nhưng thế lực tập trung trong tay lại không có bao nhiêu. Trong đám triều thần đã rục rịch vài người nhòm ngó ngôi báu. Hành động thiếu suy nghĩ có thể khiến mạng y khó giữ chứ chưa nói ngôi báu này được giữ yên. Trước y có một mình thì không sao, nhưng giờ hắn còn Hạ Mẫn cùng hài tử. Làm gì cũng phải suy đi nghĩ lại. Tính mạng của hai người họ đều nằm trong tay y.

“Ái khanh thử suy nghĩ xem, đánh hay rút chúng ta sẽ được lợi hơn?”

Tả thừa tướng lại cúi đầu bầm báo. “Bẩm hoàng thượng, đương nhiên là đánh. Nguyên quốc là một quốc gia nằm kế bên đại dương, địa hình đồng bằng cùng cao nguyên là chủ yếu. Đất đai màu mỡ, không khí ôn hòa, cây cối quanh năm phát triển. Còn chưa kể nhiều nguồn lợi khoáng sản cùng những nô lệ mà chúng ta bắt được. Họ sẽ nhanh chóng làm giàu cho Thần quốc.”

Hàn Băng trên ngai vàng khẽ cười. “Thần quốc ta nay tuy hưng thịnh, nhưng nếu đánh trận này không thành sẽ thành miếng mồi ngon cho kẻ khác. Mọi việc cần được tính toán chu toàn.”

Các triều thần im lặng một hồi lâu.

Một vị đại thần khác bước lên. “Bẩm Hoàng thượng, phải chăng người đã quá lo xa. Minh quốc hùng mạnh chúng ta cũng một tay chiếm được. Thịnh quốc bên kia cũng đã quy phục ta. Nguyên quốc quả thực so với hai quốc kia không sánh kịp. Nay lại suy yếu đến mức đó, phải chăng đây mới chính là miếng mồi ngon sao?”

Không gian im lặng bao trùm một hồi lâu trên khắp đại điện.

Bỗng một tiếng nói trong như tiếng chuông, hướng từ bên ngoài vào, cái bóng đỏ nổi bật chậm rãi tiến đến trước mặt Hàn Băng. “Muôn tâu hoàng thượng, Nguyên quốc phái ta làm sứ giả sang đây, còn chưa rõ thực hư thế nào, sao đã chắc là Nguyên quốc chúng ta suy yếu.”

Hàn Băng trên ngai vàng đảo mắt nhìn Hạ Mẫn.

“Hỗn láo.” Tả thừa tướng tức giận, mắt đỏ ngầu nhìn Hạ Mẫn. “Đây là nơi bàn quốc sự, sao một sứ giả nhỏ bé như ngươi dám đến nghe lén. Bay đâu, bắt tên này vào đại lao.”

Hàn Băng cau mày, tay trái khẽ gõ lên. “Cho hắn nói.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Hạ Mẫn cúi người hành lễ. “Muôn tâu hoàng thượng. Với Thần quốc, việc chiếm Nguyên Quốc có thể nói dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng người đã từng xem xét xem, chiến cuộc nổ ra, ai sẽ là người chịu thiệt hại nhiều nhất? Là dân chúng. Dân chúng cả hai nước. Người đã từng nhìn xem dân chúng trong chiến tranh sống khổ cực thế nào chưa? Trai tráng bị bắt đi lính. Mẹ già ở nhà trông con mỗi mắt. Vợ hiền tựa cửa đợi tướng công. Làng mạc tiêu điều xơ xác. Người dân đói khổ lầm than. Việc này đối với cả hai bên đều không có gì thuận lợi. Mong hoàng thượng minh xét.”

Hàn Băng ngồi trên ra vẻ trầm tư, nhưng thực ra trong tâm can đang vô cùng sợ hãi. Y hiểu những điều Hạ Mẫn nói. Y đang lo cho hắn. Hắn sao có thể nóng vội, không tin tưởng y đến vậy. Không có hắn, y cũng sẽ giải quyết ổn thoả. Trong lòng y có chút bất mãn.

“Láo xược.” Tả thừa tướng trở tay vào mặt hắn mà quát. “Hoàng thượng Thần quốc ta còn đợi người dạy khôn.” Sau đó y quay lên nhìn Hàn Băng. “Muôn tâu hoàng thượng, sứ giả Nguyên quốc cố ý phạm thượng, mong người sớm trị tội.”

Hàn Băng nhíu mày. “Sứ giả nói rất có lý.”

Tất cả triều thần đều bị dọa ngây người.

Y lại nói tiếp. “Trị quốc phải lấy dân làm gốc. Dân chúng như nước. Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền. Chúng ta không thể làm ngơ trước nỗi khổ mà dân chúng phải chịu đựng. Việc này hôm nay nói đến đây, hôm khác chúng ta sẽ bàn bạc tiếp.” Y đứng dậy, phất tay áo rời đi.

“Bãi triều.” Lão công công hô lớn rồi cũng theo sâu hoàng thượng.

Triều thần chia thành từng nhóm rời khỏi đó. Hạ Mẫn vẫn đứng ngây người, nhìn ngai vàng, không ai biết hắn đang nghĩ gì. Các triều thần đi ngang qua, có người nhìn bằng ánh mắt tán thành. Có người kinh thường mà quay đi.

Hạ Mẫn ngồi trong phòng, nhìn đường phủ đầy tuyết qua khung cửa nhỏ. Sáng nay quả thực hắn làm việc hơi bông bột. Có lẽ hắn đã gây họa cho Hàn Băng và cũng là tự mua rắc rối cho mình. Hắn khẽ chống tay lên trán. Đạo này, hắn không được sáng suốt cho lắm. Hành động của hắn cũng vì thế mà trở nên tùy hứng hơn rất nhiều.

Cửa phòng bật mở. Hắn cũng chẳng có gì hoảng hốt như đã chuẩn bị từ trước.

“Mẫn!” Hàn Băng hờn dỗi nhìn hắn.

Hắn từ từ quay đầu lại nhìn người kia.

Ánh mắt giao nhau. Hai người im lặng, nhìn trong đôi mắt của đối phương cũng có mờ mờ hình bóng của mình.

Gió lạnh buốt từ ngoài thổi vào.

Chỉ cần một ánh mắt, hai người đã thấy rõ tâm tư đối phương.

Chỉ cần như vậy.

Đôi lúc, im lặng cũng đủ nói lên tất cả.

Hàn Băng lao lại ôm lấy hắn. Hắn cũng tự giác mà đưa tay lên ôm lấy y.

Vỗ nhẹ tấm lưng hắn, y nói nhỏ. “Người không tín nhiệm ta. Người không tin ta.” giọng nói nhẹ nhàng, ủy khuất như một chú mèo nhỏ.

Hắn chỉ hơi cúi đầu. “Ta xin lỗi...”

Y cúi xuống, đưa tay nâng mặt hắn lên, nhìn sâu tận trong đáy mắt rồi cúi xuống thơm lên trán hắn. “Hảo hảo chăm sóc bản thân cùng hài tử, mọi việc cứ tin vào ta là được. Ta sẽ thu xếp ổn thỏa.”

“Àn...” Hắn khẽ gật đầu.

Hạo Tuấn ngồi trên long kỷ, đưa mắt nhìn qua cửa. Ánh mắt hắn không rõ là đang hướng đến nơi nào, đang nhìn thứ gì.

Hắn cúi xuống lầm nhẩm đếm cũng phải ba tháng rồi. Hạ Mẫn đã rời khỏi hắn hơn ba tháng. Hắn thực sự rất nhớ người kia. Biên cương đã truyền tin vui về từ nửa tháng trước. Nhưng vẫn chưa có bất kì tin tức nào là Hạ Mẫn sẽ trở về. Chẳng nhẽ, bên Thần quốc lại gây khó dễ cho hắn? Hắn không khỏi cảm thất lo lắng.

Nhưng ở nơi này, hắn lại không thể làm gì ngoài chờ đợi.

Chỉ có chờ đợi...

Cùng chờ đợi...

Một tia giá buốt xoẹt qua tim hắn. Liệu... Hạ Mẫn có khi nào không trở về? Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 14

“Muôn tâu hoàng thượng, xin người lại cho xuất binh ra biên cương, chuẩn bị thu phục Nguyên Quốc.”

Tả thừa tướng quỳ ngoài điện Thừa Càn mà hô lớn. (Điện Thừa Càn là nơi ở của vua á.)

Các đại thần phía sau cũng đồng loạt hô theo. “Xin hoàng thượng suy xét.”

Lý công công đứng ngoài day day hai bên thái dương. Mấy đại thần này, thực sự quá cứng đầu, đã quỳ ở đây nguyên một buổi chiều rồi. Không những thế lại còn liên tục hô lớn. Khiến người ta muốn điên đầu.

Đã ba ngày trôi qua, Hàn Băng luôn không muốn đề cập đến chuyện đó. Dù các đại thần có dâng tấu xớ, y cũng quyết không chịu xuất binh. Vì vậy nên các đại thần do tả thừa tướng đứng đầu mới nghĩ ra cách quỳ trước điện Thừa Càn mà tâu lớn.

Nhưng lão thiên khéo trêu người. Lúc này, hoàng thượng của bọn họ thực sự đang...

“Hạ Mẫn, AAAAAA... há miệng ra ăn chút cháo nào.” Hàn Băng đưa thìa cháo đến gần miệng hắn, miệng y cũng tự động há ra làm mẫu.

Ánh mắt có chút kinh thường, Hạ Mẫn liếc y. “Ta không phải là tiểu hài tử.”

“Vậy đổi kiểu khác.” Hàn Băng rút lại thìa cháo, chỉnh lại tư thế, bày ra bộ dáng ân cần, điệu bộ ôn nhu. “Mẫn Mẫn, người ăn một chút cháo, có vậy cơ thể mới khoẻ mạnh. Nào, để ta giúp.” Y đưa thìa cháo đến môi hắn.

Ánh mắt Hạ Mẫn càng thêm kinh thường. “Ta không phải là nữ nhân. Cũng không phải bệnh sắp chết.”

“Được được... Người không thích liền đổi.” Hàn Băng lại thu lại thìa cháo, lôi trong ống tay ra một chiếc khăn lụa đỏ phía dưới thìa cháo. “Mẫn Mẫn, ăn một chút, người như vậy làm ta muốn đau lòng chết. Người có nghĩ đến ruột ta đau như cắt khi nghĩ đến bát cháo này người...”

Hắn chưa kịp nói xong, Hạ Mẫn đã quay mặt đi. Ánh mắt lúc này không thể xếp vào loại kinh thường bình thường. “Ta không phải tướng công người còn người cũng chẳng phải nữ nhân mà uốn éo đến buồn nôn như vậy.”

“Ân... Người không thích ta liền...”

Chưa đợi y nói xong, hắn đã giật lấy bát cháo, một hơi uống hết. Hắn không muốn bị tên kia bày đủ trò tra tấn lỗ tai nữa.

“Như vậy có phải tốt không?” Hàn Băng đỡ lấy bát cháo từ tay hắn, vuốt qua lưng hắn rồi đỡ hắn dựa vào đầu giường. (aaaaaa.... Mấy lão gào gào ở kia trong khi anh đang bên này dỗ vợ... Aizz.... Ta bắt đầu thương mấy lão già bên kia rồi.)

Nhưng mà, khi Hàn Băng vừa quay đi đặt bát cháo lên bàn, Hạ Mẫn đã vọt ra khỏi giường, chạy ra ngoài sân mà nôn ra tất cả. Y cũng hoảng sợ mà chạy theo.

“Mẫn...” Y từ từ vuốt lưng hắn.

“Người... -nôn- hỗn đản... -nôn-...”

“Ta xin lỗi... Xin lỗi...” Hàn Băng luôn miệng xin lỗi. Nhưng xét cho cùng, quy ra y đang xin lỗi vì cái gì a?

Sau khi nôn đến không biết trời đất là gì, Hạ Mẫn vô lực tiếp nhận chén nước từ tay Hàn Băng, tùy tiện để y đỡ mình vào trong phòng.

“Mẫn... Ta...” Nhìn bộ dáng hắn, y đau lòng muốn chết. Hận sao người chịu tất cả cực khổ này là Hạ Mẫn chứ không phải y. (Anh thụ đi, e chế thuốc cho anh dưỡng dục cho biết cảm giác -)

Hắn không nói gì, nằm xuống giường nhắm mắt một lúc.

Hai người cứ như vậy yên lặng trong phòng, không để ý đến bên ngoài, một bóng đen khe phi thân xuống từ nóc nhà, nhẹ nhàng tiếp đất không tiếng động, vượt tường, nhanh chóng biến mất sau tán cây.

Hạ Mẫn nằm một lúc, chậm rãi lên tiếng. “Chuyện biên ải thế nào rồi?”

Hàn Băng khẽ nhú mày không đáp. Hắn cũng biết là đã lỡ miệng, cũng không dám nói gì thêm.

Hắn bây giờ thực sự mệt muốn chết, tiện miệng hỏi chứ không có ý muốn bận tâm. Hắn vốn là nam tử hán, tuy cơ thể không sản chắc rắn rồi, nhưng cũng là một đấng trượng phu. Nay lại lấy thân nam tử dựng dục

như nữ tử. Không những vậy còn phải chịu cơn ghen nặng giầy vò khiến hân phiền muộn vô cùng. Nhưng mỗi lần nghĩ đến Hàn Băng, nghĩ đến hài tử, nghĩ đến cảnh một nhà ba người sống hạnh phúc bên nhau không khỏi cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Để được như vậy, chút mệt mỏi này có là bao.

Hắn chợt nghĩ về phụ thân hắn. Liệu lúc mang thai hắn, phụ thân hắn có nghĩ như vậy không. So với phụ thân, chẳng phải hắn đã quá hạnh phúc. Phụ thân một mình mang thai, cũng một mình gắng sức sinh hạ hắn. Hiện giờ hắn có Hàn Băng bên cạnh, tuy có lắm lúc phiền toái nhưng vẫn là được y chăm chút từng chút một, coi như quốc bảo mà nâng niu giữ gìn.

Khoé môi hắn không nhịn được khe cong lên thành một nụ cười.

Thấy vậy, Hàn Băng sùng sịnh cười. “Mẫn Mẫn, trộm nghĩ cái gì mà cười vui vậy? Nói ta nghe.”

Hạ Mẫn mở mắt ra nhìn y. “Không có gì đâu.”

Y đưa tay véo nhẹ mũi hắn. “Còn muốn giấu ta?”

“Không có gì thật mà.”

“Người không muốn nói thì thôi vậy.” Hàn Băng giả bộ không vui quay mặt đi.

Hạ Mẫn cũng chẳng có ý đồ hắn, liền nhắm mắt từ từ ngủ.

Hàn Băng căng tai ra nghe ngóng mà không thấy thanh âm Hạ Mẫn liền quay lại. Phát hiện ra hắn đã ngủ mất trong lòng không khỏi ầm ức, lấy tay chọc chọc vào má hắn. “Đám ngủ sao.” rồi sau đó y cũng lặng lẽ rời đi. Khi ra không quên cho thêm than vào chậu lửa hồng.

Khi y về đến nơi, đám đại thần kia đã tự giải tán từ lâu. Bốn bề vắng lặng yên tĩnh. Thấy y, lão công công vội ra bẩm báo chuyện ban chiều. Y nghe xong không khỏi đắc ý mà cười vang. Chiều nay quả thực y hời hợt, vừa không phải nghe đám triều thần lảm nhảm nhức óc mà còn được ở bên Hạ Mẫn. Y quả thực cao hứng vô cùng.

Một nữ tử độ trung niên nhưng thần sắc vẫn còn vô cùng tươi trẻ ngồi trên ghế, bàn tay xiết chặt nhìn bóng đen đang quỳ dưới đất cách đó không xa.

“Nói. Nói lại một lần nữa.”

Thân ảnh kia khẽ run rẩy “Bẩm nương nương... Hoàng thượng quả thực thường xuyên qua lại Phủ sứ giả.”

Tả thừa tướng ngồi bên nữ nhân tỏ vẻ vô cùng giận giữ. “Chiều nay, có phải hoàng thượng cũng ở phủ sứ giả?”

“Dạ phải.” Bóng đen cúi thấp đầu.

Tả thừa tướng trên cao không khỏi dậm mạnh tay vào ghế. “Quả thực quan hệ giữa tên sứ giả đó và hoàng thượng không tầm thường.”

“Tả thừa tướng, bình tĩnh lại.” Nữ tử khẽ nhấp ngụm trà. “Còn điều gì quan trọng nữa không?”

“Bẩm nương nương, hình như tên sứ giả bị bệnh.”

Hai người ngồi trên cao không khỏi giật mình nhồm người lên. “Mau nói rõ.” Thừa tướng có chút mất kiên nhẫn. Hôm qua nhìn sắc mặt của tên sứ giả có chút bất thường nhưng cũng không nghĩ là bị bệnh nặng.

“Bẩm thừa tướng, ba hôm trước, Lâm thái y có được triệu riêng đến phủ sứ giả, mấy hôm nay tiểu nhân còn chứng kiến hân nôn rất nhiều.”

“Truyền Lâm thái y.” Nữ tử hướng bên ngoài hô lớn, rồi vươn tay vẫy một cung nữ lại gần, phân phó gì đó mà nghe xong cung nữ lập tức rời đi.

Một lúc sau, Lâm thái y được triệu vào, quỳ trước mặt nữ tử mà hành lễ.

“Lâm thái y. Hôm trước, hoàng thượng có triệu người vào xem bệnh sứ giả phải không?” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng không kém phần uy nghi.

Mới đề cập đến vậy, người Lâm thái y đã ra một thân mồ hôi lạnh. “Bẩm nương nương... Phải ạ...”

“Vậy người xem ra bệnh gì?”

Người Lâm thái y lúc này đã có phần run rẩy. “Bẩm nương nương, xứ giả chỉ là bị cảm mạo.”

“Cảm mạo thôi hà cơ chi người phải run sợ vậy? Còn gì giấu giếm bản cung còn không mau nói thật.”

Hắn nhanh như cắt quỳ rạp dưới chân, đầu đã chạm sâu xuống đất. “Bẩm nương nương... Thần không có gì dám giấu giếm.”

Một cung nữ tiến vào, tay cầm một túi vải đưa nữ tử. “Người thực sự nói thật?” nói rồi nàng cũng ném túi vải đó đến trước mặt hắn.

Nhận ra đó là túi vải mà nương tử hắn luôn mang theo mình, hắn có phần hoảng hốt, liều mạng dập đầu. “Bẩm nương nương, xứ giả thực sự đang mang thai.” Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 15

Hàn Băng mệt mỏi ngồi trên ngai vàng, mắt liếc quanh. Đám triều thần thật là quá nhàn rồi. Bọn họ không chỉ ép y xuất binh mà còn tiếp tục dâng tấu xớ yêu cầu y lập hậu.

‘A Phi... Hậu cung, nữ tử trầm đây không thêm. Trầm chỉ cần mình Hạ Mẫn thôi.’ Y nghĩ thầm trong đầu nhưng bất quá cũng không thể nói ra ngoài miệng.

“Bẩm hoàng thượng, ngôi vị quốc mẫu đã bỏ trống lâu. Phải chăng cũng đã đến lúc lựa chọn một vị phi tần đủ tài năng và đức độ để đảm nhiệm.”

Hàn Băng liếc xung quanh. “Trầm nghĩ vẫn nên để trống thêm một thời gian nữa.”

“Hoàng thượng. Mong người sớm lập hậu.” Tất cả văn võ bá quan, trăm miệng một lời đề xuất. Nói đề xuất chứ thực ra họ đang trực tiếp đe dọa y.

Có chút mất hứng, Hàn Băng phẩy tay. “Thời kì này trăm việc rối ren. Ngôi vị hoàng hậu đã bỏ trống từ lúc trầm đăng cơ. Sao không sớm không muộn, đúng lúc này các ái khanh lại đề xuất việc lập hậu?” Y biết, bọn họ đang muốn đưa nữ tử của mình lên, một tay thao túng y, một tay thao túng gian sơn Thần Quốc.

Các đại thần im bặt, không thể nói lại y. Buổi thiết triều cũng vì thế mà yên bình trôi qua.

“Hạ Mẫn... Hạ Mẫn.” Hàn Băng ẩy cửa bước vào trong phòng. Căn phòng tối tăm, lạnh lẽo, cửa sổ không mở, chậu than hồng nơi góc phòng do không được tiếp củi mà cũng tắt từ lâu. Y đến bên giường, hắn không ở đó. Y đến sau bình phong, không thấy. Đi tìm khắp trong phòng mà cũng không có bóng dáng của người kia. Y đâm hoảng loạn. Hạ Mẫn hắn có thể đi đâu ra khỏi căn phòng này cơ chứ?

Lao ra khỏi cửa, y bắt lấy cung nữ lo hầu hạ ở đây lại hỏi. Nàng cũng chỉ biết lắc đầu nói không biết.

Rốt cuộc là đi đâu? Y điên đầu mất.

Y liền đi quanh đó tìm xem. Trong lúc dạo quanh hồ nước, y bắt gặp Hạ Mẫn cùng Hàn Lâm đang uống trà, nói chuyện vui vẻ trong đình viện gần đó.

Y lập tức cảm thấy không vui, chạy một mạch về phía Hạ Mẫn, nắm vai hắn mà lắc. “Mẫn, người đi đâu? Sao không báo ta một tiếng làm ta lo chết.”

Hàn Lâm bên cạnh thấy y liền cúi xuống hành lễ. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Bình thân.” Y vẫn chăm chú nhìn Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn lắc đầu. “Trong phòng ngọt ngào, ta muốn ra ngoài đi dạo”

“Không được, thân thể người giờ không thể tùy tiện như trước. Mau, mau theo ta về phòng.” Chưa để ý Hân có đồng ý hay không, y đã kéo tay hân rời khỏi.

Hàn Lâm theo phản xạ đưa ta ra kéo cánh tay kia của hân.

Trời không nổi tuyết, gió thổi nhẹ nhàng. Hồ nước đã sớm đóng băng trên bề mặt. Trong đình viện giữa muôn vãn cây khô phủ tuyết. Bóng ba người đẹp tựa tiên nhân im lặng nhìn nhau.

Nam nhân một thân long bào, Hàn Băng, kéo tay nam nhân hồng y, Hạ Mẫn, muốn rời đi. Tay kia của Hạ Mẫn bị nam nhân lục y, Hàn Lâm, giữ lại. Hàn Băng nhìn Hàn Lâm ánh mắt có chút tức giận. Hàn Lâm cũng không kiêng dè mà nhìn thẳng vào mắt Hàn Băng kia. Hạ Mẫn bị kẹt ở giữa, tâm tình hỗn loạn. Hân nhìn Hàn Băng rồi lại nhìn Hàn Lâm. Hân cũng đã thấm mệt. Thời tiết này đã làm hân muốn cảm lạnh, đang tính cáo từ thì đột nhiên Hàn Băng đến. Hân nhìn Hàn Băng. Theo hân, hân sẽ dương dương tự đắc, cười đến ba ngày không hạ được khoé môi mắt. Vậy thì sẽ rất phiền. Hân lại nhìn Hàn Lâm. Theo người này, hân sẽ còn gặp phiền toái hơn. Tốt nhất vẫn là hân về đường hân.

Hân gật hai tay mình ra khỏi ta hai người. Day day thái dương chậm rãi bước về phủ.

Hàn Băng nhìn Hàn Lâm với ánh mắt cảnh cáo. Cảnh cáo người kia là Hạ Mẫn là của y. Y hít hít mạnh mấy lần. Hạ Mẫn không phải của y thì của ai? Đến cả hài tử cũng đã có. Nghĩ đến đây, y không khỏi cảm thấy hạnh phúc, vội đuổi theo Hạ Mẫn. “Mẫn, Mẫn, đợi ta.”

Hàn Lâm đứng nhìn hai bóng người rời đi, cảm thấy trong lòng có chút không vui. Hân biết tình cảm của Hàn Băng dành cho Hạ Mẫn, hân cũng biết Hạ Mẫn đối với Hàn Băng cũng có chút tình cảm. Nhưng hân thực sự muốn đấu vãn này. Từ cái nhìn đầu tiên, hân đã muốn Hạ Mẫn cùng hân hoà hợp, yêu thương, an ổn sống đến cuối đời. Dù Hàn Băng có là hoàng thượng, dù y có gặp Hạ Mẫn sớm hơn hân một bước, hân cũng quyết đem Hạ Mẫn trở thành người của mình. (aka quyết đê Hạ Mẫn bằng được.)

Hai người trở về phủ xứ giả thì đã thấy quân lính bao vây quanh phủ, bên trong cửa phòng mở toang. Hạ Mẫn có chút lo sợ, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh, hân khựng bước lại. Hàn Băng cũng vừa kịp đuổi tới nơi, thấy cảnh đó không khỏi cau mày.

Một vị tướng quân bước ra khỏi căn phòng, quỳ xuống bái kiến Hàn Băng. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

“Ái khanh bình thân.” Hân lại gần một chút nâng y dậy. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, binh phù bị mất.” Hân bẩm báo rành rọt.

“Vậy đã tìm ra chưa?”

“Bẩm hoàng thượng, thần vẫn đang cho lục soát, mọi nơi trong cung đều không thể bỏ qua, kể cả phủ xứ giả.” Nói xong hân cũng tự động liếc qua Hạ Mẫn với ánh mắt lạnh thấu xương.

Hạ Mẫn giữ vẻ lạnh lùng. “Xin tướng quân cứ tự nhiên lục soát.”

Hai người đứng được một lúc thì một quân lính chạy lại hô lớn. “Báo!” rồi quỳ xuống, nâng cao vật vừa tìm được.

Hạ Mẫn đứng ngây ngốc nhìn vật kia một chút. Nhìn nó rất giống một lệnh bài. Chẳng nhẽ...

Hàn Băng rất nhanh nhận ra vật kia, đó quả thật là binh phù mà mấy người kia đang tìm.

Tướng quân nhìn vật kia một lát rồi nhìn Hạ Mẫn. “Xứ giả Nguyên quốc, Hạo Triệt vương gia. Vật này tìm thấy trong phủ của ngài. Phiền ngài theo chúng tôi về tra khảo.” Nói rồi hân phát nhẹ tay.

Hai binh lính lập tức từ phía sau hân đi lên, giữ lấy hai tay Hạ Mẫn.

Hàn Băng trên mặt có chút tức giận. Y nắm chặt tay. Đây chắc chắn là mưu kế của mấy lão đại thần. Vừa tách y khỏi Hạ Mẫn, vừa có lý do xuất binh ra biên cương. Y định nói gì đó, nhưng lại thấy Hạ Mẫn lắc đầu nên y liền thu lại những gì định nói.

Nhìn bóng lưng Hạ Mẫn bị áp giải rời khỏi đó. Lòng y đau xót khê hạ quyết tâm. ‘Hạ Mẫn, đợi ta. Ta sẽ nhất định sớm tìm được cách cứu người cùng hài tử ra.’

Nữ tử cùng tả thừa tướng ngồi thưởng trà trên cao, trong lòng không khỏi cảm thấy thoả mãn.

Khoẻ môi nữ tử khẽ cong lên. Quả thực bước đầu đã thành công mỹ mãn.

Hạ Mẫn. Ta với người không đội trời chung. Người đã cướp những thứ gì của ta, ta sẽ quyết đòi lại gấp mười lần. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 16.

Hạ Mẫn ngồi trong nhà lao, xung quanh là hàng trăm người gào khóc đến vắng óc. Mùi thịt cháy cùng máu tanh nồng nhập vào không khí làm nơi đây càng thêm hôi hám. Xung quanh tối tăm, ẩm thấp, đầu đầu cũng thấy máu cùng những tiếng rên rỉ.

Hạ Mẫn được đặc biệt nhốt riêng tại góc cùng của địa lao. Đáng lẽ hắn sẽ được giữ lại để tra khảo trước khi bị giải đến nhà lao. Nhưng biết sao được, nhiều người muốn giết hắn như vậy.

Vọt tới góc phòng, hắn bắt đầu nôn dữ dội, đây không biết là lần thứ bao nhiêu hắn nôn trong ngày rồi. Thức ăn vốn cũng không ăn được mấy. Nay lại bị mùi hôi thối trong đây làm cho đến cả dịch mật vàng cũng nôn sạch.

Bên ngoài ô cửa nhỏ phía trên, tia nắng cuối cùng đã tắt từ lâu. Bây giờ Hàn Băng không biết đang làm gì. Mọi hôm thì hắn sẽ cải trang, chạy đến phủ xứ giả trêu chọc hắn.

Hắn ngừng nôn, lấy tay quệt miệng, tay kia đưa lên phủ trên bụng. “Bảo bối, đây không phải ở nơi cũ đâu. Con tha cho phụ thân lần này đi.” Hắn biết chắc đứa bé sẽ không nghe thấy, coi như nói những lời này là để an ủi bản thân đi.

“Mẫn.”

Đang mơ màng ngủ, hắn nghe thấy âm thanh quen thuộc bên tai.

Từ từ mở mắt, hắn nhìn thấy trần địa lao, hướng ra phía tiếng gọi, Hàn Băng một thân y phục thái giám đưa tay vẫy y lại.

“Người...” Hạ Mẫn định đi về phía hắn nhưng cả người vô lực, đành từng chút định lại phía hắn. Thấy vậy, Hàn Băng đau lòng vô cùng. Đáng hận lũ chết tiệt, các người đã làm gì với Mẫn Mẫn. (họ có làm gì đâu — tại thằng con quý tử của anh đó chứ.)

Nắm lấy tay hắn qua song cửa, cảm nhận đôi tay kia rất lạnh giá. Cơ thể hắn mới chỉ sau một ngày đã trở nên khác xa. Hắn gầy đi. Màu môi nhàn nhạt trên làm da trắng càng làm người ta cảm thấy thập phần yếu ớt.

Nhìn Hàn Băng một lúc, tim Hạ Mẫn lập tức cảm thấy ấm áp, khẽ cười, hắn trêu chọc. “Người mặc áo thái giám này.”

Y nhìn xuống, đúng là y đang mặc áo thái giám thật. “Đúng vậy. Việc này có sao chứ?” Y không hiểu ý hắn nói.

“Vậy ta cũng nên gọi người một tiếng công công.” Nói xong hắn bật cười thành tiếng.

Nụ cười tuy suy yếu nhưng lại rực rỡ như ánh ban mai trong cái đại lao tối tăm này.

Y chờ người một chút, sau đưa tay véo má hắn. “Dám nói ta là thái giám, coi ta xử người kiểu gì.”

Hạ Mẫn nhìn thái độ hắn không khỏi cười híp cả mắt.

Hàn Băng thở phì phì. “Xem người kia, ngồi trong đại lao còn cao hứng vậy. Xem như người cứ thế mà chăm sóc bản thân trong này, ta khỏi cần cứu người ra nữa.” Hắn có chút giận dữ, phát tay áo rời đi.

Hạ Mẫn cười nhẹ nhàn. “Không tiễn.” (anh có thể tiễn được sao? nhứu mày)

Nghe được vậy, Hàn Băng lập tức quay lại, véo mũi hần. “Người còn dám khi dễ ta. Đợi ta cứu người ra rồi, đảm bảo sẽ đem người đi xào bậy món, ăn sạch sẽ không còn một mẩu xương.”

Mọi người trong địa lao cùng đồng quay lại nhìn y.

Y hình như cũng hiểu ra chút vấn đề. Ngu ngốc, y nói ăn không phải ăn theo kiểu đó.

Hạ Mẫn lại càng cười vui vẻ.

Hàn Băng bất bình. “Mẫn, người chỉ cười khi ta bị bắt nạt.” (ác quá.)

Hần khê cười.

“Coi vậy đi. Người đã thích như vậy thì cả đời này ta sẽ ở bên người để người bắt nạt bằng chán thì thôi.”

“Nói thì phải giữ lời.” Hần chìa ngón út ra.

Hàn Băng vỗ ngực. “Vua...” Y nhận ra tình hình trước mắt, thu hồi câu nói. Quay lại đưa ngón út móc với ngón út của hần. “Ta hứa. Với lại ta cũng hứa sẽ lấy người làm vợ mà. Ta muốn bỏ mặc người cho rảnh nợ cũng không được. Ai bảo người đã hôn ta cơ chứ. Ta phải có trách nhiệm với người.”

Hạ Mẫn đầu đầy hắc tuyến.

Mấy vị cai ngục gần đó nhìn Hàn Băng nhíu mày.

Hai người cứ như vậy, một người bên trong, một người bên ngoài, cười nó vui vẻ qua song cửa nhà lao.

Nhà lao vốn là một nơi đáng sợ. Ở đây bao đời chỉ có tiếng khóc than, tiếng gào thét, tiếng rên rỉ. Không khí ẩm thấp đầy mùi hôi thối. Là một nơi tối tăm, đến cả ngày hay đêm cũng khó để phân biệt. Vậy mà hôm nay, hai người đem tiếng nói đến sưởi ấm nơi này, đem nụ cười soi rọi mọi góc ngách.

Phàm là có nhau, nơi đâu cũng có thể là thiên đường.

Hàn Băng quay lại điện Thừa Càn, thay long bào trèo lên giường ngủ. Lý công công ở đằng sau khê cúi đầu. “Muôn tâu hoàng thượng, hôm nay người muốn ngự ở cung của vị nương nương nào?”

y nhắm mắt đáp trong vô thức. “Vẫn là ngự ở phủ xứ giả như mọi khi đi.”

Lão công công cười tủm tỉm, biết y đã mệt muốn chết liền lui ra ngoài.

Chẳng may lời nói đó lọt được vào tai một vị cung nữ. Nàng lui khỏi đó, một mình lén lén lút lút đi đến tẩm cung Hiền phi.

“Bẩm nương nương. Nô tì vừa nghe ngóng được, hàng đêm, hoàng thượng đều tới phủ sứ giả.”

“Người nói sao?” Hiền phi nhồm dậy vội hỏi.

“Nô tì...”

Chưa đợi cung nữ đó nói xong, Hiền phi phẩy tay. “Mau, mau truyền Tả thừa tướng.”

“Nô tì tuân lệnh” nói rồi nàng cũng rời khỏi đó.

Thấy bóng nam nhân quen thuộc bước vào cửa, Hiền phi vội vàng chạy lại, lệnh cho cung nữ lui ra rồi ra sức ôm cánh tay người kia lắc lắc. “Cha... Chuyện của hoàng thượng với xứ giả kia là sao? Cha biết phải không, mau mau nói cho con.”

Tả thừa tướng ho nhẹ. “Nương nương, xin người bình tĩnh.”

“Con không bình tĩnh, bình tĩnh không nổi.” Nàng cứ vậy gia sức lay cánh tay tả thừa tướng.

Khi sự thực được biết đến, các mưu ma chước quỷ cũng sẽ vì thế được ương mằm.

Một nhóm quân lính mở cửa nhà lao, đảo mắt quanh thấy Hạ Mẫn đang nằm ở góc phòng, hai tên trong số đó liền lại gần, kéo hần ra khỏi đó, rồi cột hần lên giá chữ thập chuẩn bị chờ tra khảo.

Hạ Mẫn ngủ yên, thì cảm thấy một đợt lạnh thấu xương, y phục ẩm ướt dính vào da lạnh cóng. Cơ thể run rẩy, hần từ từ tỉnh lại. Trước mắt mờ ảo như bị sương giăng, chỉ có lập loè một ngọn lửa đỏ đang cháy ngùn ngụt góc phòng.

Rồi cảnh vật cũng tỏ dần. Tả thừa tướng cầm cây roi trong tay, khuôn mặt dữ tợn. Hạ Mẫn cười nhạt. “Tả thừa tướng, ta chưa nghĩ qua là mình lại có vinh dự được ngài tra khảo đó.”

Trong phòng không có ai ngoài hai người. Tả thừa tướng cũng chẳng cần kiêng nể ai, giơ cao roi quát mạnh lên người hần. “Câm mồm.”

Đường roi làm chảy y phục. Da thịt phía dưới lằn một vết lớn, một vài chỗ đã xuất hiện máu. Hạ Mẫn cắn răng nhin đau, xong lại bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. “Tả thừa tướng, người đến để tra khảo ta, bắt ta câm mồm thì ngài sẽ tra khảo kiểu gì đây?”

Đôi mắt đen kia lại càng thêm dữ tợn, tay quát mạnh thêm vào vết roi cũ.

“Thừa tướng, ta nhớ thì theo luật, mọi đất nước đều không có quyền bắt giữ và tra khảo sứ giả đang đi sứ cho đến khi đã bàn bạc với nước bên kia.”

Tả thừa tướng cười kinh bỉ. “Bàn Bạc? Với một nước thấp kém như Nguyên quốc các người?”

Hạ Mẫn vẫn bình thản. “Dù có thế thật thì các người làm thế này cũng là phạm luật.”

“Người cũng tự tin gớm nhỉ? Đừng tưởng hoàng thượng che chở người thì người có thể làm gì thì làm. Nam tử, đường đường là nam tử mà lại đi làm một việc vốn dĩ của nữ nhân. Người nên lấy làm hổ thẹn mới đúng.”

Hạ Mẫn trong lòng khê nổi sóng, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên. “Việc này đã để ngài chê cười rồi.”

“Người...” Tả thừa tướng càng tức giận, tay vung mạnh, một vết roi nữa lại hiện trên người Hạ Mẫn.

Trong cái không gian tràn ngập mùi máu, tả thừa tướng không ngừng quát từng phát, từng phát roi lên người Hạ Mẫn. Tả thừa tướng càng tức giận bao nhiêu, Hạ Mẫn lại càng tỏ ra bình thản bấy nhiêu. Hần bình thản đến dọa người. Tả thừa tướng vốn đã chẳng thể thắng hần về lí, nay lại bị thái độ của hần chọc tức, ra tay đánh hần càng không lưu tình. Nhưng kết lại, buổi tra khảo lại không hề có một câu liên quan đến vấn đề miếng binh phù, phải chăng tả thừa tướng đang mượn việc chung trả thù riêng. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 17

“Người nói cái gì mau nhắc lại cho trẫm.” Hàn Băng bật dậy khỏi ghế, nhìn chăm chăm Lý công công đang đứng dưới.

“Bẩm hoàng thượng, sứ giả... đang bị tả thừa tướng dùng hình tra khảo trong nhà lao.”

Hàn Băng không còn kịp nói gì nữa, lao nhanh về phía nhà lao. Lòng y giờ trống rỗng, loạn đến trồn rỗng. Hạ Mẫn thân thể yếu vậy, sao có thể chịu được từng đợt roi quát vào da thịt. Còn có hài tử của bọn họ, sao hài tử có thể chịu được đây?

Y lao qua cửa nhà lao, không để ý tất cả mọi việc, cứ như vậy lao qua cánh cửa phòng tra khảo.

Trong không gian tối tăm, y thấy Hạ Mẫn thân thể đầy máu, thần trí cũng không còn minh mẫn. Tả thừa tướng thì liên tục quát lên vết thương cũ.

“Dừng tay.” Hàn Băng hai mắt đỏ ngầu nhìn tả thừa tướng.

Tả thừa tướng giật mình ngừng lại. Hần nhìn qua Hàn Băng. Lúc này y quả thực rất đáng sợ. Hai mắt đỏ ngầu, từng vết gân xanh nổi lên hai bên thái dương. Hần bị dọa sợ hãi, chỉ biết trở mắt nhìn Hàn Băng rồi trốn cho Hạ Mẫn, hai tay bé y rời khỏi đó.

Hàn Băng ôm hần thật chặt mà sợ hãi. Hần ra quả thực nhiều máu, vết thương chẳng chịt khắp người. Y đưa hần về phòng nhanh nhất có thể, đặt hần lên giường, y không ngừng nắm tay hần mà xoa xoa sưởi ấm.

Giọng y nói run run. “Hạ Mẫn, xin người, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại.”

Hạ Mẫn như nghe thấy tiếng gọi, từ từ mở mắt. Áo tù nhân mỏng manh không làm cho hắn ấm áp, cả thân thể run lên không biết vì lạnh hay vì đau. Hắn nhìn thấy Hàn Băng cùng căn phòng quen thuộc trước mặt không khỏi cười suy yếu. Nhưng đột nhiên, bụng hắn đau quặn lại, đau hơn tất cả các vết thương hở đang chảy máu trên người. Hắn co gập người, cố bảo vệ bụng. Một cổ chất lỏng ấm chảy ra từ hạ thân thấm ướt một mảnh vải dưới thân.

“Mẫn...” Hàn Băng lo sợ lau mồ hôi trên trán hắn, gào lên với bên ngoài. “Truyền thái y mau.”

Lý công công vừa hay chạy đến lập tức hốt hải đi gọi thái y.

Nhưng tất cả thái y đều kháng chỉ. Không ai chịu theo Lý công công đi khám cho Hạ Mẫn. Bỗng một vị lão thái y đồng ý đi cùng y.

Vị thái y đó là Triệu thái y. Hắn cũng đã quá tuổi trung niên nhưng đến nay vẫn chưa có thê tử. Hàng ngày làm việc chậm chạp mà chưa từng một lần bị trách cứ. Về ngoài có vẻ dè dặt.

Lý công công không còn cách nào khác, bèn phải dẫn người đó về.

“Đau...” Hạ Mẫn gập người ôm bụng quằn quại.

Hàn Băng bên cạnh cũng không biết làm gì ngoài xoa lưng cho hắn, thấp thỏm đợi thái y tới. Bỗng cửa phòng bật mở, lão công dẫn Triệu thái y bước vào. Hàn Băng cũng không để ý nhiều, nhanh chóng để y bắt mạch cho Hạ Mẫn.

Lúc này, chân tay lão lại hoạt động nhanh nhẹn kì lạ. Khuôn mặt dè dặt nay thay bằng vẻ tinh anh hiem thấy. Sau một hồi giải quyết vết thương trên người cho Hạ Mẫn, hắn bỏ khăn lại vào chậu nước đã hoà lẫn máu.

“Mau, mau, nói cho ta biết Hạ Mẫn sao rồi? Còn cả... Đứa bé nữa.” Hàn Băng sốt ruột hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, tính mạng sứ giả đến giờ đã không còn nguy hiểm. Đứa bé cũng đã an toàn. Chỉ cần ba ngày không xuống giường cùng cử động mạnh, một tháng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là sẽ hoàn toàn bình phục.”

“Được, người lui xuống.” Hàn Băng phẩy tay.

Triệu thái y từ từ lùi khỏi đó, nhưng mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt Hạ Mẫn. Hắn quả thực rất giống người kia.

Cửa phòng đóng lại, Hàn Băng ngồi một bên nắm tay Hạ Mẫn, tay kia vẫy Lý công công lại thì thầm.

Chỉ một lát sau, một tên lính canh giữ binh phù cúi đầu nhận tội mình đã lấy binh phù hãm hại sứ giả. Nhưng do lương tâm cắn dứt mà đứng ra đầu thú.

Tả thừa tướng thật không vui. Hắn vừa nghe xong liền lập tức nắm chặt tay.

Buổi tối cùng ngày, một tên lính khác là bạn thân của tên lính kia đứng ra minh oan chi tên người kia.

Chuyện thật rắc rối. Hạ Mẫn lại càng bị nghi ngờ nhiều hơn. Hàn Băng liên tục giục xuống Lý công công thu xếp. Cứ như vậy qua mấy ngày, không biết bao nhiêu kẻ cúi đầu nhận tội, cũng không biết bao nhiêu người đứng ra minh oan cho người nhận tội kia.

Hàn Lâm ngồi trên cây lớn cách phủ sứ giả không xa. Một tay nâng rượu, tay kia hắn bứt mấy cái lá bên cạnh. Gió thổi lạnh ngắt. Hắn chỉ cười nhìn ngọn lửa nhe nhói trong căn phòng phía xa.

Hàn Băng, hắn có thể làm mọi việc cho Hạ Mẫn, chẳng lẽ Hàn Lâm hắn lại kém cỏi đến mức không làm nổi điều gì. Hắn khẽ cười khẩy. “Ta có làm sao, người cũng phải sống cho tốt. Dù người là nam nhân hay nữ nhân, hãy nhớ, trên đời có một người tên Hàn Lâm đã từng yêu người.”

Hắn nhảy xuống khỏi tán cây, nhẹ nhàng không một tiếng động. Trên trời, trăng rằm sáng vàng vạc, chiếu lên cảnh vật mờ ảo, bóng người cầm chai rượu loạng choạng bước đi.

Việc đã vậy, ngày mai, chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Mới từ sáng sớm, Hàn Lâm đã đến trước cửa đại điện, quỳ xuống đợi các đại thần lên triều. Mọi người đi qua, ai nấy đều quay lại nhìn hắn. Mọi người dù có ý tốt muốn hắn đứng dậy thì hắn vẫn cứ quỳ yên một chỗ. Hàn Băng đi qua chỗ y, nhíu mày nhìn trong thoáng chốc rồi đi qua bước lên ngai vàng.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, vạn vạn tuế.” Tất cả các vị đại thần đồng loạt hô lớn, như sóng dậy biển khơi.

“Bình thân.” Hàn Băng đưa tay rồi ngồi lên ngai vàng nhìn các đại thần đã đồng loạt đứng lên. Y nhìn Hàn Lâm đang quỳ trước cửa. “Hàn Lâm vương gia, Khanh có việc gì oan ức có thể đứng lên tâu rõ cho trẫm với mọi người cùng biết.”

Hàn Lâm cúi sâu hơn, trán đã chạm đất. “Muôn tâu hoàng thượng, tội thần không có tư cách.”

Hàn Băng cười ôn nhu. “Khanh có tội gì?”

“Tội thần Hàn Lâm chính tay đánh cắp binh phù.”

Hàn Băng nhíu mày. “Người nói binh phù do người đánh cắp, vậy sao ở trong phủ xứ giả?”

“Bẩm hoàng thượng. Hôm đó tội thần đánh cắp binh phù xong, tính mang theo trên người đi thăm sứ giả, nhưng có một tốp lính đi qua. Thấy vậy tội thần đã nhanh tay giấu dưới gối của sứ giả.”

Tả thừa tướng vô cùng hoảng sợ nhưng vẫn cố bình thần. “Người nói binh phù do người lấy. Vậy người có mục tiêu gì?”

Hàn Lâm ngẩng đầu nhìn tả thừa tướng, ánh mắt âm trầm. “Một vị vương gia lấy binh phù người nghĩ là để làm gì?”

Hàn Băng trên cao bỗng rùng mình. “Tạo phản?” chuyện này thực không có khả năng, nếu hắn thực sự thêm muốn ngôi vị, hắn đã phải rục rịch từ lúc y lên ngôi.

Hàn Lâm cúi đầu thấp hơn không nói gì.

“Nhưng đã như vậy, chẳng phải để xứ giả gánh tội cho người sẽ hợp hơn sao? Sao người cùng gốc gác ghét đến mức đi tự thú?” Tả thừa tướng nửa nghi hoặc nhìn hắn.

“Tả thừa tướng, nếu ngài làm việc xấu mà hại đến tính mạng thê tử ngài, liệu ngài có ra mặt nhận tội?” Hắn cười khẩy, đôi mắt xoáy sâu vào đôi mắt Hàn Băng.

“Người...” Tả thừa tướng im lặng một lúc. “Nếu nói như vậy, cũng có thể người đang nhận tội thay cho sứ giả.”

Hàn Lâm lại một lượt cười nhạt. “Tả thừa tướng đại nhân đã quả quyết vậy, vậy xin ngài hãy nói ra điều mà ngài cho rằng đó chính là lí do khiến sứ giả lấy cắp binh phù.”

Tả thừa tướng chờ người, hắn thực sự chưa nghĩ ra lí do nào hợp lí.

Hàn Băng trên cao khẽ nắm chặt tay. Mục tiêu buộc tội của Tả thừa tướng là Hạ Mẫn. Hàn Lâm là cố ý nhận tội thay. Hàn Băng thở dài. Y đã biết thủ phạm thực sự là ai. Y nhìn Hàn Lâm. ‘Xin lỗi, để người chịu thiệt thòi rồi. Ta sẽ chăm sóc tốt cho Hạ Mẫn. Làm hắn hạnh phúc.’ Y phẩy tay. “Tội thần Hàn Lâm có ý tạo phản, lôi vào thiên lao chờ ngày hành quyết.”

Một nhóm lính canh gần đó nhanh chóng chạy ra áp giải hắn đi. Trước khi rời khỏi, hắn còn quay lại nhìn Hàn Băng.

Hàn Băng trên cao khẽ gật đầu.

Thấy vậy, hắn thoả mãn mà ung dung bước đi. Vào đại lao mà thoả mái như đang đi dạo chốn vườn đào.

Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 18

Hàn Băng quay lại phủ sứ giả, thấy Hạ Mẫn đã tỉnh liền lại gần, ấn hắc nằm xuống. “Thái y nói người không được cử động mạnh.”

Hạ Mẫn không nói gì.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau một lúc lâu.

Hạ Mẫn hạ tầm mắt. “Người nhìn ta chưa đủ sao?”

“Chưa đủ, vĩnh viễn không đủ. Ta phải nhìn người, nhìn cho bằng chán thì thôi. Nhìn khi ngày mới bắt đầu, trước lúc ngủ cũng phải ngắm thật kĩ. Từ nhỏ đã ngắm, lớn lên vẫn ngắm. Và sẽ ngắm cho đến khi tìm ngừng đập.”

Hạ Mẫn nhìn hắc một hồi. “Nếu ta không đáp ứng?”

“Ta sẽ bắt trời người lại. Không cho người đi đâu.”

“Như vậy người sẽ chỉ có được thể xác ta.”

“Thể xác cũng được. Còn tốt hơn gấp vạn việc không có gì.”

“Người thật ích kỉ.”

“Tình yêu vốn ích kỉ. Chỉ khi không yêu mới không ích kỉ.”

Phải hay không tình yêu là ích kỉ. Phải không một khi yêu con người sẽ muốn có được người kia dù thể nào đi nữa? Hắc thực sự không biết. Hàn Băng luôn như vậy, bên hắc như việc y sinh ra đã sớm dành cho hắc rồi. Hắc không cần tranh đoạt gì liền có được y. Phải vậy hay không mà hắc không nhận ra sự ích kỉ của mình.

“Còn việc yêu đơn phương thì sao?” Hắc lơ đãng hỏi. “Này không phải là ích kỉ?”

“Sao người dám chắc?” Y nhìn cười. “Chỉ là muốn, rất muốn nhưng không thể đạt được nên đành buông tay thôi.”

Hạ Mẫn nhìn đi chỗ khác. “Người không có việc gì làm sao mà ngồi đây lải nhải?”

“Có, đương nhiên là có.” Y đưa tay hướng mặt hắc lại nhìn y. “Việc lớn nhất của ta là làm người vui, chăm sóc người.”

“Ta có nghe nói qua. Người là cho người đi nhận tội thay ta sao?” Hắc nhìn trần nhà, ánh mắt mông lung.

“Đúng vậy. Nhưng đều bị người của thừa tướng phá hỏng.” Y thở dài.

“Vậy chừng nào ta quay lại đại lao?”

“Không bao giờ nữa.” Y quả quyết. “Hàn Lâm đứng ra nhận tội thay người.”

Hạ Mẫn lập tức quay lại. “Người nói cái gì?”

“Hàn Lâm nhận rằng mình có dã tâm tạo phản nên đã lấy cấp binh phù.”

“Chuyện này tuyệt đối không phải.”

“Ta biết.”

“Vậy vì sao người vẫn chấp nhận?”

“Hắc không chết thì người chết. Hắc không chết, chiến tranh hai nước sẽ nổ ra. Hắc cũng là nguyện ý chết vì người.” Đôi mắt của Hàn Băng cũng trở nên không có tiêu cự.

Y cũng không biết y đang vui hay đang buồn. Hàn Lâm là em trai của y. Theo lý y phải yêu thương hắc hết mực. Nhưng hai người từ nhỏ đã không nói chuyện, tình cảm anh em mà như người dưng nước lã. Nay

lại có thêm Hạ Mẫn, hai người lại có chung mục tiêu. Nói thế nào thì hẳn cũng là tình địch. Tình thù tức đã không còn mấy, lại có thêm Hạ Mẫn như vậy, y đã sớm không coi trọng Hàn Lâm. Nhưng chuyện hôm nay càng đáng cho y nghĩ lại.

Một mạng này của Hạ Mẫn coi như nợ hẳn. Một phần mối nhân duyên này của hai người cũng coi như nợ hẳn đi.

“Nghĩ gì vậy?” Hạ Mẫn hươ hươ tay trước mắt hẳn.

Y cười tinh quái. “Nghĩ xem nên phạt người kiểu gì.”

Hắn nhướn mày, hẳn đã làm gì sai sao?

Hàn Băng đặt tay lên bụng hẳn. “Đã biết trong bụng còn hài tử, mà lại còn ngang bướng. Người muốn mưu sát con ta sao?”

Hắn một tia kinh động. Quả thực lúc đó hẳn đã không nhớ rằng mình có hài tử, hành động quá tùy hứng. Cũng may hài tử không sao, nếu không hẳn sẽ đau lòng tự dần vật bản thân cho đến chết mất.

“Ấy ấy Hạ Mẫn, ta mới chỉ nói vậy thôi. Ta sẽ không làm gì đâu. Người đừng khóc mà.” y đưa tay gạt hai giọt nước mắt đang lăn dài.

Dạo này hẳn đặc biệt thích khóc. Vui khóc, buồn khóc, không có việc gì làm cũng khóc. Chưa kể đêm đến chỉ cần ngồi ngắm trăng thôi nước mắt cũng đã rơi đầy mặt.

Hắn gạt nhanh nước mắt. “Ta không sao.”

“Không sao là tốt. Nào, để ta bôi thuốc cho người.”

Y từ từ cởi lớp áo ngoài của hẳn, bên trong chỗ trước ngực cùng hai vai chẳng chịt các vết thương. Lớn có, nhỏ có, sâu có, mà nông cũng có. Vết thương đã tạm thời ngừng chảy máu mà bắt đầu lên vảy. Y như muốn chạm vào nhưng lại sợ hẳn đau mà rút lại. Tim y như bị bóp nghẹt. Hẳn có bao nhiêu vết thương, y có từng ấy vết cứa trong tim. Y hận mình không thể chịu đau thay Hạ Mẫn. Y hận người bị đánh không phải là mình. Chỉ cần cục diện triều đình thay đổi, những người làm tổn thương Hạ Mẫn sẽ quyết không được sống yên thân.

Nữ tử ngồi trên ghế khẽ run rẩy. “Người... Người nói cái gì?”

Cung nữ quỳ xuống càng run rẩy hơn. “Bẩm nương nương, Hàn Lâm vương gia đứng ra nhận tội thay sứ giả.”

“Người...” Nữ tử bật dậy, một trận chóng mặt ập đến, bà lão đảo ngă sang bên cạnh.

Tả thừa tướng nhanh tay đỡ lấy, ôm vào lồng ngực. “Nương nương, bình tĩnh, chúng ta sẽ nghĩ ra cách.”

“Các người còn làm gì nữa...” Bà thì thảo chỉ quanh. “Mau, mau cứu vương gia ra... Vụ này, vụ này không làm nữa.”

Cung nữ cúi dập đầu. “Tuân lệnh nương nương.” rồi vọt ra ngoài.

Hôm nay đã ngày thứ hai. Hàn Lâm mặc áo tử tù, bị hai bên binh lính áp giải lên pháp trường. Hàn Băng ngồi trên cao nhìn xuống. Dân chúng bốn phía quỳ rạp dưới pháp đài. Hàn Lâm vương gia từ nhỏ đã không ham danh lợi, luôn lấy của kẻ giàu cho người nghèo. Dân chúng trong thành chưa ai chưa chịu ơn Vương gia. Nay lại nghe tin vương gia có ý định tạo phản, thật giống như sét đánh ngang tai, ai nấy đều không thể tin được. Hàn Lâm quỳ ở đó, đầu vẫn ngẩng cao nhìn trời. Trên môi hẳn vẫn nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Đã năm ngày kể từ khi bị tra khảo. Hạ Mẫn nghe tin Hàn Lâm không khỏi cảm thấy có lỗi. Lương tâm hẳn bị giày vò đến khổ sở. Khẽ kéo tấm chăn ra khỏi người. Hẳn vô lực vịn vào thành giường cố gắng đứng dậy.

Trên pháp trường, gió thổi mạnh cuốn tuyết bay tứ tung. Hàn Băng trên cao nheo mắt nhìn Hàn Lâm. Hắn thật sự không đành lòng. Dù gì cũng là hoàng đệ của hắn. Dù có vô tình đến đâu cũng khó tránh khỏi đau lòng.

Hàn Lâm chưa có thể tử. Chẳng đường cuối cùng này chẳng ai có thể đi cùng y.

Nén hương đã dần hết, Hàn Lâm mỉm cười. ‘Mẫn, người phải sống thật tốt.’

Bỗng một tiếng động phá vỡ bầu không khí im lặng quỷ dị. “Dừng lại.”

Tất cả đồng loạt quay ra. Hạ Mẫn yếu ớt dựa vào một vị công công, choàng một tấm áo choàng lớn liêu xiêu bước đi. Trên tay hắn còn xách một giỏ đồ. Từ từ thả vị công công ra, hắn từng bước bước lên pháp đài, sau đó hướng Hàn Băng khẽ cúi xuống hành lễ. “Vi thần xứ giả Nguyên quốc, Hạo Triệt vương gia. Xin ngài cho phép vi thần tiễn Hàn Lâm vương gia nốt chặng đường cuối.”

Hàn Lâm mắt loé tinh quang, nhìn Hạ Mẫn xúc động không thôi.

Hàn Băng khẽ phẩy tay. Hạ Mẫn mừng rỡ, cúi xuống lấy các món ăn từ giỏ đồ ra bày trước mặt hắn. “Hàn Lâm, là ta nợ người.”

“Không sao.” Y cười. “Là ta tình nguyện.”

“Để ta gấp cho người.” Hắn cúi xuống, gấp một miếng đút cho Hàn Lâm rồi lại tiện tay rót một chén rượu đưa đến.

Hàn Lâm uống, trong lòng có chút an tâm, y nói với Hạ Mẫn. “Sống tốt.”

Hắn gật đầu, nước mắt không kiềm được mà trào ra khỏi khoé mắt.

“Đến giờ hành hình.” Đao phủ nói lớn. Hạ Mẫn qua loa thu dọn đi xuống phía dưới.

Mặt trời giữa đông mà chói chang. Bóng đao lớn sắc nhọn vung giữa không trung, đang định chém xuống thì tiếng vó ngựa dồn dập lao lại, kèm theo tiếng hét lớn. “Dừng lại.”

Tất cả mọi người nhìn theo cái bóng kia. Người kia lao xuống ngựa, chạy lại chỗ Hàn Băng mà bấm báo. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 19

Hàn Băng nghe xong tin báo vui mừng không thôi. Đứng lên phẩy tay công bố Hàn Lâm vô tội. Dân chúng lập tức hò reo. Tuyết ngừng rơi, gió thổi nhẹ bớt, ánh mặt trời càng thêm rực rỡ. Hạ Mẫn lên giúp Hàn Lâm cởi dây trói. Tốt quá, đều đã không sao rồi, hắn cười nhìn Hàn Lâm rồi hướng lên cười hạnh phúc với Hàn Băng ở bên trên. Hàn Băng cũng nhìn hắn cười. Khoảng cách xa như vậy nhưng hai trái tim cùng đập chung một nhịp, đến hơi thở cũng gần như trùng khớp.

Bỗng Hàn Lâm kéo hắn lại đối diện với mình, không nói không rằng hôn vào môi Hạ Mẫn. Hắn có hơi ngả ra sau tránh nhưng vẫn không thể thoát được nụ hôn. Hàn Lâm hôn dồn dập, liên tục mút hai môi hắn làm hắn muốn tránh cũng không tránh được. (gào thét bố bà con ơi có người cưỡng hôn này) Hàn Băng trên cao nhìn thấy tức giận vô cùng. Đang định lại gần ngăn cản thì mấy lão đại thần liên tục giục y đi khiến y không thể không đi.

Hạ Mẫn hai mắt mở to vẫn nhìn Hàn Băng đi khỏi. Từ khoé mi chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt.

Hàn Băng bị mấy lão thần lôi đi không khỏi ngoái lại nhìn Hạ Mẫn. Hai người cứ như vậy nhìn nhau, nhưng không ai có thể tiến lại gần hơn.

Gió thổi mạnh hơn. Hàn Băng tay áo bay trong gió từ từ rời khỏi. Hàn Lâm buông Hạ Mẫn ra, hắn thì thầm. “Ta yêu người.”

Hạ Mẫn quay mặt đi. Hành động vừa rồi làm hắn có chút giật mình. Hắn tự trách bản thân. Hàn Băng yêu hắn như vậy, sao hắn có thể làm chuyện này trước mặt y được chứ.

Hắn cúi đầu nhặt giỏ đồ. “Hàn Lâm, người quá đà rồi. Ta đi trước.”

Hàn Lâm nghe xong tâm tình phức tạp. Chỉ là thổ lộ tình yêu của mình, như thế nào lại trở thành quá đà. Hắn định sẽ không nói cho Hạ Mẫn tình cảm của mình trước lúc chết. Nhưng biết sao được, lão thiên không muốn hắn chết. Vậy thì hắn phải đem tất cả tình cảm của mình thổ lộ, lão thiên chắc sẽ không cho hắn cơ hội như thế này lần hai. Hắn chạy theo kéo Hạ Mẫn lại. “Người có yêu ta không?”

Hạ Mẫn nhìn hắn, nói không chớp mắt. “Xin lỗi. Ta không yêu người.”

Nhìn sâu vào đôi mắt người kia. Ánh mắt quả thực quá lạnh băng. “Người không thể yêu ta một chút sao?”
“Tình cảm ta đã dành trọn cho một người.”

Hàn Lâm lặng người. Vài bông tuyết nhỏ lượn lờ đáp xuống bờ vai hắn. Mọi hắn cố gắng khê cong lên tạo thành nụ cười. Nụ cười méo mó, xộc xệch, còn khó coi hơn cả khóc. Tâm can hắn rất đau. Dù đã chuẩn bị trước tâm lý sẽ bị từ chối nhưng khi đối diện hắn vẫn khó chấp nhận được. Hạo Triệt, người thực sự yêu Hàn Băng đến vậy sao? Người thực sự không thể chia cho ta dù đó chỉ là một chút tình cảm nhỏ bé mà người dành cho người kia sao? Hắn cảm giác rất bất lực. Hắn đã rất cố gắng. Cố gắng để hai người trở nên thân thiết, cố gắng để bảo vệ người kia. Lần này, vì Hạ Mẫn đến cả tính mạng hắn cũng không cần. Vậy mà, trong trái tim người kia, hắn vẫn không có chỗ đứng dù là một chỗ rất nhỏ. Hai tay hắn khê buông thõng, cúi đầu lặng yên. Tai hắn trở nên ù ù, tiếng hò reo của dân chúng bỗng chốc biến thành những khúc hát bi thương. Mãi một lúc lâu hắn mới ngẩng lên nhìn người kia, ánh mắt chất sầu muội, giọng nói đượm bi ai. “Người vẫn không thể thử yêu ta sao?”

Hạ Mẫn quay mặt rời đi, không một âm thanh nào đáp lại. Hàn Băng thấy vậy từ phía sau đi tới ôm lấy hắn, từ từ dịu hắn về.

Bầu trời nhẹ nhàng tắt nắng, bông tuyết uốn lượn bay đầy trời. Hàn Lâm nhìn hai người rồi lại ngẩng đầu lên nhìn mặt trời bớt chói chang lấp sau đám mây. Khê chìa tay ra, một bông tuyết mỏng manh đáp khê xuống bàn tay thô ráp. Hắn chẳng chú nhìn bông tuyết đang tan từng chút một trong lòng bàn tay mình. Luyến tiếc bông tuyết, hắn nắm bàn tay lại. Nhưng chỉ một lúc sau, tất cả đã tan thành nước mà chảy qua kẽ tay hắn. Hắn lại nhìn bóng Hạ Mẫn phía xa. ‘Người phải chẳng cũng như bông tuyết này, ta càng níu giữ nắm chặt, người càng rời xa ta nhanh hơn?’

Hạ Mẫn tựa vào vai Hàn Băng. Suốt dọc đường đi cả hai đều im lặng, chỉ có tuếg gió nhẹ nhàng đến vờn mái tóc, tiếng nhở khe khê, tiếng trái tim yên bình đập trong ***g ngực. Về đến phủ, Hàn Băng giúp Hạ Mẫn nằm xuống. “Người nghỉ ngơi đi. Thái y dặn không thể cử động mạnh.”

Vén vài lọn tóc cho hắn, xoa qua cái

bụng vẫn còn bằng phẳng, y quay người bước ra ngoài thì đột nhiên có cảm giác thứ gì đó đang níu ống tay mình. Hàn Băng quay đầu lại thì thấy bàn tay thon dài của Hạ Mẫn. Y nhìn khuôn mặt có chút bất an của người kia, ôn nhu hỏi. “Người thấy khó chịu trong người sao?”

Hắn lắc đầu, nhìn y một lúc lâu rồi mới mở miệng. “Người không ghen sao?” (anh thắc mắc chuyện vui gớm. Khổ, chồng bé hay ghen, nay không ghen nên bé thắc mắc.)

Y nhìn hắn ngây người một lúc lâu. Hắn hỏi y không ghen phải không, y không nghe nhầm đó chứ? “Người hỏi... Hỏi cái gì?”

Hạ Mẫn lập tức đỏ mặt, cảm thấy câu hỏi cực ngớ ngẩn, nếu nhắc lại hắn sẽ cực kì mất mặt liền quay mặt đi.

Y cười hiền thơn lên má hắn. “Có làm sao? Người vẫn chung thủy với ta đó thôi.” Y nói vậy thôi chứ không ghen sao nổi. Nhìn người mình yêu bị một tên khác cưỡng hôn, trong lòng khó chịu vô cùng. Nhưng khó chịu nhất vẫn là lúc đó bản thân mình không thể làm gì ngoài bất lực nhìn hắn. Lại đưa tay tới nâng lấy bàn tay mềm mại của người kia lên hôn lên mu bàn tay. “Đừng nghĩ nhiều.” Rồi hắn lại thêm một câu trên đùa. “Tay người khéo còn mềm hơn tay nữ tử.”

Hắn ghen hòng, liếc ánh mắt tức giận về phía Hàn Băng. “Người... Giống nữ tử chẳng có gì tốt. Ta... Ta đường đường là nam nhân... Ta...”

Y không đợi hần nói xong, nhìn bộ dạng đáng yêu mà không khỏi mỉm cười, vỗ yêu má hần. “Nghỉ ngơi đi, ta đi trước.”

Thấy hần định đi, Hạ Mẫn lại nhanh tay đưa tay ra nắm lấy ống tay hần. “Người còn không cả nghe ta nói.”

“Ngoan nào, nghỉ đi, ta đi trước.” Hàn Băng véo má hần rồi quay mặt đi.

Hạ Mẫn vẫn chưa buông tay, kéo y lại. Hàn Băng mất kiên nhẫn. Chưa đợi hần nói gì đã quay lại hôn thật mạnh lên môi hần. “Ta đã nói rồi mà. Ta thực sự phải đi. Mấy lão già kia đang đợi ta bàn quốc sự. Ta không phải không muốn ở cạnh người. Nếu người còn muốn đỡ trò dụ dỗ ta ở lại thì ta sẽ đem người ăn sạch sẽ rồi mới đi đấy.” Nói rồi y cũng buông Hạ Mẫn ra, rời khỏi. Lúc ra còn không quên khép cửa.

Mãi một lúc sau khi y rời khỏi, Hạ Mẫn mới trợn mắt mà hét. “Ta đây không thêm dụ dỗ người.” (bé phản ứng chậm quá lắc đầu ngao ngán)

Hàn Băng đi về phía đại điện, các vị triều thần đã tập chung đông đủ ở đó. Y khoan thai bước vào. Hai bên triều thần đồng loạt quỳ xuống hô lớn. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Đứng trên ngai vàng uy nghi nhìn các triều thần phía dưới, Hàn Băng mỉm cười. “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Trăm người như một đồng loạt hô lớn rồi đứng lên.

Tả thừa tướng bước sang. “Muôn tâu hoàng thượng, chuyện của Hàn Lâm vương gia mong người có thể giải thích để toả khúc mắc trong lòng mọi người.”

Hàn Băng liếc mắt qua tất thấy. “Vừa có tin báo binh phù lại bị mất.”

Một vị triều thần bước sang cúi đầu thưa. “Vi thần ngu muội, mong hoàng thượng có thể giải thích rõ.”

“Hàn Lâm vương gia lúc này đang ở trên pháp trường, tuyệt nhiên không thể là kẻ đánh cắp binh phù.”

“Vậy muôn tâu hoàng thượng, lỡ như đó là do thuộc hạ được Hàn Lâm vương gia cử đi để dương đông kích tây thì sao?”

Hàn Băng khẽ động khoé môi cười. “Trẫm đã sớm tìm ra thủ phạm thực sự.” Y đưa mắt nhìn một vòng, các triều thần phía dưới nường theo ánh mắt y mà cũng nháo nhác nhìn quanh. Bỗng một vị triều thần ngã khỏi hàng, nằm dưới sàn liên tục run rẩy.

“Chính hần.” Một vài người hô lên.

Tả thừa tướng quay xuống liếc vị tướng quân phía dưới. Người đó lập tức đi ra khỏi hàng, tuốt gươm ra khỏi bao. “Hỗn xược, chính người là người làm việc này lại còn vu oan cho nhiều người vậy.” Không nói nhiều lời, bạch kiếm vung lên, máu tươi thấm đầy lưỡi kiếm. Vị triều thần kia đã sớm tắc thở dưới sự ngỗ ngược của Hàn Băng cùng mọi người. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 20

“Hạ Mẫn, người ngủ rồi sao?” Hàn Băng đưa tay chọc chọc hai má hần. Đêm nay y thật khó ngủ. Chuyện triều chính làm y thật phiền não. Dù biết là Tả thừa tướng là người gây ra, nhưng vẫn không có cách nào buộc tội hần cũng không thể buộc hần. Hần là đệ đệ kết nghĩa của thái hậu, lại nắm một chức quan quan trọng trong triều đình. Triều thần theo phe hần không ít. Đây cũng không phải lần đầu tiên hần lộng quyền. Các lần trước y có thể mắt nhắm mắt mở cho qua nhưng lần này là nhằm vào Hạ Mẫn khiến y suy nghĩ rất nhiều.

Hạ Mẫn bị chọc tỉnh, tức giận cau mày với Hàn Băng. “Lần thứ ba rồi đấy. Người có im cho ta ngủ không?”

Hần cúi đầu về hối lỗi. “Ta... Không ngủ được.”

Hạ Mẫn khều chăn, quay mặt vào phía trong, bắt đầu ngủ lại.

Hàn Băng khẽ thở dài. Y không ngủ được, càng khuya y lại càng tỉnh táo. Một chút buồn ngủ cũng không có nổi.

Đang định quay đi thì y cảm thấy có vật gì âm ỉ chui sang chăn mình, choàng tay ôm lấy mình.

Giọng nói ngái ngủ của ai đó vang lên. “Ta ôm ngươi ngủ. Như vậy dễ ngủ hơn. Cần thì ta có thể hát ru cho ngươi nghe, coi như... tập trước... về sau... hài tử...” Hạ Mẫn còn chưa nói xong đã ngủ mất.

Hàn Băng mỉm cười âm ỉ, ôm lấy người kia, sức chần lên chùm kín hai người. Việc này để tính sau đã, giờ chỉ cần hảo hảo ngủ cùng Hạ Mẫn là được rồi.

Cung điện vắng lặng. Không gian yên ắng, chỉ có tiếng hoan ái ở đâu đó truyền tới. Trên giường, hai bóng người mờ nhạt qua lớp rèm mỏng.

“Quyên Nhi...” Tiếng nam tử dồn dập.

“Ân... Ừ... Ừm...” Tiếng nữ tử kèm theo tiếng rên rỉ.

“Chuyện Lâm nhi ta đã làm xong rồi, ổn thỏa. Có phải nàng cũng nên thưởng ta thứ gì đó chứ?”

“Ừm.... Chàng muốn gì?”

“Cùng ta... Thêm một lần.”

“Được...”

Tiếng rên rỉ trầm thấp lại vang lên, mùi hoan ái dày đặc khắp nơi.

“Bẩm ương nương.” Một cung nữ bước nhanh đến trước mặt Hiền phi.

“Nói.”

“Hoàng thượng lại đến cung xứ giả.”

Cách một tiếng, chén trà nóng bị hất văng dưới đất vỡ thành trăm mảnh. Hiền phi tức giận, tay nắm chặt y phục trong tay.

Mảnh trắng lười liềm thoải mái tựa mình lên mái hiên cong cong đã phủ đầy tuyết. Một vài bông tuyết nhỏ bay lượn vô hướng. Gió từng chút thổi một vài đám mây bay đi, từ từ uyển chuyển che khuất dần vầng trăng.

.
. .
.

Hạo Tuấn ngồi nhìn trời khe thở dài. “Hạ Mẫn... Về với ta đi. Về với ta như hồi trước. Ta thật hối hận vì đã để ngươi đi. Về... Về với ta...” Hắn thực sợ nhớ người kia phát điên rồi. Đêm nay tuyết rơi dày, trăng sao trên trời đều đã rửa nhau chạy trốn, chỉ còn để lại một mảnh đen tuyền không một ánh sáng.

Triều thần lại thúc giục hắn. Họ nói Hạ Mẫn là đã hoàn thành nhiệm vụ mà không mau trở về chắc hẳn đã phản quốc, xin ý chỉ của hắn cho sát thủ ám sát người kia. Hắn thở dài. Đáng lẽ họ nên lo lắng cho Hạ Mẫn mới phải, nay lại còn bày trò hại hắn như vậy...

Lấy một mẫu giấy nhỏ, hắn khẽ trải phẳng lên mặt bàn. Cầm các chận giấy đặt một góc, tay nâng cầm bút lông chấm nhẹ vào nghiên mực đã mài sẵn, nhanh tay thảo nên những nét phượng múa rồng bay.

Sáng hôm sau, như thường lệ, sau khi thiết triều về, Hàn Băng đã nhanh chóng chạy đến phủ sứ giả.

Thấy Hạ Mẫn vẫn chưa dậy, Hàn Băng liền lại gần lay lay hắn. “Mẫn, người vẫn chưa dậy sao? Đã quá bữa sáng rồi đấy. Dậy mau, dậy mau. Con ta đói rồi.”

Hôm nay hắn đặc biệt muốn ngủ, mí mắt trĩu xuống rất nặng, chỉ trực kéo hắn lại vào giấc ngủ. Nhưng nghe tiếng nheo nhéo bên tai, hắn vẫn miễn cưỡng từ từ mở hai mắt.

Mắt nhắm mắt mở, Hạ Mẫn qua loa hỏi “Người... Không đi thiết triều sao?”

Hàn Băng rót cho hắn cốc nước. “Đều đã về rồi. Người đã ngủ đến gần trưa rồi.”

Hắn tiếp nhận cốc nước gạt gù. “Đã muộn vậy sao? Chắc tại tối qua mất ngủ.”

Y ngồi cạnh lập tức đỏ mặt. “Ta... Không cố ý...”

Hạ Mẫn nhìn quanh, trên bàn, thức ăn chuẩn bị cho bữa sáng đều đã lạnh. Chậu than củi góc phòng vẫn cháy đều đều. Bên bệ cửa sổ, một chú chim bồ câu nhỏ nhỏ đang đậu ở đó.

“Mau, mau bắt con chim kia lại cho ta.” Hạ Mẫn chỉ con chim.

“Được...” Y nhanh chóng chạy ra, hai tay bắt lấy con chim về đặt trước mặt Hạ Mẫn.

Không có thư trên chân, phải chăng hắn đã quá nhậy cảm sao? Dạo này hắn rất hay mơ thấy cha hắn, cùng Hạo Tuấn còn cả vương gia nữa. Bọn họ đều giục hắn mau rời xa nơi đó. Tâm can hắn cũng bất an vô cùng. Ở đây có Hàn Băng, y sẽ bảo vệ cho hắn. Còn chưa kể con bọn họ đang lớn lên trong bụng hắn, hắn làm sao có thể rời xa nơi này đây. Có đứa nhỏ này, chuyện rời khỏi đây đã quá muộn. Nhanh nhất cũng phải đợi đứa bé ra đời đã. Hạ Mẫn phủ tay lên bụng nghĩ ngợi, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hàn Băng hai tay vẫn giữ lấy con chim bồ câu, thấy Hạ Mẫn không nói gì, y liền nghĩ một lúc, cười sáng láng mà nói. “Người là muốn ăn cháo chim bồ câu phải không?”

Hạ Mẫn nhìn y tròn mắt.

“Sao không nói sớm, để ta bảo ngự thiện phòng làm cho.” Y cười, chưa đợi Hạ Mẫn phản ứng đã đi kêu người chuẩn bị.

Hạ Mẫn lắc đầu ngao ngán. Bao giờ y mới hết tự cho mình là thông minh đây?

Rèm mỏng phất phơ bay trong gió, chậu than hồng thì thỉnh thoảng lại nổ tí tách. Mùi hương trầm thoang thoang khắp nơi. Cung nhân đứng chờ hầu hạ nhiều vô kể.

Trên tháp cao, sau tấm rèm mỏng, thái thượng hoàng một thân bệnh tật nằm mông lung nhìn lên trên.

Đoan Mộc Mặc Ngôn.... Đoan Mộc huynh của hắn... Mặc Ngôn của hắn... Đã bao ngày trôi qua, hắn càng ngày càng nhớ người kia da diết.

Hắn nhớ đêm đó, nhớ thật rõ nét.

Hắn nhớ ánh trăng bàng bạc chảy trên mái tóc vấn cao, nhớ đôi môi, nhớ hàng lông mi, hắn nhớ hương thơm của cổ ẩn dấu trong khắp y phục người kia.

Trong ôn tuyền, người kia một thân phần hồng ái muội tiến lại gần, đem môi mình tự động dâng cho hắn. Hai người từng chút một hoà quện, từng chút một đem tâm mình hoà tan.

Hắn nhớ con người đen thẫm thẫm như đại dương, đen đến kì lạ. Nó làm cho ai nhìn vào cũng không thể dứt ra được, trông mắt thì lúc nào cũng đọng đầy nước lấp lánh.

Hắn nghe như có tiếng ai đó thì thầm bên tai. Là tiếng người đó, người đó đang gọi tên hắn.

“Mặc Ngôn...” Hắn bật dậy.

Phía góc phòng, phẳng phất một bóng hình nhàn nhạt. Là người kia. Hắn đi giày, lao tới.

Người kia quay lại mỉm cười cùng hắn, hắn cũng cười, nhưng đến kia hắn đến được chỗ đó thì người kia lập tức tan biến như làn gió nhẹ. Hắn bàng hoàng ngơ ngác nhìn tay mình chỉ đang ôm lấy khoảng không. Bỗng trên vai truyền đến cảm giác trĩu nặng. Hắn quay đầu lại, người kia đang đặt tay lên vai hắn tươi cười.

Người đó bật cười, âm thanh tinh tú như tiếng chuông, âm vang mãi trong không khí. Rồi nường theo âm thanh, người đó từ từ biến mất.

“Mặc Ngôn...” Hắn chậm rãi khụy xuống, tay đưa ra như muốn với tới một thứ gì đó trong khoảng không kia.

Một cánh tay luồn từ đằng sau đến, hắn quay đầu lại, người đó đang cười với hắn.

“Không...” âm thanh run run bật khỏi bờ môi khô khốc, người đó lại một lần nữa biến mất.

Hắn quay đầu nhìn quanh, người đó đang ngồi trên đất, y phục trắng muốt dần nhuộm màu đỏ tươi của máu. Gió truyền đến thanh âm run run tà mị. “Ta hận ngươi. Suốt đời suốt kiếp hận ngươi.”

Hắn bịt chặt hai tai, âm thanh kia không ngừng lặp lại trong đầu. Hắn lắc mạnh đầu. “Không... Không... Mặc Ngôn... Không...”

Tiếng nói ngày càng rối loạn xen hơi thở dồn dập. Được một lát thì hắn cũng không trụ được mà ngã đi.

Ngoài trời tuyết chưa ngừng rơi, gió cũng từng cơn thổi nhẹ trong không gian vắng lặng. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 21

Không gian tĩnh lặng, ánh lửa nhỏ bập bùng nơi góc phòng, vài tia nắng nhẹ xuyên qua khe hở trên cửa sổ mà chiếu vào trong. Bóng nam nhân nhàn nhạt in trên bức vách. Hạ Mẫn ngồi trước bàn trà, tiện tay xoay xoay cái chén nhỏ.

Hắn cũng không rõ chính mình đang nghĩ gì. Hắn cảm thấy có chút sợ hãi. Nhưng tại sao lại sợ, chính hắn cũng không rõ nữa.

Nụ cười nhạt trên môi, Hạ Mẫn chăm chú nhìn chậu lửa hồng, một tay bất giác đưa lên phủ trên bụng. Nơi đó có đứa bé của hắn cùng Hàn Băng. Dù thế nào, hắn cũng sẽ bảo vệ đứa bé, cho nó một cuộc sống đầy đủ tình yêu thương. Một giọt lệ khẽ lăn qua khoé mắt trượt dài trên gò má. Từ khi nhận thức được, hắn chỉ biết đến mình phụ thân. Mãi đến năm hắn bốn tuổi hắn mới biết hắn còn một người cha nữa. Hắn lúc đó thật vui. Tuy cha hắn có vợ cùng một đứa con khác nhưng hắn cũng không bài xích mà yêu mến họ từ tận đáy lòng. Nhưng ai biết được, chính cha hắn lại là người cướp đi phụ thân của hắn, đẩy hắn vào cảnh lưu lạc. Không yêu thương, chỉ còn oán hận cùng trách móc. Dù người đó là người thân cuối cùng của hắn trên đời nhưng hắn ngàn lần không muốn gặp lại.

Đến Thần quốc, hắn không thể ngờ đây chính là giang sơn của người kia. Gặp được Hàn Băng, hắn vừa mừng vừa sợ. Suốt hai tháng trời, hắn cứ sống hạnh phúc như vậy mà không nghĩ rằng sẽ gặp lại người kia. Hôm đó Hàn Băng kéo hắn đi, hắn chỉ bàng hoàng cùng tức giận. Bao nhiêu oán hận cũ cứ như vậy mà như hàng sương giăng dày đặc trước mắt hắn. Với hắn, người kia có chết hàng vạn lần cũng không hết tội. Nhưng khi nhìn người đó ngã đi, tìm hắn lại xao động dữ dội. Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy nữa.

Cánh cửa bật mở đem theo cơn gió lạnh buốt cùng vài bông tuyết, hắn giật mình nhìn ra. Ánh sáng chói lọi ngay lập tức làm chói mắt hắn vô cùng. Một bóng người tiến đến phía hắn, khép cửa rồi ôm hắn từ phía sau, tay đặt lên bụng mà xoa xoa hiền từ. Đôi môi lạnh lạnh thơm lây tai hắn. “Sao không thấp nển?”

“Ân...” Hắn có chút mù mờ, đưa tay giữ lấy hai tay kia, kéo lại tạo nên một cái ôm thật chặt.

Hàn Băng có chút giật mình, rồi cười thoả mãn. “Người ở trong phòng không chịu thấp nển phải chăng là đợi sẵn ta đến ăn ngươi?”

Mới chỉ có một câu nói đùa của Hàn Băng, Hạ Mẫn đã một thân phần hồng, hai má đỏ ửng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. “Ta... Ta...”

Hàn Băng xoay người bế bổng hấn lên giường, để hấn bán nằm dựa vào thanh giường.

Y âu yếm áp tai lên bụng hấn. Âm thanh tuy rất nhỏ nhưng lại làm hấn hạnh phúc vô cùng. Trong bụng Hạ Mẫn đích thực có đứa con của hấn.

Hạ Mẫn cười hiền hoà, khẽ vuốt ve mái tóc dài của y.

Y ngẩng đầu lên, trong bóng tối, mơ hồ thấy được ánh mắt lấp lánh của người kia. Y dướn người lên cao, khẽ chạm vào môi hấn.

Đôi môi vẫn ngọt ngào, mềm mại như thưở nào. Y giữ đầu hấn, lưỡi nhỏ xục xạo khắp khuôn miệng người kia. Cảm thấy cơ thể đã có chút nóng lên, y lại càng hôn sâu hơn.

Hạ Mẫn cũng không phản đối mà còn tiếp tay cho y.

Y tiến lại, áp hấn dán chặt vào tường phía sau, đôi tay cũng không tự chủ mà bắt đầu lần mò y phục người kia. Một tháng qua, y quả thực phải nhịn rất khổ cực. Lại đã cùng Hạ Mẫn như vậy, y cũng chẳng còn hứng thú chạm vào bất kì nữ nhân nào. (mới 1 tháng, 1 tháng thôi đấy ông nội. Người ta còn nhịn 10 tháng kia kìa :3)

Hạ Mẫn lần đầu tiên chủ động đưa tay đến lần mò nút áo hấn. Nhanh chóng mở từng lớp áo, hấn đưa tay luôn về phía đằng sau lưng, gắt gao ôm lấy thân thể ấm áp kia.

Hàn Băng thấy lạnh dưới thân, mơ hồ lấy lại thần trí, y buông môi Hạ Mẫn ra, chăm chú nhìn vào đôi mắt kia.

Liên tục lắc đầu lấy lại tỉnh táo cùng lí trí, y từ từ gỡ tay Hạ Mẫn ra, giúp hấn mặc lại y phục thật gọn gàng. “Mẫn, người... Không nên...”

Hạ Mẫn chủ động ôm y, phả hơi thở ấm nóng vào phía sau tai. “Ta muốn...”

Y lại đẩy hấn ra. “Người... Hài tử vẫn còn nhỏ...”

“Sẽ không sao.” Hấn lại tiến đến dụ dỗ.

Hàn Băng điều chỉnh nhịp thở dồn dập. “Không... Mẫn, người... Hài tử... Mới được ba tháng... Triệu thái y nói... Thời kì này dễ sảy...”

Hấn nghe vậy cơ hồ lấy lại lí trí, kìm nén lại dục vọng của bản thân, cúi đầu cười trừ.

Trong bóng tối không nhìn thấy đối phương, chỉ thấy hấn cúi đầu, Hàn Băng bỗng chốc đâm hoảng loạn. “Mẫn... Đừng... Đừng khóc... Đợi hài tử ổn định ta nhất định chiều người.”

Rõ ràng rằng hấn đang cười, tên kia lại nói hấn đang khóc. Y cứ nhiên coi thường hấn vậy. Hấn vung tay, một phát ẩy người kia xuống đất, tự mình nằm xuống chầm chầm trầm trầm ngủ.

Hàn Băng xoa xoa móng nhìn người kia. Hấn đã ngủ từ lúc nào, y đi đến kéo chăn cho hấn, thơm khẽ vào tai hấn. “Ngủ ngon.”

Hấn đột nhiên quay đầu, đưa hai tay lên ôm cổ y, kéo y nằm xuống cạnh mình. Hàn Băng bất ngờ nhưng vẫn cố để không chạm mạnh vào bụng hấn.

“Người...” Hơi thở của y dồn dập.

Tiếng hấn tựa như tiếng chuông trong đêm vắng, âm vang, nhỏ nhẹ phả đến tai y. “Ta muốn, nhưng ta lại không thể, chỉ bằng để ta áp người đi.”

Nghe vậy y đột nhiên rùng mình, khoé môi giật giật. “Ta... Ta... Thôi... Ta... Không muốn nữa.”

Hạ Mẫn quần lấy vòng eo săn chắc của hấn, phả hơi thở nóng hổi khắp cổ người kia. “Nhưng ta muốn.”

Cả thân Hàn Băng nóng rực, phần dưới đã bắt đầu âm ỉ đau, tự giác ngẩng cao.

“Người...” Y cắn nhẹ lên cổ hắn. “Là người dụ dỗ ta. Nếu cảm thấy không ổn phải báo ta ngay nghe chưa?”

“Ừ... Yên tâm... Hải tử chúng ta cũng đã hơn ba tháng rồi mà.” Hắn thở có chút dồn dập.

Y cúi xuống liếm quanh vành tai. “Nhưng người không được cậy mạnh, khó chịu phải báo ta ngay.”

Ánh mắt hắn mông lung, gật đầu đầy kiêu mị.

Nhận được cái gật đầu, Hàn Băng khẽ cúi xuống hôn dọc lên cổ hắn.

Hạ Mẫn nhắm mắt hưởng thụ. Lông mi cong vút hơi run run.

Y cúi người, từ từ thăm dò vào trong áo hắn. Y phục đã hoàn toàn mở rộng để lộ ra da thịt trắng mịn ẩn hiện sau ánh lửa bập bùng.

Y nắm lấy hai điểm hồng phấn trước mặt, khẽ vân vê trên đầu. Nơi đó của Hạ Mẫn từ lúc mang thai trở nên đặc biệt mẫn cảm, nay lại bị y làm như vậy không khỏi động tình mà rên rỉ trầm thấp.

“Mẫn...” Y cười nhẹ, cúi xuống cắn lấy một bên.

Y lại giữ chặt hắn xuống giường, từ từ hết hôn lại liếm trước ngực cùng vùng quanh cổ.

“... Ừ... Ừm...” Hơi thở hắn có chút nặng nề.

Nhận thấy sự khác lạ, Hàn Băng liền dừng lại nhìn lên. Khuôn mặt trắng mịn của hắn nay đã đỏ bừng vì ghen khí.

Y đâm hoảng, lập tức xuống khỏi người hắn, giúp hắn ngồi dậy.

“Mẫn, người... Không... Không sao chứ?” y không ngừng vuốt xuống ngực của người kia.

Sau một hồi bình ổn lại nhịp thở, hắn mới nhìn y. “Ta... Chỉ là đột nhiên hơi khó thở.”

Y thở phào nhẹ nhõm, thắt lại nút áo cho hắn. “Thân thể người bây giờ thật không tiện một chút nào, đợi hải tử ra đời, người muốn bao nhiêu ta chiều bấy nhiêu. Được không?” Y đưa tay lên vuốt ve gò má hắn.

Hạ Mẫn cúi đầu, tự mình thắt chặt thêm nút áo. “Cũng được.”

Nghe vậy, Hàn Băng tỏ ra vui mừng ôm lấy hắn. “Hạ Mẫn, ta nghe người ta nói nữ tử mang thai thường không có ham muốn. Mà coi người vậy... Thật khác lạ.”

Hạ Mẫn gật mình liếc y. “Ta không phải nữ tử.”

“Nhưng người cũng đang mang thai.” Y nhẹ nhàng vuốt ve bụng hắn. “Mà sao ta thấy hải tử không lớn mấy vậy Hạ Mẫn? Ta thấy bụng nữ tử mang thai bằng người đã nổi lên rồi.”

Hạ Mẫn đáp hắn xuống đất. “Nói rồi... Ta không phải là nữ tử.” Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 22

Hạ Mẫn nằm trên giường, ấn đường khẽ cau lại. Hàn Băng thì đang lúi húi dưới đuôi giường giúp hắn xoa bóp chân.

“Mẫn, người đỡ hơn chưa?” Y ân cần hỏi.

Hắn gật đầu. “Khỏi rồi.”

Y ngẩng đầu lên nhìn hắn. “Mẫn, khổ cực người.”

Chưa đợi hắn đáp lại, cánh cửa phòng đã bật mở. Hàn Lâm không chú ý nhiều chạy nhanh đến trước giường hắn.

Hạ Mẫn chỉ kịp đưa tay kéo chăn lên che lấp cái bụng đã hơi nổi của mình.

Hàn Lâm cười. “Mấy hôm rồi không gặp người. Hạo Triệt, người vẫn khỏe chứ.”

Hàn Bằng ngồi cuối giường cau mày nhìn cả hai.

“Ta vẫn khỏe.” Hấn cười lấy lệ.

Hàn Lâm nhanh chóng ngồi xuống bên giường, quay mặt vào Hạ Mẫn hỏi thăm cười đùa.

Hàn Bằng nơi góc giường tức muốn xì khói. Tên Hàn Lâm kia quả thật vẫn tiếp tục dụ dỗ Hạ Mẫn, lại còn không coi y ra cái gì. Từ lúc vào đến giờ, người kia vẫn chưa hỏi thăm y. ‘Dám không để ta vào mắt. Coi ta xử người kiểu gì.’ Hàn Bằng kéo cao ống tay áo, giơ chân, một cước đá bay tên kia xuống đất.

Hàn Lâm vẫn chưa hiểu gì lắm. Ngồi dưới đất ngơ ngác. Lúc bấy giờ hấn mới biết ở đuôi giường có người. Lại còn là tình địch của hấn nữa.

Hàn Bằng lao lại ôm Hạ Mẫn rồi liếc mắt Hàn Lâm. “Người dám khinh thường ta.”

Hàn Lâm từ sau lần chết hụt chẳng sợ gì cả, phui đuôi áo, đứng dậy đối diện cùng Hàn Bằng. “Ta không có khinh thường.”

“Vậy sao người dám không nhìn thấy ta đang ngồi chứ.”

“Ai bảo người úp mặt vào tường, còn có... Đâu phải người đang ngồi.”

“Ta rõ ràng đang ngồi.”

“Người không có.”

“Có.”

“Không có.”

“Có.”

“Không.”

...

Hai người họ cứ vậy, cãi qua cãi lại một hồi. Tròn một tháng rồi, hai người cứ cùng gặp nhau trong phủ xứ giả thì kiểu gì cũng một đợt tranh cãi, chim bay cái lặn, sấm sớp đánh ỳnh ỳnh.

“Câm mồm hết cho ta.” Hạ Mẫn bịt tai lại thét lớn.

“Người bình tĩnh, bình tĩnh...” Hàn Bằng lập tức dừng cãi cọ, quay sang ôm lấy Hạ Mẫn.

Hàn Lâm đứng cạnh giường cũng không dám nói gì hết.

“Người.... Các người... Ra ngoài hết.”

Hàn Lâm nhìn Hạ Mẫn một hồi. “Vậy Hạo Triệt, người nghỉ ngơi cho tốt.”

Hấn khẽ gật đầu. Lúc này người kia mới lặng lẽ lùi ra khỏi phòng. Hàn Bằng bên cạnh cười vui vẻ, đem đầu rúc vào ngực hấn.

Hấn đẩy y ra. “Cả người cũng ra ngoài luôn.”

“Ta... Ta không...”

“Không với cái gì? Ra ngoài.” Hạ Mẫn co chân đạp thẳng người kia xuống đất, nằm xuống quay mặt vào trong.

Biết Hạ Mẫn bực nên y cũng không dám nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi bên bàn, lấy bình rót một chén trà.

Bỗng ngoài cửa sổ truyền đến tiếng đập cánh. Y liền lại gần xem thử. Một con chim bồ câu nho nhỏ đang đậu trên bệ cửa, chân mang theo một lá thư. Hấn rút thư ra rồi lại thả chim bay về trời.

Ngồi trước bàn trà, Hàn Bằng xoay qua xoay lại mẫu giấy. Không có chữ “khẩn” cũng không có chữ “quốc” hoặc bất kì kí hiệu nào bên ngoài. Soi qua trước nền, y mơ hồ nhìn thấy cụm từ “Ta nhớ người”. Y liếc người trên giường một lát, dù đã hạ quyết tâm nhưng vẫn không nén nổi tò mò. Hết nâng lên rồi hạ xuống, cuối cùng y giở lá thư ra đọc.

Y đọc càng lâu mắt càng mở to, liên tục thở phì phì tức giận. Bỗng phía sau truyền đến một lực đạo, y buông giấy ôm đầu thẫn cảm thán. Hạ Mẫn đi lại, nhặt mẫu thư lên đọc.

Hàn Băng nhìn hấn ai oán. “Mẫn, quy ra có bao nhiêu người thích ngươi?”

Hạ Mẫn liếc hấn. “Tính ngươi không?”

Y khẽ gật đầu.

Hạ Mẫn đọc qua lá thư bình thản đáp. “Một.”

Y nhìn hấn lại nhìn lá thư. “Ngươi... Rõ ràng ít cũng phải ba người.”

Hấn không nói gì, tay cầm lá thư hơ trên lửa, chỉ một lát sau, chín chữ trên thư lập tức đổi màu đỏ. “Mau trở về, ta sẽ lập ngươi làm hậu.”

Đây là kí hiệu riêng từ nhỏ của hai người bọn họ.

Hàn Băng thấy vậy càng tức. “A Phi, Hạ Mẫn là hoàng hậu của ta.”

“Ta là hậu của ngươi khi nào?”

“Sẽ làm...”

“Ta chưa có đồng ý...” Hạ Mẫn vẩy vẩy mấy cái, mấy chữ kia lập tức trở về màu đen.

Hàn Băng thấy thú vị, cầm lên cũng thử hơ trên lửa. Nhưng hấn hơ kiểu gì mấy chữ kia cũng không lên màu.

Hạ Mẫn nhìn hành động trẻ con của hấn không khỏi buồn cười, liền đi nằm lại trên giường.

Hơ kiểu gì cũng không lên, Hàn Băng tức giận đập đập lá thư. “Đến cả ngươi cũng khi dễ ta.”

“Lần sau không được tự ý đọc thư của ta nghe chưa?” Giọng hấn lạnh băng.

Hàn Băng nhớ đến phát u trên đầu, tay đưa lên xoa xoa. “Biết.”

không một âm thanh nào vang lên nữa. Hạ Mẫn đã ngủ rồi. Lại nhìn lá thư, y thở dài. ‘Mẫn, ta tuyệt đối không để ngươi đi đâu.’

Nắng chiều cuối đông nhàn nhạt chiếu qua khung cửa sổ vào trong. Hạ Mẫn nằm trên giường, Triệu thái y bên cạnh giường giúp y kiểm tra qua.

“Hài tử hoàn toàn khỏe mạnh. Ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.” Thái y khom người thu dọn dụng cụ, thỉnh thoảng lại trộm liếc hấn một cái.

Hạ Mẫn mắt nhắm hờ, phủ tay lên trán nói. “Triệu thái y, ngươi luôn thẫn liếc trộm ta. Rốt cuộc là tại sao?”

Triệu thái y cúi đầu. “Không có gì thừa sự giả.”

Hấn nhìn y một lúc lâu rồi lắc đầu phẩy tay. “Ra ngoài đi.”

Y khom người hành lễ rồi rời khỏi.

Hạ Mẫn luôn cảm thấy người kia cực kì kì lạ.

Thứ nhất, với mọi người y luôn tỏ ra chậm chạp, nhưng với hấn cùng Hàn Băng lại không hề phòng mà để lộ ra khả năng tinh thông y thuật.

Thứ hai, hôm đó, không thái y nào chịu theo do sợ uy Tả thừa tướng mà y lại dám đứng lên đi theo chữa trị cho hấn.

Thứ ba, trong lúc chữa trị, y luôn liếc nhìn hấn, để ý cả ý cả cái bớt hoa mai trên vai hấn nữa.

Còn có một lần hấn làm rơi viên ngọc bội của cha hấn, y đã nhìn viên ngọc đến đờ người thật lâu.

Với lại, Hạ Mẫn luôn cảm giác người này rất quen thuộc với mình, nhưng chính mình lại nghĩ không ra đã gặp mặt ở đâu.

Thôi vậy, chờ có cơ hội, hẳn sẽ tự mình hỏi người kia cho rõ.

Đang nghĩ mông lung, bỗng cửa bật mở. Hạ Mẫn theo thói quen quay ra. “Hàn...”

Nhưng người đó không phải Hàn Băng. Đó là một nữ tử. Người đó có vẻ trẻ trung yêu kiều, nhưng trong ánh mắt lại không có vẻ gì là thân thiện. Nhìn dung nhan thì ba bốn phần giống tả thừa tướng.

Hắn kéo chắn, đứng lên, khoác tạm áo đặt bên giường. “Xin hỏi vị nương nương này là...”

Không nói không rằng gì, nàng đưa tay, nhắm vào mặt Hạ Mẫn tung ra một cái tát.

Ánh mắt khẽ nheo lại, nàng không ngờ người kia cư nhiên lại xinh đẹp đến vậy. Rõ ràng là một đại nam nhân nhưng lại mang dung nhan vượt trội xa những nữ tử đẹp bậc nhất nàng từng thấy. Cảm giác ganh ghét đố kỵ của nàng lộ rõ ra mặt. Hỏi lại sao hoàng thượng lại chết mê chết mệt người kia. Nàng hận không thể tự mình rạch từng nhát dao trên mặt hắn.

Hạ Mẫn không hề tránh né nhận lấy cái tát, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn sự nóng vội của người kia.

Càng vậy, nữ tử càng tức giận, tay nắm chặt, chính mình quên đi thân phận của mình, quát lớn. “Hỗn láo. Gặp bốn cung còn không mau hành lễ.”

Hạ Mẫn nhìn nữ tử một lúc rồi quỳ xuống. “Vi thần tham kiến nương nương.”

“Nói lại.” Người đó từ trên cao nhìn xuống.

“Vi thần tham kiến nương nương.”

“Nói lại”

“Vi thần tham kiến nương nương.”

“Nói lại.”

“Vi thần tham kiến...”

Người kia nhíu mày. Cung nữ bên cạnh thấy vậy liền nhắc khẽ. “Hiền phi nương nương.”

Hạ Mẫn cúi đầu tỏ vẻ cảm tạ. “Vi thần tham kiến Hiền phi nương nương.”

Hiền phi liếc cung nữ kia. “Lôi nó ra ngoài vả vào miệng.”

Nàng lập tức quỳ xuống xin tha. “Nô tì đáng chết, nô tì có tội, mong nương nương tha tội. Mong nương nương tha tội.”

Hạ Mẫn quỳ bên cạnh nghĩ mình đã hại nàng liền lên tiếng. “Hiền phi nương nương, nàng không có tội mong người minh xét.”

Nàng cười khẩy, vốn định đánh dọa nàng thôi, nay tên kia lại lên tiếng giúp. Lần này phải đánh cho bằng chết. “Không cần lôi ra ngoài. Đánh ngay tại đây.”

Hai cung nữ bên cạnh ép nàng ta quỳ xuống. Một người khác đi tới, giơ tay cao.

“Khoan.” Hạ Mẫn hô lên rồi đột ngột đứng dậy, đẩy cung nữ kia ra, đưa tay kéo lấy người kia về phía đằng sau mình.

“Hạ Mẫn...” Hàn Băng đang tươi cười đi vào thì bất gặp cảnh kia, nụ cười trên môi lập tức tắt ngấm. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 23

Tất cả đều sống người nhìn Hàn Băng một lúc lâu.

Hạ Mẫn vẫn là bình thần nhất cúi đầu hành lễ. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Hiền phi bên cạnh cũng dập bái theo. “Thần... Thần thiếp Hiền phi tham kiến hoàng thượng.”

Các cung nữ chỗ đó cũng đồng loạt quỳ xuống. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn rồi lại nhìn cung nữ đằng sau hần. “Ồ đây xảy ra chuyện gì?”

Hiền phi tỏ vẻ oan ức vội thưa. “Bẩm hoàng thượng, là thần thiếp phát hiện ra hai người kia có ngấm qua lại, định qua hỏi rõ ngọn nguồn thì sứ giả không chịu nói, một mực kéo cung nữ đó lại rồi đuổi thần thiếp đi.”

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn, hần tuyệt đối không phải là người như vậy. “Có chuyện đó không?”

Hạ Mẫn chưa nói gì, cung nữ bên cạnh đã lập tức cúi sâu thêm xuống. “Bẩm hoàng thượng, nô tì... Nô tì... Không phải như vậy. Là do sứ giả gượng ép, nửa đêm gọi nô tỳ ra núi giả trong hậu hoa viên giả trò. Chứ nô tì, nô tì tuyệt đối không hề có ý gì với hần. Mong... Mong hoàng thượng minh xét.”

Hàn Băng nghe xong mãi mải lo lắng nhìn Hạ Mẫn. Y chẳng nhẽ lại không biết. Đêm nào y chẳng ở cùng Hạ Mẫn. Sau vụ Hàn Lâm, y còn cài thêm Tiểu An Tử hầu hạ bên hần nữa, chẳng lẽ người đó đi hay không lại không biết.

Hạ Mẫn khó tin nhìn người kia. Nhưng cũng thu hồi lại ánh mắt. Hần nhìn Hàn Băng, y lặng yên không nói một lúc lâu.

“Vậy người đã nói gì với sứ giả?”

“Bẩm hoàng thượng, nô tỳ không nói gì.”

“Nhưng xét theo luật lệ Thần Quốc ta, cung nữ mà qua lại với sứ giả các nước khác sẽ lập tức bị xử chém dù chưa tiết lộ bất cứ điều gì.” Y liếc Lý công công phía sau. “Còn không mau đem cung nữ này đi xử trảm.”

Cung nữ bị lôi đi không ngừng la khóc. “Nô tỳ bị oan xin hoàng thượng minh xét.”

Hiền phi xiết chặt tay. Chuyến này đi nghe chưa thu được lợi lại còn để mất cung nữ thân cận nhất bên bình. Nàng chưa từng nghĩ việc sẽ đến mức vậy.

“Theo thỏa hiệp của các nước. Trẫm không thể xử tội sứ giả. Nhưng trẫm sẽ chú ý theo dõi.” Y liếc Hiền phi. “Nàng mau trở lại tẩm cung.”

Hiền phi chỉ biết cắn môi uất hận. “Tuân lệnh hoàng thượng.” Rồi phát ổng tay rời khỏi đó.

Mấy người kia vừa đi, Hàn Băng đã lao lại, đè Hạ Mẫn lên giường, hôn vào môi thật lâu. “May cho người là trẫm đến kịp thời không coi người xử lý thế nào.”

Tả thừa tướng bước lại phủ sứ giả thì thấy Hiền phi tức giận đi ra.

“Hiền phi, Hiền phi nương nương.”

Nàng quay đầu lại, nhào vào lòng người kia vừa khóc vừa dấm lên ngực. “Tại cha, tại cha đến chậm một bước, hoàng thượng đã xử lý xong rồi, tên kia không bị làm sao cả. Còn Tuyết nhi... Tuyết nhi...”

Tả thừa tướng không biết làm gì khác ngoài việc kéo nàng vào lòng, khẽ vỗ lên lưng an ủi.

Hàn Băng cắn một ngụm lên tai hần yêu thương nói. “Để ta phạt người trước.” rồi lật lại, kéo xuống để hần ngồi trên đùi mình, chính mình thì dựa vào vách tường.

Tiểu An Tử cùng Lý công công bên ngoài nghe thấy tiếng động không khỏi đỏ mặt, nhanh chóng đi đóng lại cửa sổ cùng cửa ra vào đang mở toang. (ta cũng đỏ mặt. – Hàn Băng liếc bọn ta hành sự người đều xem rồi. Biện thái như người cũng biết đỏ mặt. – ai oán-ing)

Hàn Băng cúi xuống, cắn nhẹ lên cổ hần. Nhìn vết răng hồng hồng, y cười gian. “Hạ Mẫn, người còn nhớ cách cỡi y phục không?”

Hạ Mẫn khẽ cúi đầu đỏ mặt.

Hàn Băng nhìn về ngưỡng ngừng kia lại càng mê luyến, cúi xuống hôn lên môi hắn. Hắn cười nhẹ nhàng, đưa tay di chuyển trên ngực đã hở quá nửa của Hàn Băng. Lướt tay trên da thịt nóng rực, hắn cảm giác thật an toàn cùng thích thú.

Hai tai hắn đỏ đến cực độ, còn không dám ngẩng đầu lên nhìn người kia. “Vẫn là... Là... Người... Giúp ta cởi.”

Hàn Băng cười hắc hắc. “Người từ lúc nào trở trên thẹn thùng như vậy?” y cúi từ lớp y phục hắn, kéo trễ quá vai chứ không dám cởi hẳn ra. Nhưng cái kiểu này lại càng làm y thêm mê luyến.

Y lướt tay loạn trên khuôn ngực hắn. Hạ Mẫn cảm thấy khô nóng khắp toàn thân. Từ lúc mang thai, thân thể hắn đặc biệt miễn cảm. Thứ kia vừa được dạo đầu đã trở nên căng cứng. Nhưng mà Hàn Băng lại quá bình tĩnh so với con người đang nóng vội kia.

Y cúi xuống, hôn rải rác khắp vùng vai cùng cổ hắn. Hạ Mẫn thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ đứt đoạn, điều này lại càng làm y trở nên thích thú.

Một tay đưa lên vuốt ve bụng hắn, một tay cởi thắt lưng của người kia, Hàn Băng cười hiền hoà ghé vào tai Hạ Mẫn. “Ta hỏi thái y, y nói lúc này đã có thể, để ta giúp người phát tiết.”

Hạ Mẫn chìm trong khoái cảm cũng chỉ ân ân đứt quãng không rõ ý tứ.

Y cúi xuống cắn lên má hắn. “Ta yêu người.”

Hạ Mẫn không đáp, hai tay đưa lên ôm cổ y.

Ném cái quần cùng khố của người kia đi, Hàn Băng nhanh chóng lột sạch quần áo trên người mình. Y cười nhìn Hạ Mẫn trước mặt, một tay đưa đến thứ kia mà nắm vuốt trên đùi.

Cảm giác khô nóng khó chịu toả khắp người, giống như có hàng vạn con kiến bò trên khắp da thịt. Vừa ngứa ngáy khó chịu nhưng lại không kém phần khoái cảm. Hắn không thể chịu thêm được nữa, đột nhiên cúi đầu bặm môi dưới thở dốc. “Hàn Băng... Ta... Ta không chịu... Được nữa...”

Hàn Băng nhìn thứ cực đại trong tay mình cười gian, nắm chặt lấy đầu nó lắc lắc. “Phải đợi ta.”

Hạ Mẫn co người nhéo lên lưng y. “Không được... Ô.. Ô... Ta phải bắn.”

“Không được. Đợi ta.” Hàn Băng đọc quyền nói, một tay kia mau tìm lấy cửa động mà vuốt ve khuếch trương.

Nhưng Hạ Mẫn vẫn là đang mang thai, Hàn Băng không thể nóng vội xâm nhập ngay liền buông tay.

“A!” Hạ Mẫn kêu lên một tiếng rồi bắn lên tay y.

Nhìn thứ nước đục đục trắng ngà trên tay, Hàn Băng cười hắc hắc. “Không ngoan, dám trộm đi trước.” Y ghé sát tai hắn thì thầm.

Hạ Mẫn đỏ mặt, cả thân phần hồng khả ái.

Đợi đến khi hậu huyệt đã hoàn toàn thích ứng, Hàn Băng mới đưa vật kia đến. “Mẫn, ta... Vào nhá.”

“Ân...” Hắn hàm hồ gật đầu.

Hàn Băng từ chút từng chút đưa dị vật kia vào trong. Tuy đã thích ứng nhưng Hạ Mẫn vẫn không khỏi bất ngờ, móng tay nắm ngón bầu trên lưng y, trên người mơ hồ phủ một lớp mồ hôi mỏng.

“Ân... Nhanh... Nhanh một chút.”

Giọng Hàn Băng khàn khàn. “Như vậy... Được... Được... Chưa?” Nói vậy nhưng y cũng không dám động mạnh. Tất thấy đều đặc biệt ôn nhu.

“Nhanh...” Hạ Mẫn vẫn không ngừng yêu cầu.

Y cúi xuống cắn lên má hắn. Hắn nghĩ y không muốn nhanh sao? “Ngaoan, Hạ Mẫn, còn hài tử.”

Giờ hắn mới ý thức được chút ít, giữa cổ ra sau tiếp nhận vật kia đang tiến dần trong nội bích co rút.

Hàn Băng đỡ thắt lưng hắn nhẹ nhàng trườ sấp. Địa phương vừa mềm nhũn kia của hắn lại lập tức căng cứng lên.

Sau một trận mây mưa tương đối nhẹ nhàng, Hạ Mẫn xụi lơ ngã vào lòng của người kia.

Y lau mồ hôi trên lưng người kia, tay kéo cái chăn đắp cho cả hai. Hoàn hảo, y cười ôm chặt Hạ Mẫn trong lòng. “Người cứ như vậy, vĩnh viễn không bao giờ rời xa ta được không?”

Hạ Mẫn khẽ gật đầu trầm trầm ngủ. ‘Ta luôn nguyện ý bên người, chỉ xem lão thiên có cho chúng ta bên nhau hay không thôi.’ Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 24

Hàn Băng dạo này thực sự bận muốn chết. Mấy ngày nữa là đến tết Nguyên Đán rồi, mọi người đang tấp nập chuẩn bị. Còn y? Y một thân long bào ngồi trên long ki đọc tấu xớ, tổng hợp cuối năm. Đóng chữ trước mắt cứ như hàng vạn con run ngoe nguẩy trước mặt y. Y thực sự chán ngấy việc ngồi nhìn mấy con chữ này rồi. Y muốn qua nhìn Hạ Mẫn. Cả tuần rồi y chưa gặp hắn. Thực sự là nhớ muốn chết. Y liếc mắt nhìn Lý công công ngao ngán.

Lý công công bật cười, xin phép lui trước. Y cúi đầu tiếp tục đọc mấy con chữ loằng ngoằng. Một lúc sau, ngoài cửa truyền đến tiếng một vị công công. “Bẩm hoàng thượng, xứ giả Nguyên quốc xin cầu kiến.” Nghe vậy y lập tức buông bút, lệnh cho cung nữ cùng thái giám lui xuống, tự mình đến đìu hắn từ ngoài cửa. Đỡ hắn ngồi trên long sàng, y vén lớp áo choàng thùng thình bên ngoài ra, bàn tay vuốt ve cái bụng đã nổi lên của hắn.

Đặt trên đó một nụ hôn, y ngẩng mặt lên nhìn Hạ Mẫn. “Mẫn, ta nhớ người muốn chết. Hài tử có nghinh ngợm làm người mệt không?”

Hắn liếc qua. “Ta thấy là người nhớ hài tử chứ không phải ta.”

Y bật dậy ngồi bên cạnh hắn, tay vòng ra sau giúp xoa bóp thắt lưng. “Đâu có, là ta nhớ người. Thực sự.”

Hắn cũng lười đáp đưa mắt nhìn qua bàn của y. “Người đang bận sao?”

“Ừ... Ta chỉ là hơi bận.”

Từ lúc bụng Hạ Mẫn nổi lên, y đặc biệt thích thú với việc sờ sờ nắn nắn nó. Quả thực rất mềm, động vào rất thú vị. (oimeoi... Có người nào lại đến mức thể này không?)

“Đừng nghịch nữa.” Hắn cau mày đẩy tay y ra. “Bận thì mau đi làm việc đi.”

Hàn Băng mắt rơm rớm nhìn người kia. “Người mới đến một lúc, sao đã vội đuổi ta đi? Người không thương ta sao?”

Hạ Mẫn day day hai bên thái dương, mệt mỏi nhắm mắt. Thấy vậy y cũng không dám nói gì hết, đỡ hắn lên giường, kéo cái chăn phía sau đắp cho hắn rồi quay lại bàn. Y mỉm cười mãn nguyện, chăm chỉ đọc tấu chương, thỉnh thoảng lại liếc mắt lên nhìn hắn đang trầm trầm ngủ trên giường.

Lý công công bước vào bưng theo một bát dược. Hàn Băng cẩn trọng đỡ lấy đặt bên giường, gọi người kia dậy. “Mẫn, dậy uống thuốc.” Y vuốt ve cánh tay hơi gầy.

Hạ Mẫn mơ màng tỉnh, lục đục muốn ngồi dậy. Y đỡ hắn dậy, bưng bát thuốc tới. Ngửi thấy mùi thuốc hắn đặc biệt khó chịu. Mặt trong chốc lát đã trở nên tái mét. Hắn khẽ lắc đầu. Mọi lần thuốc này hắn đều cho Tiểu An Tử đổ đi. Nay lại trước mặt y như vậy, sao hắn có thể đổ đi đây. Hắn che miệng, dùng đôi mắt ngập nước nhìn người kia.

Hàn Băng vẫn cố đưa bát thuốc đến. “Ta biết người sợ uống thuốc. Nhưng đây là dược an thai ngày nào người cũng uống rồi. Không nên như vậy.”

“Ta...” Hắn lắc đầu đưa tay đẩy ra.

“Mau... Uống thuốc nào.” Y đẩy bát thuốc đến môi hắn.

“Ừ...” Hắn bịt miệng. “Oẹ.”

Y sợ hãi đặt bát thuốc xuống, lấy cái chậu ở dưới gầm giường.

“-nôn- -nôn-”

Hàn Băng bên cạnh giúp hắn vỗ lưng. “Không phải ngươi đã đỡ nghén rồi sao?”

“Ta... -nôn-... Sợ mùi thuốc này.”

Sau khi đợi hắn nôn tất cả trong bụng ra, Hàn Băng kiểm hắn một chén nước. “Vậy mọi lần ngươi uống thuốc kiểu gì?”

Hắn nhìn Hàn Băng một lúc rồi cúi đầu, vẫn là không thể nói ra sự thật cho y biết. “Ta nhắm mắt uống qua.”

“Vậy giờ chỉ thêm một lần thôi mà. Mau...” Y lại bưng thuốc đến.

Hạ Mẫn áp chế cơn buồn nôn, tiếp nhận bát thuốc, ngáp ngừng một hồi rồi cũng đưa lên miệng uống một hơi. Hàn Băng bên cạnh giúp hắn vuốt lưng. Hạ Mẫn uống xong, đầu óc mơ hồ choáng váng, tạm nằm xuống trầm trầm ngủ.

Hàn Băng lại quay lại bàn. Sau một lúc, y đã phê xong cả chồng tấu chương dày cộp, y cười thoả mãn, tự thưởng cho mình một lần được nhìn Hạ Mẫn. Nhưng khi nhìn đến, nụ cười trên môi lập tức tắt ngấm.

Y hoảng sợ chạy lại. Sắc mặt Hạ Mẫn trắng bệch, trán túa ra rất nhiều mồ hôi, đôi môi không sắc máu bị hắn cắn tới lui, thỉnh thoảng vài tiếng rên rỉ đứt quãng bật ra khỏi hai hàm răng.

“Mẫn, ngươi sao vậy?” Y lo lắng liên tục lay người kia.

Hạ Mẫn rên rỉ. “Đau... Bụng đau...”

Hàn Băng toát mồ hôi hột. “Triệu... triệu Triệu thái y... Mau...”

Một lúc sau, Triệu thái y lật đặt ôm hòm thuốc chạy tới. Bắt mạch cho hắn, ấn đường triệu thái y khẽ chau lại. Y nâng Hạ Mẫn ngồi dậy, kéo cái chậu ra, hai tay ép ngược trên lưng Hạ Mẫn.

“-nôn- -nôn-”

Hạ Mẫn từng chút nôn toàn bộ thuốc vừa uống xong. Thái y giúp hắn châm huyết một lúc xong mới từ từ rút kim châm về.

“Triệu thái y, Hạ Mẫn...”

Hắn không nói gì, cầm bát thuốc vừa nãy lên, tay vẽ loạn trên tay Hàn Băng mấy chữ. Y ngẩn người một lúc rồi cúi xuống ôm lấy Hạ Mẫn vẫn đang mê man chưa tỉnh. Chiều hôm đó, Hàn Băng giao cho Lý công công chăm sóc cho Hạ Mẫn rồi một mình đi đâu đó. Dừng lại trong phủ sứ giả, Triệu thái y đã đợi sẵn ở đó.

“Tham kiểm hoàng thượng.” Hắn cúi xuống hành lễ.

“Bình thân.” Hàn Băng nâng hắn dậy. “Bức vách có tai, ý ngươi là thế nào?”

“Bẩm hoàng thượng, trong điện Thừa Càn ắt có tai mắt.”

“Sao ngươi...”

“Bẩm, có người đang ngầm hãm hại sứ giả. Thuốc dưỡng thai bị hạ được.”

Hàn Băng trợn tròn mắt, trong lòng nổi lên một đợt lạnh thấu xương. Hạ Mẫn đã uống thuốc lâu như vậy, không phải, không phải sẽ... chứ. “Thế... Thế...”

Triệu thái y khẽ nghiêng đầu trầm mặc. “Nhưng thần phát hiện ra, sứ giả vừa rồi như vậy là dị ứng với một vị thảo dược trong thuốc. Được bị hạ là loại dược khiến con người ta dần dần mất đi sức lực rồi chết dần chết mòn vì suy yếu chứ không phải loại kịch độc có thể chết người ngay.”

Hàn Băng khẽ nắm chặt bàn tay, ánh mắt tức giận hằn lên vài tia máu. Đáng hận, tên nào lại có dã tâm với Hạ Mẫn như vậy chứ.

Bỗng cách một tiếng sau tiếng bình phong.

“Ai?” Hàn Băng cảnh giác hỏi.

Y nhìn quanh, rồi chậm rãi đi đến chỗ đó, Triệu thái y cũng theo sau y.

Phía sau bình phong, ẩn hiện một bóng đen quần quai nằm trên mặt đất. Hàn Băng đẩy mạnh tấm bình phong kia ra. Người hấn thấy là Tiểu An Tử. Từ khoé môi hấn không ngừng trào ra máu tươi.

“Tiểu An Tử?” Y lại gần lay lay hấn. Triệu thái y cũng nhanh chóng chạy tới bắt mạch.

Triệu thái y cất tay hấn vào chẩn thử dài. “Cũng may là giữ được tính mạng. Hấn bị trúng chính là loại được bị pha vào thuốc.”

Hàn Băng nhìn Tiểu An Tử đã tỉnh lại trên giường. “Làm sao ngươi lại trúng lại được này.”

Hấn cố gắng gỗi dậy vẻ mặt khép nép lo sợ mà cúi dập đầu. “Xin hoàng thượng tha mạng.”

Hàn Băng khẽ đỡ hấn. “Có gì mau nói.”

Hấn lưỡng lự một hồi rồi nói. “Bẩm hoàng thượng. Là nô tài uống thuốc bỏ của sứ giả.”

“Ngươi nói sao?”

“Nhưng bẩm hoàng thượng. Là sứ giả sai đồ đi. Vì thần thấy tiếc nên mới uống.”

y một trận lạnh người. Nếu như Hạ Mẫn thực sự uống thuốc đó, chẳng phải người nằm đó vừa này sẽ là hấn sao? Hàn Băng lắc đầu xua tan cơn lạnh giá trong tim. “Các ngươi không ai được truyền ra ngoài.” Rồi y cũng phát tay áo rời khỏi đó.

“Tuân lệnh hoàng thượng.” Cả hai người phía sau đồng loạt hô lên.

“Mẫn, ngươi tỉnh.” Hàn Băng vừa đến cửa đã thấy người kia ngồi dựa vào thành giường.

“Ân...” Hấn chỉ mù mờ đáp lại. “Cũng muộn rồi. Ta nên trở về.”

Hàn Băng nghĩ đến vừa này lại không ngừng lo sợ. Có người đang muốn lấy mạng Hạ Mẫn của y. Y lắc đầu liên tục. “Không được, ngươi phải ở lại đây.”

Hấn trợn tròn mắt một lúc lâu. Người trước mặt hấn rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Y có phải đã quên mất mình là hoàng thượng hay không? Y chẳng nhẽ lại không cần phải để ý đến phi tần hậu cung cùng các vị đại thần? Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 25

Hàn Băng ngồi trên cao mỉm cười nhìn xuống dưới.

Cung điện được trang hoàng lộng lẫy. Ở giữa, các vũ nữ đang nhảy múa. Âm nhạc tươi vui ầm ập. Các vị đại thần cùng phi tần hậu cung chia thành hai hàng ngồi phía dưới.

Mọi người không ngớt lời tấu tặc ngợi khen các vũ công.

Màn múa kết thúc, các vũ nữ từ từ lùi khỏi đó. Bỗng trên sà nhà thả xuống một sợi dây lụa mỏng manh yêu kiều. Mọi người im lặng cùng chăm chú nhìn theo. Một thân nữ tử cũng không kém phần duyên dáng trượt xuống theo sợi dây lụa.

“Thật thú vị.”

“Tuyệt”

Các vị đại thần cùng tấm tắc ngợi khen.

Nữ tử vung tay, sợi dây lụa mềm mại uốn lượn giữa không trung. Từng động tác, cử chỉ muôn phần yêu kiều. Từng bước di chuyển lại tựa như chim yến, thoăn thoắt nhẹ nhàng.

Nàng mỉm cười hoa lệ bên dưới lớp vải mỏng màu trắng che nửa mặt.

Âm nhạc cũng nhanh dần, nương theo nhịp điệu, nàng lại bám theo dây lụa phía trên, từ từ múa lụa giữa không trung. Nàng di chuyển ngày càng gần hoàng thượng rồi nhẹ nhàng đáp xuống, mảnh lụa mỏng manh che lấp chén rượu đang tỏa hương nồng nàn trên tay Hàn Băng.

Hai người nhìn nhau một lúc, âm nhạc tắt. Tiếng vỗ tay reo hò vang lừng như sóng dậy. Bất quá, Hàn Băng chỉ nhìn người kia một lát rồi hướng đến Hạ Mẫn luôn trầm mặc ở góc phòng mà nháy mắt.

Hạ Mẫn khê ho, khuôn mặt đã nhuộm một chút đỏ hồng không thích hợp.

Hàn Băng càng cười sáng láng. Nhưng trong mắt mọi người, không hiểu sao lại thành Hàn Băng đang cười cùng nữ tử kia.

Người đó khê thu lại lụa phía sau, gỡ khăn che mặt xuống, yếu điệu cười. “Thần thiếp Hiền Phi xin thỉnh an hoàng thượng.”

Hàn Băng hướng nàng tươi cười. Mọi người đều nghĩ nàng sẽ được sủng vai cùng hoàng thượng ngồi trên nơi cao nhất đó, cùng nhau thưởng rượu nhìn xuống. Rồi sau đó, Hiền phi sẽ được sủng ái và được đưa lên làm hoàng hậu.

Hàn Băng cười. “Hiền phi, nàng đã tới, mau về chỗ, nghi lễ sắp bắt đầu.” y cười chỉ tay về phía bàn trống duy nhất phía dưới.

Sắc mặt Hiền phi cùng tả thừa tướng đã trở nên không thể xấu hơn. Hàn Lâm cùng Hạ Mẫn phía dưới cùng bụm miệng cười. Người nào đó nơi này đã quá tự tin rồi.

Suốt cả buổi, Hàn Băng vẫn không rời mắt khỏi Hạ Mẫn phía dưới. Chỉ cần hần khê cau mày, y ngồi trên sẽ lập tức nhồm dậy mà bất an. Nghi lễ kết thúc cũng đã gần đến thời khắc chuyển giao của đất trời.

Hàn Băng ngồi trên tháp cao, cẩn thận xếp mấy đĩa điểm tâm sao cho thật vừa mắt.

Cảm thấy có tiếng bước chân, y quay đầu lại. “Đến rồi.”

Hạ Mẫn cười nhẹ nhàng, được Lý công công dìu đến.

Hàn Băng giúp hần ngồi ngay ngắn lên bàn, rồi chạy đến ngồi đối diện, tự mình lôi ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong là một chiếc khánh bằng ngọc được mài dũa tinh xảo, không một tí vết. “Đây là quà cho hài tử.”

Hạ Mẫn có chút bất ngờ, mắt hơi chớp đưa tay đến cầm lấy chiếc khánh từ tay người kia. “Thật đẹp.”

“Phải.” Y cười. “Ta làm chiếc khánh này mong hài tử luôn được bình an, vui vẻ, hạnh phúc.”

“Là người làm?” Hạ Mẫn có chút không tin.

“Khụ...” Y ho nhẹ. “Ta đã phải luyện rất nhiều.” Rồi y cúi xuống, chính mình rút chiếc nhẫn luôn đeo bên ngón tay cái ra, chậm rãi đeo cho hần. “Đây là vật bất li thân của ta. Nay ta tặng cho người, coi như vật đính ước. Đợi qua hai tháng nữa, ta sẽ gửi thư cho Nguyên quốc, chính thức thú người về làm lão bà, làm hoàng hậu của ta.” Trong ánh mắt Hàn Băng là hạnh phúc pha lẫn chút mong chờ.

Hạ Mẫn xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, cười đến ngơ ngẩn.

Xong Hàn Băng cũng mặt dày mà chìa tay. “Còn của ta?”

Hạ Mẫn nhìn y, nói không chớp mắt. “Không có.”

“Sao?” Hàn Băng khó tin vào tai mình.

“Ta nói không có.”

“Thật không có?”

“Thật.”

“Người gạt ta.” Hàn Băng lại gần, tiện tay lục lọi trên người hắn.

Hắn cười. “Nhật... Hàn Băng... Ha ha... Thực không có.”

“Không phải vậy chứ?” y ỉu xiu ngồi sang bên cạnh.

Hạ Mẫn chậm rãi nói. “Ta đã là của người, tất cả của ta đã là của người. Người đã lớn như vậy, lại còn là vua một nước, có sao lại thích chơi đồ hàng đến vậy?”

Hàn Băng ngẩn người một chút. Hạ Mẫn hắn nói hắn là của y. Ha ha. Thật sự rất cao hứng.

Thấy Hàn Băng dờ người, Hạ Mẫn đỡ bụng quay lại bàn thử điểm tâm. “Ngu ngốc.”

Bất chợt, Hàn Băng cười sảng khoái đến dọa người, y lao lại ôm hắn. “Ha Ha. Hạ Mẫn là của ta. Coi quà tân niên của người năm nay chính là bản thân người đi.”

Khoé môi Hạ Mẫn khẽ giật, ai đời lại có người đem bản thân mình làm quà tặng người khác như vậy không?

Bỗng “hiu” một tiếng, pháo hoa bay lên không trung, nổ ra muôn vàn tia sáng lấp lánh toả rộng. Từng đợt, từng đợt pháo thật nhiều màu sắc rực rỡ nở bung khắp trời.

Hàn Băng ôm người trong lòng. Cả hai lặng yên ngắm bầu trời rực rỡ pháo hoa.

Hạ Mẫn bất chợt quay sang. Tim hắn đập nhanh khó tả, trong lòng dâng lên một loại tư vị hấp dẫn lạ thường.

Hàn Băng cũng quay lại, hai ánh mắt giao nhau nhìn chăm chú.

Y muốn ngắm người kia, ngắm thật lâu. Hắn vẫn đẹp và thanh cao như vậy.

Hắn thì thầm đánh giá lại con người trước mắt. Y quả thực không phải là tiểu hài tử như hắn vẫn hay nghĩ. Y đã chu đáo hơn nhiều.

Từng chút một, hai người tiến lại gần hơn, lại gần hơn.

Cả hai như chìm đắm trong thế giới riêng của hai người. Thế giới mà chỉ có mình cùng đối phương.

Hàn Băng dướn người, để môi mình chạm vào cánh môi mỏng manh kia. Y đỡ phía sau Hạ Mẫn, từng chút một hôn xuống, thật sâu, thật lâu.

Muôn dân trăm họ reo hò, vui mừng khôn xiết. Họ cùng nhau nhảy múa, ca hát dưới bầu trời rực rỡ pháo hoa. Trên tháp cao, hai bóng người quấn quýt thật hạnh phúc.

“Hạ Mẫn... Hô...” Hàn Băng cúi xuống, một đợt liếm quanh địa phương riêng tư của Hạ Mẫn.

“Ân... Ừ... Ừm.... Ừm...” Hạ Mẫn hưởng thụ, ánh mắt mơ hồ, thần trí đã hoàn toàn bị dục vọng thiêu đốt.

“Ta yêu người.” Hàn Băng cúi xuống, cầm cái vật kia, yêu thương mà đưa vào miệng thưởng thức.

Hạ Mẫn có chút giật mình, hơi ưỡn ra. “Ân... Hàn Băng... Hô... Đừng...” Một tay hắn đỡ lấy bụng, tay kia đẩy đầu Hàn Băng ra.

Nhưng hắn không chịu, vẫn một mực đưa lưỡi đến, liếm sâu vào trong cái lỗ nhỏ nhô trên đầu vật kia.

Hạ Mẫn rên rỉ, nước mắt trào ra khỏi khoé mi. Cảm giác Vừa khó chịu lại vừa thích thú làm hắn muốn phát điên. “Ừ... Không...” Hắn đòi lại vật kia của mình, lập tức muốn quay người đi. Không để ý bụng mình đã lớn, hành động trở mình đột ngột khiến thắt lưng hắn một trận đau ứa nước mắt.

Hàn Băng thấy vậy hoảng sợ, nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế lên với hắn. “Mẫn, người có... có sao không?”

Hắn cúi đầu. “Thắt lưng đau chết ta.”

“Được, được, ta xin lỗi. Ta xin lỗi. Ta giúp người xoa bóp.” Rồi y lóng ngóng đưa tay đến giúp hấn nằm ngửa lại, hai tay bắt đầu nhu nhu quanh vùng thắt lưng.

Hạ Mẫn khẽ phủ tay lên trán, từ từ tận hưởng sự chăm sóc nhiệt tình kia.

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn cả thân trắng bóc, không hề dấu diếm mà phơi ra trước mắt y. Hạ thân y vừa nãy mới nhu đi được một chút nay lại căng cứng, bụng dưới âm ỉm đau thật khó chịu. Y nuốt nước bọt liên tục. Đây chẳng khác nào cực hình, treo một miếng mỡ trước mặt con mèo đang đói.

Y một tay đưa tay lên bụng vuốt ve, một tay lằn mò xuống dưới ăn vụng mấy miếng đậu hũ.

Hạ Mẫn bỏ tay phủ trên trán trừng mắt.

Y yêu thương cúi xuống thơm lên môi hấn. “Mẫn, ta thực sự muốn.”

Hạ Mẫn chưa kịp đáp, bên ngoài đã truyền đến tiếng Lý công công. “Khởi Bẩm hoàng thượng, sử giả, thái thượng hoàng triệu người đến tẩm cung.” Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 26

“Khởi Bẩm hoàng thượng, sử giả, thái thượng hoàng triệu người đến tẩm cung.”

Hàn Băng đỡ người, chăm chú nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Hạ Mẫn.

Hấn không nói gì nhưng biểu tình trên khuôn mặt cứng lại, ánh mắt trở lên lạnh đến cực điểm.

“Mẫn...” Y rời khỏi người hấn, quay ra bên ngoài nói. “Người lui trước đi.”

“Tuân lệnh hoàng thượng.”

Y nhìn Hạ Mẫn một lúc rồi ngồi dậy. Hạ Mẫn biết y đang gắt gao nhìn mình nhưng vẫn không có biểu hiện gì, chỉ là phủ tay lên trán bắt đầu giả vờ trầm mặc ngủ.

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng vừa lau qua cơ thể vừa vặc lại y phục. Y vẫn luôn mong muốn người kia có thể đi gặp cha. Dù gì hai người cũng đã có một khoảng thời gian cùng nhau chung sống rất vui vẻ. Người đó lại là cha y. Hạ Mẫn là.. nương tử... à không, là người cùng y yêu thương... diễn tả quan hệ hai người cũng thật khó quá đi. Nhưng quan trọng, y biết người đó là cha của cha hài tử trong bụng hấn. (=.) Cha y mấy hôm nay có vẻ bệnh tình chuyển nặng. Ngộ nhờ chuyện gì xảy ra.. Y thực không mong hấn ucngr người đó có còn chút gì nuôi tiếc.

“?” Hấn không đáp, tiếp tục giả bộ ngủ.

Y rút tay hấn ra. “Người chưa ngủ. Sao không đáp?”

Hạ Mẫn không muốn tâm sự nhiều lời, quay mặt vào bên trong.

“Mẫn, coi như ta xin người.” Y kéo hấn lại đối diện mình. “Đi, gặp cha ta một lát.”

Hạ Mẫn suy tư không đáp khẽ hạ tầm mắt.

“Ta gì cũng đáp ứng người, chỉ xin người, giúp ta lần này, được không?” Một nỗi sầu muộn trùng vạn bề ải sâu trong đôi mắt y.

Hạ Mẫn lặng yên một hồi, tâm tư cũng không rõ như thế nào.

Hai người cứ như vậy yên lặng một lúc lâu.

Hàn Băng có chút thất vọng, y có thể làm mọi việc vì hấn. Cớ sao một chút việc cón con này hấn cũng không chịu đáp ứng y. Y sầu não quay đi. “Người nghỉ ngơi cho tốt, ta đi.”

Tay y gần chạm đến then cửa thì nghe thấy tiếng nói. “Giúp ta tẩy.”

“Ân?” Y có chút mong chờ quay đầu lại.

“Người... Ta đã bị người làm cho bẩn như vậy, giúp ta... Tẩy qua cơ thể.” Hạ Mẫn lùi lại phía sau, dựa người vào thành giường.

“Được.” Hàn Băng cười đến sáng láng, đưa khăn lụa ẩm đến tẩy qua cơ thể hắn, rồi giúp hắn mặc lại y phục gọn gàng.

Hàn Băng thắt lại nút trên áo choàng hắn cười. “Tuyệt, chúng ta đi.” Nói rồi y đỡ Hạ Mẫn đi. Vì đã là đêm khuya nên cũng không cần để ý đến người khác. Hàn Băng ngang nhiên đưa tay luồn qua eo hắn đỡ lấy.

Hạ Mẫn trong lòng ngổn ngang trăm mối. Lúc nghe được tiếng báo của Lý công công, hắn tưởng chừng như máu trong cơ thể đã đông cứng lại. Hắn vừa mong chờ cuộc gặp này lại vừa không muốn gặp. Hắn biết Hàn Băng bị kẹt ở giữa quả thực rất mệt mỏi. Y nói đúng, y có thể làm mọi việc cho hắn sao hắn lại không vì y một lần này. Nhưng một phần nào đó trong hắn cũng một lần muốn hỏi cho ra để về sau không còn gì nuối tiếc. Hắn muốn nghe chính người kia nói ra có phải y đã giết phụ thân hắn không. Bao nhiêu lâu, hắn luôn cho rằng y là người giết. Nhưng một phần nào đó vẫn luôn chờ mong đó không phải sự thực.

“Mẫn, người nghĩ gì?” Hàn Băng bên cạnh thấy hắn suy tư không khỏi tò mò.

“Ta... Không có gì.” Hắn khẽ kéo chặt thêm áo choàng, tay phủ lên bụng suy nghĩ.

Nếu thực hắn không muốn nói, y cũng không muốn ép thêm. Mà thực sự lòng y cũng minh bạch nỗi sợ trogn lòng hắn.

“Đến nơi rồi.” Hàn Băng buông hắn ra, cả hai tiến vào tấm cung của thái thượng hoàng.

Thấy hai bóng người, Hàn Lâm cùng thái hậu đang bồi trên giường lập tức quay ra neho mắt nhìn.

“Hạo Triệt, sao người ở đây?” Hàn Lâm có chút kinh ngạc.

“Nhi thần thỉnh an phụ vương cùng mẫu hậu.” Hàn Băng cúi xuống hành lễ.

Hạ Mẫn cũng cúi xuống. “Thần sứ giả Nguyên quốc xin bái kiến thái thượng hoàng, thái hậu nương nương cùng Hàn Lâm vương gia.”

“Miễn lễ.” Thái hậu phẩy tay.

Hàn Ly nghe được tiếng Hạ Mẫn, mơ hồ trở nên tỉnh táo, y chìa tay ra, thì thào gọi. “Mẫn... Hạ Mẫn.”

Tất thấy mọi người đều bất ngờ, Hạ Mẫn nhìn Hàn Băng rồi lại nhìn hai người đang ngồi bên giường.

“Phụ hoàng, ở đây không có ai là Hạ Mẫn.” Hàn Lâm quay sang tỉ mỉ nói.

“Không...” Y lắc đầu rồi tiếp tục đưa tay ra. “Hạ Mẫn.”

Hạ Mẫn lại nhìn Hàn Băng, Hàn Băng luôn cổ vũ hắn tiến lại. Hắn lấy hết can đảm bước về phía trước, nắm lấy đôi bàn tay đang run rẩy chờ vớ giữa không trung. Hắn không phải làm vậy vì Hàn Băng, cũng không phải vì phụ thân mà là vì người đang cô đơn mong chờ lời tha tội của hắn và chính lương tâm mình.

Hàn Ly không ngờ hắn sẽ làm vậy, mỉm cười hạnh phúc, đôi mắt đã long lanh một giọt nước. Hắn thực sự đã một phần chấp nhận lão. “Ra ngoài.” Y thều thào nói với thái hậu cùng Hàn Lâm, cũng phất tay kêu cung nhân tất cả lui xuống. Hàn Lâm lùi ra xa vẫn ngoái đầu nhìn lại bóng ba người trong đó. Thái hậu ra đến ngoài liền xiết chặt bàn tay. ‘Hàn Ly, đến lúc chết người người muốn ở bên cũng không phải là ta. Đáng khen thay.’ Nghĩ vậy, tay nữ tử thêm phần xiết chặt, phất tay áo rời khỏi đó.

Bên trong.

“Hàn Băng...” Hàn Ly trên cao thều thào.

“Vâng, cha.” Y lao lại, quỳ xuống bên giường.

Hàn Ly nắm tay hai người, lòng y lúc này đã không còn gì tiếc nuối nữa rồi.

“Hạ Mẫn. Ta xin lỗi... vì đã không chăm sóc... cùng bảo vệ hai người... Nhưng ta... lấy danh dự... ra... để đảm bảo... Ta... không giết... cha con... cùng... cho người... truy đuổi... con.”

Hạ Mẫn lặng yên không đáp. Khuôn mặt vẫn lạnh băng không chút biểu cảm. Hắn biết người kia sẽ nói vậy, bản thân cũng muốn tin, nhưng lí trí lại luôn úp lật lại, không cho phép hắn tin ai. Chính những đau thương trong quá khứ đã không cho phép mình được tin ai trên thế gian này.

“Tin... Tin ta...” Y gắng sức nắm chặt tay hắn thêm một chút. “Ta biết... ta... không thể... sống... được lâu... nữa. Chỉ... xin con,... tin ta. Một... một lần này.”

Hàn Băng bên cạnh đã muốn ghen ngào. “Cha...”

Thấy Hàn Ly đã yếu cực điểm, Hạ Mẫn cũng không nhẫn tâm nhìn người kia ra đi còn điều gì tiếc nuối. Hắn khẽ gật đầu.

Hàn Ly thấy vậy, khoẻ môi nhợt nhạt khẽ cong lên tạo thành nụ cười. “Cảm ơn con,... Giờ ta... Đã yên tâm.” Y quay sang phía Hàn Băng. “Ta... Dù không muốn... Nhưng vẫn... Phải nói... Ra sự thực... Thân thể thực... của con.”

Hàn Băng sững người. Người kia vừa nói gì? Thân thể thực? Vậy, y không phải là con của người kia sao? Trong tâm y một đợt buốt giá, cả người không khỏi run lên. Hạ Mẫn rút một tay ra, nắm lấy tay y, truyền cho y chút cảm giác an toàn. Hạ Mẫn bình thản như việc đó hắn đã biết từ sớm.

“Con...” Hàn Ly thì thào. “Không phải... Là con... ruột ta.”

Hàn Băng mở to mắt, cả thân mình chấn động thật mạnh. Điều y lo lắng quả thực đúng là sự thực. Y nhìn Hạ Mẫn vẫn đang bình thản bên cạnh. Hạ Mẫn cũng hướng ánh mắt lo lắng nhìn y.

“Con... Tên thật là... Tiêu Lâm... Là con của Tiêu... Tướng quân... Người đã... dùng mạng... mình... để bảo vệ... ta...”

Hàn Băng vẫn chưa tin vào tai mình, mọi cảnh vật trước mắt y nhạt nhòa. Trước mặt chỉ một màu trắng vô vị, một màu trắng lạnh lẽo đến lạ thường.

“Ta... Chỉ có một... điều... tiếc nuối... Đó là... đã... bắt hiểu... với... liệt tổ liệt tông... Không sinh... được... con... nối dõi.” Mắt y vô hồn nhìn lên phía trên. Không ai biết y đang nghĩ gì.

Hàn Băng tuy đau lòng nhưng vẫn cố lấy lại thần trí. “Cha... Chẳng phải còn... Hàn Lâm sao?”

Y quay lại nhìn hắn lắc đầu. “Hàn Lâm... Không phải... con ta... Ta chưa... Từng... Động vào... bất cứ... nữ tử... nào... từ... lúc tạm biệt.. Mặc Ngôn.” Nói đến đây, một giọt nước mắt lại lăn theo khóe mi già nua chảy xuống. Y cười yếu đến cực độ. “Phụ thân... Hàn Ly con... đã... bắt hiểu. Mặc Ngôn,... đợi ta,... ta đến đây.”

Hạ Mẫn một bên do dự. Hắn nhìn Hàn Ly rồi lại nghĩ về cha mình, cuối cùng, tiếng nói cũng bật ra khỏi môi. “Khoan.”

Hàn Ly gắng gượng di chuyển ánh mắt về phía hắn.

Sự thật không thể giấu mãi...

Sẽ có ngày người ta tìm ra...

Vậy sao không để sự xuất hiện của nó...

Làm cho một người...

Không còn tiếc nuối...

Mà an tâm đầu thai chuyển kiếp...

Hắn cắn môi. “Ta là con của người.”

Hàn Ly cùng Hàn Băng đồng loạt mở to mắt nhìn hắn.

“Người nói...” Hàn Băng lên tiếng.

“Ta là con của Hàn Ly cùng Đoan Mộc Mặc Ngôn. Tên thật là Hàn Mẫn. Năm bốn tuổi bỏ họ, lấy tên Hạ Mẫn. Sáu tuổi theo họ phụ thân đổi thành Đoan Mộc Hạ Mẫn. Tám tuổi được nhận nuôi, đổi tên lần cuối thành Hạo Triệt.” Hắn hít thật sâu, cổ lấy dũng khí nói một mạch.

Hàn Ly thấy vậy mỉm cười suy yếu. “Con... Là con trai ta... Cùng Mặc Ngôn... Thật tốt,... thật tốt.” Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 27

Hàn Ly mỉm cười. Cuộc đời một lần nữa tua thật nhanh qua tâm trí.

Hình bóng của người kia vốn đã khắc sâu vào trong tâm.

Từ nhỏ đến lớn, người kia vẫn luôn bên cạnh giúp đỡ âm thầm bảo hộ hắn. Mười tám tuổi, hai người lần đầu trong suối nước nóng hoà quện. Sau đó, y không nói không rằng rời xa hắn. Năm năm sau gặp lại, y đã có con. Hai năm tương ngộ ngắn ngủi lại làm hắn cảm nhận thấy nhiều điều sâu sắc. Hắn đã minh bạch những thứ hắn đã tự lừa dối mình bao lâu qua.

Yêu...

Một chữ liệu nói hết tâm tình...

Hắn mãi yêu người kia...

Chỉ duy nhất y...

Nếu chết đi...

Hắn thà làm quỷ nhân lưu lạc...

Mãi không đầu thai...

Làm một cô hồn...

Trả lại cho y một kiếp tình duyên...

Phía xa nơi rèm cửa buông xuống, một bóng hình màu trắng nhạt đang mỉm cười cùng hắn.

Mặc Ngôn...

Ta đến đây...

Hắn từ từ nhắm mắt, đôi môi còn lưu lại nụ cười thanh thản cùng bình 3 n vô cùng.

... “Hàn Ly người làm gì vậy?”

“Không thấy sao? Buộc cho người.”

“Buộc? Sợi dây này sao?”

“Phải.”

“Nhưng...”

“Người ta bảo buộc cái này vào tay người mình yêu sẽ được bên nhau vạn đời vạn kiếp, mãi mãi có nhau. Dù dương gian hay địa ngục, hai người sẽ mãi không xa rời.”

“... Phải.... Không xa rời.”

“Không xa rời.”...

Âm thanh cứ như vậy nhỏ dần rồi biến mất hẳn.

Bàn tay nắm lấy tay hai người cũng được buông thông, cơ thể kia mất dần hơi ấm, hơi thở đã tắt ngấm từ lâu.

“Cha...” Hàn Băng đau thương thét lên. Cung nhân cùng Hàn Lâm bên ngoài cũng ngừng người.

Hàn Lâm nhanh chóng vọt vào bên trong, nhìn hai người rồi lại nhìn Hàn Ly đang nằm lặng ở đó. Y tiến lại gần, đặt tay lên làn da đã nhăn nheo lại. Y cắn chặt răng, khẽ bật ra từng từ. “Thái thượng hoàng băng hà.”

Cung nhân khắp nơi lập tức quỳ xuống, trăm miệng một lời than khóc. “Thái... Thượng... Hoàng...”

Hạ Mẫn cùng Hàn Băng sóng vai đi dọc theo hành lang. Không ai nói gì với nhau, mỗi người lại chìm đắm trong tâm tư của riêng mình.

Hạ Mẫn nhớ từng từ mà hần vừa nói. Vì sao hần lại đem toàn bộ tên họ mình nói ra ư? Hần chỉ muốn khẳng định lạ một chút, cũng như chính mình nhìn lại quá khứ của mình.

Hàn Mẫn là cái tên ban đầu. Nó nói rằng hần cũng có một người cha, người đó họ Hàn.

Sau đó lại đổi thành Hạ Mẫn. Đó là dấu mốc nói cho hần biết hần đã được sống cùng phụ thân và cha hạnh phúc như thế nào. À không, còn người hần yêu, cha của đứa nhỏ trong bụng hần – Hàn Băng. Nghĩ đến đây hần không khỏi mỉm cười mãn nguyện.

Đoan Mộc Hạ Mẫn cái tên này là hần tự mình đổi sau cái chết của phụ thân. Hần chỉ có mình phụ thân hần, không còn bất cứ người cha nào khác. Hần hận người kia. Thực sự rất hận.

Cuối cùng là Hạo Triệt. Tên này là do Vương gia, cha nuôi hần đặt cho. Nhờ có thân phận đó, hần mới thoát khỏi vòng truy đuổi, được làm vương gia, rồi trở thành sứ giả để rồi được gặp lại Hàn Băng.

Nói được ra những điều này, hần đã từ bỏ được hận ý với người kia, đem khối đá buộc vào chân bấy lâu quảng đi, cả người nhẹ nhõm vô cùng. Dù gì người kia cũng đã chết, hận ý còn có thể tồn tại được sao? quay đi quay lại, cuộc đời con người cũng như một kiếp phù du. Người ta luôn gắng sức tranh đoạt, hay làm gì đó để đạt được cái lợi về mình. Nhưng thực sự nhìn xem, sau khi mất người ta có thể mang theo những thứ gì? Chẳng qua cũng chỉ là một mảnh tình vất vơi những tâm nguyện không được thỏa khi còn sống. Con người sinh ra từ cát bụi, lúc chết đi cũng lại là về với cát bụi. Chết, nghe thật đáng sợ, nhưng so với sống nó còn nhẹ nhàng hơn gấp vạn, chết thì dễ, sống mới thực sự khó. người chết đã chết, người sống vẫn phải tiếp tục sống. Hần bất giác quay sang nhìn Hàn Băng đang lững thững đi bên cạnh. Nhìn người kia khổ tâm vậy, hần thực sự rất buồn. Hần chưa bao giờ thấy người kia lại suy sụp đến thế. Hần chỉ muốn dang tay ôm y, giúp y từ từ tiếp nhận sự thật. Nhưng chỉ có vậy mà hần cũng không thể làm được.

Hàn Băng thực không còn tâm trí để ý người bên cạnh. Đầu y như trống rỗng lại như rất rối loạn. Y cũng không rõ mình nghĩ gì, cũng không rõ mình cần gì và mục tiêu phía trước là gì. Một người y vô cùng yêu thương cùng tôn kính đột ngột lại nói y không phải là con ruột của người. Y làm sao tiếp nhận được chuyện đó. Sống đến hai mốt năm trên đời lại ngay cả cha mẹ ruột mình là ai cũng không biết. Y còn có thể bắt hiểu đến mức nào nữa? Còn có... Y vì người đó, ngày đêm học tập rèn luyện để trở thành một vị minh quân. Nay, đến ngai vị này cũng không phải thực sự thuộc về y. Thực sự chuyện tình của Thánh Ân hoàng đế cùng Lăng Đạt nam hậu còn gây ra chuyện ngang trái đến thế nào nữa? Chuyện cha y cùng Đoan Mộc bá bá còn không đủ hay sao mà còn ảnh hưởng đến cả y cùng Hạ Mẫn. Nếu hai người không như vậy, cha y cùng Đoan Mộc bá bá đã không xa nhau, y cùng Hạ Mẫn cũng đã không lâm vào hoàn cảnh này.

Cha của y thực sự lại là cha của hần. Ngôi vị của y lại thực sự là của hần. Y cảm giác như mình đã cướp đi tất cả của hần. Từ vật chất đến tinh thần. Y từ nay về sau, làm sao có thể đối mặt cùng hần đây?

Y dừng chân một chút. “Hạ Mẫn.”

Người kia cũng khựng lại. “Ân.”

“Người biết ta không phải con ruột của cha ta đúng không?”

Hạ Mẫn yên lặng một lúc lâu. “Phải.”

Đến lượt Hàn Băng im lặng. Hần cứ nhiên biết sự thật này.

“Từ khi nào?”

“Cách đây mười sáu năm.”

Mãi một lúc lâu sau, không ai lên tiếng gì. Không gian yên tĩnh đến lạ thường. Chỉ có tiếng gió cùng tiếng côn trùng kêu vang vọng. Hàn Băng phất tay áo rời khỏi. “Đêm khuya rồi, người về phủ sứ giả nghỉ ngơi chú ý chăm sóc sức khỏe.” Y không cùng hắn đi, một mình trở về điện Thừa Càn.

Bóng Hạ Mẫn lặng yên, cô độc giữa hành lang dài ngun ngút như vô tận. Hắn nhìn theo bóng lưng người kia. người thực sự cô độc là y chứ không phải hắn. Hắn nhìn người phía trước. Một lúc lâu sau khi đã không thấy hình bóng đối phương, hắn mới chậm rãi quay đầu trở về.

Khi Hàn Băng về đến điện Thừa Càn, Lý công công đã đứng đợi y ở đó.

“Bẩm hoàng thượng. Thần đã điều tra ra ai đã thêm dược vào trong thuốc của sứ giả.”

Hàn Băng nghe vậy dừng bước, gác lại tất cả đau buồn ngổn ngang trong lòng. “Nói đi.”

“Là Hiền phi nương nương.”

Y giật mình quay lại nhìn Lý công công. Một lúc sau, Lý công công cũng rời khỏi đó.

Hạ Mẫn trở về phủ nhưng thấy thế nào cũng không thể thoải mái được. Hắn đứng dậy đi đến Thừa Càn điện. Biết đâu Hàn Băng lúc này đang cần hắn. Hắn đến vừa kịp lúc Hiền phi được Lý công công triệu đến. Hắn tùy tiện núp vào sau đám cây gần đó. Bóng Hiền phi vào đã lâu mà chưa thấy ra. Không gian dần sáng lên. Ánh lửa nhàn nhạt toả ra từ căn phòng. Bóng hai người mặt đối mặt, ân ái trên giường khiến tim hắn một đợt quặn thắt. Xoa xoa chiếc nhẫn trên ngón tay cái, hắn thất thần một lúc lâu rồi sau đó mới xoay lưng rời khỏi đó. Phía chân trời, mặt trời đã dần lộ ra toàn bộ sau đám mây.

Hạ Mẫn tâm tư bất an cùng buồn bã đi về phòng mình. Lần đầu tiên hắn thấy Hàn Băng không phải của riêng hắn.

Cảm giác này thật khó chịu, khó chịu đến tận cùng. Hàn Băng để hắn lại một mình trên hành lang để về ân ái với người kia, hắn thực sự là gì với y.

Y đã thực sự bao giờ yêu hắn coi trọng hắn chưa? Hay chỉ đơn thuần là y muốn đùa dỡn.

Hắn càng nghĩ càng buồn.

Hắn càng nghĩ càng thấy bi quan.

Y tránh hắn vì hắn là con ruột của cha y.

Hay y giận hắn biết sự thật mà không nói.

Hắn thực sự nghĩ không ra.

Hắn không thể hiểu được.

Cảnh vật phía trước nhạt nhoà dần.

Thiên địa một trận đảo lộn quay cuồng.

Hạ Mẫn choáng váng, ngã xuống nền đất lạnh băng. Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 28

Hạ Mẫn nằm tựa vào thành giường ánh mắt vô hồn nhìn về phía xa xăm. Hắn cảm giác tâm mình thật trống rỗng vụn phần.

“Sứ giả, xin người dùng bữa một chút đi.” Tiểu An Tử bên cạnh, bê bát cháo cầu khẩn hắn.

“Mang đi, ta không muốn ăn.”

“Sứ giả. Mấy hôm nay người không có nghỉ ngơi ăn uống đủ. Người đã ốm đi rất nhiều rồi.” Tiểu An Tử vẫn kiên trì.

Hắn giờ làm sao có tâm trạng muốn ăn đây? Hàn Băng đã ba ngày rồi không ngó ngang tới hắn. Đến một chút hỏi thăm cũng không có. Mấy ngày nay, hắn nghĩ rất nhiều. Đây là thứ được gọi là thất sủng trong hậu cung sao? Hạ Mẫn tự cười với suy nghĩ của mình. Hắn đâu phải phi tần hậu cung. Hàn Băng cũng đâu phải trượng phu của hắn. Hắn bắt giặc đưa tay lên xoa bụng. Y không phải trượng phu của hắn. Vậy đứa bé này trong bụng hắn là sao. Nhưng nghĩ kỹ, cho dù muốn hay không thì hắn cũng đang mang trong mình hài tử của y. Ít nhiều y cũng nên ghé qua. Nhưng nghĩ đến đây hắn lại cảm thấy tự mình đã làm trò hề. Hàn Băng nếu như vậy thực sự thì chẳng phải y bên hắn chỉ vì hài tử thôi sao?

Hạ Mẫn trong lòng cảm thấy buồn bực mà tràn ngập ủy khuất. Hắn không phải nữ tử, nhưng lại không thể ngăn được những suy nghĩ đó phát sinh trong đầu. Ba ngày nay hắn không thiết ăn uống, ngay cả nghỉ ngơi cũng quên mất. Cả ngày chỉ ngồi nghĩ ngợi. Nghĩ xem giữa hắn cùng Hàn Băng quy ra là thứ gì. Nhưng hắn quả thực nghĩ không ra. Lầm lức, hắn bật dậy ngồi khóc một mình rồi lại trong nước mắt mà cười chua xót. Hắn một chút cũng không chịu chịu cổ bản thân cùng hài tử. Hắn chưa bao giờ như vậy cả. Dù hồi trước phụ thân hắn mất, hắn cũng không đến mức điên cuồng thế này. Hàn Băng quy ra chiếm một phần như thế nào trong trái tim hắn.

Hàn Băng ngồi bên bàn, một thân y phục trắng muốt. Thái thượng hoàng vừa mất, trong cung phải để tang. Vải vàng lộng lẫy nay đã toàn bộ thay thành một màu trắng. Y ngồi xoay xoay tách trà.

Y thường len lén khi hắn đã ngủ say mà đến thăm. Nhìn hắn y đau lòng muốn chết. Tại sao hắn lại không để ý bản thân đến vậy. Cả người gầy đi một vòng lớn. Y không dám đến thăm hắn vào lúc khác. Vì thực sự, y không biết phải đối mặt cùng người kia như thế nào.

“Bẩm hoàng thượng.” Lý công công khẽ cúi đầu.

“Nói.”

“Tiểu An Tử vừa báo, sứ giả lại tiếp tục bỏ bữa.”

“Sao?” Y nhíu mày. “Lần này lần thứ mấy rồi?”

“Bẩm hoàng thượng. Lần thứ tư trong hơn hai hôm nay.”

y một trận đau lòng không thôi. Hạ Mẫn người phải hảo hảo chiều cổ bản thân mới phải.

Lý công công cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, nếu ngài tiếp tục như vậy e rằng...”

“E rằng sao?” Hắn nhíu mày.

“Tiểu An Tử báo lại tâm trạng của sứ giả rất không ổn định, đã vài lần định cầm dao tự tử...”

Hàn Băng bật dậy, tay đập mạnh tách trà xuống bàn. Nước trà văng tung toé, tách cũng vì thế vỡ ra. Một vài mảnh sứ đâm vào tay hắn bật máu. Y đang thực sự hận bản thân mình. Phải chăng y đã làm cho hắn đau khổ đến vậy? Nhưng y cũng là có nỗi khổ của riêng mình. Tội lỗi của y đối với hắn trong suốt thời gian qua ngày càng dày. Hạ Mẫn, ta xin lỗi, qua ngày mai thôi, tất cả sẽ ổn. Ta sẽ từ từ bên người cả đời bởi tội.

“Hoàng thượng...” Lý công công hoảng sợ liền lại gần muốn xem vết thương trên tay y nhưng lại bị y nắm chặt vai giữ lại.

“Hạ Mẫn hắn có sao không?”

Lý công công nhìn lên. “Bẩm hoàng thượng. Lần nào Tiểu An Tử cũng kịp ngăn cản lại.”

Lúc này y mới thở phào mà ngồi xuống. “Việc ta dặn người đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Bẩm hoàng thượng, đã hoàng thành rồi, mai có thể thực hiện được.”

Y phẩy tay. “Tốt, lui xuống đi.”

Tay y như nắm chặt thêm mảnh ngọc bội bên hông. ‘Mẫn, đợi ta. Chỉ cần đến mai thôi, chúng ta sẽ trở lại như xưa.’

Triệu thái y thu hồi tay lại, để tay Hạ Mẫn lại vào trong chăn.

“Thai khí bất ổn, người phải chiếu cố bản thân cẩn thận hơn.”

Hắn không đáp, quay mặt qua hướng khác.

Đây là thần thứ năm y đến xem bệnh cho Hạ Mẫn ba ngày hôm nay rồi. Thái thượng hoàng vừa mất, tâm trạng hắn cũng có vẻ nặng nề. Lại thêm Hạ Mẫn như vậy, y không khỏi sinh khí. “Người có đúng là con trai Đoan Mộc Mặc Ngôn không? Sao lại yếu đuối như vậy chứ.”

Hạ Mẫn trừng mắt. “Sao người biết?”

“Tại sao ta không biết? Chính ta là người đỡ người lúc chào đời đấy.”

“A!” Hạ Mẫn theo phản xạ thốt lên. “Người... Quen phụ thân ta?”

“Phải.” Y kéo ghế ngồi bên giường.

“Người... Nói ra này là có ý tứ gì?” Hạ Mẫn liếc qua hướng khác.

“Người... Hàn Băng mới không ghé qua có ba ngày mà người đã suy sụp như vậy.”

Hạ Mẫn đỡ bụng ngồi dậy. “Người thực sự không biết.” Hạ Mẫn làm mặt lạnh băng không chú ý.

“A phi, người với phụ thân người, như nhau, cứng đầu cả một rổ.”

“Việc này can hệ đến người?”

Triệu thái y cũng không nóng vội, hồi trước đã đấu khẩu quen với Mặc Ngôn nên chuyện đấu khẩu với con người đó cũng dễ dàng.

Hai người đó, đều lấy sự lạnh lùng và bất cần để chọc tức người khác cũng như che giấu chính bản thân mình.

Vì vậy nên chỉ cần bình tĩnh cùng hắn, hắn sẽ tự khắc nổi đóa lên ngay.

“Hình như không can dự.” Y cười rồi chậm rãi đưa trà lên miệng thử.

“Vậy người còn không mau đi.” Hạ Mẫn nhú mày.

“Vậy ta đi.” Y đứng dậy, tỏ vẻ thương tiếc. “Mặc Ngôn a Mặc Ngôn...”

Hạ Mẫn thấy y quá bình thản. Bảo ở thì ở, bảo đi thì đi, trong lòng cảm thấy phi thường khó chịu. “Khoan.”

Y chậm rãi quay lại. “Còn muốn hỏi gì?”

“Không có. Người quên hòm.” Hắn chỉ tay lên bàn.

Y cười. “Cảm tạ.” rồi vác hòm rời đi.

Hạ Mẫn cảm thấy thật khó chịu. Người này vừa nhắc đến phụ thân hắn. Hình như đang định kể gì cho hắn biết. Nay lại cứ như vậy rời đi làm hắn tò mò muốn chết. Đúng là cái kiểu nửa kín nửa hở là dễ giết người nhất.

“Khoan.” Hạ Mẫn một lần nữa gọi giật lại.

Triệu thái y chậm rãi quay đầu. “Muốn hỏi gì nữa?”

“Người biết chuyện phụ thân ta?”

“Phải.” Y chậm rãi trả lời.

“Kể cho ta.”

Triệu thái y làm bộ như Hạ Mẫn lúc này. “Chuyện đó can dự đến người.”

Hạ Mẫn đích thực là bị chọc giận rồi, nhưng lại không làm sao cãi thắng được y đành yên lặng.

“Tiểu tử, không nên làm bộ lạnh lùng với ta.” Y thấy chọc giận được Hạ Mẫn, quay lại đặt hộp thuốc lên bàn. “Muốn nghe chuyện gì của phụ thân ngươi?”

“Tất cả.”

“Được, ta sẽ từ từ kể. Đầu tiên là phải làm cho ngươi cảm thấy may mắn đã.”

Hạ Mẫn nhú mày.

“Cha ngươi, đã bỏ mặc phụ thân ngươi suốt thời gian mang thai. Ngươi có Hàn Băng chăm sóc vậy là quá may mắn.”

“Ngươi gọi cả tên úy của hoàng thượng?”

“Tại sao không? Ta đường đường là hoàng thúc của hắn đấy.”

Hạ Mẫn kinh ngạc nhìn người kia. Một chút cũng không thấy giống.

“Nói chung là ngươi rất may mắn. Ít nhất là hơn nhiều cha ngươi. Vì vậy đừng có ỉu xiu như nữ tử thế. Ngươi đường hoàng là nam nhân cơ mà.”

Hạ Mẫn liếc y. Y không hiểu hắn. Không phải là hắn. Nên y không biết chuyện hắn đã nhìn thấy và đang lo lắng.

Y xách đồ. “Tạm vậy, ta đi trước.”

Hạ Mẫn nhìn theo bóng lưng ai oán. “Uy, như vậy mà gọi là chuyện à?”

Nhưng sát thực y nói cũng đúng. Hắn còn may mắn hơn nhiều người, ít nhất là hơn phụ thân hắn. Hắn như lấy lại tinh thần. Mới chỉ có ba ngày thôi mà, đời người thì có hàng vạn cái ba ngày như vậy. Hàn Băng cũng có chưa khăng định với hắn y đã mặc kệ hắn. Mà dù có như vậy, vì hài tử, hắn cũng một mình sống tốt. Hắn đỡ bụng đứng dậy. “Tiểu An Tử, chuẩn bị đồ ăn.”

Vuốt ve cái bụng đã lớn, hắn đứng trước gương lặng lẽ quan sát. “Linh Hiền tộc chỉ mang thai chín tháng. Hài tử, bốn tháng nữa là ta được gặp con rồi.” Hắn cười âu yếm, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác khó tả.

Hôm đó, hắn ăn rất ngon miệng, ngủ cũng rất đủ giấc.

Nữ tử ngồi trên cao, hướng cung nữ phía trước hỏi. “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Bẩm nương nương, tất thấy đều đã xong.”

“Tốt.” khoe môi khẽ câu lên thành một nụ cười ác độc.

Hạ Mẫn, tận hưởng nốt ngày hôm nay đi để mai còn lên đường gặp phụ thân ngươi. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 29

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy dừng trước phủ sứ giả. Lý công công từ từ đi vào phía trong. “Bẩm sứ giả, hoàng thượng muốn mời ngài đi một chuyến.”

Hạ Mẫn đỡ thắt lưng đứng dậy. “Đi đâu?”

“Bẩm sứ giả. Hoàng thượng nói ngài đi rồi sẽ rõ.”

Hạ Mẫn bên trong mặc lại y phục, khoác lên mình chiếc áo choàng quen thuộc. Trong lòng hắn hồi hộp vô cùng, không biết Hàn Băng chuẩn bị gì cho hắn đây. Hắn tự dưng quay lại, tiện tay cầm theo cái khánh mà Hàn Băng tặng hôm trước, tay cũng vô thức xoay xoay chiếc nhẫn mà y tặng.

Hạ Mẫn chậm rãi đi ra, được Lý công công dìu lên xe ngựa.

Lý công công hô một tiếng, rồi lên ngồi trước xem. Phu ngựa cũng tiện tay đánh ngựa đi. Hàn Lâm đi ngang qua thấy vậy liền dừng chân một lúc rồi nhún người dùng khinh công đuổi theo. Xe ngựa đi đến gần cổng thành thì Lý công công bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi đằng sau. “Lý công công.” Xe ngựa dừng lại, lão chậm rãi xuống ngựa.

“Tiểu Bảo, có việc gì vậy?” Lý công công hỏi vị thái giám trẻ đang hốt hải chạy tới.

“Không xong. trong cung xảy ra chuyện.”

Lý công công nhíu mày. “Người tự mình xử lý.” Rồi quay lại xe ngựa.

“Không được.” Hắc mạo bạo kéo y lại. “Không có ngài không thể xử lý được.”

“Nhưng ta đang bận.” Y chỉ xe ngựa.

“Vậy ta đi giúp ngài, ngài mau đi xử lý công chuyện.”

“Vậy ổng không?” Y ngơ ngác.

“Chắc chắn ổng, mau đi kéo trễ.” Hắc mạo Lý công công theo hướng ngược lại, tự mình thì leo lên xe ngựa.

“Vậy người cẩn thận. Phu ngựa biết đường.” Lý công công gọi với theo.

“Được được.”

Hạ Mẫn trong xe vẫn bình yên ngủ, không hay ngoài xe vừa xảy ra chuyện quan trọng.

“Hô...” Hạ Mẫn bị xe ngựa sóc nảy quá đà gọi tỉnh.

Bụng hần đau ê ẩm lạ thường, xe ngựa đi vừa nhanh lại còn đi trên đường không bằng phẳng. Hắc mạo thực sự không chịu nổi nữa.

“Lý... Lý công công... Dừng... Dừng xe một chút...” Hắc mạo nhu nhu thắt lưng đau mỏi.

Bên ngoài không một tiếng đáp, xe ngựa vẫn kịch liệt sóc nảy đều đều. Đường đi lại có vẻ dốc như đang lên núi.

“A!” Hắc mạo cúi xuống nhìn bụng. Thực sự hắc mạo không chịu nổi nữa.

Bỗng xe ngựa dừng lại. Hắc mạo an ổn trấn an thai nhi đang nháo động trong bụng, tay đang định mở rèm cửa ra xem thì một thanh đao sắc lẹm theo cửa sổ xuyên qua đến trước mặt hắc mạo. “...” Hắc mạo thất kinh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Từ cửa bên kia lại một thanh đao xuyên qua. Hắc mạo nhanh nhậy tránh né, nép vào sát mép xe, xe ngựa bấp bênh như muốn đổ xuống, hắc mạo liền qua mép bên kia. Quả không ngoài dự liệu, một thanh gươm xuyên qua rèm cửa bay thẳng đến gần hắc mạo. Cũng may có tránh né, thanh gươm chỉ kịp làm hắc mạo bị thương nhẹ trên cánh tay. Rồi các thanh gươm từ tứ phía đâm tới, nhát nào cũng muốn mạng hắc mạo. Bỗng tiếng đao kiếm va vào nhau lách cách vang lên, từng thanh đao một cứ thế lần lượt rút ra. Sau không biết bao lâu, rèm cửa được mở ra, Hàn Lâm y phục dính chút máu chìa tay ra cho hắc mạo.

Hạ Mẫn vẫn chưa hiểu gì lắm, đưa tay ra ngoài cùng Hàn Lâm. Hàn Lâm kéo hắc mạo ôm vào lòng. Xe ngựa lập tức lung lay đổ ào xuống vực. Lúc này hắc mạo mới để ý cảnh xung quanh.

Gió điên cuồng thổi bên tai, xe ngựa rơi xuống nay vẫn chưa nghe thấy tiếng dập nát, đủ cho thấy vực này sâu đến mức nào. Hắc mạo cùng Hàn Lâm đứng trên mỏm đá chênh vênh, xung quanh bao phủ bởi xác người, máu la liệt khắp nơi. Trời đất mênh mông, chỉ có bóng hai người bé nhỏ trên một ngọn núi cao tít tắp, lại còn kề bên là vực sâu vạn thước. Bất cứ con người nào gặp phải cảnh này cũng sẽ không thể bình tĩnh. Hắc mạo cũng vậy. Hắc mạo đến giờ vẫn chưa hết hoảng sợ. Trái tim đập nhanh như muốn dồn tất cả máu lên đại não. Đến cả thở hắc mạo cũng tưởng như không dám thở. Như thế nếu hắc mạo mạnh một chút, hòn đá sẽ lung lay, chính hắc mạo cùng Hàn Lâm sẽ như cỗ xe ngựa kia lao xuống vực vạn thước. Hắc mạo nhắm mắt tự trấn tĩnh bản thân, vô thức nép sâu thêm vào ngực người kia. Ngón tay run run nắm lấy vạt áo choàng.

“Dừng sợ.” Y nhẹ nhàng vuốt lưng hắc mạo.

Hắn trong lòng không thôi sợ hãi... Bỗng đại não như bị đập mạnh một cái. Mắt hắn bật mở, ngược nhìn lên trời cao, trong lòng rối ren trăm mối. Đây là do Hàn Băng đã sắp xếp sao?

Hàn Băng đứng ngồi không yên. Hết đứng rồi ngồi trong cái cũi giữa vườn hoa đào. Hoa bốn phía nở rộ, cánh hoa bay bay theo gió nhẹ đáp xuống thảm cỏ xanh mượt phía dưới. Hắn đi qua đi lại, trong lòng nóng như lửa đốt. Bỗng phía xa có bóng xe ngựa, y lao lại. Nhưng đó không phải chiếc xe mà hắn đợi. Lý công công nhảy xuống xe. “Hoàng thượng.”

Hàn Băng thấy vậy ngạc nhiên vô cùng. “Hạ Mẫn đâu?”

“Sứ giả đã khởi hành trước nô tài rất lâu. Nô tài có chút việc nên phải quay lại giải quyết.”

“Vậy không lý nào giờ chưa đến. Không xảy ra chuyện gì đi.”

“Nô tài thấy trên đường đi không có gì lạ.”

Hàn Băng cả thân bất động, tai y ù ù, t cả bây giờ trở nên không còn một chút nghĩa lý nào với y. Tất cả y đã chuẩn bị rất kỹ, chỉ còn đợi hắn. Nhưng hắn đã xảy ra chuyện gì? trong tâm y không khỏi lo lắng. Lý công công ở đây, không bên hắn, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì đi. Trong cung lắm người muốn mạng hắn như vậy. Y chỉ còn ca nhìn lên bầu trời. Y chưa thực sự một lần tin vào thần linh. Nhưng giờ phút này, chính y cũng phải cầu xin thần phạt. Hạ Mẫn, người sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hàn Lâm dìu Hạ Mẫn men theo đường cũ xuống núi.

“Người chịu được không?” Hàn Lâm lo lắng nhìn hắn.

Trán toát rất nhiều mồ hôi nhưng hắn vẫn cố tỏ ra bình thường. “Ta ổn.”

“Thật sự?” Y giúp hắn lau đi vài giọt mồ hôi trên trán, tiện tay vén đi vài lọn tóc.

Hắn cũng không cản, yên lặng để y giúp.

Hàn Lâm nhìn trời. “Trời cũng tối rồi, chúng ta nghỉ tạm, mai đi tiếp.” Bỗng y thấy phía trước có một cái hang động. “Ta qua kia.”

“Được.” Hắn gật đầu.

Hàn Lâm đi kiếm chút củi, tiện thể kiếm luôn đồ ăn. Hạ Mẫn ngồi trước cửa hang miên nam suy nghĩ.

Hắn không muốn tin chuyện hôm nay là do Hàn Băng làm, nhưng hắn không thể không tin. Xe là xe của y. người cũng là người y phải đến. Lịch trình cũng coi như một tay y sắp xếp. Như vậy, hắn còn có gì để ngoan cố tin vào y đây? Hàn Băng... Y vì cái gì muốn giết hắn? Vì ngại vị sao? Vì ngại vị mà đến cả tình thân y cũng không cần? Hắn cúi xuống khẽ xoa bụng. Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con. Còn y, đến cả con mình cũng muốn giết. Hạ Mẫn đau lòng, cảm giác bị phản bội liên tục trĩu nặng. Hắn thực sự vừa bị đâm sau lưng, lại là do người mình yêu thương nhất.

Hắn miên man nghĩ, thấy tương lai mịt mờ cũng vô định vô cùng. Không có y bên cạnh hắn sẽ làm gì đây? Hắn cảm giác cái gì cũng không rõ. Không biết từ bao giờ, Hàn Băng đã trở thành mục đích sống của hắn. Hắn hàng ngày đều mong chờ y đến, cùng y yêu thương, trò chuyện. Để y ôn nhu chăm sóc hay tình quái đùa đùa. Tất cả, dù thế nào, hắn cũng phi thường thích người kia ở bên.

Nhưng giờ đây, hắn còn lại gì? Chẳng còn một chút yêu thương. Mộng đẹp bao lâu cũng tan theo làn gió. Hắn nhìn phía xa, bầu trời cũng đã nhá nhem tối. Khoảnh khắc thực sự làm cho con người cảm giác u sầu vô cùng. Ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn đã tan biến hết. Nhưng đồng thời trăng sao cũng chưa xuất hiện. Mây trên trời cùng hòa vào nhau không rõ đường nét. Cả bầu trời là một mảnh xám xịt, không một chút định hướng.

“Nghĩ gì vậy?” Hàn Lâm ôm bó củi cùng xách thêm một con gà rừng đi qua thấy hắn đăm chiêu khẽ hỏi.

Hắn khẽ lắc đầu, cúi húi vào giúp y nhóm lửa.

Hàn Băng đập cửa bước vào phòng Hạ Mẫn, bên trong không một bóng người. Y đốt tăm cây nến, bên trong không một âm thanh, tĩnh lặng đến mức y có thể nghe thấy tiếng trái tim mình thổn thức. Y rất bất an, liệu Hạ Mẫn có rời xa y một lần nữa. Rồi sau đó sẽ chẳng bao giờ trở về. Y lại gần mở cánh tủ ra. Bên trong, đồ của hắn vẫn còn nguyên vẹn. Khẽ hạ tâm tư xuống, tự an ủi chính mình, Hạ Mẫn chỉ là đi đâu đó thôi. Hắn sẽ về mà. Y phục cùng ngân lượng đều ở đây. Hắn không mang gì theo mình thì làm sao có thể đi được đây.

Nhưng đột nhiên tim y, một đợt lo sợ khác lại cuộn cuộn như sóng lớn đổ ập. Ngộ nhờ Hạ Mẫn bị ai đó bắt cóc rồi... Rồi.... Y ôm đầu ngã xuống giường. Thật không dám tưởng tượng tiếp. Trong cung, người muốn giết hắn nhiều như vậy. Nay cha y lại vừa mới mất. Triều cục lại rối loạn. Biết đâu có kẻ nào. Hôm trước y đã dạy cho Hiền phi một bài học rồi, không thể là nàng làm tiếp tục lần này. Tả thừa tướng cũng không có khả năng. Hắn thương con gái như vậy, không có lẽ lại không quan tâm gây ra việc này. Vậy là ai? Là ai có dã tâm hại hắn? Y nghĩ không ra. Nhưng biết đâu, hắn thực sự muốn rời xa y. Y không muốn nghĩ, không muốn nghĩ nữa.

Hạ Mẫn, xin người, mau trở về. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 30

Đống lửa cháy to bập bùng trong không gian ẩm thấp trong hang đá. Hàn Lâm xoay qua lại chiếc que xiên con gà ở đầu. Hạ Mẫn ngồi thu gọn mình trong áo choàng bên đống củi. Ánh mắt hắn mông lung nhìn ngọn lửa, không rõ thực sự đang nghĩ gì.

“Hạo Triệt.” Hàn Lâm gọi nhẹ.

Hắn không đáp, cũng không có hành động gì đáp lại.

“Này.” Y huých nhẹ hắn.

Lúc này hắn giật mình, thu ánh mắt, chậm rãi nhìn Hàn Lâm.

“Nghĩ gì vậy?”

“Ta...” Hạ Mẫn cúi đầu. “Không có gì.”

Hàn Lâm thấy hắn không muốn nói cũng không muốn hỏi thêm. Y không rõ chuyện hôm nay là thế nào. Cũng không rõ ai muốn giết hắn. Chỉ biết rằng hắn đang gặp nguy hiểm, y cần bảo hộ hắn. Hạ Mẫn cũng tâm tư phức tạp. Hắn nhớ người kia vô cùng, vừa muốn gặp vừa muốn tránh. Không gặp thì nhớ, gặp rồi, biết đâu lại chỉ làm tổn thương mình một lần thêm một lần. “Ngai vàng thì có gì thú vị?” Hạ Mẫn bất giác thốt ra. Chính hắn cũng là muốn hỏi bản thân câu này. Từ xưa đến nay, huynh đệ thương tàn, tự tay giết cha ruột... Những việc này đã quá quen thuộc vì hai chữ “ngai vàng”. Thực sự thứ đó có gì hấp dẫn mà ai cũng không thể thoát khỏi ma lực của nó. Hàn Băng phải chăng đã biết thân phận hắn, sợ hắn ảnh hưởng đến ngôi vị của mình nên mới tìm cách thủ tiêu. Hắn nhắm mắt. Hàn Băng, quy ra người cũng chẳng có gì khác mấy người kia.

Hàn Lâm bên cạnh ngăn người. Hạ Mẫn vừa hỏi y sao? Ngai vàng có gì thú vị ư? Y cũng không rõ. Chính mình từ bé đến lớn đều không có hứng thú dù một chút. Từ nhỏ, nhìn Hàn Băng khổ luyện để trở thành hoàng thượng, y đã nhận ra làm hoàng thượng rất nhiều áp lực, trách nhiệm cũng lớn, luôn bị đe dọa, một chút an lạc cũng không có. Đến khi người kia lên ngôi, y lại thêm một lần chiêm nghiệm sâu sắc. Làm hoàng thượng phải từ bỏ rất nhiều thứ, có thể là ước mơ, có thể là cả người mình yêu. Nhưng đánh đổi lại, người đó chỉ có những thứ hư danh, có thể bị cướp bất cứ lúc nào. Không làm hoàng đế thì có gì không tốt nào? Tiêu diêu tự tại, được thoải mái làm việc mình thích, lại còn không phải để ý ánh mắt người khác nhìn mình. Nhưng vì sao, người ta vẫn thà sống chết vì nó, y lắc đầu. “Ta không biết.”

Hạ Mẫn ngăn người, lần đầu tiên quan sát đánh giá con người trước mắt một cách cẩn thận. Y thực sự quá tốt. Dù hắn không yêu y, y vẫn một mực yêu hắn, hi sinh vì hắn, luôn bên cạnh bảo hộ hắn. Kiếp này có

lẽ hần đã nợ y thật nhiều. Mạng này đã hai lần nợ y. Món nợ duyên này đã sớm sâu như biển cả. Nhưng hần lại không thể đền đáp được. Hần đã yêu Hàn Băng. Yêu hơn bản thân mình, muốn bớt một chút tình cảm cho người kia cũng không làm được. Hần quay mặt đi, đỡ thất lưng tính đứng lên thì bị Hàn Lâm bên cạnh kéo lại. “Đi đâu vậy?”

“Ta... Chỉ đi hóng gió.”

“Gió ngoài to như vậy, người muốn cảm lạnh sao?”

Hạ Mẫn không nói, chỉ hơi cúi đầu xuống.

“Không cần tránh ta. Ăn tối đã.” Y kéo hần xuống ngồi cạnh mình, kéo con gà nóng hổi lại, bẻ cho hần một cái đùi. “Mau, ăn mau kẻo nguội.”

Hần đỡ lấy chiếc đùi, nhìn chăm chú một lúc rồi quay sang nhìn người kia. Y cười rực rỡ như ánh ban mai. Tay đưa miếng thịt lên miệng. Nhìn y thật tiêu dao tự tại, vô lo vô nghĩ. Thấy hần ngẩn người nhìn mình, Hàn Lâm mặt đỏ tía tai, nhanh lẹ xé một miếng đưa tới miệng hần. Hần cười nhẹ, lắc đầu.

“Mau.” Y không rút lại mà còn đưa đến gần hơn.

Hần nghĩ một hồi rồi nhận lấy miếng thịt. “Ngon lắm.” Hần cười. Phụ thân hần hồi trước cũng hay làm cho hần ăn. Hương vị so với thể này không khác là mấy. Hần nhớ phụ thân hần rất nhiều. Lão thiên sao lại trêu người hần đến vậy? Lần lượt để người hần yêu rời bỏ, phản bội hần. Một giọt nước mắt không kìm được khẽ lăn khỏi khoé mắt. Hàn Lâm thấy vậy bỗng dơ người, y đã làm gì sai? Từ trước đến giờ, y chưa một lần thấy hần khóc. Không ngờ, hần khóc lại làm cho người khác có cảm giác muốn bao bọc đến vậy. Lòng y không khỏi lúng túng, lại gần lau đi giọt nước mắt, không để ý tay mình đầy than đen xì. Y thành ra vạch lên mặt hần một vệt đen dài. “A!” y luống cuống đưa tay lên lau qua lau lại một hồi thành ra lại càng nhem nhuốc hơn. Hạ Mẫn thấy hành động kia cũng giật mình, nhưng vẫn để y quệt qua lại trên mặt.

Sau một hồi, Hàn Lâm hối lỗi cúi đầu. “Xin lỗi, ta... Vạch bẩn mặt người rồi.”

Hạ Mẫn bật cười. “Ha ha, không sao, để cho giống người thôi.”

“A?” Hần vội vội vàng vàng lại gần một vũng nước soi. Mặt y quả thực rất lấm lem. Hạ Mẫn cũng lại gần cùng soi.

Hai khuôn mặt nhem nhuốc hiện lên trên mặt nước.

Hạ Mẫn nhìn hai bóng người chợt nhớ đến...

... Hai khuôn mặt hài tử đầy vệt đen mờ mờ ảo ảo hiện trên mặt nước.

“Mẫn, làm sao đây? Cha ta mà biết sẽ giết chúng ta.” Hàn Băng năm tuổi chu cái miệng lo lắng nói.

“Vậy người chịu hết đi. Tại người bày trò.” Hạ Mẫn năm tuổi mặt vô biểu tình nhìn người kia.

“Ô... Ô... Ta không biết đâu. Là người cũng chơi mà.”

“Là người bày trò.”

“Người cũng chơi.”

Hai hài tử đang tranh cãi sôi nổi bỗng có tiếng truyền vào. “Hạ Mẫn, Hàn Băng, phụ thân cùng thúc thúc về rồi.”

“A!” Cả hai nhìn nhau. Rồi không ai bảo ai, lập tức chạy theo cửa sau ra ngoài mất tiêu...

Hạ Mẫn bất giác bật cười. Nụ cười ôn nhu hết mực. Nhưng đằng sau lại là nỗi nhớ âm ỉ, da diết.

Hần vung tay lướt qua mặt nước, hai bóng người lập tức biến mất.

Hàn Băng, quên đi, ta không muốn nhớ người thêm.

Cửa bật mở.

Hàn Băng giật mình ngồi dậy. “Hạ Mẫn, người về?”

Không một tiếng đáp lại hắn. Lý công công nhanh chóng từ phía xa chạy vào. “Bẩm hoàng thượng, có nô tài.”

Hàn Băng thần thờ một lúc lâu. Không phải là Hạ Mẫn của y. Không phải. Không phải... Y vô lực ngã xuống tẩm nệm phía sau, mắt mở to nhìn mông lung. Y nhớ hắn phát điên mất. Lý công công cũng không nói gì lặng lẽ lui ra. Lão thấy mình thật có lỗi với Hàn Băng. Nếu hôm đó, lão không bỏ mặc xe sứ giả thì giờ này hoàng thượng đã rõ tung tích của người kia, không phải thấp thỏm lo âu thêm nữa. Lão lặng lẽ đóng lại cửa sổ vừa bị gió thổi tung, chậm rãi rời đi.

Hàn Băng mắt nhìn mông lung. Hắn vừa mơ thấy Hạ Mẫn cùng Đoan Mộc bá bá trở về. Đoan Mộc bá bá người đầy máu nhìn y trách cứ. Bá bá trách y không cứu bá bá, trách y không bảo vệ tốt cho Hạ Mẫn. Hạ Mẫn một thân bạch y, trên tay bế theo một hài tử non mềm đợi y ở phía bên kia. Y lao lại phía hắn. Hắn cười ôn nhu, đưa hài tử ra cho y bế. Hài tử thật xinh đẹp, giống hệt Hạ Mẫn. Y ngẩng đầu nhìn Hạ Mẫn thì đã không thấy đâu. Nền đất chỗ hắn vừa đứng có một vũng máu đỏ lờm tanh hôi. Y lại cúi xuống nhìn hài tử. Hài tử cũng đã biến mất, để lại trên tay y cùng y phục một vệt máu dài. Không... Y nhìn tay liên tục lắc đầu. Tiếng Hạ Mẫn cười thanh thúy bên tai. Hắn ngẩng đầu, Đoan Mộc bá bá, Hạ Mẫn cùng hài tử mặc bạch y, đứng phía xa nhìn y. Một đợt sương mù cuốn đến, cuốn đi tất cả, để lại một mình y lơ lửng giữa không gian tối tăm.

Có khi nào, Hạ Mẫn đã chết rồi không? Y một thân mồ hôi lạnh, lão đảo bước xuống khỏi giường. “Mau... Mau đi tìm...” Tìm Hạ Mẫn về cho y.

“Hạo Triệt, người có trở về hoàng cung không?” Hàn Lâm canh ở cửa, mắt mông lung nhìn khoảng không.

Hạ Mẫn đang buộc lại nút áo đột ngột dừng động tác. Hắn cũng không rõ nữa. Nhưng có lẽ sẽ không.

“Hạo...” Hàn Lâm định quay lại nhìn hắn.

“Không được quay lại.” Hắn giật cái áo choàng trên vách đá, nhanh tay khoác vào. “Được rồi.”

Hàn Lâm chậm rãi đi vào. “Cùng là nam nhân với nhau, tại sao người thay đồ cũng không muốn cho ta xem?”

Hạ Mẫn trầm mặc im lặng.

“Người quy ra là còn gì không thể nói cho ta biết?”

Hạ Mẫn tiếp tục im lặng.

“Người, thật là làm người ta tức chết.” Y đưa tay lên định chạm vào má hắn, rồi lại đột ngột buông xuống. “Nhưng biết sao được ta thích người.”

Hạ Mẫn tiếp tục im lặng, hơi cúi đầu nhìn bụng mình. Tay bên trong áo choàng khẽ nâng lên xoa đều. Hài tử cũng đã lớn lên trong bụng hắn, người kia hắn cũng đã yêu sâu đậm, hắn còn tâm tư để mắt đến tình cảm người kia sao?

“Ở kia có ánh lửa.” Một giọng nói hung bạo phát ra làm cả hai đồng loạt hoảng sợ.

Hai người liếc nhau.

Tiếng bước chân dồn dập. Bóng người trải dài đã đến trước cửa hang. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 31

“Mau, vào lục soát.” Một tên mặt áo đen vọt nhanh vào trong cửa động.

Nhìn đồng lửa đang cháy bập bùng, hắn đưa vỏ kiếm tới, gạt gạt mấy thanh củi phía dưới.

“Đại ca.” Một tên từ phía sau bước lên.

Người kia ngoái đầu lại một chút, cẩn trọng quan sát toàn hang động. “Mau, chúng vừa rời khỏi đây không lâu. Lửa còn chưa kịp dập. Theo ta.” Hắn thấy tay. Những tên đi sau đồng loạt chạy theo.

Đợi đến khi không gian đã yên tĩnh không còn tiếng động, Hàn Lâm từ từ bế Hạ Mẫn từ trên một góc hang động nhảy xuống. Y đỏ mặt quay đi. Vừa nãy, y với hắn thật gần. Hơi thở của hắn nóng hổi phả vào ***g ngực vừa đủ là tim y đập loạn, cơ thể trở nên khô nóng cùng ngứa ngáy vô cùng. Y chính mình tưởng tượng đến cảnh da thịt trắng bóc kia từ chút, từng chút lộ ra sau vạt áo. Hạ Mẫn chủ động tiến đến, thơm lên gò mas y thì thầm. “Hàn Lâm, ya cũng thích người. Chúng ta từ nay sẽ không xa rời. Người chịu không?” (gõ đầu Tỉnh mau) Nhưng rồi, lúc y đang định đáp lại thì ảo ảnh lập tức biến mất, ánh mắt Hạ Mẫn nhìn y có chút dò xét.

Hạ Mẫn phủi qua áo choàng. “Cảm ơn.” Lòng hắn đau thật đau. Người kia có nhất thiết phải đuổi cùng giết tận đến mức vậy không. Hắn nhắm mắt khê bình tâm. ‘Hàn Băng, người đã cho ta những ngày tháng vui vẻ cùng hạnh phúc, coi như đã tái sinh ta một lần. Lần này người muốn giết ta, ta sẽ quên đi. Đứa con này theo ta. Từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ, mong không bao giờ gặp mặt lại.’ Hắn nhìn lại chính mình, nay trong người không có lương thực, không ngân lượng, không y phục, hắn không muốn liên lụy đến Hàn Lâm. Y cứu hắn một lần này, hắn đã nợ y rất nhiều rồi. “Hàn Lâm, cảm ơn người đã cứu ta.”

Hắn cười. “Chỉ là ta... Hành hiệp... Trương nghĩa... Thấy người gặp nạn không thể không cứu.” Mọi ngày y nói câu này rất trôi chảy, không hiểu sao hôm nay ấp úng mãi mới thành lời.

Hắn cũng không nói nhiều. “Sau khi xuống núi, người trở về kinh thành, lấy vợ sinh con, hảo hảo sống tốt về sau.”

Y trợn tròn mắt. “Còn người?” Người kia không phải muốn đuổi y đi chứ? Không được. y không cho phép.

“Ta? Ta sẽ rời khỏi đây.”

“Người đi đâu?”

“Ta cũng chưa biết.” Có lẽ hắn sẽ về Nguyên quốc hoặc đơn thuần chỉ là... lưu lạc nhân gian, cùng hài tử sống tốt.

“Không được. Ta đi cùng người” Hàn Lâm không yên tâm để hắn đi một mình.

“Người không được đi theo ta. Không ta sẽ không coi người là bằng hữu nữa.”

“Không làm bằng hữu cũng được. Làm kẻ thù cũng được. Chỉ cần bên người, làm gì cũng chịu.”

“Người thôi đi. Không được đi theo ta.”

“Tại sao ta không được đi theo người.”

Hạ Mẫn á khẩu một hồi. Hắn cũng không có lí do gì để đuổi y. Nghĩ một lúc lâu, chuyện này sớm muộn y cũng biết. Vậy thì hãy để nó dọa y sợ hãi mà rời xa. “Người có biết ta rất... Quái dị.”

“Ân?” Y vẫn chưa hiểu lắm.

Hắn từ từ đưa tay kéo tuột áo choàng, cởi từng nút áo cho đến khi lộ ra da thịt trắng mịn cùng chiếc bụng lớn đã gần năm tháng.

“Người...” Hàn Lâm nhìn thấy bụng lớn của Hạ Mẫn như một nữ tử mang thai không khỏi thất kinh mà đưa tay che miệng.

“Phải, giờ người biết rồi. Ta là nam nhân mà có thể mang thai. Người đã thấy đủ quái dị chưa. Vậy người hãy mau chóng rời đi.” Hạ Mẫn chậm rãi mặc lại áo, mắt nhìn mông lung dưới mặt đất. Hắn không phải thực sự thấy mình quái dị. Hắn yêu cha hài tử, hắn cũng yêu hài tử, không có lí gì mà lại chán ghét nó.

Hàn Lâm sau một hồi im lặng đến cả thở cũng không dám thở, mới chậm rãi lấy lại lý trí. “Hài tử...”

Hạ Mẫn im lặng không đáp.

“Là con của ai?”

Hạ Mẫn nhìn y một lúc. Y chắc hẳn đã đoán ra, chỉ cần một lời khẳng định nữa thôi. Hắn cúi đầu, tay đưa lên xoa bụng. “Người chắc cũng đoán ra, là con của Hàn Băng.”

“Vậy người muốn giết người hôm nay?”

Hắn im lặng không đáp.

“Cũng là Hàn Băng?” Y có chút sững người. Y chưa từng nghĩ người kia sẽ độc ác đến vậy.

Hạ Mẫn không nói gì, chậm rãi nằm xuống một phiến đá.

Hàn Lâm đá loạn dưới chân, lại gần phía cửa động muốn phát tiết. Y thực phát điên. Y biết hai người bọn họ có tình cảm, cũng chưa từng nghĩ tình cảm của họ sẽ lớn đến mức đó. Hạo Triệt yêu người kia đến mức liều mạng lấy thân nam tử dựng dục. Y bất giác ngẩng đầu lên nhìn trời. Trời một màu tối đen. Như lòng hắn vậy, tối đen như mực. Cả người trần động như vừa bị người ta đập xuống vực trong tuyệt vọng. Hạo Triệt, hắn không thể yêu y bằng một phần một vạn người kia sao. Một chút thôi cũng được. Người kia đối xử với hắn vậy, y đối xử với hắn vậy. Mà sao hắn vẫn yêu một mình người kia? Lão thiên, người thực sự quá không công bằng, không công bằng với Hàn Lâm hắn.

Hạ Mẫn nằm trên phiến đá khẽ thu mình. Hắn ngủ không được. Bốn hôm nay quả thực xảy qua quá nhiều chuyện. Cha hắn mất. Hàn Băng bỏ mặc hắn theo nữ nhân khác. Vừa mới sáng nay, người kia còn sai người đến ám sát hắn. Tâm tư hắn rối bời. Yêu không được hận cũng không xong.

Người ta nói quả thực không sai.

...Yêu hận là thứ gì?

Mà...

Cầu không được...

Bỏ không nổi...

Yêu không được...

Hận không đành...

Khi mặt trời chưa mọc, không gian vẫn nhuộm một màu u ám, Hạ Mẫn đã rời giường, nếu hắn không sớm rời khỏi, chỉ sợ Hàn Lâm sẽ mãi không để hắn đi. Chi bằng nhanh một bước, rời đi trước khi người kia tỉnh. Bỗng phía sau truyền đến tiếng nói. “Người đi đâu?”

Hắn hơi khựng bước. “Người... tỉnh rồi?”

Y tiến lại gần hắn. Ánh sáng nhẹ yếu ỏi chiếu lên khuôn mặt y, không có chút chán ghét, cũng không quá nhiệt tình. “Ta biết chuyện hôm trước. Những gì ba người nói ta đều nghe thấy.”

Hạ Mẫn tâm khẽ động những vẫn tỏ ra bình thản lắng nghe.

“Ta không phải là con ruột của phụ hoàng. Ở lại cũng không có nghĩa lý gì. Người đã muốn đi như vậy, coi như ta cùng người đi.” Y dừng một chút nhìn vào mắt hắn. “Ta không chắc ta sẽ làm tốt... với cương vị của một người cha. Nhưng ta không muốn hài tử sinh ra đã không có cha. Ta có thể thay người kia, làm cha đứa nhỏ.” Tầm mắt y hạ xuống bụng hắn. “Người đồng ý, ta nguyện theo người bảo vệ hai người bình an.”

Hạ Mẫn không nói. Y như vậy là đã không hề chán ghét bản thân hắn nam tử mang thai thậm trí còn không chú ý đến thân phận của hài tử. Hắn cũng không còn cách nào cự tuyệt. Thôi chi bằng để y đi cùng. Thời gian sau hắn cũng không thể một mình vượt qua dễ dàng được.

“Đã vậy thì ta cũng không còn cách nào từ chối. Nhưng theo ta người sẽ cực khổ.”

Y cười lớn. “Với ta, của cải vật chất không là gì. Cực khổ chút mà an an ổn ổn sống qua ngày thì ta nguyện ý.” (aizz. Sao ta cảm giác bé này ngày càng thụ. Amen. Bé chuẩn thụ mà.)

Hạ Mẫn nhìn phía xa không đáp.

Hàn Lâm chậm rãi hỏi. “Người định đi đâu?”

Hạ Mẫn cười ảm đạm. “Ta phải về Nguyên quốc một chuyến.”

Hắn thực sự rất lo lắng. Lá thư liền trước, mấy chữ đỏ đỏ mà Hàn Băng đọc được không phải là ý chính. Thực sự, đó là 9 chữ: một tháng nữa không về, thiên hạ tất loạn. Hắn day day nhẹ trán. Kì hạn một tháng đích thực đã hết. Nhưng hắn biết, Hạo Tuấn sẽ chờ hắn thời gian gấp ba như vậy.

“Nhưng người...” Y nhìn bụng hắn. ”Hài tử nhìn vậy cũng không phải còn nhỏ đi. Còn có, đi đường vất vả, người chịu nổi không?”

Hạ Mẫn gật đầu.

“Được, Hạ Mẫn. Ta cùng người sớm lên đường.” Y cũng nhanh chóng chạy lại đỡ thắt lưng hắn.

Tim Hạ Mẫn lỡ mất một nhịp. Hành động kia quả thực rất giống Hàn Băng. Người kia cũng hay đỡ hắn như vậy.

Quên đi, đã nói sẽ quên rồi mà. Hắn lắc đầu, từ từ cùng Hàn Lâm xuống núi.

Hàn Băng ngồi trên nơi cao nhất, nhìn các triều thần phía dưới. “Các khanh nghĩ thế nào?”

Tả thừa tướng cúi người bước sang. “Bẩm hoàng thượng. Theo vi thần thấy nên đánh. Tuy Nguyên quốc đã liên kết nhiều nước khác nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Thần quốc chúng ta. Nay sứ giả của Nguyên quốc đột ngột biến mất, đây cũng là một lời khiêu chiến của đối phương rồi, nếu ta không nhanh một bước, chỉ e sẽ rơi vào thế bị động. Không những thế, việc này còn để người khác chê cười.”

Hàn Lâm nơi cao trong lòng nổi sóng. Việc Hạ Mẫn biến mất y đã khổ cực lắm rồi, nay lại còn lấy việc đó ra để làm lí do. Hàn Băng thực sự tức giận, lần đầu tiên y đứng dậy khỏi long kỉ, tay đập mạnh xuống bàn, hai mắt nổi vài tia máu. “Đều im hết cho ta.” Nói rồi cũng không để mấy người kia phải ứng, y đã phát tay áo rồi đi. Lý công công nhìn qua tả thừa tướng. Người kia rõ ràng biết việc Hạ Mẫn mất tích đã làm hoàng thượng đau khổ thế nào mà giờ lại đem ra khoét sâu thêm vào nỗi đau đó.

“Bãi triều.” Tiếng Lý công công đồng dạc rồi cũng mau chóng theo sau hoàng thượng. Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 32

“Hoàng thượng.” Lý công công chạy vội theo cái bóng hoàng kim đi trước. “Hoàng thượng, nên giữ gìn long thể.” Hàn Băng nghe xong tay xiết chặt, Hạ Mẫn giờ không biết sống chết thế nào mà hắn ở đây còn lo long thể. “Im hết cho ta.”

Lý công công phía sau run sợ. Chưa bao giờ hoàng thượng nổi cáu như vậy. Y cũng chưa bao giờ dùng giọng đây nói với lão.

Hàn Băng bước thật nhanh, vọt vào trong phủ sứ giả. Nhìn không gian quen thuộc mà vắng lặng, lòng y rung lên khó tả. Phải, y vẫn nghĩ Hạ Mẫn còn ở đây, ngay bên cạnh y. Y thường xuyên tới đây, y mong một ngày nào đó sẽ nhìn thấy Hạ Mẫn đang ngồi trên giường, nhìn y cười hiền hoà, thủ thủ vào tai y là hắn chỉ trốn sau bình phong trên đầu.

“Mẫn!” Về bên ta, về bên ta...

“Hạo Triệt.” Hàn Lâm tươi cười đưa hắn một bọc vải.

Hai người đã xuống được núi và giờ đang dừng chân tại một thị trấn nhỏ. Ở đây có người của Hàn Lâm, hắn hoàn toàn có thể lấy được một chút ngân lượng làm lộ phí cũng như một số khoản chi tiêu khác.

“Ân.” Hạ Mẫn đón lấy, chậm rãi mở ra.

“Hàn Lâm!” Mặt hắn đen lại khi nhìn thấy đồng đồ bên trong.

Y cười. “Ha ha. Hạ Mẫn, người đã như vậy, không định cứ vậy dọa người ta hoảng sợ chứ? Đâu phải ai cũng biết Linh Hiên tộc!”

Hạ Mẫn không nói gì, tiện tay lật qua lật lại đồng y phục cùng nữ trang phía trong. Không phải chứ? Toàn là đồ nữ nhân. Hắn tuy từ bé đã xinh đẹp như nữ tử, nhưng cũng chưa từng nghĩ có ngày mình sẽ cải trang nữ nhân. Hắn phiền não chết được. Hàn Lâm cư nhiên còn tươi cười vỗ vỗ má hắn. “Ha ha, cười lên nào. Chúng chẳng phải rất đẹp sao?”

Hạ Mẫn gói lại đồ không lên tiếng. Hắn lại nhớ về ngày xưa...

“Ngày đó ta cùng Hạ Mẫn chơi đùa trên thảo nguyên. Chúng ta hai nam hài nhưng cư nhiên lại đi chơi trò...

Hắn với Hàn Băng cùng nhau đóng giả tân lang tân nương bái đường thành thân.

“Ha ha, người không biết hồi đó thế nào đâu! Ta bắt hắn đóng giả nữ nhân, kết quả là...

Kết quả là Hàn Băng bị hắn đâm cho hai mắt tím bầm.

“Hại ta tới đó không dám gặp cha cùng Đoan Mộc bá. Thế là từ đó...

Từ đó trở đi, nếu cùng chơi, hai người sẽ cùng là tân lang bái đường.

“Hoặc chính ta giả tân nương.” Hàn Băng kể xong, mắt nhìn mông lung phía xa chân trời. ‘Hạ Mẫn về đi. Người muốn gì cũng được. Từ bỏ ngôi vị, cùng người sống một đời lưu lạc nhân gian ta cũng nguyện ý.’

Hạ Mẫn cũng bắt giắc nhìn ra xa ngoài cửa sổ. ‘Người có thật có thể từ bỏ ngôi vị vì ta hay không?’ Hạ Mẫn, tỉnh đi, Hàn Băng hắn không thể làm vậy.

‘Ta thề. Chỉ cần người quay về.’

‘Thề sao, người có thể thề sao? Lời thề đó thì đáng giá bao nhiêu?’

‘Ta lấy cả giang sơn này để đánh đổi lấy người.’

‘Một xu cũng không đáng.’

‘Mẫn...’ Hàn Băng khổ tâm nhìn làn sương mờ ảo trước mắt. Tâm tư cũng như bị mắc kẹt mà đau đớn. Y như đi trong sương mù, không biết đâu là lối thoát, càng đi càng lún sâu. Hạ Mẫn lại thoát ẩn thoát hiện trong làn sương, khi y gần chạm vào hắn thì hắn lại lập tức biến mất. Mơ hồ, tất thấy đều mơ hồ. Y mong muốn chính mình có thể say mãi, sống một cuộc sống mơ màng, có như vậy y mới quên hết thầy mà sống.

Nhưng mỗi khi nâng chén, rượu vào chỉ làm cho bản thân thanh tỉnh thêm. Mỗi lần như vậy, y lại càng nhớ Hạ Mẫn, nhớ đến điên cuồng, chính bản thân cũng tưởng chừng như muốn chết. Nhưng y không thể chén. y là hoàng thượng của một nước. Trách nhiệm với muôn dân còn chưa hoàn thành trọn vẹn. Nghĩ đến đây y lại một đợt cười lạnh. Hoàng thượng, hoàng thượng để làm gì? Y luôn phải quan tâm đến tâm tư nguyện vọng của người khác. Nhưng lại không lấy một ai thực lòng quan tâm đến y muốn gì. Vậy làm hoàng thượng để làm gì? Để sống một cuộc sống giả dối, chính mình cùng người ngoài đều là giả dối, diễn trò cho nhau xem. Ngai vàng này cũng không phải của y. Vì sao đem trách nhiệm này bó buộc lên y. Để rồi, y mất hẳn...

“Hoàng thượng!” Lý công công khẽ gọi.

“Ừ... Ta chỉ... Mất tập trung... Một chút.”

—

“Hạo Triệt.” Hàn Lâm một bên huých nhẹ người kia.

“A!” Hần có chút mù mờ quay trở lại hiện thực.

“Còn ngồi đó làm gì? Mau đi thôi.”

“Àn.” Hần nắm lấy bọc vải, đỡ thắt lưng, từ từ đứng dậy theo người kia.

Hàn Lâm dẫn hần đến trước một chiếc xe ngựa. “Cái này là ta mua. Để đi lại.”

Hạ Mẫn nói nhỏ. “Cảm ơn.”

Hàn Lâm cười sáng lạng một hồi rồi giúp hần lên xe. Đang định lên xe bỗng Hạ Mẫn khựng lại, tay hoảng hốt lục lọi bên hông.

“Có... Có chuyện gì?” Hàn Lâm nghi hoặc.

“Ngọc... Ngọc bội của ta... mất rồi.”

—

“Bẩm hoàng thượng, quân Nguyên đã tiến sát biên giới rồi. Đến lúc này, ta không thể không đánh. Xin hoàng thượng cho xuất quân.” Tả thừa tướng quỳ trước điện thừa can hô lớn.

“Xin hoàng thượng minh xét.” Các vị triều thần phía sau cũng đồng loạt hô theo.

Hàn Băng tay nắm lấy cái chặn giấy ném mạnh xuống sàn. Khốn khiếp, các đại thần liên tục ép y, dồn y vào thế đường cùng. Y đã hứa cùng Hạ Mẫn là dù thế nào cũng không xuất binh. Nay Hạ Mẫn vừa biến mất, đám triều thần này lại lập tức nhao nhao. Chỉ trong mấy ngày hôm nay, không biết bao nhiêu việc đổ xuống đầu y. Cha y mất. Hạ Mẫn rời bỏ. Nguyên quốc khiêu chiến. Các đại thần ép bức. Như vậy, sớm muộn gì y cũng sẽ bị ép phát điên thôi. Hạ Mẫn, mau trở về, ta đợi ngươi một ngày. Một ngày ngươi không về, ta sẽ giải quyết theo cách của ta.

—

Trắng sáng vàng vạc trên trời cao.

“Quyên nhi, Quyên nhi có việc gì gấp.” Tả thừa tướng lao lại chỗ nữ tử.

“Trung Kỳ, Hàn Lâm, Hàn Lâm mất tích rồi.”

“Sao? Nàng nói gì?”

“Hàn Lâm mất tích rồi.” Từng chữ bật ra khỏi môi khô khốc.

“Sứ giả cũng vừa mất tích.” Tả thừa tướng có chút mù mờ. “Không phải... Chứ.”

Nữ tử lập tức ngã xuống ôm mặt khóc. “Lân nhi, tại sao? Tại sao?”

“Không phải hai người đó đi cùng nhau chứ?”

Nữ tử nước mắt lưng tròng ngẩng lên nhìn Tả thừa tướng, không thể nói bất kì lời nào.

Hạo Tuấn ngồi lặng yên trên long kỉ, ánh mắt nhìn xa xa: ‘Hạ Mẫn, ta cho ngươi một tháng, nhưng ngươi lại không trở về, ta không thể chờ đợi ngươi thêm. Thiên hạ này ắt sẽ đại loạn.’

“Bệ Hạ, Bệ Hạ, không xong rồi.” Lão công công hốt hải chạy vào.

Hạo Tuấn ngồi ngay người lên. “Nói.”

“Bẩm bệ hạ, theo tin của nội gián, sứ giả... Hạo Triệt vương gia mất tích.”

Hắn bật khỏi long kỉ, tròn mắt run run trực rót ra ngoài. “Ngươi nói sao?”

“Bẩm hoàng thượng, Hạo Triệt vương gia đã mất tích.”

Tay hắn khẽ nắm chặt lại, hàm răng bắt giác nghiến lại thật chặt.

“Bẩm bệ hạ...”

“Còn gì mau nói.”

“Trong thời gian Hạo Triệt vương gia ở thần quốc, đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Hạo Tuấn nhú đôi mày nhìn người kia.

Sau khi nghe được toàn bộ, tay hắn xiết chặt. Hạo Triệt, ta vì ngươi mà không đánh, để ngươi đi xú theo nguyện vọng. Không ngờ ngươi sang đó lại bị khi dễ đến thế. “Được, đã thế thì đã đến lúc cho bọn họ thấy Nguyên quốc chúng ta thực sự hùng mạnh đến thế nào.” Y nhìn xung quanh, tùy tiện ngoắc một tên thái giám lại. “Phân phó các hắc ảnh, tìm bằng được Hạo Triệt vương gia, hắn mà mất đi dù chỉ một sợi tóc, các ngươi cứ yên tâm rửa cổ đợi ta.”

Thân hình tiểu thái giám run lên bần bật.

Hoàng đế của bọn họ vốn lạnh lùng và tàn độc như vậy, chỉ khi có Hạo Triệt vương gia ở bên, hắn mới trở nên ôn nhu thương người. Nay người kia đã mất tích, không thể nghi ngờ hắn sẽ giết tất cả nếu không tìm ra tung tích người kia.

Hàn Băng ngồi trong cung, đợi từ lúc mặt trời mọc cho đến lúc mặt trời khuất sau ngọn núi. Y không thượng triều, cũng không gặp bất cứ ai. Một mình ngồi trong điện thừa càn ngắm trời. Đến khi bóng đèn đã bao phủ khắp nơi, hắn rời khỏi chỗ, loạng choạng đi ra phía ngoài, tự mình mở toang cánh cửa to lớn, trong lòng nặng nề không thôi.

Các đại thần vẫn quỳ ở đó nhìn y chờ mong.

Y nhìn bọn họ, dứt tâm nói ra từ chữ. “Triệu tập quân đội, Mã tướng quân đứng đầu, ba ngày nữa khởi hành ra biên cương nghênh chiến.”

Các đại thần lấy làm vui mừng, quỳ rạp xuống, trăm miệng một lời. “Hoàng thượng anh minh.” Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 33

Quân đội Thần quốc hành quân suốt ngày đêm không nghỉ, chỉ sau hai tháng đã hoàn toàn ra đến biên cương. Mã tướng cho quân lính dựng trại bên phía Đông Nam dãy Ngạn Long sơn, biên giới giữa hai nước Nguyên Thần. Ngay phía Đông Bắc bên kia, quân đội Nguyên quốc đã lều trại ngay ngắn đợi sẵn ở đó.

Lều trại lam nhạ là của Nguyên quốc, đỏ rực là của Thần quốc.

Đứng lưng chừng dốc phía Đông trông ra là một vùng đất trống mênh mông. Điều kiện khí hậu khắc nghiệt nên nơi đó chỉ trơ lì sỏi đất, không hề có cỏ cây.

Ngạn Long sơn là núi đá vôi cao dốc, các phiến đá chồng lên nhau vô cùng sắc nhọn. Chỉ có một đường lên được sườn phía Đông, nhưng lại tuyệt đối không có đường khác rút. Hai bên đều e dè không dám đưa tiễn binh lên đó. Chỉ thỉnh thoảng mới có quân trinh thám đi qua lại.

Địa thế nơi đây vô cùng bất lợi cho cả hai: không thể dựa vào thế núi, cũng không có gì vững chắc làm lá chắn. Ngoài phương pháp giáp chiến ra không còn bất kì cách đánh nào khác.

Vậy mà Nguyên quốc lại lực chọn nơi đây làm chiến trận. Họ đang có âm mưu gì?

Một vùng Ngạn Sơn ngàn kiếp yên bình nay lại vì một cuộc dấy binh mà mất vẻ yên tĩnh vốn có. Tù và thổi vang trời. Tiếng luyện binh gầm vọng núi.

Hai bên cùng ngun ngút khí thế.

“Khởi bẩm hoàng thượng, có tin báo từ Mã tướng quân.” Lý công công chạy nhanh vào, mang theo phong thư trên tay dâng đến trước mặt y.

Hàn Băng xé góc phong bì, lôi lá thư ra chậm rãi đọc.

Đôi mày khê cau lại.

Lý công công bên cạnh tò mò nhưng cũng không dám hỏi.

“Triệu tập triều thần.”

“Tuân lệnh hoàng thượng.” Lý công công khúm núm lui xuống, hốt hải đi truyền tin.

Không đầy một khắc sau, các triều thần đã tề tựu đông đủ trong Thừa Càn điện.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Các triều thần đồng loạt hô lớn, khí thế dậy trời.

Hàn Băng ngồi nơi cao, đưa mắt nhìn qua các đại thần phía dưới. “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Hàn Băng cầm lấy lá thư vừa nãy một lúc rồi lại hạ xuống. “Mã tướng quân có gửi thư về, nói rằng địa thế chiến trường thực tế còn bất lợi nhiều hơn so với dự tính.” Y cho người căng một tấm da lên, phía trái vẽ địa hình xung quanh núi Ngạn Long.

Y vớ bút, chấm khê một dấu đỏ. “Quân ta đang nơi này.”

Các đại thần vẫn lặng yên lắng nghe.

Y hạ bút xuống, cầm một chiếc khác, vạch một dấu chéo phía gần đối diện. “Đây là quân Nguyên quốc.”

“Không thể.” Các đại thần bàn tán xôn xao.

Như vậy quân Nguyên quốc gần như đối diện với quân ta, hai bên chỉ cách nhau một vùng đất bằng phẳng làm chiến trường.

“Như vậy quân ta không có cách nào khác ngoài giáp chiến.”

“Bẩm hoàng thượng, điều này rất khó. Quân đội ta lâu nay đều là huấn luyện để chiến đấu dựa vào thế núi, thế rừng. Nay đánh ở vùng đất phẳng chẳng khác nào hổ xuống đồng bằng, giao long gặp chỗ nước cạn.”

“Nói có lí.” Mấy đại thần cũng gật gù tán đồng.

Tả thừa tướng bước ra. “Bẩm hoàng thượng, theo nhiều ghi chép, quân Nguyên xưa nay cũng chưa hề có kinh nghiệm giáp chiến. Thân nghĩ mọi người cũng không nên quá lo lắng.”

Hàn Băng đứng trên lia ánh mắt sắc lẹm đến kẻ lên cổ lão. “Ái khanh phải chăng đã quá tự tin. Xưa nay có câu, biết mình biết người, trăm trận trăm thắng. Trước kia, quân ta thắng lớn như vậy chủ yếu là do dựa vào thế núi, tận dụng được binh pháp. Nay giáp chiến, binh pháp khó bày, cộng thêm địa hình thế này, nếu luyện thêm thế trận mới, chỉ e chưa kịp sử dụng, Nguyên quốc đã tìm ra cách phá trận rồi.”

Tả thừa tướng không ngờ Hàn Băng lại dám nói vậy. Bấy lâu nay, y luôn kiêng nể hần vài phần. Trong cách nói năng cũng tuyệt đối giữ thể diện cho hần. Nay một lời buông ra, lại như ngàn mũi đao nhắm thẳng hần mà tiến.

Hần hơi cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, chúng ta cũng không thể đánh mất nhuệ khí trong lòng binh sĩ.” Càng nói, giọng hần càng nhỏ dần.

“Tả thừa tướng, nhuệ khí chắc chắn phải có, nhưng không thể tạo lập trên sự chủ quan. Trận này là trận đầu, nếu đánh không cẩn thận sẽ làm nhụt lòng binh sĩ. Một chút cũng tuyệt đối không được chủ quan.” Mấy chữ cuối, y cố nói thật rõ từng chữ, ánh mắt nhìn thẳng vào Tả thừa tướng.

Hần đầu cúi gằm, không dám nói gì thêm nữa.

“Khởi bẩm hoàng thượng, quân Nguyên cũng không có kinh nghiệm giáp chiến, vậy sao lần này lại dám chọn trận địa như vậy.” Ngôn đại nhân lên tiếng.

Hàn Băng khẽ lắc đầu. “Điều này chính là lí do khiến trăm gọi mọi người đến đây. Nguyên quốc, đang có âm mưu gì?”

“Ngô đại nhân, bên hoàng hậu Nguyên quốc thế nào?” Hàn Băng hỏi.

Ngô đại nhân lập tức cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, không hề có tin tức gì.”

Hàn Băng nhíu mày. “Năm đó, tiểu thư Ngô gia được đưa sang Nguyên quốc cầu thân rồi được đưa lên làm Hoàng hậu Nguyên quốc, ít nhiều cũng có sủng ái, sao đến một chút tin tức cũng không có?”

Ngô đại nhân cúi đầu, hổ thẹn không dám ngẩng mặt. “Bẩm hoàng thượng, tiểu nữ thấp kém, không thể giữ được tâm hoàng đế, nay đến tính mạng còn bị đe dọa, không nói đến thu thập thông tin.”

Hàn Băng lại liếc Lý công công. “Về phần nội gián có tin tức gì?”

“Bẩm hoàng thượng, nô tài có tội, nội gián không báo được tin tức gì.”

Mày Hàn Băng càng cau lại. “Vậy theo các ái khanh suy đoán?”

Ngôn đại nhân cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, theo thần, bên Nguyên quốc ắt hẳn có vũ khí bí mật nào đó. Theo sử sách ghi lại, thời Hạ Kỳ đế mấy trăm năm về trước, có tin tức nói rằng Nguyên quốc chế tạo được một loại vũ khí đặc biệt, dù đánh trên địa hình nào cũng tất thắng. Nhưng đáng tiếc, tất cả các tài liệu về loại vũ khí đó đều đã biến mất cùng cái chết của Triệu An quý phi, phi tần từ Nguyên quốc của Hạ Kỳ hoàng đế.”

Hàn Băng chăm chú lắng nghe “Khanh có chắc là có tồn tại loại vũ khí này?”

Hần cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, thần chỉ dám chắc ba, bốn phần... Thần thiết nghĩ xin hoàng thượng hãy cho cài nội gián vào bên Nguyên quốc. Tuy hành động này có chút không quang minh chính đại. Nhưng thần giám chắc, có người ở đây, nhưng lòng không ở đây.” Hần liếc nhìn các đại thần xung quanh một vòng.

Hàn Băng cũng bất giác liếc nhìn một vòng. “Hôm nay tạm bàn đến đây, các ái khanh lui về trước.”

“Tuân lệnh hoàng thượng.” Nói rồi, mọi người đồng loạt đi khỏi đó.

Hàn Băng ngồi nơi cao, mắt nhìn bức thư trên bàn, tay gõ nhịp đều đều xuống dưới. Y phải chăng đã có toan tính của riêng mình.

Gió đêm thổi ngày càng mạnh, Hàn Băng đứng trên tường thành, nhìn về phía xa xa.

Trên trời không trăng cũng không sao, chỉ có một mảnh đen kịt bao trùm vạn vật.

Y biết, Hạ Mẫn rất sợ tối. Hần sợ cảm bên cạnh mình không có ai, hần sợ bị bỏ rơi. Mà giờ đây, y không biết Hạ Mẫn đang ở đâu, hần đang làm gì, liệu hần có đang sợ hãi không?

Hơn hai tháng nay, y thay đổi rất nhiều.

Y trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn. Tàn nhẫn với người ngoài cũng như với chính bản thân mình. Có tin đồn rằng hắn đã về Nguyên quốc. Y lúc đầu không tin. Nhưng rồi, thời gian cứ như vậy trôi qua, bên Nguyên quốc vừa rồi còn tổ chức lễ rất lớn chào đón sứ giả quay về.

Y đau lòng không thôi. Bao nhiêu ân ái hai người bấy lâu mà hắn nữ quên hết tất cả, với y không từ mà biệt.

Y đã làm gì sai? Y vẫn tự vấn chính mình, nhưng mãi vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhẹ.

“Ai?” Y lên tiếng. Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 34

Hàn Băng quay đầu. Nam tử một thân y phục đồ chói, nước da trắng ngần, tóc đen buông dài phía sau, vương vấn che hờ một bên mắt. Mắt bên kia cũng không có nhìn thẳng mà nhìn xuống dưới, để lộ ra chiếc mi dài cong. Trên tay còn cầm theo quạt giấy, cuối quạt treo một mảnh ngọc bội trắng nho nhỏ nhìn thật quen mắt.

Hàn Băng có chút sững người. “Hạ... Hạ Mẫn.”

Người đó từ từ ngẩng mặt lên.

Nhìn thấy đôi mắt kia, y chợt tỉnh mộng. Có thể dáng người người này giống hắn, nước da này giống hắn, đôi môi này giống hắn, cử chỉ trang phục có thể giống hắn, nhưng ánh mắt tuyệt đối không giống. Mắt Hạ Mẫn sâu hơn, long lạnh hơn. Thoáng nhìn qua có thể lạnh lùng nhưng nếu nhìn thật sâu, lúc nhìn y trong ánh mắt luôn tràn ngập yêu thương.

Y chán trường quay đi chỗ khác. “Ngôn Kỉ Hàn, người làm gì ở đây?”

“Bẩm hoàng thượng, ngài phải chăng giờ này đang rất tò mò xem ai thực sự là nội gián Nguyên quốc phái sang.”

Y cười nhạt. “Lòng trầm tự rõ.”

Hắn không nói gì thêm, đứng lặng lẽ một bên cùng y ngắm bầu trời.

“Người còn chưa về?” Y nhíu mày.

Hắn cũng cười nhạt. “Hoàng thượng cũng vẫn đang đứng ở đây.”

Y nhìn hắn không đáp, cẩn trọng đánh giá qua con người kia một vòng. Hắn là quan mới nhận chức, làm quan chưa quá nửa năm, nhưng lại luôn lấy được lòng người. Nhan sắc tuy có phần kém xa Hạ Mẫn nhưng mị lực tuyệt đối không thua một phân. Tính tình hắn lại có phần lãnh đạm, thẳng thắn như Hạ Mẫn. Nhưng bất quá, y biết, hắn thực sự còn rất nhiều toan tính chứ không đơn thuần như Hạ Mẫn. (kém xa Hạ Mẫn.... Hắc hắc... Hàn Băng... Anh đánh giá thật... Hắc hắc.)

Thấy Hàn Băng nhìn mình, hắn cũng không vội quay sang, mắt vẫn nhìn trời cao. “Đêm nay không trăng cũng không sao, mạo phép được hỏi Hoàng thượng là đang ngắm gì.”

Hàn Băng bỗng giật mình. Phải, y thực ra đang ngắm thứ gì?

Hắn bật cười, nụ cười mang đầy mỉa mai. “Hoàng thượng thật có nhã hứng khác xa người thường.”

Hàn Băng lại nhíu mày. Ngoại trừ Hạ Mẫn, cha y cùng Doan Mộc bá bá ra, chưa ai dám nói với y bằng cái giọng này. Con người này, làm y quả thực thấy chút tò mò. Nhưng chẳng phải cảnh đẹp đêm nay đều bị hắn phá hư hết rồi sao. Y phẩy tay không nói một lời rồi đi.

Ngôn Kỉ Hàn đứng phía sau nhìn theo bóng người kia, ánh mắt chợt loé lên một tia tiểu ý, đôi môi cũng khẽ vẽ nên một nụ cười.

“Hạo Triệt, ngươi đỡ chưa?” Hàn Lâm một tay khẽ giúp Hạ Mẫn xoa xoa bụng lớn.

Hạ Mẫn cười có chút nhột nhột. “Ta... ổn hơn rồi. Ngươi mau ngủ đi.”

“Có chắc không? Ta thấy ngươi...”

Hạ Mẫn khẽ trở mình, một tay xoa bụng. “Ta ổn.” Hàn Lâm thấy vậy cũng không nói gì thêm, kéo chăn cho hắn cao một chút rồi trở về giường của mình ở đối diện.

Mấy hôm nay, hài tử như đang biểu tình hắn, liên tục quậy phá. Chắc hài tử trách hắn không chăm sóc bản thân. Thai nhi đã lớn mà ngày nào cũng liên tục sóc nấy. Khiến hài tử không thể ngủ yên, và tối đến, nó sẽ một trận quằn quại đấm cước đá không cho hắn ngủ.

Hàn Lâm thở dài. Hai tháng đã qua mà bây giờ hai người mới đi được nửa đường đến Ngạn Long sơn, như vậy phải thêm hai tháng nữa mới đến biên giới. Vậy thật không ổn, lúc đó Hạo Triệt cũng sắp lâm bồn, không thể để hắn sinh hài tử ở nơi hoang vắng như vậy.

Hàn Lâm mỗi ngày đều cố ý đi chậm một chút, như vậy, đến thời điểm đó hai người sẽ dừng chân tại một tiểu thôn lân cận. Nhưng không hiểu sao Hạo Triệt luôn nóng lòng, hắn muốn thật mau về. Thấy xe chậm một chút, hắn sẽ lập tức thúc giục.

Hạo Triệt, ngươi cứ vậy ta biết phải làm sao đây?

Hạ Mẫn xoa xoa bụng trấn an thai nhi đang náo động. Thời gian càng qua hắn càng lo sợ. Ngộ nhỡ Hạo Tuấn không đợi được hắn thì sao? Y lại cho quân tấn công trước thì sao? Hắn mỗi ngày đều như ngồi trên đồng lửa. Hắn không phải không nghĩ cho hài tử. Chỉ là hắn không thể bỏ mặc chuyện sống chết của bao nhiêu con người.

Hàn Lâm tuy gì cũng không nói để hắn an tâm, nhưng hắn vẫn loáng thoáng nghe được một vài tin tức. Hàn Băng đã xuất binh ra biên giới. Còn nghe nói bên Nguyên quốc sẽ sử dụng vũ khí bí mật.

Hạ Mẫn đưa tay gạt chăn xuống một chút. Điều này cũng thật kì lạ. Ở bên đó bao nhiêu năm, hắn chưa từng nghe qua chuyện đó.

“A!” Hài tử lại một trận đá loạn cật đứt suy nghĩ của hắn.

Đêm cũng đã khuya rồi, hắn cũng nên nghỉ ngơi chút, chuyện đó, hãy để mai rồi tính đi.

“Bẩm hoàng thượng.” Lý công công đứng cạnh e dè thưa.

Hàn Băng rời mắt khỏi bản tấu, khẽ liếc mắt qua chỗ Lý công công. “Nói.”

Lão tiến lại, ghé vào tai Hàn Băng khẽ nhỏ giọng. Hàn Băng chỉ gật đầu không đáp.

Tối hôm đó, trong hậu hoa viên, giữa trăm hoa, cái các nhỏ cạnh một hòn núi giả phả phất mùi rượu nồng đậm mê người.

Vải trắng xen đỏ bay bay theo gió, ánh lửa từ bếp hâm rượu bập bùng.

Hàn Băng vén nhẹ tấm vải bước vào.

Bên trong, một nam nhân áo đỏ khẽ nâng bình rượu khỏi bếp đun, từ từ rót đầy một chén. Làm mi mị hoặc rủ trên da thịt trắng mịn. Trang phục cũng nửa kín nửa hở, lộ ra bờ vai trắng nõn.

Hàn Băng ho nhẹ, đến bên bàn.

Người đó đặt chén rượu lên trước mặt hắn.

Y cũng không nề hà mà nhận lấy đưa lên miệng nhấp nhm.

“Hoàng thượng không sợ trong đó có độc?”

Hàn Băng khẽ lắc đầu.

Nam tử tự giót mình một chén. “Thuốc mê?”

Hàn Băng cười nhạt lắc đầu.

“Vậy còn xuân được thì sao?” Nam tử lắc lắc chén rượu trong tay, ngẩng mặt nhìn Hàn Băng, đôi mắt thăm dò khắp da thịt.

Hàn Băng đột nhiên quay mặt đi, khẽ thở ra. “Người có việc gì, còn không mau nói thẳng ra.”

Hắn không nói, tiến lại đằng sau, tay vòng qua cổ Hàn Băng, trườn vào sâu trong vạt áo, chạm đến da thịt khẽ nham mê. Hàn Băng cũng không đẩy hắn ra, còn đưa tay kéo hắn lại, để hắn ngã trên lòng mình. Y đưa tay trượt qua cổ da thịt trắng mịn trên cổ cùng bả vai, cười nhạt rồi hai tay bế bổng hắn về điện Thừa Càn.

“A!” Hạ Mẫn bật dậy khỏi giường, trán lấm tấm mồ hôi.

“Người gặp ác mộng?” Hàn Lâm lập tức tỉnh dậy, chạy qua chỗ hắn. Thấy thân thể hắn không khoẻ liền giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán.

Mãi một lúc sau, hắn mới chậm rãi lắc đầu. “Không... không...”

“Vậy mau ngủ, sớm mai còn lên đường.” Y đỡ hắn nằm xuống, tay kéo chiếc chăn lên đắp lại rồi mới chậm rãi trở về giường.

Hàn Băng bế người kia, về đến nơi thì lệnh cho cung nữ cùng thái giám lui ra. Đợi tất cả rời khỏi, y cũng không còn đợi gì mà buông tay thả người đó xuống đất.

Người đó ngẩng mặt lên nhìn Hàn Băng.

Y cũng chậm rãi bước đến bàn, rót một chén trà. “Cảng bản đó không phải là rượu. Nói. Ngôn Kỉ Hàn, ngươi muốn gì?”

Hắn khẽ chỉnh lại vạt áo. “Hoàng hậu. Ngôi vị hoàng hậu.”

“Tại sao?”

“Ta có nhất thiết phải nói?”

“Trẫm hoàn toàn có thể giết ngươi.” Y lộ ra nụ cười nửa miệng.

Hắn cũng không phản ứng gì vội, cũng chưa vội đứng lên, cứ như vậy ngồi trên đất phủi qua một lượt y phục. “Ta biết ngươi sẽ không.”

“Tại sao?” Y nhíu mày, người này quả nhiên rất thú vị.

“Vì ngươi cần ta.”

Hàn Băng quay mặt đi. “Quý phi.”

“Hoàng hậu.”

“Quý phi.”

Nam tử cười mỉa hoặc. “Đã vậy cứ thế đi. Quý Phi thì Quý phi. Ta cũng không vội.” Nói rồi hắn đứng dậy, không để ý nhiều mà bước lên long sàng, tự mình cởi bỏ y phục rồi kéo chăn từ từ ngủ.

Hàn Băng nhìn hắn, không nói không rằng, khoé môi cong lên thành nụ cười nửa miệng. Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 35

Ngày hôm sau, trong ngoài cung khắp nơi đều nói về Ngôn Kỉ Hàn. Dù là tốt hay xấu, tất cả mọi lực chú ý đều đặt trên người hắn.

Ngôn Kỉ Hàn vẫn tỏ ra bình thản như không có việc gì. Hàn Băng cũng tỏ ra một chút phối hợp. Suốt cả giờ thượng triều, không kém nửa thời gian ánh mắt y đặt trên người kia.

Đợi đến cuối buổi, y mới đứng trên nơi cao nhất mà tuyên bố. “Ngôn Kỉ Hàn tiếp chỉ.”

“Có vi thần.” Hắn quỳ bước ra khỏi hàng, quỳ xuống trước mặt Hàn Băng.

“Trẫm phong ngươi làm Ngôn Tiệp dư, lấy hiệu Lệ Kỉ, từ tay ngự tại Hà Lệ cung. Lập tức chuẩn bị tiến cung.”

Hắn nhìn Hàn Băng một lúc. “Đội ơn hoàng thượng.”

“Hoàng thượng việc này tuyệt đối không thể.” Tả thừa tướng bước sang bên can ngăn.

Hàn Băng nhìn Tả thừa tướng nhíu mày. “Tại sao?”

“Bẩm hoàng thượng, Ngôn Kỉ Hàn là một triều thần.”

“Có luật lệ là triều thần thì không được trở thành phi tần của trẫm?”

Tả thừa tướng nghẹn ứ lời, không biết đáp sao cho hợp.

“Nếu đã không ai phản đối thì bãi triều.” Hàn Băng không đợi nhiều mà nhanh chóng rời khỏi đó.

“Bãi triều.” Lý công công cất cao giọng rồi nhanh chóng chạy theo y.

Hàn Băng vân vê chén trà trong tay, mắt nhìn hơi nóng ngun ngút mờ ảo bay ra khỏi miệng chén.

“Bẩm hoàng thượng, Ngôn Tiệp dư cầu kiến.”

Mắt y vẫn chăm chú nhìn làn hơi. “Cho vào.”

Ngôn Kỉ Hàn một thân hồng y lộng lẫy chậm rãi tiến vào.

“Thần thiếp Ngôn Tiệp dư tham kiến hoàng thượng.”

Hàn Băng không nói, khẽ giơ tay ra hiệu. Kỉ Hàn lại gần bàn, các cung nữ cùng thái giám đồng loạt lui ra.

Mọi người vừa lui ra, Kỉ Hàn đã ngồi xuống, tự mình rót một chén trà, mắt nhìn Hàn Băng. “Đã nói là Quý phi, tại sao lại thành Tiệp dư?”

Hàn Băng cười nửa miệng. “Ngươi làm quan, bất quá cũng chỉ đến hàng ngũ phẩm. Ngươi vin vào thứ gì mà đòi một lần lên luôn nhất phẩm?”

Hắn cười nhạt.

“Trẫm có nói cho ngươi làm Quý phi. Chứ không nói cho ngươi ngay lập tức.”

Hắn uống một ngụm, cũng chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn Hàn Băng.

“Tiệp dư cũng ngang hàng tam phẩm.” Y đưa một miếng điểm tâm đến gần miệng. “Phải chăng ngươi cũng nên cảm ơn trẫm bằng chút gì đó.”

Hắn cười nửa miệng. “Hoàng thượng, thật tiếc, ta chỉ có thân này thôi. Hoàng thượng có muốn hay không?”

Y cười. “Thân, cũng được, phải thêm một chút nữa đền đáp.”

Kỉ Hàn cười nhẹ, đưa tách trà lên miệng uống. Hàn Băng một bên cũng bắt giắc vẽ ra nụ cười nửa miệng.

Màn tự kỉ của tác giả: Hai cái thằng kia, quy ra là đầu óc đang nghĩ gì hử, còn không mau nói ra? Tịch ta cũng phát điên vì 2 đứa rồi đấy. ngoắc tay Hàn Băng vô đây mụ mụ dạy... Blah...blah (chó bay gà chạy)... Amen... Mẫn nhi, tha lỗi cho ta.

“Hạo Triệt, sắp đến Ngạn Long sơn.” Hàn Lâm vừa đánh ngựa, vừa quay đầu nhìn Hạ Mẫn phía sau.

Hạ Mẫn chậm rãi xoa bụng, dựa vào thành xe không đáp. Hắn thực mệt mỏi, bấm đầu ngón tay thì ngày sinh cũng sắp đến. Hắn chính mình cũng trở nên khản trương vạn phần.

Hàn Lâm tuy không phải cha ruột của đứa nhỏ nhưng rất hết lòng chăm sóc hắn suốt bốn tháng qua.

Không có Hàn Băng bên cạnh hắn thấy thật trống trải. Hàng đêm vẫn luôn mơ thấy y. Mơ thấy rất nhiều, vui có, buồn có. Nhưng sợ hãi nhất vẫn là lúc hắn mơ thấy y tay cầm trủy thủ lăm lăm lao lại phía mình trực đâm.

Theo sự lớn lên của hài tử, tâm tư hắn cũng ngày một nặng nề thêm. Hắn đang nghĩ xem chính mình sẽ sinh như thế nào. Còn có sau đó hai người sẽ ở đâu. Hắn sẽ nuôi dạy hài tử ra sao. Tất cả đều lạ lẫm với hắn. Hắn cần Hàn Băng, cha của hài tử ở bên.

“Hạo Triệt.” Hàn Lâm không thấy đáp một lần lặp lại.

“Ân...” Hắn mơ hồ đáp.

“Sắp đến Ngạn Long sơn.”

“Ta biết.”

Không khí trở nên yên lặng trở lại. Mãi một lúc sau, hắn mới lên tiếng.

“Hàn Lâm.”

“Ân?” Y quay lại.

“Người biết ta tên Hạ Mẫn?”

Y vẫn chăm chú đánh xe. “Biết.”

“Tại sao không gọi ta là Hạ Mẫn?”

Y cười không giấu giếm. “Hàn Băng biết Hạ Mẫn trước ta. Còn ta biết Hạo Triệt trước hắn.”

Hạ Mẫn bắt động.

Y cười nói tiếp. “Hạ Mẫn là của Hàn Băng. Còn Hạo Triệt là của ta.”

Hắn cúi đầu. Hắn đã hiểu. Hắn hiểu tại sao người kia luôn thích gọi mình là Hạo Triệt dù đó không phải tên thật của hắn.

Hai người cũng yên lặng không nói thêm gì nữa.

Xe ngựa dừng lại chỗ chân núi phía Tây Nam. Hàn Lâm giúp hắn từ từ xuống xe.

Đứng nhìn sắc trời một chút, Hàn Lâm lắc đầu. “Cũng sắp tối, chúng ta nghỉ chân ở đây tạm hôm nay.”

Hạ Mẫn lắc đầu. Ở đây thật nguy hiểm, bên kia là hai đội quân hùng mạnh cũng như một dải chiến trường. Nếu hai người nghỉ chân ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt về làm tù binh. Dù bị bên nào bắt cũng đều không có lợi cho một trong hai người bọn họ. “Ở đây có lẽ có hang đá.”

Hàn Lâm quan sát một lúc. Trời không phụ lòng người, cách đó không xa là một hang động nhỏ. “Đi. Ta tìm thấy hang động.” Y dẫn ngựa giấu kĩ ở nơi an toàn rồi đỡ Hạ Mẫn đi lên.

Hạ Mẫn cởi bỏ áo choàng, ngồi hơ tay quanh ngọn lửa Hàn Lâm vừa nhóm. Hàn Lâm không dám nhóm quá to sợ sẽ bị phát hiện. Lại không thể nhóm lửa quá nhỏ vì sẽ hại cho Hạ Mẫn cùng hài tử.

Hàn Lâm thu xếp một hồi rồi nướng lấy con gà, bẻ cho hắn hai cái đùi. “Mau, ăn nhiều một chút. Mấy ngày nay ngươi không ăn được nhiều.”

Hạ Mẫn nhận lấy nhưng không vội ăn.

Hắn ở cùng Hàn Lâm lâu như vậy, một số chuyện nghiệm nhiên sẽ thay đổi. Hắn không còn khách khí với người kia nữa. Không những như vậy, hắn còn có một phần nhỏ lệ thuộc. Hắn biết làm vậy là không phải.

Hàn Lâm không phải cha hài tử. Y cũng không phải người hấn yêu. Hấn như vậy chỉ làm cho y thêm phần mộng tưởng, nghĩ rằng hấn đã dần dần yêu y. Nhưng bất quá, người hấn yêu là Hàn Băng. Không có người kia, coi như tâm hấn đã chết, không thể yêu ai khác.

“Hạ Mẫn, người có định lập tức trở về Nguyên quốc?” Hàn Lâm nhìn hấn.

“Có thể. Chúng ta cứ men theo phía Tây, qua rừng, tuyệt đối sẽ không gặp quân đội hai bên.” Hạ Mẫn đáp.

Hàn Lâm gật gù. “Nhưng người biến mất ở Thần quốc như vậy không sợ lần này quay về Nguyên quốc gặp nguy hiểm sao?”

Hấn bỗng dừng động tác. Quả nhiên hấn chưa nghĩ đến điều này. Bây giờ hấn không phải một mình nữa. Hấn còn hài tử sắp chào đời. Hấn phải cẩn trọng hơn.

Hàn Lâm xé một miếng thịt đưa lên miệng. “Vậy đi, để ta đóng giả người qua đó thăm dò xem thế nào. Nếu an toàn sẽ quay lại đón hai người.”

“Như vậy ổn không?”

Hàn Lâm nhướn mày. “Không thì chẳng lẽ để người cùng hài tử liều thử?”

Hạ Mẫn suy nghĩ một hồi, vẫn chưa nghĩ ra cách nào hợp lí hơn. “Vậy cũng được.”

Hàn Lâm cười, ném xương đi, tay lau lau qua cho sạch, áp cái miệng dính chút dầu mỡ lên bụng Hạ Mẫn. “Tiểu tử thôi, không được phá quấy phụ thân người trong lúc ta đi vắng nghe chưa? Người mà quấy khi về thúc thúc này sẽ liền xử người biết chưa?”

Bụng khẽ gò lên một chút, đá cái má Hàn Lâm đang chạm vào.

Hàn Lâm xoa xoa qua lại. “Tiểu tử thôi, còn dám đá ta.”

Hạ Mẫn nhìn y, bất giác bật cười.

Hàn Lâm ngẩng đầu, cốc yêu hấn. “Cả người cũng cười ta.” Y lùi ra một xa một chút, khoanh tay. “Hai người các người, một lớn một nhỏ đều muốn bắt nạt ta.” Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 36

Gần trưa, Hàn Lâm cầm bọc vải đứng trước mặt Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn nhìn Hàn Lâm.

“Người thay đi.” Hàn Lâm mở bọc vải.

Nhìn thấy đồng y phục cùng nữ trang bên trong, mặt hấn tái lại.

“Mau. Không ta không thể yên tâm đi được.” Y lấy y phục, phe phẩy trước mặt hấn.

A. Hàn Lâm, ta không muốn giả nữ. Hấn lắc đầu. “Ta... Không thay.” Hấn đường đường là một nam nhân, đại nam nhân.

“Không được.” Y dúi vào tay hấn. “Người không muốn dọa người khác hoảng sợ chứ?”

“Ta...” Hấn cúi đầu, tay xoa xoa bụng.

“Mau.” Y kéo hấn dúi vào trong động. “Cần ta giúp người không?”

Hấn đỏ mặt. “Ta... Tự làm được.”

“Vậy mau.”

sau một hồi luồn cuống chân tay, Hạ Mẫn bước ra. Ngoại trừ mái đầu ra, tất cả đều không sai biệt nữ nhân là mấy.

Hàn Lâm ngẩn người nhìn mỹ nhân trước mặt mình, đến cả thở cũng quên mất.

Hạ Mẫn thấy vậy tức giận cầm y phục đi vào. “Ta thay lại.”

“Không được.” Y kéo hắn lại. “Người thực sự rất đẹp.”

Hạ Mẫn ước có một cái hồ gần đây để hắn chui xuống. Đường đường là một đại nam nhân, cư nhiên lại phải giả thành nữ nhân, đã thế còn được khen đẹp nữa.

Sau một hồi ngẩn người, Hàn Lâm đỡ hắn lại phịch đá, chậm rãi rút trâm cài đầu của hắn ra, mái tóc lập tức bung ra, xõa mềm trên bờ vai.

“Người làm gì?” Hạ Mẫn kinh ngạc.

“Giúp người.” Y cười.

Y cầm chiếc lược, giúp hắn chải từng đường, từng đường. “Hạ Mẫn, ta đi. Ba ngày không trở về thì cũng không được đi tìm ta nghe chưa.”

Hạ Mẫn mù mờ gật đầu.

“Có lẽ người không biết. Ta kém người bảy tuổi.”

Hạ Mẫn tiếp tục gật đầu.

“Người là mối tình đầu của ta.”

Hắn gật đầu.

“Chưa bao giờ ta cảm giác vui vẻ như bốn tháng này.”

Hắn chưa hiểu lắm.

“Dù ta biết ta chỉ là thể thân của người kia.”

Hắn nhồm người dậy. Không, không phải, người không phải.

Y lại giữ hắn lại. “Không sao, miễn là được gần người.”

Hạ Mẫn trong lòng cũng vô tình thất lại. Sao hắn cảm giác không lạnh. Như thể Hàn Lâm lần này hắn đi sẽ không về lại nữa.

Hàn Lâm cài chiếc trâm cuối cùng lên, đưa cho hắn chiếc gương nhỏ. “Ta khéo tay phải không?”

Hắn nhìn người trong gương mà không dám tin đó là mình.

Mái tóc bông bênh để xõa, kiểu tóc đa phần đơn giản, không quá rườm rà, cũng không quá nữ tính. Những thức đó cộng thêm khuôn mặt đẹp hơn nữ nhân của hắn, quả thực không chê vào đâu được.

Hàn Lâm hươ hươ cây trâm trước mặt hắn. “Cái này của người cho ta nhé.”

Hắn gật đầu.

Hàn Lâm cười ảm áp. “Mau, xuống dưới nào.” Y đỡ hắn, dìu hắn xuống núi.

Trên suốt đường đi, hắn thực cảm giác bụng có chút nặng, nhưng không muốn làm y lo lắng nên cũng không nói ra.

Đỡ hắn vào trong xe, y lấy ra một chiếc áo choàng đỏ khác, chất lượng thượng hạng. Hoa văn trên đó cũng hết mực tinh tế. Vừa khớp với bộ y phục hắn là một đôi. Hàn Lâm cũng thật quan tâm đến hắn, y phục nữ nhân này mua cũng là chất thượng hạng cùng màu đỏ hắn hay dùng.

Hàn Lâm gãi đầu. “Đây... Là áo choàng ta định tặng người lúc tân niên. Nhưng... Chưa có dịp tặng.”

Hắn không muốn để y ngượng ngùng lâu, đưa tay đỡ lấy. “Thật ngại, ta không có gì tặng lại.”

Y lắc đầu. “Không... người nhận... ta vui rồi.” Rồi y quay mặt giấu đi khuôn mặt có chút đỏ. “Ta... Ta đi đây.” Nói rồi y nhún chân, dùng khinh công bay đi.

Hạ Mẫn nhìn theo bóng lưng y lắc đầu cười trừ.

Chưa đầy một khắc sau y đã quay lại. “Hạo Triệt, ta... Quên mặc y phục người.”

“Ha ha.” Hạ Mẫn không nhin nổi nữa bật cười thành tiếng.

Y ngượng ngịu mặc y phục, xong quay đầu đi. “Lần này ta đi thật.”

“Ân.”

Y quay lại.

“Ta đi thật đấy.”

“Ân.”

“Ta...” Y quay lại, thơm nhẹ lên môi hắn rồi lập tức rời đi.

Hạ Mẫn cũng không chán ghét mà lau đi, hắn quay trở lại xe ngựa, chậm rãi xem mấy món đồ Hàn Lâm để lại cho mình. Có một ít lương khô và một chút đồ ăn khác. Chỗ lương thực này đủ cho hắn cầm cự được một tháng.

“Ừm...” Hạ Mẫn khẽ nhăn mày, tay đặt chỗ lương thực sang bên cạnh, tay kia xoa xoa bụng.

Hắn cảm giác người hơi khó chịu, bụng hơi trềnh nặng xuống hơn mọi hôm. Vừa nãy lúc đi xuống cảm giác này thoáng qua thì giờ đây lại cảm nhận được rõ rệt. Thất lưng có chút mỏi, hắn chậm rãi ngửa người ra đằng sau ngủ. Có lẽ lúc tỉnh dậy thất lưng sẽ đỡ hơn.

Bàn tay nam tử hơi thô cầm lên một quân cờ đen nhánh đặt vào giữa bàn cờ.

Một bàn tay man tử trắng mịn đối diện nhắc lên một quân cờ trắng nhẹ nhàng đặt xuống.

“Khá khen cho người, nhanh như vậy đã tìm ra nội gián Nguyên quốc.” Hàn Băng cầm một quân cờ đen, đặt xuống.

Ngôn Kỉ Hàn không cần nghĩ nhiều, đặt xuống một quân cờ trắng, rồi cũng tiện tay nhắc quân cờ mình vừa ăn được lên, vắn về trước mặt Hàn Băng. “Tìm ra hay không không quan trọng.” Hắn búng tay một cái, quân cờ bay lên, hạ lại đúng bát đựng quân cờ của Hàn Băng. “Quan trọng là có đúng hay không.”

Hàn Băng cũng cười, đặt một quân cờ khác, cầm lên một quân cờ trắng. “Đúng hay không không quan trọng.” Hơi nâng tay một chút, quân cờ trở về chỗ quân trắng gần Hàn Băng. “Quan trọng là có muốn hay không.”

Kỉ Hàn cũng cười, tiện tay đánh thêm một quân. “Nghe chừng hoàng thượng muốn.”

Hàn Băng cũng không vội đáng, nhìn hắn. “Người cũng muốn.”

Hai người không hện, nhìn nhau, bắt giác nở nụ cười nửa miệng.

Kỉ Hàn chỉ tay lên bàn cờ. Nhìn thế cờ Hàn Băng rõ ràng đang chiếm ưu thế. Quân trắng tuy nhiều, nhưng toàn bộ gần như không có nước đi.

Kỉ Hàn không đánh, tay đưa đến cầm lên một quân cờ đen chủ chốt. “Quân cờ này, chắc chắn phải loại.”

Hàn Băng cũng tiện tay thu lại tất cả quân đen trên bàn cờ, chỉ để lại một quân ở giữa đám quân trắng. “Mấy quân này... cũng không nhất thiết phải có.”

Hắn nhắc con đen duy nhất còn trên bàn cờ lên. “Vậy còn quân này.”

Y đưa tay bắt lấy tay hắn, từ từ khiến hắn đặt lại quân cờ chỗ cũ. “Quân này, bắt buộc phải giữ.”

Ánh mắt hai người giao nhau, bắt động một lúc lâu.

Kỉ Hàn bỗng bật cười. “Phải, phải giữ. Vĩnh viễn.”

Hàn Băng không đáp, thả tay hắn ra. “Phải, giữ đến khi cả bàn cờ phủ màu trắng.”

Kỉ Hàn ngồi thẳng người lên. ‘Yên tâm, người không thể loại được đâu. Vì người luôn cần nó.’

Hắn hạ tầm mắt. “Chúng ta hình như đã phá hỏng ván cờ rồi.”

Y cũng chỉ cười nhạt. “Hỏng chúng ta chơi ván khác...”

Hắn thu dọn lại bàn cờ. “Người nghĩ kĩ chưa?”

“Chuyện gì?”

“Hoàng hậu.”

“Tại sao ta phải đưa người lên làm hoàng hậu?”

“Người nghĩ chén hôm trước người uống là nước?”

Y nhìn hắn. “VẬY là gì?”

“Đương nhiên là được, được khiến người cùng nữ tử vĩnh viễn không thể có con.”

“Người dám chắc?” Hàn Băng chán ghét nở nụ cười.

“Người hiện giờ chưa có con nối dõi. Nếu người hại ta... Thì điều đó là vĩnh viễn.”

Hàn Băng cười nửa miệng, ném cho hắn ánh mắt kinh bỉ. Ai nói hắn không có hài tử? Ai nói cứ nhất thiết cùng nữ tử mới có con? Kỉ Hàn, người quả thực... quả thực quá tự tin.

Nhưng người kia phớt lờ ánh mắt đó. “Nghĩ đi. Quyết định trước khi không thể chữa được.” Nói rồi hắn đứng dậy rời khỏi đó.

Hàn Băng hướng mắt nhìn ra hồ nước ở bên phải. Cuối hạ, thời tiết cũng bớt nóng rồi, Hạ Mẫn cũng đã xa hắn bốn tháng rồi. Hắn cúi đầu đếm nhẩm. Nếu hài tử vẫn còn, hắn là cũng sẽ sắp ra đời. Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 37

Hài tử sắp ra đời! Hài tử sắp ra đời! Y như chợt nhớ ra thứ gì đó, lao vội đi.

Rồi y dừng chân trước cửa phủ sứ giả. Lường lự một hồi lâu, y cũng đẩy cửa bước vào.

Cây hoa vẫn ở đó, hoa vẫn nở quanh năm. Không rực rỡ, màu hoa nhẹ nhàng, bình dị như bật lên vẻ thanh thoát hiem có. Gió nhẹ vẫn đến mơn man cánh hoa mỏng manh.

Bàn đá vẫn ở đó. Khay trà vẫn vậy, nhưng bên trong đã không còn nước trà mà đã thay bằng một chút bụi.

Hắn tiến lại gần, lướt tay một vòng trên bàn đá.

Cảnh còn đó, mà nay người đã đi đâu rồi.

Y đẩy cửa bước vào trong, một lớp bụi mỏng bay lên hoà vào không khí. Ba tháng rồi, tròn ba tháng không có ai qua lại nơi đây. Cả y cũng vậy. Đồ đạc Hạ Mẫn vẫn còn, một thứ cũng không mất, một thứ cũng không dịch chuyển.

Chạm rãi lướt tay qua bàn trà. Một lớp bụi mỏng bám vào ngón tay y.

Hạ Mẫn thường hay ngồi đây uống trà.

Y nhìn lại giường.

Hạ Mẫn thường ngủ lúc y thượng triều xong.

Y đến trước tủ, mở tủ, lấy một chiếc hộp nhỏ trong đó ra.

Chạm rãi bật khóa, hít một hơi thật sâu rồi mở chiếc hộp ra.

Lại lục thêm chiếc tủ đầu giường.

Y lục tung tất cả phòng một vòng.

“Quả nhiên không có. Ha ha. Quả nhiên không có.” Y bật cười thành tiếng. Hạ Mẫn mang theo cái khánh cùng chiếc nhẫn y tặng. Hạ Mẫn thực sự... Thực sự...

Tâm tư y chợt nặng trĩu. Đã vậy tại sao hắn còn rời đi? Sao hắn còn rời đi?

Vì...

Mắt y chợt loé lên tia bi thương.

Vì ngôi vị Hoàng hậu Nguyên quốc.

“Ừm... Ừ...” Hạ Mẫn chậm rãi tỉnh lại.

Mệt mỏi liếc mắt nhìn quanh. Hắn đang ở trong xe ngựa. Hàn Lâm cũng chưa về. Hắn đưa tay chống lên xe muốn ngồi dậy thì bất chợt thất lưng truyền đến một trận co rút.

“A!” Hắn chuyển xuống đỡ thất lưng, cố gắng hô hấp, hô hấp từng chut một.

Hơi thở hắn nặng nề, cả người vô lực vô cùng. Chưa bao giờ hắn cảm thấy như vậy.

Một nỗi bất an bỗng tràn ngập trong lòng. Không phải hắn sắp sinh đi?

Hắn cố lắc đầu. Thực sự vẫn chưa đến lúc đó. Hôm nay chỉ là hài tử quậy phá một chút mà thôi.

Hắn xoa xoa thất lưng rồi mở bọc lương khô. Dù miệng khô lưỡi khô nhưng vì hài tử, hắn vẫn phải cố ăn.

Đưa tay đến tháo chiếc nút, hắn chợt nhìn qua chiếc nhẫn ngọc đeo ở ngón cái.

Bốn tháng qua, hắn chưa hề tháo ra dù có bất cứ việc gì.

Nói rằng sẽ quên người kia...

Vì sao hắn vẫn giữ lại nó chứ...

Ném đi...

Quên tất cả đi.

Hắn tháo nhẫn, định ném đi, nhưng rồi lại lưỡng lự...

Cùng tiếc nuối...

Hắn đem chiếc nhẫn đeo lại vào ngón cái...

Mối duyên này, tiếp tục thì không thể. Nhưng chấm dứt, thực sự đã quá muộn mất rồi.

Hắn cầm lương khô, chậm rãi đưa lên miệng.

Hàn Băng ngồi trên bàn phê duyệt tấu xớ. Ngoài trời đã nhá nhem tối.

Trong lòng y hôm nay có chút bất an cùng hồi hộp khó tả. (võ vai đợi vk sinh nói thế :v :v) Lại hạ bút xuống, y đi lại xung quanh một chút.

Cả ngày hôm nay y chưa làm được việc gì ra hồn cả. Nỗi nhớ Hạ Mẫn chôn sâu bấy lâu lại trở dậy, hình ảnh Hạ Mẫn quay trở về tràn ngập trong tâm trí.

Không được, y phải làm gì đó.

Đúng, phải là gì đó.

Nhưng rốt cuộc y cần làm gì.

Đầu y rồi ong ong, nghĩ gì cũng không thông.

“Ừm...” Hạ Mẫn cố nén mấy tiếng rên rỉ vào trong họng. Trời cũng sắp tối rồi, khí hậu ở đây lại khắc nghiệt vô cùng.

Phía Đông Ngạn long sơn, trời khô nóng vô cùng. Phía Tây Ngạn Long sơn, trời lạnh như đổ tuyết.

Hạ Mẫn cố đỡ bụng bước ra khỏi xe ngựa. Hắn cần kiếm một chút củi.

Đi được vài bước, không hiểu sao hắn lại quay lại, lục đục vào trong xe lấy mang theo bọc lương thực. Hắn cũng không rõ chính mình đang lo sợ thứ gì mà lại mang theo lương thực đi kiếm củi.

Càng đi hắn thấy bụng mình càng không đúng. Bụng nặng và cứng lạ thường như một khối đá nặng treo trên người hắn.

“Hô...” Nghỉ một chút. Hắn thực sự không thể đi nổi nữa.

Bỗng đằng xa truyền đến tiếng chạy dồn dập.

Hắn cố nhích thân mình nấp vào một bụi cỏ.

Một toán người dữ tợn trên người đầy đao kiếm sắc nhọn lao lại phía xe ngựa của hắn.

Cũng may giờ hắn ở đây, không thì...

Hắn đỡ cái bụng nặng trĩu, vịn theo vách đá đi khỏi đó. Phải nhanh một chút, và không được để toán sơn tặc hiện phát hiện.

Hắn không rõ mình đi được bao lâu, chỉ biết trên trán đã thấm đẫm mồ hôi, đôi chân vô lực mà run lấy bầy. Cả người hắn dựa vào vách đá. Nhất là bụng, hắn cảm giác hài tử đã xuống thật sâu, như thể nếu đi thêm bước nữa sẽ trực tiếp rớt ra ngoài. Không được. Bàn tay hắn trắng bệch cố chống vào vách đá. Phải rời khỏi đây trước đây.

Hàn Băng bước nhanh qua lại trong phòng. Hết đi ra rồi lại đi vào.

“Hoàng thượng!” Lý công công lên tiếng. Lão chưa bao giờ thấy y kì lạ như vậy. Cả người cứ như thừa năng lượng đi lại không thôi, hại lão chóng hết cả mặt.

“Trẫm cảm thấy rất hồi hộp. Trẫm cần làm gì đó... Nhưng trẫm nghĩ mãi không ra.”

Lý công công bên cạnh cũng không biết phải làm thế nào, bèn buộc miệng nói bừa. “Hay hôm nay sinh thần ai đó.”

Hàn Băng vẫn liên tục qua lại. “Có thể lắm.”

Lý công công lắc đầu. “Của sứ giả chăng?”

Hàn Băng khựng bước nghĩ một chút. “Không đúng. Sinh thần Hạ Mẫn vào cuối năm! Cũng không phải sinh thần của ta vì sinh thần ta đã tổ chức ba tháng trước.”

“Hay hoàng thượng chưa phê duyệt tấu xớ.”

“Đều đã xong.”

“Chưa chăm cây?”

“Đã làm lúc sáng.”

“Chưa ngắm trăng.”

“Trăng còn chưa lên.”

“Chưa kiểm tra ngân khố.”

“Trẫm không làm việc đó.”

“Quà...”

“Quà!” Hàn Băng như sức tĩnh. “Đúng rồi. Là quà.”

Là quà Hạ Mẫn tặng y.

Đêm tân niên, trong lúc hai người đang hoan ái, Hạ Mẫn có rỉ vào tai y nói mấy chữ. “Quà sau nghiên mực.”

Nhưng rồi nhiều việc diễn ra liên tiếp quá, chính y cũng quên mất điều này.

Y lao lại phủ sứ giả, đến gần bàn làm việc của hấn.

Quà sau nghiên mực, câu này là có ý gì?

Y lại gần dò xét, một lúc lâu sau mới nhắc nghiên mực lên.

Bỗng “uỵch” một cái, giá sách di chuyển, để lộ ra mật thất phía sau.

Y dè chừng bước xuống. Chỉ có Lý công công là dám theo xuống.

Đường hầm hai bên tối om, nền đã sớm chảy hết mà tắt. Lý công công gọi mấy người. Họ lần lượt mang theo nến châm khắp các giá nến men theo tường trong mật thất.

Một cây nến sáng một góc.

Hai cây nến sáng thêm một chút.

Rồi ba cây.

Không biết bao nhiêu ngọn nến được thắp lên, sáng bừng không gian.

Tất cả làm mọi người đồng loạt nhìn thấy những cây nến phía dưới, chúng được xếp rất ngay ngắn thành hàng chữ: “Hàn Băng, yêu người.”

Bên tường dính rất nhiều bướm bướm cùng hạc giấy. Y tiện tay gỡ một con to nhất, rục rờ nhất xuống. Thấy loáng thoáng bên trong có chữ, y gỡ ra.

Bên trong là nét chữ của Hạ Mẫn. “Hàn Băng, ta biết ngươi sẽ chọn mở con hạc này đầu tiên. Nhớ nhé, mỗi ngày chỉ được mở một con. Mở ra đọc xong không được ra chộc ta nghe chưa. Nào, mau chọn lấy một con khác.”

Y gấp tờ giấy lại, đút vào trong túi áo, lại gỡ một con bướm xuống và mở ra. “Hàn Băng. Ta... Ta... Ta cũng không biết phải nói như thế nào. Nhưng ta nghĩ gấp lại người, là phúc phận lớn nhất của ta.”

Hàn Băng bật cười trong chua xót. Đã như vậy tại sao còn li khai ta. Đã như vậy tại sao không từ mà biệt? Y đi khỏi đó, các cung nữ cũng thối tất nến theo ra sau.

Ra đến ngoài, y ngửa cổ lên nhìn trời. Trăng đã lên cao, bầu trời không một gợn mây.

Hạ Mẫn, giờ này ngươi ra sao? Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 38

“A—” Hạ Mẫn tay vịn vào vách đá khụy xuống. Hấn không thể nhẫn thêm một giây phút nào nữa.

Hấn biết, hài tử đã muốn đi ra. Hài tử không thể đợi. Hấn bặm chặt môi, ngoái đầu nhìn lại. Xung quanh không một bóng người.

“Phù... Phù...” Hấn không biết nên vui hay buồn đây. Không được. Hấn không thể sinh hài tử ở đây được. Ít nhiều cũng phải tìm được một cái sơn động.

Hắn ngẩng đầu tìm quanh. Mồ hôi như hoá thành lớp sương mỏng che mắt hắn. Cảnh vật xung quanh đều mờ mờ ảo ảo. Chính hắn cũng không rõ mình đang ở đâu.

Bỗng một bóng đen hiện ra trước mắt hắn. Là một căn nhà. Phải, là nhà.

Hắn thầm cảm tạ ông trời.

Một tay vịn vào vách đá, hắn cố nâng đôi chân nặng nề lên bước về phía trước.

Hài tử càng lúc càng xuống thêm. Bụng hắn ngày càng đau như muốn nổ tung ra.

Một đoạn ngắn như vậy mà hắn cảm giác như xa tận chân trời. Khi đến được trước cửa, hắn cảm giác như chính mình đã chết.

“A—” Hắn kinh hãi kêu lên. Phía hạ thân, một dòng chất lỏng nhờn theo chân chậm rãi chảy xuống.

Không xong, hài tử muốn ra.

Hắn đẩy cửa bước vào bên trong, không khí đầy bụi bặm.

Không đúng, đây là nhà kho, không phải nhà. Hắn vịn vào cửa thở hổn hển. Nhưng hài tử ra sức quấy đạp khiến hắn không nghĩ nhiều được nữa. Hắn khó nhọc đi vào bên trong rồi đóng cửa lại, vờ tạm một chút rơm rạ phủ vào cuối gian chỗ có ánh sáng mờ mờ của một ô cửa sổ.

“Hư... Ừm...” Hắn vô lực ngã lên đống rơm.

Cũng may hắn vẫn còn giữ được một tia thanh tỉnh không bị đau đớn thiêu trụi mất. Hắn đưa tay xuống, cởi ra nội khố, chính mình run rẩy kiểm tra lại huyết khẩu.

“Hô—” Nơi đó vẫn tuyệt nhiên đóng chặt.

Hắn đau sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hàn Băng đứng trên thành cao nhìn lên bầu trời. Trăng hôm nay sáng thật sáng, xung quanh là muôn vàn vì sao sáng lấp lánh.

Lý công công chậm rãi lại gần phía sau hắn, kính cẩn cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, ở vùng Lâm Kỳ, người dân có phát hiện ra...”

Y chậm rãi quay đầu. “Phát hiện ra gì?”

Lão không dám nói, chỉ cúi đầu. “Vật đó đang được chuyển để kinh thành.”

“Bao giờ đến gọi bẩm.” Hàn Băng phẩy tay rồi tiếp tục ngắm trăng.

Nam nhân một thân long bào ngồi trên long kỷ, nhìn vị công công già nua bên cạnh. “Bốn tháng rồi, chưa có tin tức gì về hắn sao?”

“Bẩm bệ hạ, tối nay sẽ có tin. Thuộc hạ được phái đi sắp trở về.”

Bàn tay trắng bệch từ từ di chuyển đến các nút áo. Chật vật một lúc lâu, chiếc áo cùng váy mới được vút sang bên. Y phục nằm sõng soài trên nền đất, dọa mấy con chuột từ một xó chạy nhanh qua sàn nhà tìm nơi ẩn nấp mới.

Hạ Mẫn áp chế cảm giác đau đớn, bàn tay lần mò đến một góc y phục.

“Xoẹt.” Tiếng xé vải bén nhọn vang lên trong không gian yên tĩnh.

Bàn tay hắn run rẩy cố nhét miếng vải vào miệng.

Hắn tuy chưa từng sinh sản, nhưng lúc trước trong hoàng cung cũng đã được chuẩn bị qua. Lúc này hắn cũng lơ mơ hiểu được tình huống hiện tại. Bây giờ, hắn mới chỉ là đau tiền sản, hài tử sẽ chưa đi ra.

Đau đớn nổi tiếp đau đớn.

Mồ hôi nổi tiếp mồ hôi.

Một chút buồn khổ lan truyền khắp thần trí.

Hàn Băng hỗn đản. Tên khốn khiếp. Tử tiểu tử. Thối tiểu tử. Hắn muốn mắng chửi người kia.

Hỗn đản, ngươi là ai mà ta phải sinh con cho ngươi.

Hỗn đản, ta đang đau đớn nơi này mà ngươi ở trong cung hưởng lạc.

Hỗn đản, ta vì sao lại yêu ngươi.

Hỗn đản, vì sao ta lại yêu ngươi...

Hàn Băng khẽ xiết lại vạt áo, trời càng khuya gió càng thổi mạnh.

Lý công công đứng ngay sau y.

“Gỡ cho ta... một con nữa.” Y nói mà không quay lại.

Lão cúi người. “Tuân lệnh hoàng thượng.” Rồi lập tức rời khỏi.

Nhưng bóng Lý công công chưa đi được bao xa, y lại đột nhiên nói với. “Không đi nữa.”

Lý công công liền dừng bước quay lại phía sau y.

Y muốn lập tức đọc hết tất cả, nhưng không được, hắn đã dặn y như vậy, sao y có thể làm trái đây. Liệu hắn có ghi lại lí do lí khai nhìn không? Y trong lòng tự vấn. Từng ngày qua, tự mình gặm nhấm nỗi cô đơn, y nhiều lần cảm thấy chính mình giống như đã chết rồi...

“A- Ừm...” Hạ Mẫn nắm chặt thêm đồng rơm cỏ ngổn ngang phía dưới.

Hắn đột nhiên cảm thấy muốn khóc, muốn khóc vô cùng.

Hắn muốn khóc thật to.

Khóc cho những gì hắn đã có.

Hắn có một phụ thân...

... nhưng phụ thân lại sớm rời bỏ hắn.

Hắn có một người cha...

... nhưng hắn lại chưa từng được che chở.

Hắn có một người tri kỉ...

... nhưng người đó lại muốn giết hắn.

Tại sao? Tại sao ông trời lại bắt công đến vậy?

“Ừ...” Một giọt nước mắt nung theo khoé mắt mà chảy xuống.

Hắn muốn khóc, khóc cho những buồn tủi hắn phải tự mình vượt qua.

Hài tử đâu phải của riêng hắn. Vậy sao hắn phải một mình trải qua tất cả. Những lúc hắn muốn ăn thứ này thứ kia người kia ở đâu? Những lúc thai máy dữ dội người kia ở đâu? Những đêm khuya chuột rút, người kia cũng không ở bên cạnh.

Nghĩ vậy, hắn lại một đợt cười nhạo chính mình. Hắn vốn dĩ không phải nữ tử, vì sao lại có những suy nghĩ đó.

“Ừ...”

Cảm giác đau đớn ngày càng tăng lên. Hấn không biết chính mình có thể chịu được bao lâu nữa. Thời gian qua thực sự hấn không chịu nổi chính mình. Trong lòng một bụng tâm tư như vậy, hấn còn tinh thần đâu mà lo lắng cho bản thân nữa. Còn cả hôm nay như vậy, trưa hấn ăn không có được bao nhiêu, lại còn vừa lẩn trốn như vậy. Sức lực hấn vốn đã sớm cạn kiệt.

Hạ Mẫn cắn chặt miếng vải trong miệng.

“A- hô” Đau.

“A- hô” Thực sự rất đau.

“Ách-” Hấn không còn gì khác ngoài đau đớn.

Gió thổi từng cơn man mác mái tóc xõa dài. Đứng trên thành cao, Hàn Băng vẫn một mực chăm chú nhìn phương xa giống như thể ở nơi đó có ai đó y hết mực yêu thương.

“Bẩm hoàng thượng, Ngôn Tiệp dư cầu khiến.”

Y nhìn một mảnh trời xa xăm. “Kêu hấn về. Trẫm không muốn gặp.”

Lý công công đi truyền lại lời.

Y vẫn đứng ngẩn sao.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng huyên náo ở phía sau, y bắt buộc phải quay lại.

Ngôn Ki Hàn tuy bị Lý công công chặn lại nhưng vẫn một mực cố tình bước đi.

“Lui đi.” Y phẩy tay ra lệnh cho Lý công công.

“Tuân lệnh hoàng thượng.” Lý công công kính cẩn cúi đầu rồi lui xuống.”

Ngôn Ki Hàn tiến tới. “Thần thiếp Ngôn Tiệp dư cầu khiến hoàng thượng.”

Ánh mắt của y không nhìn hấn lâu, mông lung nhìn xa xăm phía cuối trời. “Có việc gì?”

“Bẩm hoàng thượng, trận chiến ngày mai...” Hấn đáp ứng.

“Có chuyện gì?”

Hấn không nói, liếc nhìn đám thị vệ phía sau.

Hàn Băng phẩy tay cho bọn họ lui ra.

Lúc này hấn mới yên tâm mà nói. “Sao không lui lại một ngày.”

“Người có kẻ sách khác?” Y nhíu mày.

“Không có.”

“Vậy sao lại lui?”

“Ta có linh cảm.”

Y bật cười thành tiếng. “Ha ha, người nói mấy thứ đó cho ai nghe, đánh giấc đâu phải chuyện muốn là được. Nhuệ khí quân đang lên như vậy, dùng hai chữ “linh cảm” của người để hoãn chẳng phải sẽ làm trò cười cho thiên hạ.”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa tra ra loại vũ khí của Nguyên quốc.”

“Nhưng chắc gì đã có vũ khí đó? Ngôn Ki Hàn. Các nam phi tần trong hậu cung có thể tham gia bàn quốc sự nhưng không được phép can thiệp sâu. Phải chăng người vừa quá phận?”

Tay hấn khẽ xiết chặt. Cúi xuống hành lễ. “Đã vậy thần thiếp xin cáo lui trước.” Rồi hấn rời khỏi đó.

Hàn Lâm nhìn một mảnh tối đen trên bầu trời thở dài. ‘Hạ Mẫn, tha lỗi cho ta vì thất hứa.’ Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 39

(Chương này có diễn trùng tiết tử. Nhưng đương nhiên k giống tiết tử.)

Bầu trời bắt đầu sáng lên. Phía chân trời phía đông, vài tia nắng ấm áp bắt đầu le lói. Vạn vật vẫn chìm trong một bầu không khí tĩnh lặng lạ thường.

Trong căn phòng chứa củi, ánh sáng nhàn nhạt qua ô cửa sổ ở góc phòng, chiếu lên người nam nhân tuyệt mỹ nằm ở đó.

Hạ Mẫn đau đến thần trí bất minh, hắn đã đau cả đêm qua rồi mà hài tử vẫn chưa có dấu hiệu muốn ra.

Sẽ không phải khó sinh chứ?

Hắn thở dốc, dùng chút đẩy chiếc bụng nhô cao nặng nề.

Lần đầu tiên trong đời, hắn sợ cụm từ này.

Hắn nghe rất nhiều. Nữ tử khó sinh rất khó bảo toàn tính mạng chính mình cùng hài tử.

Hắn không phải loại tham sống sợ chết. Chỉ là bây giờ hắn không thể chết. Hắn phải sống để cứu vãn tình hình, chỉ cần chưa thực sự tham chiến, hắn ắt có cách ngăn cuộc chiến.

Còn hài tử, hài tử không thể gặp chuyện được. Hắn đã dành cho hài tử quá nhiều tình cảm rồi, gần như có bao nhiêu yêu thương cùng nhung nhớ người kia hắn đều dồn lên cho hài tử. Chính vì vậy, hài tử càng không thể gặp chuyện gì.

Hắn thở dốc, từng đợt đẩy bụng. Hài tử, nếu con hiểu nỗi lòng ta, hãy mau chóng đi ra. Ta... cầu con.

“Hoàng thượng.” Lý công công đứng một bên lo lắng. Hàn Băng đã thức cả đêm dài rồi. Y cần nghỉ ngơi chuẩn bị cho buổi thượng triều.

Y im lặng nhìn trời. Chính y cũng không rõ mình đang ngắm cảnh hay nhớ người kia nữa. Y đã nhìn chân trời một đêm ròng rồi. Và y vẫn chưa có ý định dừng lại.

“Bẩm hoàng thượng...” Thấy y không đáp, Lý công công lại một lần nhắc lại. “Cả đêm nay người đã không chớp mắt chút nào. Giờ vẫn chưa đến lúc thượng triều. Kinh mong hoàng thượng...”

Y không quay mặt lại, chỉ lấy tay ra hiệu.

Lý công công thấy vậy cũng đành im lặng rồi từ từ lui khỏi đó.

Hàn Băng nhìn mảnh trời hồng rực trước mắt, trong đám mây chính giữa, một mảnh mặt trời đỏ ối chậm rãi nhô cao.

Y đã nghĩ rất nhiều đêm nay. Y có tìm ra đáp án của một câu hỏi mà y nghĩ mãi không ra: Vì sao Hạ Mẫn rời xa hắn về Nguyên quốc?

Y còn thứ gì không thể làm hài lòng hắn? Y còn thứ gì không tốt? Thần quốc này cũng là quê hương của hắn. Vậy sao hắn lại rời đi, không một lời hẹn trước, trở về bên kia.

Hạ Mẫn, người đã từng thật tâm yêu ta chưa? Hay tất cả chỉ là giả dối?

Hạ Mẫn đau đến chết đi sống lại. Cả đời y chưa bao giờ đau đớn đến như vậy. Y cố nén đau, đưa tay lần mò ra phía sau kiểm tra huyết khâddu. Địa phương luôn khó mở miệng kia nay đã xả ra như một chiếc động lớn, thỉnh thoảng máu pha nước ối lại ồ ạt trào ra.

Không khí quanh phòng tản mát mùi kinh khủng. Dạ dày hắn bị chèn ép đến khó chịu không thôi.

“Hàn Băng.” Hắn bắt giác thốt ra hai chữ. Hắn không rõ chính mình tại sao lại như vậy.

Lại một chột đau đón đánh úp, hấn nắm chặt một tay, tay kia dồn sức đẩy bụng.

“Hàn Băng” Cầu người, ta cần người ở bên.

“Bẩm hoàng thượng, người đi tìm kiếm rốt cục đã trở về.” Công công cúi gập người, tâu với vị hoàng đến tuyệt sắc trên long ki.

Hạo Tuấn có chút khấn trương. “Cho hấn vào.”

“Tuân lệnh hoàng thượng.” Công công lùi ra xa, một hắc y nhân tiến đến.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.” Hấn cúi xuống hành lễ.

“Đứng lên. Tìm thấy người chưa?”

Thân ảnh phía dưới khẽ run rẩy. “Bẩm hoàng thượng... Vẫn chưa.”

Nghe thấy lời kia, y thực sự sinh khí, cần gạt giấy ném xuống phía dưới. “Một lũ vô dụng, có tìm một người cũng tìm không ra.”

Tất cả cùng đột loạt quỳ xuống, cả người run lấy bầy.

“Tìm lại cho trẫm.”

“Thần... Thần... sẽ... cố gắng... mong bệ hạ bớt giận.”

Y nghiêng răng, chỉ tay ra bên ngoài. “Cút hết.”

Mọi người trong cung run sợ, chưa đến nửa khắc sau đã không còn một ai bên trong.

Tay hấn xiết thành quyền, đâm mạnh xuống bàn. “Hạ Mẫn, ta không tin ta không tìm nổi người.”

“A- hô... hô...” Hạ Mẫn liều mạng ép thai. Hấn mệt mỏi, mệt mỏi đến cực điểm. Cả người hấn vô lực vô cùng. Hấn không thể làm được. Hấn không thể tiếp tục sinh hài tử được nữa.

“Hàn... Băng... hô” Tên hỗn đản, tử tiểu tử, đồ máu lạnh. Đồ đáng chết.

“Hoàng thượng, gió đã lên. Người cũng nên lánh vào bên trong kéo ảnh hưởng đến long thể.” Lý công công lo lắng không thôi.

“Trẫm muốn xem mặt trời lên.”

Bốn tháng qua đi, y đã hiểu. Hạ Mẫn không còn là người y yêu thương, mà hấn đã trở thành một phần cuộc sống của y. Như một thói quen, y không thể quen với việc mất hấn, dù chuyện đó đã lâu đến thế nào.

Hạ Mẫn đang đau đón bỗng kêu lên kinh hãi. Có một thứ gì đó đang cố sức dẩy dựa tìm đường ra trong cơ thể hấn. Vật thể đó chậm rãi đi qua khung xương chậu. Đau đến nỗi hấn tưởng như có người đem hấn xé đôi.

Đau, thực sự rất đau.

Không biết bao nhiêu giọt nước mắt cùng mồ hôi cứ như vậy thi nhau chảy xuống.

Hàn Băng bỗng chợt nhớ ra có một lần, nằm trong lòng, Hạ Mẫn có khẽ rử rử vào tai y: “Hàn Băng, ta luôn cảm giác người là mặt trời, còn ta là mặt trăng. Dù đui thế nào cũng không kịp, chỉ có thể đứng ngắm người từ xa, lấy thứ mộng tưởng xem là thật.”

Y cười nhạt. Hạ Mẫn, ta với người có điểm nào giống mà người lại so sánh vậy? Mặt trời, mặt trăng... Ha ha. Ta thấy chính ta mới là mặt trăng còn người là mặt trời. Có người đuổi theo đối phương cũng là ta đuổi.

“Hư... hô hô... Ách—” Hạ Mẫn cắn chặt môi, chiếc khăn tối qua đã sớm bị hắt nhỏ bỏ.

Đầu hải tử kẹt giữa huyết khẩu không thể ra cũng chẳng thể vào khiến hắc khó chịu không thôi. Một tia đau đớn hoà lẫn kinh hãi ánh lên trong mắt hắc. Phải, rất nhanh thôi, hắc sẽ được gặp hải tử ngày đêm mong chờ.

“Lý công công. Trẫm biết người vẫn luôn ở ngoài đó.”

Lý công công biết mình bị lộ, cúi đầu bước ra.

“Người nói xem, mặt trăng và mặt trời, quy ra thứ nào đuổi theo thứ nào?”

Lý công công sững người, lão chưa bao giờ nghĩ hoàng thượng lại hỏi vấn đề này.

Hàn Băng cười. Hạ Mẫn, người nói đúng. Hoàng cảnh bây giờ ta thật giống mặt trăng, còn người là mặt trời.

“Hư... Ách—”

Hạ Mẫn nắm chặt chút rơm phía dưới tay. Cố lên. Sắp được rồi. Chỉ còn một chút, một chút nữa. Hắc thở dốc, gồng người, quyết dùng tất cả sức lực dồn cho một lần này.

“A—”

Hắc vô lực ngã lên đồng rơm phía sau, bàn tay buông lỏng ra, môi cũng thả lỏng.

“Oa... Oa...”

Vật nhỏ đầy máy giữa hai chân hắc khóc lớn. Hải tử của hắc đã bình an ra đời.

Sau khi bài trừ cuống rốn ra khỏi cơ thể, hắc muốn ngất đi, nhưng vì hải tử mà một lần nữa lấy lại thanh tỉnh. Đỡ thất ngội dậy, hắc cắt cuống rốn cho hải tử, rồi qua loa dọn dẹp cho bản thân. Cầm lên vài mảnh vải, hắc lau chùi cho hải tử. Mười đầu ngón tay, mười đầu ngón chân, hắc không đếm sót một cái nào. Nước mắt hắc không kịp được nữa mà tuôn trào. Khuôn miệng khả ái này thật giống với Hàn Băng.

Tích Chiêu, phải, từ giờ con sẽ tên là Tích Chiêu.

Tích Chiêu... con là nhi tử của Hạ Mẫn cùng Hàn Băng. Hắc thơm lên cái má đỏ hồng của hải tử.

Hàn Băng nhìn trời. “Từ cổ chí kim, người ta đều nghĩ mặt trăng đuổi theo mặt trời, nhưng lại không biết rằng ở phương diện nào đó, chính mặt trời cũng đuổi theo mặt trăng.” Nói rồi y quay lưng bước đi.

Phía sau, mặt trời đã nhô cao, không gian sáng bừng. Ngày mới đã thực sự bắt đầu. Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 40

Hạ Mẫn ôm nhi tử, một chút cứng nựng mà trạc trạc má. Hắc chợt nhớ đến phụ thân hắc. Phải chăng hồi trước, y cũng đã phải đau đớn như vậy mới sinh được ra hắc. Quả nhiên sinh con mới biết công ơn cha mẹ. Hắc cười, thơm lên tay hải tử. Giờ ta đã có con, ta cũng chỉ cần một mình con thôi Chiêu nhi.

Bỗng có tiếng bước chân dồn đến, hần ôm chặt hài tử vào trong lòng, vớ áo choàng che đi hạ thân lộn xộn cùng nhi tử.

Cửa bật mở mang theo ánh sáng chói hắt. Hần nheo mắt, khẽ lấy tay che.

“Bẩm bệ hạ, tìm thấy Hạo Triệt vương gia rồi.” Vị công công hốt hải chạy vào.

“Người nói cái gì?” Hạo Tuần bật dậy khỏi long ki. “Hần ở đâu?”

“Bẩm hoàng thượng, tìm thấy ở gần Ngạn Long sơn. Tối nay sẽ đến kinh thành.”

“Thật tốt quá.” Hần cười. Cuối cùng cũng tìm thấy Hạ Triệt. Hần thật cao hứng.

Hàn Băng bước ra khỏi đại điện. Lý công công bước theo hần lúc này mới cúi đầu thưa. “Bẩm hoàng thượng, vật kia đã được chuyển đến.”

Hàn Băng nhíu mày. “Đó là gì?”

Lão im lặng, lão không sao nói lên thành lời được.

“Mau dẫn đường.” Y ra lệnh.

Lý công công giấu tâm tư, giúp hần chỉ đường.

Đến khoảng sân lớn, bước chân đang nhanh của hần chợt dừng lại. Cả người hần bất giác run rẩy.

“Bẩm hoàng thượng. Đây là vật mà các ngư dân ven núi Hạ Lạc trực vớt được trong một chuyến đi.” Một vị tướng quân trước mặt hần cúi xuống bẩm báo. “Theo như các dấu vết, chiếc xe này có thể bị rơi xuống vực từ một mỏm đá thẳng đứng, nhờ có trận lụt vừa rồi mà được nước đưa đến chỗ các ngư dân.”

Hàn Băng hai tai ừ ừ đôi chân vô lực chậm rãi tiến lại một cỗ gỗ vụn đã không còn xứng được gọi là xe ngựa.

Lý công công thay hần ban thưởng rồi lệnh cho tất cả lui xuống, chính lão cũng rời đi.

Y tiến lại, từng chút, từng chút. Y nhìn nó, theo hoa văn trên xe, đỉnh thị là xe trong hoàng cung, không, nói đúng hơn là xe của y. Đây là chiếc xe y thu xếp cho Hạ Mẫn.

Cả thế giới trước mắt y như đổ sập xuống, không một chút gì sót lại, ngay cả một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Từ rất lâu rồi, y đã yêu hần, yêu đến mức nói không nên lời. Hần là một phần cuộc đời y, không, hần là cả mạng sống.

Hạ Mẫn, rốt cuộc người đã xảy ra chuyện gì? Y biết, bây giờ tất cả đã quá muộn để thay đổi. Y muốn gào khóc nhưng cổ học lại nghẹn ứ lại không thốt lên lời. Sức lực cứ như bị rút cạn khỏi cơ thể y. Y loạng choạng vài bước mà ngã xuống trước xe ngựa.

Đau... Thực sự rất đau. Trả Hạ Mẫn về cho y, chỉ cần như vậy, y cái gì cũng dám đánh cược. Bàn tay y ôn nhu vuốt ve đồng gỗ sắc nhọn cùng ấm thấp như thể đang vỗ về Hạ Mẫn của mình

“Mẫn. Ta ngủ ngoan... Lúc ta dậy người phải lập tức trở về nghe chưa?” Y cười nhẹ nhàng nhưng nụ cười đó so với khóc còn khó coi hơn.

Tựa đầu vào thành xe ngựa, y vô thức chìm vào giấc ngủ, trên khoé mắt còn ẩn giấu một giọt lệ trong suốt.

Lần thứ hai tỉnh dậy, y thấy mình đang nằm trên long sàng, đầu đau như búa bổ, hai mí mắt nặng trĩu, trước mắt một mảnh nhật nhoà không rõ hình thù. Chân tay y vô lực, hai mắt nhẹ nhàng mở ra rồi lại nhắm lại.

Lý công công thấy vậy lại gần. “Hoàng thượng đã tỉnh? Người đã mê man suốt hai ngày hai đêm rồi.”

Y mơ hồ vẫn chưa nghĩ ra điều gì. Tại sao y lại nằm trên long sàng, lúc đó rõ ràng...

Tất cả một lần nữa tua nhanh qua đầu. Tất cả những đau buồn như sóng lớn đổ ập một lần tàn phá tất cả.

Y bật dậy, môi khô khốc mấp máy. “Hạ Mẫn... Hạ Mẫn...”

y nhìn lý công công một hồi rồi loạng choạng lao xuống giường. Y nhìn xung quanh một chút rồi không biết nghĩ gì lao như bay về phủ sử giả.

Ánh trăng bàng bạc chiếu lên cánh cửa phủ lặng im. Y đưa tay chạm vào cái núm lạnh thấu xương.

Tim y như cũng bị ai đó thổi một phần làm nó lạnh giá vô ngần.

Mạnh mẽ đẩy cánh cửa phủ đi vào bên trong.

Cây hoa một góc vãn vô tình mà nở rộ. Gió thổi mạnh. Bông còn bông mất theo gió bay ngợp trời.

Y đẩy cánh cửa vào trong phòng.

Yên tĩnh không một tiếp động.

Tối tăm không một ngọn đèn.

Lạnh lẽo không một hơi ấm.

Hạ Mẫn không có trở về. Vịn theo cánh cửa, y chậm rãi gục xuống.

“Hoàng thượng.” Lý công công ở sau vô cùng lo lắng. Lão biết Hạ Mẫn rất quan trọng với y. Từ nhỏ, y đã kể chuyện về hắn. Có thứ gì cũng nghĩ đến hắn đầu tiên. Nhưng lão chưa một lần tưởng tượng được mất hắn y sẽ đau khổ đến mức này.

Y ngồi dưới sàn nhà, cảm nhận tâm mình còn giá buốt hơn nền đất kia vài phần.

Y đột nhiên vịn cửa đứng dậy, thất thểu đi đến khoảng sân trống kia. Nhưng giờ, nó chỉ là một khoảng trống vô vọng. “Xe ngựa đâu?” Y quay lại, xách cổ áo Lý công công.

“Bẩm hoàng thượng...”

Lão công dẫn y đi một vòng đến một nơi khá yên tĩnh tiêu điều. Phía xa xa, bóng một chiếc xe ngựa tàn tạ đứng giữa khoảng trống. Nhìn thấy nó, tim y lại một lần đau như thắt, so với ần trước càng thêm vạn lần đau buồn.

Y vén rèm xe, nội thất bên trong đã sứt bị hư hỏng nặng. Nhưng ở phía góc phải, kẹt giữa hai mảnh gỗ, một vật phát ra thứ ánh sáng bàng bạc.

Y đưa tay vào rút. Vật đó kẹt khá chắc. Cứ vài lần như vậy, tay y đã rớm máu. Mảnh ngọc bội của Hạ Mẫn toả ánh sáng nhẹ nhàng càng thanh khiết giữa lòng bàn tay có vài vết máu.

Hàn Băng cười trong chua xót. “Hạ Mẫn. Ta không thích thứ này. Về đi. Về ngay cho ta...” Y ngửa cổ lên trời gào lớn.

Tiếng gào thét xé tan bầu không khí yên tĩnh. Nhưng chỉ cần một lát, vạn vật sẽ trở lại như lúc ban đầu, một chút cũng không thay đổi. Âm thanh kia sẽ lướt qua, gào thét trong vô vọng.

Y đắm mạnh lên thành xe. Cảm nhận dưới tay có một chút gồ ghề không đúng. Lại gần nhìn kĩ thêm một chút.

Tay y miết nhẹ trên vết kiếm chém ngang, càng nhìn y càng phát hiện ra nhiều vết chém. Vết này chồng lên vết kia in sâu trên miếng gỗ.

Vậy không phải...

Không phải là có người sắp xếp sao?

Hạ Mẫn cùng hài tử của y là bị người khác giết hại.

Y cười.

Cười một cách điên cuồng.

Cười đến không biết thần quỷ.
Y cảm giác mình thật vô dụng.
Y là gì? Là đương kim hoàng thượng.
Đương kim hoàng thượng thì làm sao?
Đến cả người mình yêu thương cũng không thể bảo vệ.
Đến cả giọt máu của chính mình cũng không thể bảo vệ.
Y quả thực quá vô dụng.
Tự lấy tay đánh mình rồi lại tự cười điên cuồng.
Y hận chính mình, tự hận mình vô cùng.
Tay bỗng xiết thành nắm đấm.
Những người làm tổn hại đến Hạ Mẫn trước kia, một kẻ cũng đều không được sống yên.
Hạ Mẫn, hài tử, ta sẽ báo thù cho hai người. Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 41

Hạ Mẫn xiết chặt hài tử, mắt nhìn lão bà trước mắt. Hài tử cũng vì đau mà oa oa khóc lớn.
Nhìn thấy đứa nhỏ, lão bà chìa tay muốn ôm.
Hạ Mẫn cũng vô thức lùi lại.
Lão nhìn vấy cùng nội khó phía dưới, cầm lên, đưa đến cho hấn.
Hạ Mẫn vẫn chưa hết hoảng sợ.
Lão lại gần, chìa tay muốn ôm hài tử.
Hấn giấu nhẹm hài tử vào trong lồng ngực.
Không biết qua bao lâu, nhận thấy sự chân thành trong hành động kia, lòng mới một chút lung lay mà đưa hài tử.
Bả lão mừng rỡ, ôm hài tử vuốt ve qua lại, sau một hồi thì đặt xuống, lau sạch sẽ cho hài tử cùng quần cho nó một lớp chăn.
Xong rồi mới ôm hài tử lại gần, có ý muốn giúp hấn tẩy trừ qua cơ thể.
Hấn một chút sững người, lão bà biết hấn vừa sinh hài tử mà không một chút hoảng sợ lại còn hảo ý như vậy. Hấn cúi đầu nhìn xuống chính mình rồi giật mình nhớ ra Hàn Lân đã giúp hấn hóa thân thành nữ tử. Hấn chợt bật cười lắc đầu. “Lão bà, cảm ơn, ta tự làm được.”
Lão bà cúi đầu nghĩ một lúc, ôm hài tử lùi lại nhìn hấn.
Hấn đỏ mặt. “Lão có thể... Quay ra ngoài không?”
Bà lão cũng không nói gì mà quay đi.
Hấn nhân dịp tẩy lại chính mình. Địa phương kia vẫn đau đến khó tả. Áp chết tất cả, hấn mặc lại nội khó cùng váy, choàng thêm chiếu áo choàng, vịn theo tường mà nặng nhọc đứng lên.
“Lão bà. Cảm ơn.” Hấn gọi lão bà, đưa tay đỡ lại hài tử.
Lão nhìn hấn, biết hấn muốn rời đi mà kéo tay hấn, nắm chặt. Hấn cũng không hiểu lắm, cũng không vội rút tay ra.

Lão bà dắt hấn ra khỏi nhà kho rồi lên núi.

Đứng trên lưng chừng mạn đông Ngạn Long sơn, Hạ Mẫn nhìn xuống, phía dưới, hai bên hỗn chiến, máu đỏ như suối, người chết cùng bị thương nằm la liệt. Hấn nhắm mắt. Đã quá muộn để làm gì đó.

Lão bà kéo tay hấn ý muốn đi tiếp. Hấn theo lão về căn nhà tồi tàn dựng tạm bợ vào núi ở phía sườn Tây.

Bên trong không có mấy đồ đạc. Lão kéo hấn, ý muốn kêu hấn nằm nghỉ. Hấn cũng đã quá mệt mà không thể chống cự thêm, liền nằm xuống.

Lão bà gập gù một hồi rồi lui cùi rời khỏi. Hấn ôm hài tử, cùng nhau chậm rãi vào giấc ngủ.

...

Hơn một tuần sau, Hạ Mẫn được lão bà chăm sóc hết sức cẩn thận. Hấn phát hiện ra lão bà hết sức đáng thương. Hai vợ chồng lão sống nương tựa vào nhau trên ngọn núi này từ lúc còn trẻ, lão ông vừa bệnh nặng qua đời. Lão bà cũng vì thế mà trở nên như người câm. Hấn giúp đỡ mãi, lão mới chịu nói. Lão kể chuyện, mỗi lần kể xong đều ứa nước mắt khóc. Lão nói, lão thật may mắn tìm được hấn, lão sẽ không phải chịu cô đơn những ngày sau nữa.

Hàn Lâm từ hôm đó vẫn một đi không trở về. Hấn cũng chẳng còn nơi nào để đi. Chi bằng ở lại nơi đây, giả vờ chăm sóc trả ơn cứu giúp của lão.

Căn nhà trên lưng núi Ngạn Long cũng vì thế mà trở nên bớt tiêu điều. Ngày tháng từ nay về sau, coi như cũng êm đềm trôi qua.

E hèm 10s quảng cáo của bạn tác giả rồi hơi:

Các bạn đang tò mò không biết Hàn Lâm đã đi đâu?

Các bạn có tò mò xem Hạo Tuấn bắt được ai?

Các bạn có muốn biết số phận của người đó?

Hãy đón đọc “Đào hoa tiểu đông phong” truyện sẽ được lên sóng ngay khi truyện này kết thúc. Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 42

Hàn Băng vén tấm rèm cửa nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Bên đường, tuyết phủ trắng xóa, một vài nhánh cây khô trơ trụi. Gió lạnh mang theo tuyết từng cơn thổi vào trong xe theo ô cửa.

Hàn Băng đưa tay sờ chỗ ngồi bên cạnh. Bàn tay khẽ mân mê theo từng đường nét họa tiết trên vải lụa.

Y lại nhớ Hạ Mẫn, hấn đã từng ngồi đây, hấn còn ôm y.

Hạ Mẫn đã từng tựa đầu vào ngực y ngủ. Một tay y đưa lên như muốn giữ lấy đầu hấn, để tai hấn áp lên ngực mình. Nhưng rồi những thứ y nhận được chỉ là khoảng không chơi vơi.

Đã năm năm rồi, những kí ức đó vẫn không hề phai nhạt dù một chút. Tất cả đều tinh khôi cùng vẹn nguyên như vừa mới xảy ra.

Y cười nhạt. Hạ Mẫn với y chưa từng chết đi. Hấn vẫn sống trong kỉ niệm, hồi ức, trái tim cùng tâm trí y.

Bốn năm, đã quá nhiều việc thay đổi. Nhờ Ngôn Kỉ Hàn, y đã nhanh chóng thay đổi cục diện triều đình. Tất cả những tên quan tham ô cùng nhóm của Tả thừa tướng cũng bị loại bỏ. Còn chưa kể những người trước kia làm hại đến Hạ Mẫn đều bị y làm cho sống không bằng chết.

Nhưng y vẫn còn một nghi vấn, ai mới là người thực sự giết Hạ Mẫn.

Không thể là Tả thừa tướng hay Hiền phi được.

Y có một chút nghi ngờ, người này cùng với người giết Đoan Mộc bá bá là cùng một người.

Bất quá chưa biết được người này là ai.

Phải chăng chuyện giữa y cùng hấn không được lão thiên ủng hộ. Xa cách mười lăm năm, khó khăn lắm mới xum họp cùng nhau, nhưng chưa thỏa tình đã phải một lần nữa chia phôi. Lần này lại còn là âm dương cách biệt.

Y không còn tìm được gì của hấn ngoài mảnh ngọc bội. Tay khê xiết chặt mảnh ngọc bội bên hông. Bốn năm qua y chưa từng rời xa nó nửa bước. Có như vậy y mới có cảm giác hấn vẫn còn bên cạnh.

Mỗi mùa đông, y đều đi săn thú, đi ở thật nhiều nơi khác nhau nhưng đêm đầu tiên hoan ái cùng hấn vẫn hiện lên trong đầu.

Cuộc chiến với Nguyên quốc vốn đã sớm kết thúc.

Năm nay hấn đi săn tại Ngạn Long sơn – biên giới hai nước Thần-Nguyên để gia tăng tình cảm hai bên.

Sau khi chọn được một nơi dựng trại tương đối tốt, Lý công công phân phối đám người bắt đầu căng vải bạt. Hàn Băng xuống khỏi xe ngựa, mắt quan sát tỷ mỉ xung quanh. Đây quả nhiên là một nơi hoang sơ, mọi cảnh vật đều vẹn nguyên bí ẩn. Hấn tóm lấy một con ngựa muốn đi khảo sát nơi này.

Các đại thần thấy vậy đều muốn cùng đi. Nhưng y lại muốn đi một mình.

Cứ như vậy hai bên đôi co một hồi lâu.

“Vậy để mình bản cung đi cùng hoàng thượng là được rồi.” Một giọng nam nhân chen vào giữa đồng hỗn độn.

Tất cả đều quay lại phía giọng nói rồi các đại thần đồng loạt cúi xuống hành lễ. “Tham kiến Ngôn Quý phi.”

Hàn Băng cũng không thích có người bám theo. Nhưng một người còn tốt hơn so với cả một đám léo nhéo. Y nhảy lên lưng ngựa, quất mạnh. Ngựa hí một tiếng rồi chạy đi.

Ngôn Kỉ Hàn cũng nhanh chóng nhảy lên ngựa, thúc ngựa đuổi theo.

Ngọn núi yên tĩnh vang lên tiếng vó ngựa. “Linh đình” Tiếng chuông nhỏ treo trên cổ ngựa cũng thỉnh thoảng kêu vào góp vui. Âm thanh thanh tú hết mực.

Sau khi không biết đã đi được bao lâu, Hàn Băng đột nhiên kéo dây cương. Con ngựa hí vang một hồi rồi dừng lại. Ngôn Kỉ Hàn cũng vì thế mà đuổi kịp y.

Hai kị mã đứng song song, một đen một trắng thật hoà hợp.

Trên lưng ngựa là hai vị nam tử, một người oai phong lẫm liệt, một yêu kiều tuyệt mỹ.

Hàn Băng quay đầu nhìn xung quanh.

“Sao dừng lại?” Ngôn Kỉ Hàn cũng nhìn xung quanh theo y.

“Trầm...” Hấn quan sát cảnh vật, quả thực chỗ nào cũng giống chỗ nào, xung quanh phủ trắng một màu tuyết, không thể biết được mình đã ở nơi nào.

Kỉ Hàn cũng nhìn quanh, có lẽ hấn đã nhận ra vấn đề. “Chúng ta phải chăng đã bị lạc?” Ngựa thỉnh thoảng lại di chuyển mấy bước làm tâm tư hai người cũng gợi lên một chút hoảng sợ.

Y nhìn quanh, thực sự không thể đi lại về nơi dựng trại. “Có lẽ.”

Kỉ Hàn thở dài. “Tại người cầm đầu cầm cổ chạy.”

Hàn Băng không đáp, vẫn chú ý cảnh vật xung quanh, chậm rãi cưỡi ngựa dạo bộ một chút quanh đây.

Kỉ Hàn cũng thúc ngựa theo sau y. Có thể lúc này, hai người thực sự không thể tách rời nhau được.

Cứ như vậy, hai người cưỡi ngựa đi qua không biết bao nhiêu chỗ, lang thang trên ngọn núi hoang vắng.

Quá trưa, hai người vẫn chưa tìm được đường về. Hàn Băng chọn lấy một khoảng đất trống khá rộng, chậm rãi nhảy xuống ngựa, ngồi tạm lên phiến đá.

Ngôn Kỉ Hàn vẫn trên lưng ngựa, đi vòng quanh y.

“Đừng đi nữa. Chóng mặt.” Hàn Băng ra lệnh, mắt nhìn bầu trời.

Kỉ Hàn có chút bức dọc. Hắn đâu làm gì nên tội mà bị y quát. “Đều tại người mà chúng ta bị lạc.”

“Lạc thì cũng đã lạc rồi, người đi qua lại như vậy thì có tác dụng gì?”

Lần này thì hắn cực kì âm ức. Là do ai mà hắn bị lạc hả? Đang định mở miệng ra phân bua thì Hàn Băng đưa tay làm dấu.

“Người nghe thấy không?” Y nhú mày.

“Nghe thấy gì?”

“Tiếng trẻ con khóc.”

Hắn bật cười lớn. “Người bị lạc hoảng quá đâm lẫn à? Nơi này làm gì có người ở, lấy đâu ra trẻ con.”

Hàn Băng lắc đầu, y rõ ràng nghe thấy tiếng khóc. Nó có vẻ yếu ớt và vọng từ phía xa lại. Y cũng chẳng có hơi đâu co cùng tên kia, chậm rãi bước dần theo tiếng khóc.

Tiếng oa nhi khóc ngày càng to rõ. Y tiến đến phía sau một chiếc cây cổ thụ lớn. Ngồi dựa vào gốc cây, xung quanh toàn là tuyết trắng, một hài nhi đang đưa tay quyết từng giọt nước mắt.

Hàn Băng như nhớ đến hài tử đã mất của mình, tâm tư lại càng cấp bách, lại gần lay lay nó.

Hài tử ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn Hàn Băng.

Nhìn hài tử, y một đột trấn động, thực sự rất giống, giống đến không tưởng.

Đôi mắt nâu trong vắt ngập nước mắt trong veo lông lánh này so với Hạ Mẫn quả thực giống như một khuôn đúc ra. Y với tay, gạt đi mấy giọt lệ trên má hài tử. Làm da non mềm làm y cảm giác vừa như thực lại vừa như mơ. “Sao con khóc.”

Hài tử lại tiếp tục quệt nước mắt. “Ồ... Ô... Ta bị lạc phụ thân.”

Hàn Băng nhìn hài tử, một mảnh trong tim chợt vỡ nát, hắn nhớ về hài tử của hắn cùng Hạ Mẫn. Nếu còn sống, chắc nó cũng tầm lứa trẻ này, cũng có thể còn muôn phần khả ái hơn.

Y đưa tay kéo bóng nhỏ vào lòng, quệt đi mấy giọt nước mắt cho hài tử. “Đi nào, bá bá giúp người tìm phụ thân.”

Hài tử đang sợ hãi như bắt được cứu tinh, ngược đôi mắt ngập nước lên nhìn y. “Bá nói thật chứ?”

Hàn Băng bế bồng thẳng lên. “Thật.”

Hàn Băng không hiểu sao luôn cảm giác hài tử mới gặp này có một phần nào đó gắn bó với bản thân mình. Chắc tại y đã quá nhớ Hạ Mẫn cùng hài tử.

Hàn Băng bế theo hài tử đến trước mặt Ngôn Kỉ Hàn.

Hắn trợn mắt nhìn hài tử cùng Hàn Băng. “Sát thực là có?”

Hàn Băng cũng không muốn đáp lại, ôm nó đặt lên lòng ngồi trên mỏm đá.

Hàn Băng ngắm đứa bé. Tuy y phục nó không phải chất liệu thượng hạng nhưng tất thấy đều được chuẩn bị một cách kĩ càng cẩn thận.

“Con tên gì?” Hàn Băng hỏi nhỏ.

Hài tử nắm bàn tay. “Phụ thân con gọi con là Chiêu nhi.”

“Con lên mấy?”

“Năm nay tròn bốn tuổi.”

Hàn Băng vuốt ve cái má nhỏ bé. Nếu hài tử của y còn sống, chắc cũng đã tròn bốn tuổi.

“Con ở đâu?”

Hài tử lắc đầu. “Con sống với phụ thân, nhưng... Ô ô... Con không tìm thấy đường về.”

Hàn Băng xoa đầu. “Ngoan nào. Bá sẽ giúp con.” (Khỉ Băng, tự lo cho thân người trước đi.)

Kỉ Hàn giờ mới lên tiếng. “Người định xử lí sao với hài tử?”

Hàn Băng ôm nó chặt thêm. “Đưa nó về doanh trại, mai sẽ giúp nó tìm phụ thân.”

“Vậy được.”

Bỗng xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, một nhóm người mừng rỡ hô to. “Hoàng thượng, Quý phi nương nương.” Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 43

Hàn Băng ngồi trên bàn trà, rót cho mình một chén trà chậm rãi uống. Một cung nữ dắt theo hài tử đã được tắm rửa sạch sẽ đến trước mặt y.

Y buông tách trà ngắm hài tử, tại sao, trên đời lại có thể có đứa trẻ khả ái đến thế kia? Hắn càng nhìn càng nghĩ đến Hạ Mẫn lúc nhỏ, quả thực rất giống nhau. Y với tay vấy hài tử lại.

Hài tử chạy qua trước mặt y. Ôm hắn một lần thật chặt, cảm nhận thân thể hài tử thật ấm áp mà nở nụ cười. Hài tử được mặc một chiếc áo lông nhỏ xinh xắn, bên trong là chiếc áo gấm đỏ. Thực sự, so với Hạ Mẫn lúc nhỏ, hài tử chỉ có khả ái hơn chứ không có kém.

“Bá bá, bao giờ người có thể dẫn con đi tìm phụ thân.”

Hàn Băng nghe đến đây lại có chút không đành. Tiểu quý khả ái thế này ai nỡ để đi mất chứ. Y xoa xoa bụng nhỏ. “Đợi lấp đầy cái bụng nhỏ này đã. Đi!” Y bế bổng hài tử, đặt nó lên bàn ăn. “Ăn nào.” Y cầm chiếc bánh nhỏ đưa cho nó.

Bàn tay xinh xinh nhận lấy chiếc bánh, nhìn một hồi rồi đưa lên miệng cắn, nhai thêm một chút. “Thật ngon quá.” Hai mắt nhỏ híp lại óng ánh.

Hàn Băng cũng cười. Y chưa bao giờ hứng thú với tiểu hài tử đến vậy. Véo yêu má nó, y cười. “Ngon thì ăn nhiều một chút.”

Hạ Mẫn bước qua lại trong nhà. Lòng hắn thật nóng như lửa đốt. Hài tử đã đi từ sáng rồi mà vẫn chưa thấy về. Không được. Không được để hài tử gặp chuyện. Hắn tóm lấy chiếc dù cũ ở góc phòng, chạy ra ngoài tìm hài tử.

Trời đã tối.

Kỉ Hàn vén rèm đi vào bên trong. “Thần thiếp Ngôn Quý phi tham kiến hoàng thượng.”

Hàn Băng đang dồn toàn lực chú ý lên người hài tử mới thu được này, cũng chẳng để ý có người xuất hiện.

Y tươi cười, dứt bánh cho tiểu hài tử.

Ngôn Kỉ Hàn Lại một lần nữa hành lễ. Hàn Băng cũng không chuyển ánh mắt qua hắn. “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Hắn đứng dậy lại bên bàn, chăm chú nhìn hài tử, trong lòng nổi lên chút ghen tị cùng ác cảm. “Hoàng thượng, nghe chừng ngài thích nhi tử.”

Hàn Băng im lặng.

“Vậy phải chăng cũng nên hảo hảo suy nghĩ một chút.”

Y vẫn tiếp tục im lặng.

“Hoàng thượng phải chăng...”

Y chưa đợi hần nói xong, một tay bế bổng hài tử lên đi ra ngoài. Cũng may, trời chưa nổi tuyết.

Hàn Băng cũng nhân cơ hội này kiểm tra một chút kiến thức của hài tử. Quả nhiên không phải hài tử bình thường! Mới nhỏ vậy mà đã nằm lòng những bộ sách mà không phải ai cũng hiểu được.

Y trong lòng khê khen ngợi. Nếu nó là nhi tử của y, về sau ắt là một vị vua anh minh. “Sao con biết những thứ này vậy?”

“Phụ thân dạy con.”

Hàn Băng một lần nữa kinh ngạc. Phụ thân của hài tử này cũng không phải là một người hiểu biết bình thường.

“Vậy còn mẫu thân?”

Hài tử lắc đầu. “Con không có mẫu thân.”

Hàn Băng cười. “Vậy phụ thân con họ gì?”

Hài tử lắc đầu. “Con không biết.”

Hàn Băng kinh ngạc. “Vậy tên phụ thân con?”

Hài tử tiếp tục lắc đầu. “Con không biết.”

Bỗng một tiếng động không hẹn vô duyên chen vào cuộc nói chuyện. Hàn Băng ôm hài tử quay lại phía tiếng động.

Cả thân y một đợt trần động mãnh liệt.

Hài tử dấy khỏi lòng y, lao lại bóng người phía xa, hô lớn. “Phụ thân!”

Hai người vẫn nhìn nhau, mặt đối mặt.

Hàn Băng không dám tin vào mắt mình. Người trước mặt của hần có phải là...

“Hạ Mẫn!” Y hô lên. Tiếng nói chất đầy những nhớ nhung cùng yêu thương.

Người kia nghe vậy không nói không rằng, cúi xuống ôm hài tử, quay đi. Phía dưới chân, một mảnh cành cây khô bị dẫm gãy ra làm đôi.

Y vẫn chưa thực sự hoàn tỉnh. Cảm giác mất đi rồi lại có này thực sự làm y muốn phát điên. Không được, không thể để hần đi. Y cố lấy lại tỉnh táo, lao lại kéo người kia quay lại.

Đôi mắt nâu thăm thẳm như nước hồ, trong như trời thu, lấp lánh tựa ngàn vì sao.

Đôi mắt này, thực sự y nhớ đến phát điên dại.

Còn cả khuôn mặt này, so với bốn năm trước quả nhiên gầy hơn nhiều.

Hần chỉ khoác một lớp y phục trắng mỏng manh, cả thân hình vì thế cũng lộ ra vẻ gầy ốm.

Y thực sự đau lòng đến chết, một tay kéo hần, ôm cả hai người kia vào lòng.

Hạ Mẫn đang đi tìm kiếm thì nhìn thấy một bóng nam nhân ôm hài tử của mình. Hần lại gần, không may đập phải một cành khô khiến người kia quay lại. Nhìn thấy thân ảnh đó, bao nhiêu tủi hổ, oán hận cùng những nhớ không quên mà đồng loạt dâng lên. Hần không muốn gặp người kia, đã nói là suốt đời suốt kiếp không gặp, vì sao lão thiên lại cố ý trêu ngươi đem người kia đến trước mặt hần. Hần ôm nhi tử quay đi. Không muốn nhìn người kia thêm nữa. Nhưng chưa đi được bao xa, hần lại bị kéo lại, rơi vào lồng ngực rắn chắc của một nam nhân.

Hần muốn giãy ra nhưng chính mình lại không nghe theo chỉ huy của ý chí, cứ như vậy mà dựa vào vai người kia, đem bao nhiêu tủi thân hoá thành nước mắt trào ra.

Chính hắn cũng không phải nữ tử. Hắn cũng không phải loại dễ khóc. Trải qua bao nhiêu chuyện kinh khủng như vậy, hắn còn không khóc. Cớ sao mới chỉ có vậy mà lệ đã tràn mi.

Bốn năm... Nói ngắn thì không ngắn, nhưng nói dài cũng không dài.

Hắn đã phải sống rất khổ cực. Lý lão bà mất, chỉ còn hắn cùng nhi tử nương tựa vào nhau mà sống. Lúc lúc hắn chỉ ước có người kia bên cạnh, giúp hắn, cùng nhau chăm sóc nhi tử. Hắn muốn nói thật nhiều, thật nhiều. Nhưng người kia trước mặt lại không biết nói gì cả. Tất cả đều nghẹn ứ trong họng.

Hàn Băng cảm nhận hơi ấm trong lòng, yên bình nhắm mắt hưởng thụ cảm giác là chỗ dựa cho ai đó.

Hài tử trong lòng hết nhìn phụ thân rồi lại nhìn bá bá mới gặp. Cớ sao hai người họ lại ôm nhau?

“Hoàng thượng!” Kỉ Hàn nhìn cảnh ba người bọn họ như vậy không khỏi kinh hãi.

Bị gọi giật mình, Hàn Băng buồn hắt ra, nhưng tay vẫn nắm chặt tay người kia không cho hắn đi, bất chợt y cảm thấy thức gì đó, cúi đầu xuống nhìn, nơi ngón cái của hắn, chiếc nhẫn y tặng vẫn toả ánh sáng lấp lánh. Y mỉm cười hạnh phúc, Hạ Mẫn vẫn yêu y. Y chậm rãi quay lại nhìn khuôn mặt kinh hãi của người kia. Các đại thần cùng Lý công công nghe tiếng hô đồng loạt chạy ra, nhìn thấy Hạ Mẫn không khỏi kinh hách.

Lý công công không tin vào mắt mình, sau một hồi tiếp nhận, lão mới vui mừng mà lắp bắp. “Sứ giả... Sứ giả Nguyên quốc, Hạo... Hạo Triệt vương gia!”

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn, không được, Hạ Mẫn không thể làm sứ giả. Hắn không thể là vương gia gì gì đó. Hắn phải là của y, của một mình y vĩnh viễn. Y mất hắn một lần rồi, không thể để có lần thứ hai.

“Không phải Hạo Triệt vương gia.” Hắn nhìn Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn cũng kinh ngạc nhìn y. Y rốt cuộc đang định làm gì?

“Đây là Hạ công tử. Hạ Mẫn tiếp chỉ.”

Hạ Mẫn vẫn chưa hiểu gì, nhưng chân tay vẫn lóng ngóng mà thả hài tử ra quỳ xuống.

“Trẫm phong ngươi làm Lăng Thần phi, lấy hiệu Lăng Mẫn, từ nay ngự tại Hạ Chi cung. Lập tức chuẩn bị tiến cung.”

Hạ Mẫn bị dọa đơ người.

Các đại thần nháo nhác. “Bẩm hoàng thượng, việc này tuyệt đối không thể. Tiền lệ xưa nay chưa từng có.”

Y liếc mắt nhìn lũ triều thần. Đưa tay kéo hài tử. Nếu đây là nhi tử của Hạ Mẫn thì chắc chắn cũng là nhi tử của y. Y cầm tay nó, nhìn sâu vào trong con người trong vắt. “Đây là nhi tử của trẫm cùng Thần phi nương nường. Lấy tên Hàn Minh, hiệu Thịnh Kiên, là đại hoàng tử của Thần quốc chúng ta.”

Các đại thần càng phản đối kịch liệt. Lý công công đã hiểu ra mà cúi đầu. Kỉ Hàn xiết chặt bàn tay.

Đối với đám đại thần, Hàn Băng chỉ buông một câu. “Ai phản đối mai nộp lại áo quan, dắt theo gia quyến ba đời lên pháp trường đợi trẫm.”

đập bàn anh rất bá. Cái này đánh dấu giai đoạn chuyển tiếp lên tra công của anh. Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 44

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn vẫn đang quỳ, mặt hắn cúi xuống, không ai rõ chính hắn đang nghĩ gì.

Đám đại thần bình ổn lại, chậm rãi quan sát từng chút thay đổi trên nét mặt y.

“Còn không mau tạ ơn...” Lý công công lại gần nhắc khéo hắn.

Hạ Mẫn vẫn bất động.

Hài tử giãy ra khỏi tay hắn, lao tới ôm cổ phụ thân.

Hàn Băng đã nói vậy, giờ hắn cũng chẳng còn cách nào khác ngoài tuân lệnh. Hắn cắn môi bật ra từng chữ. “Tạ ơn hoàng thượng.”

Hàn Băng nở nụ cười, đỡ hắn dậy, cúi xuống bế hài tử lên rồi dắt theo Hạ Mẫn vào trong trường.

Đám đại thần cũng chỉ nhìn nhau một lúc rồi ai nấy lại về chỗ của mình. Ngoài trời bây giờ chỉ còn lại một mình Ngôn Kỉ Hàn. Hắn ngược mắt lên nhìn bầu trời, tay khẽ nắm lại chặt hơn. Người đó đã trở về, hắn vẫn chưa chết.

Hàn Băng ôm nhi tử ngồi lên giường, Hạ Mẫn cũng ngồi kế bên y.

Hài tử ngược con mắt trong veo nhìn Hạ Mẫn, rồi lại nhìn Hàn Băng. “Bá bá...”

Nó chưa kịp nói xong đã bị Hàn Băng đưa một ngón tay lên che miệng. “Cha. Gọi ta một tiếng cha.”

Nó ngẩng mặt nhìn Hạ Mẫn bên cạnh. Hắn cười ôn nhu gật đầu.

“Cha.” Giọng con trẻ non nớt vang lên làm lòng y khẽ se lại.

Khoé mắt không nhịn được mà trào nước mắt. Y đợi tiếng gọi này lâu lắm rồi vậy mà mãi đến giờ mới được nghe nên không tránh khỏi xúc động. Y thơm lên mái đầu nhi tử cười hạnh phúc.

Lão thiên quả không phụ lòng, những thứ là của hắn lại một lần nữa trở về với hắn.

Y kéo Hạ Mẫn vào, dang tay ôm cả hai.

Lý công công bước vào, Hàn Băng cũng không vội buông tay.

Hạ Mẫn thì phản ứng lại, gạt tay y ra.

Hàn Băng điều chỉnh lại tư thế nhìn người vừa phá hoại chuyện tốt của y. “Lý công công, có chuyện gì vậy?”

“Bẩm hoàng thượng, đại hoàng tử đã đến lúc đi ngủ.”

Hàn Minh ngược mắt nhìn Lý công công rồi nhìn Hạ Mẫn làm nũng. Bây giờ còn chưa ăn bữa tối, vì sao lại bắt hắn đi ngủ.

Hàn Băng nghe xong suýt bật cười, Hạ Mẫn tâm tư vẫn bình ổn, không có biểu hiện gì hết.

Lý công công dắt Hàn Minh đi ra, mặc cho nó liên tục nhìn Hạ Mẫn cầu cứu.

Màn cửa vừa buông xuống, Hàn Băng đã nhào qua ôm lấy Hạ Mẫn. Đó chỉ đơn thuần là ôm, không hề có đan xen dục vọng hay bất kì thứ gì khác.

Y thương xót nhỏ giọng. “Hạ Mẫn, người thật gầy.” Y nắm lấy bàn tay hắn.

Tay hắn lạnh ngắt, từng ngón tay trắng trẻo ngọc ngà hồi trước nay đã trở nên chai sạm đi. Y nhìn mà đau lòng, đem tay hắn ủ vào lồng ngực, liên tục thổi hơi sưởi ấm.

Hạ Mẫn cũng không rút tay ra, chỉ nhìn y một hồi.

“Mau, ta giúp người tắm rửa.” Y bế bổng hắn, giúp hắn thoát y phục vào trong dục dũng.

Cơ thể gầy ốm của hắn cũng vì thế mà bày ra trước mắt y. Lướt qua mấy chiếc xương sườn nhô ra trước ngực, y tự trách chính mình sao lại cứ đinh ninh hắn đã chết mà không đi tìm kiếm, để hắn sống khổ cực như vậy.

Y tiến lại, hôn lên môi hắn. Hạ Mẫn không đáp lại cái hôn nhưng cũng không chối bỏ, để y thoải mái xục tạo trong khuôn miệng.

Một lần như vậy rồi lại thêm một lần, y cuối cùng phát bực mà buông hắn ra. “Hạ Mẫn hôn ta.”

Hắn nhìn y, vẽ ra nụ cười giả tạo, tiến đến, ôm cổ y, từng chút một đưa môi đến, hôn khắp đôi môi, lần mò vào bên trong.

Hàn Băng điên cuồng áp hắn xuống phía dưới, hôn môi nồng nhiệt.

Sau khi không chịu được nữa, y thả hấn ra. Để hấn nằm tựa vào ngực mình. Y lặng lẽ quan sát, đôi mắt luôn tràn đầy sức sống của hấn giờ đã biến mất, thay vào đó là đôi mắt vô hồn, không tiêu cự.

“Hạ Mẫn, nhìn ta.”

Hấn theo hiệu lệnh nhìn y, nhưng trong mắt không còn chút cảm xúc.

“Người làm sao vậy hả? Quy ra là người làm sao?” Y nhíu mày.

“Ta đã chết rồi.”

Hàn Băng sững người.

“Không phải sao?” Hấn cười nửa miệng.

Y im lặng.

“Tiếc nhỉ, người không giết được ta.” Hấn cười nhạt.

Y vẫn im lặng, lòng đau như cắt.

“Nay ta nằm trong tay người rồi. Bất ta chết, ta chỉ có nước chết.”

Y giữ chặt hai tay hấn vào thành dục dục, đưa môi mình đến, hôn thật sâu rồi cắn nhẹ vào môi hấn trước khi rời đi. “Ta chưa từng muốn giết người.”

Hấn cười. “Có ai giết người mà lại tự mình thú nhận đâu.”

Y giữ cầm hấn, bắt hấn nhìn mình. “Nghe ta. Ta chưa từng muốn giết người.”

Hấn cũng không giãy ra, cứ như vậy nhìn y. Trong con người chất cảm xúc không rõ ràng.

Vừa nãy, khi quỳ xuống, hấn đã nghĩ rất nhiều. Hàn Băng đã muốn giết hấn một lần, không gì đảm bảo sẽ không có lần hai.

Thấy hấn lâu vậy mà vẫn chưa phản ứng, y thả hấn ra. Tâm tư chùng xuống cực điểm.

Y ôm hấn vào lòng, vỗ về. “Ta không giết người. Ta không biết hung thủ là ai nhưng ta sẽ quyết tìm ra kẻ đó.”

Hạ Mẫn cười nhạt. Từ lần chết hụt, hấn đã hạ quyết tâm, ngoài chính mình cùng hài tử sẽ không tin tưởng bất kì một ai hết.

Hàn Băng thom dọc theo cổ hấn xuống phía dưới, nước nóng bốc hơi lên nghi ngút làm cảnh vật càng thêm phong tình.

Sau khi tẩy rửa xong xuôi, Hàn Băng bế Hạ Mẫn lên, đặt hấn nằm trên giường, chính mình thả rèm xuống.

Mân mê da thịt trắng mịn mà lâu rồi mình chưa được nhìn thấy, Hàn Băng cảm giác trong tim thật khác lạ. Hôm nay quả là một ngày may mắn với y. Cả hai người quan trọng nhất với y đều đã quay về bên cạnh.

Hàn Băng cúi xuống thom lên xương quai xanh của hấn, bàn tay tuồn xuống phía dưới, vô thức đặt lên bụng hấn. Lúc hấn rời bỏ y, hấn đang mang thai, bây giờ đã qua lâu rồi, nhưng y vẫn chưa quen được.

Y cúi xuống hôn dọc từ cổ xuống bụng, dừng lại liếm vòng quanh cái rốn nhỏ.

Hạ Mẫn mắt nhìn mông lung phía trên.

Hấn thực sự một chút hứng thú cũng không có, tất cả xung quanh như quay cuồng đảo lộn.

Bốn năm sống thật yên bình, hấn không ngờ rằng sẽ có ngày được tái ngộ.

Lúc xa nhau hấn luôn ngày nhớ đêm mong, đến lúc dạy nói cho hài tử cũng cố tình dạy chữ “cha” trước. Nhưng đến lúc này, khi gặp mặt, cảm giác hận lại như mặt nước không hện nổi sóng. Bao nhiêu thứ cứ như vậy quay vòng vòng quanh hấn.

Yêu hay hận? Hấn với y là yêu hay là hận? Hấn làm sao có thể hiểu được đây.

Y với hắn là yêu hay không yêu? Hắn cũng không rõ.

Những ngày này về sau hắn sẽ sống như thế nào đây? Đối với y sẽ là loại cảm xúc nào? Yêu hay hận?

Y cố ý thay đổi thân phận của hắn để giữ hắn bên mình mãi mãi. Hắn biết. Nhưng Hàn Băng y đã muốn giết hắn như vậy, bây giờ sao lại có thể muốn giữ hắn lại bên mình? Để hành hạ hắn sao? Để thấy hắn ngày đêm tràn ngập trong đau khổ?

Hàn Băng, người sao lại nhẫn tâm đến vậy? Tại sao?

Hàn Băng nhìn ánh mắt chất đầy tâm tư của Hạ Mẫn. Y biết hắn đang khổ tâm chuyện gì. Y cũng không trách chuyện hắn nghĩ y giết hắn. Chính là y dần tiếp xúc với hắn.

Xe là do y chuẩn bị, chuyến đi là do y sắp xếp. Không muốn hiểu lầm cũng thật khó.

Y cúi đầu, trong lòng cũng đầy những buồn khổ. “Hạ Mẫn.”

Hắn nhìn y không đáp.

“Người nói xem, ta với người là duyên hay nghiệt?”

Chuyện chúng ta là phải hay trái?

Người với ta là yêu hay không?

Chỉ người mới biết được.”

Y nhìn hắn, yên lặng một hồi rồi nói tiếp. “Nếu chuyện tình chúng ta là con đường dài vạn bước, chỉ cần người tiến một, ta sẽ nguyện vì người đi hết chín trăm chín mươi chín bước còn lại.

Chỉ cần người đưa tay, bất kể là duyên hay nghiệt ta sẽ nguyện cùng người đi trọn con đường.” Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 45

Hạ Mẫn nhìn sâu một chút vào con người đen lầy.

Y có thật là yêu hắn đến mức đó.

Duyên hay nghiệt chính hắn cũng không rõ.

Cái gì phải hay trái hắn cũng không minh bạch.

Còn yêu y hay không, hắn cũng không biết.

Hắn đưa tay, chạm lên da thịt nam tính phía trên, khẽ lướt dọc theo xương quai xanh.

“Chính ta phải chăng...”

Hắn nhìn làn mi dài trước mắt đang hơi rung rung. Nhưng rồi, hắn cũng nuốt nửa câu còn lại vào trong lòng. ‘...mới phải hỏi: Người với ta là yêu hay không?’

Hàn Băng vẫn lặng yên nhìn hắn, chờ đợi.

Thời gian cứ như ngừng trôi, sự vật trong chớp nhoáng đó đều như ngừng hoạt động.

Tất cả lắng đọng, dồn vào ánh mắt hai người nhìn nhau.

Hạ Mẫn quay mặt đi.

Hắn trước kia có thể dễ dàng chấp nhận vì hắn trước kia yêu y hơn chính bản thân mình.

Hắn trước kia có thể chấp nhận vì hắn trước kia lấy y làm mục đích sống.

Nhưng đáng tiếc, hắn trước kia đã chết.

Hắn hiện tại không còn sống vì bản thân, sống vì y mà sống vì Chiêu nhi. Hắn đã dồn tất cả tình cảm cho nó, dù thế nào hắn cũng phải bảo hộ nó.

Hàn Băng cúi xuống cắn lên cổ hắn. “Nói tiếp đi.”

Hắn yên lặng nhìn ra ngoài không đáp.

“Ta yêu ngươi.”

Y muốn nói thật nhiều, nói tất cả sự thật. Nói y yêu hắn nhường nào, nhớ hắn nhường nào, mong hắn nhường nào. Nhưng y biết, hắn sẽ tuyệt đối không tin mình.

Hạ Mẫn quay lại nhìn y. “Hoàng thượng, để thần thiếp hầu hạ ngài.” Hắn cũng đồng thời vươn tay lên ôm cổ hắn, hơi nâng người để chạm vào môi y.

Hàn Băng cả thân cứng đờ, một dòng cảm xúc hỗn loạn tản ra khắp cơ thể. Hạ Mẫn gọi y là gì? Là Hoàng thượng? Hắn chưa bao giờ gọi y như vậy. “Ngươi nói cái gì?”

Hạ Mẫn mặt không chút biểu cảm nằm xuống, vươn hai chân khẽ quăn lấy thắt lưng y. “Hoàng thượng, chẳng qua làm phi tần, chức năng lớn nhất cũng chỉ là việc này sao? Hoàng thượng không phải mong muốn thứ này?”

Hàn Băng trong lòng thực sự nổi sóng. Tuy đã từng nghe qua không ít lời khó nghe của hắn nhưng y chưa bao giờ đau đến như vậy. Y cảm giác như có người đang đục từng lỗ trên trái tim mình, chậm rãi, khiến đau đớn cũng vì thế mà nhân lên gấp bội.

“Ngươi...”

“Thần thiếp hầu hạ ngài.” Hạ Mẫn động thân lật hắn xuống, cả thân chủ động dựa lên người y.

Y dựng hắn dậy. “Ta không phải bên ngươi vì cái này.”

Hắn cười nhạt. “Không phải vì yêu, cũng không phải vì thứ này, vậy thì vì thứ gì?”

Hạ Mẫn, ta biết ngươi cũng đau lòng, vì sao cứ phải cố làm khổ cả hai như vậy?

“Hoàng thượng, người còn gì mong chờ ở thần thiếp. Thần thiếp chỉ có thân này để báo đáp người thôi.”

“Câm miệng.”

Hạ Mẫn có chút sững người. Lần đầu tiên y quát hắn như vậy. Nhưng cố gắng bỏ qua nỗi đau, hắn nặn ra nụ cười. “Hoàng thượng muốn trực tiếp làm luôn?”

“Ta nói ngươi im miệng.” Y thực sự sinh khí rồi. Hạ Mẫn cứ như vậy làm y vô cùng đau khổ cùng bức dọc.

“Hoàng thượng chê kĩ thuật của ta kém.”

“Im miệng cho ta.”

Hắn càng cười được đà. “Không sao, người đã hao tổn tâm ý vì ta như vậy ta quyết để người thoải mái dục vọng.”

“Bốp!” Một bàn tay nam nhân vung lên, hạ xuống má Hạ Mẫn.

Hắn lấy tay che má, quay mặt vào trong không nói một tiếng. Hàn Băng thả hắn xuống, vớ lấy y phục đi ra bên ngoài.

Hạ Mẫn vẫn giữ nguyên tư thế. Hắn cũng đau chứ. Sao có thể không đau buồn được? Chính mình hạ thấp danh dự của mình thoải mái vui vẻ lắm sao.

Y tát hắn, được, cũng đáng lắm. Hắn đang cần một cái tát để hoàn tỉnh. Hàn Băng thực sự không yêu hắn. Thứ y cần là thoải mái dục vọng chính mình. Thứ y cần ở hắn chỉ là dụng cụ sinh hài tử. Những gì trước kia đều là giả dối.

Hàn Băng bước ra bên ngoài, tay run run đưa lên trước mặt. Y không cố tình tát hắn, chỉ là nhất thời hồ đồ. Y cảm nhận chính mình cũng như vừa bị tát hàng vạn cái. Cảm giác hối hận dâng lên như từng đợt

sóng đánh úp mạnh mẽ tàn phá từng góc vách trái tim. Y chưa từng nói một câu nặng lời với hần. Mà hôm nay, chưa đầy một canh giờ, y không những quát hần mà còn cả ra tay đánh hần. Tội lỗi này với hần, y biết bao giờ mới bồi đủ.

Đứng lặng yên giữa đất trời, để gió lạnh phả vào từng tắc da thịt. Y muốn tự đối xử tệ bạc với mình một chút để làm vơi đi cảm giác tội lỗi đang lan truyền khắp cơ thể.

Y ngẩng đầu nhìn vầng trăng bàng bạc trên cao...

Cửa rèm khẽ động. Hạ Mẫn cũng không buồn ngẩng mặt lên nhìn, cũng không đổi lại tư thế, vẫn y như lúc Hàn Băng rời đi.

Hàn Băng vén rèm ngồi lên giường cạnh hần. “Hạ Mẫn...”

Hần im lặng không đáp.

Y đặt tay lên hai vai hần. “Hạ Mẫn, ta...”

Hần bỗng dừng quay người lại. Khuôn mặt vẫn lạnh băng như chưa có gì xảy ra. Nặng nề cười ẩn nhẫn nhiều chưa xót, hần bình thản nói. “Hoàng thượng, để thần thiếp hầu hạ...” Tay hần mơn trớn trên lồng ngực mạnh mẽ của y, chậm rãi dải khai y phục trên người.

Y giữ lấy tay hần. “Hạ Mẫn, nhìn ta.”

Hần theo lệnh đưa ánh mắt không cảm xúc đến nhìn y.

Y đưa tay hần lên áp trên má mình, từ từ tận hưởng hơi ấm. “Ta xin lỗi.”

Hần bị hành động kia dọa ngây người, cười nhạt một chút. “Thần thiếp không có tư cách.”

Hàn Băng nhìn hần, ánh mắt một chuỗi bi ai không nói nên lời. “Ta...”

“Hoàng thượng không nên cảm thấy có lỗi.” Hần rút tay ra khỏi tay y, bàn tay đặt lên đôi vai trái kiệ, chậm rãi nhu nhu.

“Hạ Mẫn...” Hàn Băng hơi phát cáu. Tại sao? Tại sao Hạ Mẫn lại đối với y như vậy?

Hạ Mẫn không nói, tay lướt qua da thịt săn chắc nơi bắp tay. Hần chậm rãi quan sát, Hàn Băng đã chín chắn hơn nhiều, y không còn bông bột như xưa, cũng không còn tính tình bất ổn.

Hàn Băng nhìn hần. Hạ Mẫn chính là cứng đầu, loại cứng đầu cứng cổ mà tà chết không chịu nhận. Hần tựa hồ khác xưa nhiều lắm. Hần lạnh lùng hơn, có chút già dặn. Suy nghĩ của hần, y thực không rõ. Nếu như trước kia chỉ cần liếc mắt là hiểu thì lúc này đây lại như mò kim đáy bể, nhìn kiểu gì cũng không thể đoán được.

Y nhìn hần một lúc. “Hạ Mẫn, ngươi thực sự muốn vậy?”

Hần dừng lại hành động một lát. Hần tự hỏi chính bản thân. Hần không rõ. Thứ hần muốn chính hần cũng không rõ. Nhưng sau rồi hần cũng tiếp tục mân mê cơ bụng người kia. “Ta muốn.”

Nhưng thực sự hần đang muốn thứ gì? Y đang muốn thứ gì? Cả hai người bọn họ cần gì thì lại không ai rõ.

Cả hai đang nhìn thân ảnh trước mắt mà đau lòng. Diện mạo vẫn như vậy, nhưng con người thực sự không còn như xưa. Trái tim cũng vì vậy tựa hồ bị rạch thêm vài nhát dao vô hình.

Ngươi đã muốn vậy ta liền chiều ngươi. Hạ Mẫn, ngươi nên biết hiện giờ ngươi đang đứng trước ta, muốn đâm chết ta chỉ có một cách duy nhất đó là giết chết chính mình trước. Y tiến lại, áp hần xuống giường, thô bạo hôn từng đợt lên khắp vùng cổ trắng nõn.

Phải, muốn giết ngươi chỉ còn cách giết mình trước. Hần chậm rãi nhắm mắt, chịu đựng từng cơn dày xéo của nội tâm.

Một giọt nước mắt trong suốt lấp lánh khẽ chảy ra từ khoé mắt hần, lăn xuống chiếc gối lụa vàng óng bên dưới. Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 46

Chiếc cổ cùng xương quai xanh bị hôn cùng cắn đến đau rát. Hạ Mẫn khẽ nhú mồm. Hắn cảm giác chân mình bỗng đứng bị ai đó thô bạo tách ra.

Tay Hàn Băng chậm rãi vuốt dọc lên từ đầu gối, chưa gì đã chạm đến nơi phi thường mẫn cảm. Đôi tay thô ráp lại đột nhiên kéo tuột xuống, để chân hắn cuốn chặt lấy vòng eo săn chắc của mình.

Y hôn lên môi hắn. Hắn nửa như đáp mà nửa như không đáp. Giữ lấy cảm hắn, y ra lệnh. “Hôn ta.”

Hạ Mẫn nhắm chặt mí mắt, làn mi như chiếc quạt nhỏ khẽ rủ xuống. Đôi môi hắn không tự nhiên mà hôn xuống, tùy tiện để người kia hết cắn rồi lại mút chặt.

Sau khi đã nhuyển khí, y mới thả hắn ra, nhìn một hồi vào con người trong vắt. “Ta muốn người.”

Mi mắt khẽ lay động Hạ Mẫn yên lặng một hồi. Hắn tiến đến hôn lên môi Hàn Băng.

Giống như con dã thú trong người y bị đánh thức, điên cuồng gào thét, cánh tay đang lần mò dưới thân hắn trở nên mất kiên nhẫn mà sục xạo.

Hạ Mẫn nghiêng răng, ngăn không cho mấy tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng.

Hàn Băng hôn dọc cổ hắn, chậm rãi liếm quanh vành tai, thì thầm nho nhỏ. “Kêu lên... Đừng nhẫn, ta muốn nghe người rên rỉ.”

Sắc mặt Hạ Mẫn càng thâm trầm nhưng tuyệt nhiên vẫn cắn chặt môi.

“Kêu lên...” Y phải hơi ồm vào sau vành tai hắn, khẽ cắn một ngụm.

“Ừ...” Hắn vị giật mình mà thốt lên.

Y cười mỉa hoặc, thơm lên tai hắn. “Tốt.” Một tay y bắt đầu lần mò xuống phía dưới.

Bốn năm chưa hề ân ái khiến Hạ Mẫn có chút không quen. Thân thể không nhận được hơi run lên.

“Bình tĩnh.” Hàn Băng vỗ vỗ cặp mông có chút gầy gò. Y cúi xuống ngậm đóa anh đào trước ngực. “Người thật gầy...” Nói ra được, y bắt giác chua xót. “Nhưng hài tử thật mập mạp xinh đẹp. Người gọi nó là gì? Nói cho ta nghe. Chiêu nhi... Là như nào?”

Mắt Hạ Mẫn bắt giác nhìn lên trần. Ánh mắt có chút mông lung. Chiêu nhi... Là Tích Chiêu. Tích Chiêu là chỉ yêu mình người. Ha ha... Yêu... Từ này còn xứng đáng?

“Nói ta nghe.” Y chuyển qua ngậm bên kia.

Hạ Mẫn vẫn một mực im lặng.

“Nói ta nghe.” Y đưa tay vuốt ve phía cửa động, có chút thông thả mà vuốt ve trêu đùa.

Bị hành động bất ngờ dọa tới. Nơi kia do lâu không hoan ái mà vô cùng mẫn cảm. Hạ Mẫn cắn răng, tay vô tình bấu chặt lên vai y để lại mấy dấu vết mỉa hoặc.

Y nhìn vai mình cười rồi hôn thật sâu lên môi hắn. “Người hảo biết cách dụ người phạm tội.”

Hạ Mẫn tuy mặt không mấy biểu cảm nhưng tâm một đợt thẹn thùng, bỗng chốc quên đi tất cả niềm hận, chỉ nhớ người trước mắt là ái nhân.

Hàn Băng đưa tay đến phía sau chậm rãi khuếch trương. Sợ hắn đau nên thật lâu, y mới dám đưa vật kia vào cọ cọ vào cửa động. “Cho ta vào.”

Hạ Mẫn cắn môi cúi đầu không nói gì.

“Cho ta.” Y cúi xuống, hôn lên môi hắn, thật ôn nhu.

Hắn cũng vô thức đáp lại cái hôn. Lý trí hiện giờ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại dục vọng tối nguyên thủy đang cuộn cuộn trong cơ thể.

Hàn Băng nhìn hắn cười hắc hắc, xoa xoa mấy cái rồi trực tiếp tiến vào.

Hạ Mẫn cảm giác vật to kia đang ngày một tiến sâu, cơn đau nơi đó truyền đến khiến hắn mơ hồ sợ hãi. Thần trí vốn đã bị quẩn đi giờ lại trở về.

Hắn nhìn chính mình. Hắn hiện giờ đang giống thứ gì? Rõ ràng là miễn cưỡng nhưng lại cùng người kia có khoái cảm. Rõ ràng nói là hận nhưng trong tim lại ảm áp tràn yêu thương.

Hắn bắt giác cười nửa miệng.

Hắn là đang tự cười chính bản thân.

Hàn Băng chặn rãi tiến nhập càng sâu, thoả sức ma sát qua lại.

Hạ Mẫn một chút cũng không thấy khoái cảm. Hắn chỉ cảm thấy cơn đau kinh khủng truyền đến từ phía hậu huyệt. Nhưng tính ra, tim hắn hiện giờ so với nơi đó còn đau hơn vạn phần.

Hàn Băng sau khi bắn vào trong cơ thể hắn, thoả mãn mà ôm hắn vào lòng, thủ thủ khẽ vào tai. “Ta yêu người.”

Hắn lặng yên không đáp.

Yêu? Còn xứng đáng?

Một luồng áp áp mơn man da thịt như một bàn tay vô hình nhu nhu những chỗ nhức mỗi. Một vật lạ tiến vào nơi đau đớn cả đêm qua nhẹ nhàng cọ rửa. Hạ Mẫn lười nhác mở mắt. Đập vào mắt hắn là khuôn ngực cường tráng của người kia.

“Ngủ tiếp.” Hàn Băng vươn tay áp đầu hắn vào ngực mình.

Hắn cả thân nhức mỗi vô lực. Không biết tối qua Hàn Băng đối với hắn đã làm bao nhiêu lần. Hắn có một chút tự chán ghét cơ thể mình, chán ghét vô cùng.

Hàn Băng thớm lên trán hắn, cảm giác thứ kia lại nóng lên. Cúi đầu nhìn vật cực đại, y vuốt vuốt vài cái rồi tay kia vuốt ve Hạ Mẫn.

Hai người đang ở trong đục dưng, làn sương mỏng bốc lên làm da thịt người kia càng thêm trắng mịn.

Y nuốt xuống một ngụm nước bọt, kéo hắn lên đùi mình, chậm rãi bắt đầu một lần mới.

Đêm qua là đêm đầu sau vài năm xa cách, Hàn Băng có chút phóng túng không để ý đến Hạ Mẫn.

Vô ý này lại được Hạ Mẫn thu lại tất cả trong lòng. Hắn nhắm mắt. ‘Hàn Băng, người bên ta cũng chỉ vì chuyện tình này.’

Cuối cùng thì cũng có thể tẩy rửa sạch sẽ. Hàn Băng bế hắn lên, đặt lại ngay ngắn trên giường.

Chậm rãi ngẩng nhìn người trước mắt. Khuôn mặt hắn vẫn vạn lần xinh đẹp cùng thanh tú. Tuy nhiên, hắn thực sự gầy. Xương quai hàm cũng hơi nhô ra tạo độ góc cạnh cho khuôn mặt. Nhưng y không thích. Y thích Hạ Mẫn phải đầy đặn một chút.

Ngoài cửa truyền đến tiếng huyền oán. Y hôn Hạ Mẫn một ngụm, kéo chăn đắp cho hắn rồi ra ngoài.

Hàn Minh đang bị Lý công công giữ ở ngoài mà một trận làm ầm ĩ.

Tuy biết lão sẽ không làm đau nó nhưng Hàn Băng vẫn một trận đau lòng. Ai bảo suốt thời gian qua, y chưa từng một ngày làm tròn chữ “cha”, bây giờ phải bù đắp thật nhiều. Y tiến lại, đón Hàn Minh từ tay Lý công công, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay nhỏ nhắn. “Dậy rồi sao?”

Hàn Minh gật gật đầu. “Bá bá, phụ thân con dậy chưa?”

Hàn Băng hướng vào trong trường, nghĩ đến tối qua một đợt hồi lỗi. Y tiếp tục xoa xoa cổ tay. “Phụ thân chưa dậy. Còn có. Tiểu tử, mau gọi ta là cha.” y bế nó vào trong, thủ thủ vào tai.

Nó cúi đầu. “Cha... Bá bá...”

“Là cha.” Y đặt hấn xuống giường cạnh Hạ Mẫn.

Hàn Minh lập tức lao đến xoa xoa má Hạ Mẫn, cái miệng xinh đẹp luôn miệng gọi. “Phụ thân.”

“Suýt, cho phụ thân ngủ.” Hàn Băng ôm hấn vào lòng, nhéo yêu cái mũi. “Gọi ta là cha, mau.”

Nó nhìn Hàn Băng lại nhìn Hạ Mẫn. “Không đúng, vậy con sẽ có hai người cha.”

“Phải, chính là con có hai người cha.” Y cười.

“Vậy con từ đâu mà ra.”

Câu này thực khó nghĩ, Hàn Băng không biết phải đáp sao.

Hạ Mẫn nghe thấy tiếng con, chậm rãi tỉnh dậy thì đúng lúc nghe thấy câu hỏi kia.

Hàn Băng liếc thấy hấn đã tỉnh, đầu loé lên một tia tinh quái. “Phụ thân sinh ra con. Mau, gọi hấn một tiếng nương.”

Hàn Minh tròn tròn đôi mắt lấp lánh. “Này... Bá không phải nói dối đi.”

“Đương nhiên không.”

“Vậy phụ thân sinh ra con?” Nó quay lại nhìn Hạ Mẫn đã tỉnh hỏi.

Hạ Mẫn nghe xong một đợt đơ người. Tuy đó là sự thật nhưng khi nghe ra từ miệng đứa con hấn không khỏi khó xử.

“Không phản đối tức là thừa nhận.” Hàn Băng cười.

“Vậy là thật.” Nó chớp chớp mắt nhìn Hạ Mẫn.

Hấn vẫn không thốt nổi lên lời.

“Mau, gọi nương đi.”

Hàn Minh chớp chớp mắt nhìn Hạ Mẫn. “Nương...”

Hạ Mẫn bật dậy, một đầu hắc tuyến, quên cả đau đớn vùng thắt lưng. Hấn kéo hấn tử vào lòng. “Không nghe cha người sui đại. Là phụ thân.”

“Phụ thân.” Nó ôm cổ hấn hôn hôn.

Hàn Băng nghe chính miệng y khẳng định nó là con mình trong lòng dâng lên một đợt vui sướng không thôi. Y tiến lại ôm cả hai vào lòng. “Phải, là cha trên con. Gọi phụ thân không phải nương.”

Hàn Minh cũng vô tư không để ý gì. Vậy là từ giờ nó đã có thêm một người cha nữa. Nó sẽ được yêu thương chăm sóc hơn. Nhưng nó biết, phụ thân hấn sẽ không phải đêm đêm ngồi nhìn ra cửa sổ nhớ người kia nữa.

Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 47

Hàn Băng ôm Hàn Minh trong lòng, hướng ra ngoài cửa sổ xe ngựa chỉ trở cười lớn một hồi. Hạ Mẫn ngồi một góc, nhìn hai ca con trong lòng thấy ấm áp. So với hấn, Hàn Minh càng vụn vặt giống Hàn Băng hơn. Có lẽ cũng vì vậy mà những ngày tháng cô đơn của Hạ Mẫn không quá tịch mịch.

“Ô! Cha, con chim thật lớn nha.” Hàn Minh tay chỉ, tay kia kéo kéo góc áo Hàn Băng.

“To thật.” Hàn Băng hưởng ứng.

“Con chưa bao giờ thấy qua.”

“Cha cũng chưa thấy qua.”

Hàn Minh chớp chớp mắt nhìn Hàn Băng. Hàn Băng cũng không ngại ngần nhìn lại đáp lễ.

Hạ Mẫn nghĩ nghĩ một chút rồi tắc lưỡi. Hàn Băng hẳn là rất giỏi môn a dua đi.

Lý công công đi ngoài xe luôn miệng cười, cuối cùng mọi thứ đã về đúng vị trí.

Ngôn Kỉ Hàn ngồi trong xe ngựa, nhìn theo bóng xe trước mặt, ánh mắt âm trầm không rõ là thứ gì.

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn. Cả tháng qua ở chỗ săn bắn, Hạ Mẫn ngoại trừ lúc có mặt Hàn Minh ra, chưa lần nào đối với hắn quá nhiệt tình cùng yêu thương. Tất cả chỉ là hành động, cử chỉ lạnh lạnh, nhưng lời nói lại có phần chán ghét.

Hạ Mẫn, người như vậy là sao? Hàn Băng khẽ thở dài.

Cuối cùng đoàn người cũng đến trước cửa Hoàng cung. Hạ Mẫn nhìn thấy cánh cửa cao lớn kia trong lòng lại dâng lên cảm xúc khó tả. Nó vừa vui mừng vừa lo sợ lại còn lẫn thêm vài phần tiếc nuối.

Hàn Minh nhìn thấy cánh cửa lớn, mắt càng mở to nhìn Hàn Băng đang dắt tay mình phía bên cạnh. Người cha này của hắn không phải người bình thường nha.

Hàn Băng lại quay sang nhìn Hạ Mẫn bên cạnh, tay nắm lấy tay hắn lại chặt hơn bình thường.

Cánh cửa lớn bật mở.

Khóe miệng Hàn Băng đang cong lên lập tức hạ xuống.

Sau cánh cửa đỏ, tất cả đại thần mặc áo trắng quỳ xuống. Trăm người như một, mắt dồn hết vào hai người đứng cạnh y. Phía trước mỗi người còn có bộ quần áo quan cùng mũ quan xếp gọn gàng.

Hàn Băng xiết chặt tay bên Hạ Mẫn làm hắn cũng nhúu mày vì đau.

“Xin hoàng thượng rút lại quyết định, phế truất hoàng tử.” Một vị lên tiếng.

“Xin hoàng thượng anh minh.” Các đại thần phía sau trăm miệng một lời hô theo.

Hàn Băng nhìn Hàn Minh ánh mắt trấn an, tay nắm chặt thêm. “Các người vì có gì lại muốn phế truất?”

“Tâu hoàng thượng, hoàng tử không phải là chân long thiên tử.”

Hàn Băng nhúu mày. “Các người nghi ngờ hoàng tử không phải con của trẫm?”

“Bẩm hoàng thượng, vi thần không dám.”

Hàn Băng bế Hàn Minh lên, nhìn tất thấy. “Hoàng tử đích thật là con ruột của trẫm.”

“Bẩm hoàng thượng, chúng thần mạn phép được hỏi. Hoàng tử là nhi tử của vị phi tần nào?”

Hàn Băng bắt giắc quay sang nhìn Hạ Mẫn một hồi, hướng các đại thần nói. “Là con của Chiêu nghi đã mất tích, được Thần phi tìm thấy và dưỡng dục.”

Quả thực trước kia họ có một Chiêu nghi nương nương, mất tích cách đây năm năm, tính vừa đủ tuổi của hoàng tử.

Hạ Mẫn trợn mắt nhìn Hàn Băng. Y vì cái gì không muốn nói hắn mới là người sinh ra Hàn Minh. Vì thứ gì chứ? Ngay cả một chút danh thôi cũng không muốn cho hắn.

Hàn Minh giãy khỏi lòng y, chuyển qua ôm chân Hạ Mẫn. Cha nó, vì sao lại dám nói nó không phải là do phụ thân nó sinh ra.

Các đại thần đồng loạt cúi gập xuống đất. “Vi thần hồ đồ, xin hoàng thượng trị tội.”

Hàn Băng nhìn mấy người kia, kéo tay Hạ Mẫn nhưng hắn không hề di chuyển. Y quay đầu nhìn hắn. Ánh mắt hắn mang chút ưu tư. Hắn rút tay mình ra, cúi xuống bế lấy Hàn Minh. Hàn Băng cũng không nói gì thêm, đi qua đám đại thần. “Đứng lên, mặc lại triều phục, chuẩn bị thượng triều.”

“Hoàng thượng anh minh.” Các triều thần cùng đồng loạt hô.

Hạ Mẫn bế Hàn Minh, theo Lý công công đi về Hạ Chi cung. Trên đường, mấy người có đi qua phủ sứ giả.

Đứng trước cổng, Hạ Mẫn lưu luyến một chút nhưng sau cùng vẫn là bước qua không ngoảnh lại.

Lý công công sắp xếp cho hắn vài người hầu hạ. Tiểu An tử hồi trước hầu hạ hắn cũng được điều về.

Hàn Băng thượng triều xong lập tức chạy đến Hạ Chi cung thì thấy hài tử đang nép đầu vào ngực Hạ Mẫn dụi dụi. Hắn cũng vỗ nhẹ đều đều lên lưng hài tử.

“Hoàng thượng vạn tuế...”

Chưa đợi mấy cung nhân nói xong y đã đưa tay cản lại rồi phẩy tay lệnh cho tất cả ra ngoài.

Y lại gần giường, ngồi xuống bên hắn, vỗ nhẹ lên lưng Hàn Minh. “Chiêu nhi...”

Hàn Minh còn không quay lại nhìn y, rúc sâu thêm vào lòng Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn cũng không nhìn y, chỉ chăm chú nhìn hài tử. Hai cha con hắn làm như thể y vô hình. Y cũng không trách, khẽ thở dài.

“Chiêu nhi, nghe cha nói...” Y xốc thẳng bé lên lòng mình. Nó cũng không cố bám Hạ Mẫn, ngồi cúi đầu trong lòng y.

“Nhìn cha này, Chiêu nhi.” Y nâng mặt nó lên.

Ánh mắt vốn trong suốt nay lại tròng ngập ỷ khuất khiến y vừa đau lòng vừa bối rối.

“Cha là không phải cố tình. Nếu nói người là con do phụ thân sinh ra chưa biết chừng bọn họ sẽ khiêng hai người đi chôn sống. Mà cha rất yêu Chiêu nhi cùng phụ thân nên không thể để hai người bị như vậy được.”

“Có thật không?” Nó nhìn y nghi hoặc.

“Thật. Cha không lừa con.” Y nhéo nhéo cái mũi nhỏ.

Hàn Minh tươi cười. “Vây tin cha lần này thôi.”

“Hảo hài tử.” Y ôm nó mà vỗ vỗ nhẹ.

Vậy chuyện tiểu hài tử đã xong. Bất quá, y thực sự lo lắng là về “đại hài tử” kia cơ. Hạ Mẫn là người có gì cũng giấu lại trong lòng, lần này nói vậy hắn có lẽ còn đau buồn hơn về ngoài nhiều lắm.

Y đưa tay lên mặt Hạ Mẫn khẽ vuốt ve gò má. “Đừng giận ta.”

Hàn Minh cũng quay lại nắm tay hắn. “Phụ thân đừng giận cha nữa.”

Hạ Mẫn nhìn hài tử cười. “Phụ thân không giận.” Miệng nói vậy nhưng mắt hắn vẫn không hề liếc qua nhìn y một chút.

Y cười khổ, trước mặt hài tử nên Hạ Mẫn nói thôi chứ trong lòng vẫn thực sự còn giận.

Hàn Minh một tay kéo tay cha, một tay kéo tay phụ thân, vui vẻ mà ôm lấy.

Hạ Mẫn nhìn hài tử cười. Nó ngoài đôi mắt này giống hắn, dáng người giống hắn, còn lại một chút cũng không giống hắn.

Hàn Băng nhìn hai cha con vui vẻ trong lòng ấm lên nhiều lắm. Từ giờ, sẽ chẳng còn ai có thể hại hắn của y. Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 48

“Triệu thái y, vì sao Hạ Mẫn ăn gì cũng không thấy béo lên vậy?” Hàn Băng ngồi bên giường có chút lo lắng. Suốt nửa năm qua, y nuôi hắn hơn cả nuôi lợn vậy mà một chút cũng không thấy béo lên.

Tiểu An Tử gần đó cúi thấp đầu.

Triệu thái y đưa lại tay Hạ Mẫn vào trong chăn, quay sang Hàn Băng. “Bẩm hoàng thượng...”

“Có gì mau nói.”

Y liếc nhìn tất cả trong cung một vòng, Hàn Băng liền hiểu ý. Y phẩy tay, đám cung nữ cùng thái giám tất thấy lui hết, chỉ để lại ba người bọn họ.

“Nói đi.” Y hướng Triệu thái y nói.

“Bẩm hoàng thượng, là do lúc trước trong quá trình mang thai không được chăm sóc tốt, lại là sinh non cùng khó sinh, sau khi sinh cũng không được chăm sóc ổn thoả dẫn đến chứng suy nhược sau sinh. Tuy đã qua thời gian dài nhưng đối với thân thể vẫn còn những hư tổn nhất định.”

Hàn Băng cảm giác sét vừa đánh giữa trời quang. Y chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ trải qua nhiều cực khổ như vậy. Chết tiệt, đều là y hại hắn, đều là y hại hắn.

Y đưa tay vào trong chăn, nắm lấy bàn tay lạnh lạnh kia. “Vậy có thể...”

Y chưa nói xong, thái y đã cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, không thể khôi phục như trước.”

Nghe vậy tâm y càng đau hơn gấp vạn. Cảm giác tội lỗi từ sâu thẳm trở dậy làm y có cảm tưởng không thể thở nổi.

“Còn có...” Triệu thái y trầm ngâm. “Khẩu vị tuy không tốt, nhưng mong Thần phi hãy chịu khó ăn uống nhiều hơn...”

Hạ Mẫn liếc Triệu thái y nghĩ ngợi. Triệu thái y đáp lại bằng ánh mắt nhu hoà.

Hàn Băng vẫn trong màn tự vấn lương tâm chưa hạ xuống, không để ý ánh mắt hai người nhìn nhau.

Y cúi xuống hôn Hạ Mẫn. “Người chịu khó ăn uống. Ta... Ta có việc đi trước.” Y nói rồi đi thẳng không quay lại. Y thực sự không có việc gì. Chỉ là càng nhìn hắn, y càng thấy hối lỗi. Y cần tự tha lỗi cho bản thân trước khi cầu hắn tha lỗi.

Trong tấm cung chỉ còn lại mình Triệu thái y với Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn quay sang nhìn y. “Triệu thái y, lời nói vừa rồi...”

Triệu thái y đặt hòm dụng cụ xuống nhìn hắn. “Người có thai hai tháng rồi...”

Hạ Mẫn tuy đã chuẩn bị tâm lý nhiều lần nhưng nghe xong vẫn có điểm chấn thốt. Hắn đặt tay lên bụng, ánh mắt nhìn mông lung. Mấy tháng qua, Hàn Băng quả thực với hắn làm qua không ít lần, riêng tháng đầu tiên gặp lại, y làm đã đủ cho hắn mang thai một trăm lần. “Tại sao... Không nói cho y biết?”

Triệu thái y quay đi. “Ta biết người không muốn.”

Hắn cười. Quả thực hắn không muốn. “Cảm ơn...”

Triệu thái y cũng chỉ cười rồi xách hòm thuốc rời khỏi.

“Khoan!”

Y quay lại nhìn Hạ Mẫn vẫn đang mông lung nhìn y.

“Kê cho ta thuốc phá thai.”

Triệu thái y một đợt trán động. “Người nói...”

“Kê cho ta thuốc phá thai.” Hắn cắn môi bật ra từng chữ. “Ta còn muốn thuốc tránh thai.”

Hai người nhìn nhau, mỗi người một tâm tư khác biệt.

Hạ Mẫn ngồi trên giường xoa nhẹ bụng vẫn còn bằng phẳng. “Hài tử, xin lỗi con. Ta không thể giữ con lại.”

Hài tử này không phải là do hắn mong muốn. Nó cũng không được hình thành bởi tình yêu mà bởi dục vọng cùng những đau khổ.

Sinh hài tử ra, chưa chắc nó đã được hưởng hạnh phúc, chỉ bằng để nó đi khi chưa ra đời còn hạnh phúc hơn.

“Bẩm Thần phi nương nương, Quý phi nương nương đến.” Tiếng của Tiểu An Tử bên ngoài truyền đến.

Hạ Mẫn xuống giường. “Cho vào.”

Ngôn Kỉ Hàn bước vào, thấy hần đang đứng bên giường nhìn một lúc. “Thần phi nương nương có điểm không khỏe.”

Hạ Mẫn đối với người này chưa một lần có hảo cảm, y lại nhiều lần chủ động đến gây sự khiến hần không khỏi chán ghét.

Lấy nét mặt lạnh lùng, hần cười nhạt. “Để Quý phi bận tâm.”

Kỉ Hàn một vòng đi xung quanh hần, tà áo đỏ khê bay bay. “Vậy phải chăng Thần phi cũng nên mời ta chén trà.”

Hần nhìn người kia một chút, phẩy tay kêu cung nữ đi chuẩn bị. “Quý phi hôm nay ghé thăm phải chăng có chút gì chỉ giáo?”

“Không dám.” Y nửa cười mà như không cười nhìn hần. “Ta chỉ có chút điểm muốn bàn bạc.”

Hần cười khẩy. “Ta với ngươi, hai phi tần, có gì cần để bàn bạc?”

“Thần phi a Thần phi.” Y cười, một tay lệnh cho tất cả cung nữ đều lui xuống.

Điện chỉ còn lại hai người, y tiến lại vờn về mái tóc hần. “Ngươi quả thực xinh đẹp động lòng người.”

“Quý phi cũng đâu có kém nửa điểm.”

Y di tay xuống dưới. “Ngươi nói sai rồi đi. Ta nửa điểm cũng không thể cùng ngươi so sánh.” Y tiến sát đến ngay mặt hần.

Mùi hương nồng đậm phả vào mặt hần khiến hần có hơi chút khó chịu, đầu óc mơ hồ có một chút choáng váng.

“Ta biết. Đại hoàng tử là do ngươi sinh.”

Hạ Mẫn một chút trấn động. Y thực ra đã biết thứ gì?

“Ta biết ngươi là người Linh Hiên tộc. Ta còn biết một số chuyện nữa. Thân thể hoàng thượng chẳng hạn...” Y cười, một tay vòng qua eo hần. “Không biết ngươi có hứng thú?”

Hạ Mẫn bắt giác lùi lại phía sau.

“Ngươi chẳng phải cũng biết sao?” Y lại gần.

Cứ như vậy, y tiến một bước, hần lùi một bước, thẳng đến khi hần vấp phải thảm phía dưới mà ngã ra sau.

Bụng đột nhiên truyền đến một cơn đau âm ỉ. Hạ Mẫn nhịn xuống, chuyên tâm nhìn người trước mắt. Y cúi xuống nhìn hần, ghé sát vào tai. “Vậy nên, không muốn phơi bày sự thật, hãy ngoan ngoãn rời xa hoàng thượng.”

Nói rồi y một đột cười lạnh, chậm rãi rời khỏi đó.

Hạ Mẫn vẫn bất động ngồi trên đất. Cả tâm hần thực sự rất rối. Hần không muốn bắt kì chuyện gì xảy đến với Hàn Băng cả.

Cung nữ thấy Quý phi đã đi ra, nhanh chóng bưng bát thuốc vào.

“Nương nương...” Nàng lao lại đặt bát thuốc lên bàn rồi đỡ lấy Hạ Mẫn.

“Đi ra...” Hần day day thái dương.

Nàng im lặng vẫn muốn đỡ hần dậy.

“Ta nói ngươi đi ra.” Hần mất kiên nhẫn mà nói.

Cung nữ hoảng loạn. Nàng chưa bao giờ thấy hần cáu. Không ngờ hần cáu lại đáng sợ như vậy. Nàng một mạch chạy ra ngoài không dám ngoái đầu lại.

Hạ Mẫn một tay giữ lấy bụng, cảm giác dưới thân một đợt ảm ướt. Hấn cúi đầu nhìn. Một dòng máu đỏ ngoằn ngoèo theo cẳng chân chậm rãi chảy xuống.

Hấn ngồi tại đó, một bụng tâm tư không rõ là gì. Hấn cần làm gì đó ngăn chặn Ngôn Kỉ Hàn. Người kia quả thực quá mức đáng sợ. Nhưng hấn phải làm gì đây và hơn trên hết tại sao hấn phải làm như vậy? Hấn rõ ràng hận Hàn Băng, tại sao lại lo lắng cho y đến vậy. Y sống hay chết có liên quan gì đến hấn. Chẳng phải trước kia hấn đã tự thề như vậy sao? Hay thực sự hấn còn yêu y, yêu rất nhiều, nhưng đợi đến lúc y bị đe dọa mới nhận ra. Hấn nghĩ đến chuyện mình còn yêu y mà một đợt hoảng loạn. Không phải, là vì Tích Chiêu, hấn chỉ làm vì không muốn nó mất đi một người cha, lớn lên thiếu thốn tình yêu thương.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Các cung nữ cùng thái giám đồng loạt quỳ xuống.

Hàn Băng nhìn đám người. “Sao đứng hết ngoài đây?”

“Bẩm hoàng thượng, Thần phi nương nương hạ lệnh.” Tiểu An Tử cúi đầu.

Hàn Băng nhíu mày. Đây không phải tính cách của Hạ Mẫn. Không có chuyện tuyệt đối sẽ không để nô tì ở ngoài này. “Có chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, Quý phi nương nương đến.”

Kỉ Hàn hấn đến làm gì? Y nghĩ đến mấy chuyện thị phi trong hậu cung mà một thân mồ hôi lạnh. Y chạy vào bên trong, thấy Hạ Mẫn đang ngồi trên đất mà hoảng loạn.

Y tiến lại gần nhìn hấn một chút. “Người có sao không? Nghe nói Kỉ Hàn...”

Hạ Mẫn không đợi y nói hết đã muốn đứng lên thì bụng chợt truyền đến một cơn đau. “A!” Hấn bám vào tay y khụy xuống.

Hàn Băng hoảng sợ nhìn xuống. Thăm dưới chân hấn đã sớm bị nhuộm đỏ, giữa hai chân hấn còn có một vết máu dài ngoằn ngoèo. Đăng bởi: admin

50. Chương 50

CHƯƠNG 49

Hàn Băng nhìn vẻ mặt đau đớn của Hạ Mẫn, thân thể nhất thời cứng đờ. Mãi một lúc sau mới hoàn hồn la lên. “Mau! Truyền Triệu thái y.” (=.= đã bảo tên này phản ứng chậm, à quên, siêu chậm từ đầu rồi mà.)

Y cúi xuống, bế Hạ Mẫn lên giường. “Bình tĩnh, Hạ Mẫn, bình tĩnh.” Y lắp bắp, chân tay luống cuống đắp chăn cho hấn. Miệng không ngừng trấn an Hạ Mẫn, nhưng xem ra y giống đang tự trấn an chính mình hơn.

Triệu thái y vừa bước vào đã ngửi thấy mùi máu, chân mày khẽ nhíu lại. “Hoàng thượng...” Lão chưa kịp nói xong đã bị Hàn Băng kéo tay. “Xem cho Hạ Mẫn.”

Từng giây phút trôi qua thật chậm. Y nhìn chậu nước rửa không ngừng bị nhuộm đỏ mà tâm tư bất an. Hạ Mẫn sẽ không bị làm sao đi. Hấn tuyệt đối sẽ không bị làm sao.

Triệu thái y hoà chút thuốc gì đó, nhờ y uy hấn uống.

“A-” Hạ Mẫn nhắm nghiền mắt, tay tóm được cổ tay y mà xiết chặt. Hấn cảm giác bụng rất đau. Cơn đau nơi vùng bụng dưới vừa quen mà lại vừa lạ. Bụng hấn đau, nhưng hấn cảm giác tâm hấn còn đau hơn.

“Hạ Mẫn...” Y trợn mắt nhìn hấn rồi lại nhìn Triệu thái y. Y thấy Triệu thái y ngồi dưới cuối giường, mắt chăm chú nhìn hạ thân Hạ Mẫn như thể đang tiếp sinh. Nhưng Hạ Mẫn đang đau đớn như vậy, y cũng không quản nhiều.

“A- học học.” Hạ Mẫn có chút suyễn khí mà thả tay y ra chuyển qua ôm ngực.

“Hạ Mẫn.”

Hạ mẫn cảm giác có thứ gì đó đang đè nén ở ngực hần, không cho hần thở. Thật khó chịu. Hần cảm thấy rất khó thở. Y lo lắng nhưng vẫn dịu dàng mà ôm lấy hần vào ngực khẽ vuốt lưng.

“Ừ...” Hần hô hấp rất khó, nặng nhọc hít vào từng ngụm khí khô.

“Triệu thái y!”

Triệu thái y cũng không có thời gian để ý y, chăm chú nhìn hạ thân Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn cứ như vậy một lúc mà không thấy động tĩnh gì. Hàn Băng căng tròn mắt, tròn mắt như gần nứt ra đến nơi. Lúc cảm tưởng như hần sắp chết vì ngạt khí, Triệu thái y vọt lên trên, ra sức xoa bóp bụng hần.

Hàn Băng khẽ nhú mi... Hành động vừa rồi không phải là... đi.

“A!” Hạ Mẫn bất chợt kêu lên, đồng thời gồng lên hít một ngụm khí. Hần cảm giác thứ gì đó đi ra từ huyết khẩu theo máu ồ ạt chảy ra ngoài, toàn thân lập tức buông lỏng mà ngã xuống gối phía sau.

“Được rồi.” Triệu thái y thở hắt ra, tay cầm một mảnh vải mỏng đi xuống phía dưới, gói thứ đỏ lôm vừa đi ra đặt lên khay.

Hàn Băng cũng ôm hần xoa xoa mà nhẹ nhàng thở ra. Y vừa rồi quả thực rất hoảng.

“Quy ra là Hạ Mẫn bị làm sao?” Y hỏi Triệu thái y.

Lão lau tay vào mẩu khăn rồi quay lại. “Bẩm hoàng thượng. Thần đã cố sức nhưng không giữ được thế tử.”

“Thế tử... Ý người...” Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn trong lòng, đầu óc ong ong. Thế tử... Hai chữ cứ như vậy lặp đi lặp lại trong đầu y. Không phải là Hạ Mẫn... Y đưa tay khẽ chạm vào bụng hần, trong tâm lại đau đớn khôn cùng. Hài tử nơi đó... Đã mất... Hài tử thứ hai của y và hần. Mất y đảo qua gói vải trên bàn. Hài tử của y bị sinh non. “Hài... Hài tử mấy tháng rồi?”

“Bẩm hoàng thượng, hai tháng.”

Y xiết chặt thêm vòng tay ôm hần. Chỉ cần hơn nửa năm nữa, chỉ cần hơn nửa năm nữa thôi là y có thể có được một hài tử khả ái như Hàn Minh. Y nhìn xuống. Hạ Mẫn lúc này chắc hẳn buồn lắm.

Triệu thái y lui ra bên ngoài để hai người có không gian yên tĩnh.

Hạ Mẫn nép vào trong lồng ngực Hàn Băng. Hần chợt có cảm giác tội lỗi vô cùng. Tuy rằng không có ý giữ lại hài tử, chính hần còn chuẩn bị thuốc phá thai, nhưng bây giờ hài tử mất rồi lại có phần tiếc nuối vô cùng.

Tim hần quả thực rất đau, tâm cũng rất đau. Cảm giác tội lỗi tràn ngập khắp cơ thể, xâm chiếm mọi cảm xúc. Hài tử, là phụ thân không tốt với con. Xin lỗi, xin lỗi con. Hần rúc sâu thên vào ngực Hàn Băng khoé mắt trào ra một giọt nước mắt.

“Hạ Mẫn, đừng buồn.” Hàn Băng vỗ nhẹ đều đều trên lưng hần, cúi xuống đặt lên trán một nụ hôn.

Hần cúi đầu thấp hơn, cố kìm lại nước mắt. Chính mình luôn tự nhủ không được khóc mà nước mắt cứ như vậy liên tục trào ra. Hàn Băng ôm thật sâu trong lòng, không quản tất cả mà bế hần lên lòng mình, để đầu hần nép vào hõm cổ y, lấy bờ vai vững chắc mà làm chỗ dựa. “Khóc đi, khóc người sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Nghe được lời này, hần không tự chủ được mà òa khóc như hài tử.

Hàn Băng vỗ về mái tóc. “Khóc đi.” Y cảm giác khoé mắt mình cũng dần cay xè đi.

Hạ Mẫn khóc, đem tất cả phát tiết. Lâu lắm rồi hần không được khóc thoải mái như thế này. Hần như đem nước mắt chèn ép bấy lâu mà khóc cho thoải thích. Hần khóc cho tất cả những gì xảy ra với hần, khóc cho cả phụ thân và cả số phận của chính mình.

Tại sao? Tại sao lão thiên lại tàn nhẫn với hần đến vậy? Lão lần lượt cướp hết tất cả quan trọng với hần, để lại mình hần.

“Không sao, còn ta ở đây. Bên người.” Hàn Băng an ủi.

Còn người sao? Hạ Mẫn ngược mắt ngập nước lên nhìn y. Trong lòng nhìn thấy khuôn mặt kia mà cảm thấy an toàn.

Miệng không thừa nhận, nhưng lòng hắn đã minh bạch. Hắn còn yêu y nhiều lắm. Hắn cũng cần y nhiều lắm. Tất cả trước kia, hắn nguyện nhắm mắt cho qua, từ giờ, hai người sẽ làm lại từ đầu.

Hàn Băng cứ ngồi vậy ôm hắn, vỗ nhẹ nhẹ trên lưng. Y cũng buồn, nhưng y biết, y có buồn thế nào cũng không thể bằng hắn được. Đợi hắn khóc chán rồi lả đi vì mệt, y mới chậm rãi kéo chăn lên, thay lấy một bộ long bào mới rồi rời khỏi.

Y không trở về Thừa Càn điện mà đi thẳng đến tẩm cung Quý phi.

Cung nữ cùng thái giám thấy y lập tức quỳ rạp. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hàn Băng không để ý mấy người đó, trực tiếp lao thẳng vào trong.

“Hoàng thượng...” Kỉ Hàn đang ngồi bên giường, thấy y lập tức đứng dậy.

“Bốp!” Chưa đợi hắn nói gì, y đã tiến lại, tát hắn trước mặt các cung nữ.

Hắn bàng hoàng dương mắt nhìn, một chút sau mới đưa tay lên lau máu khoé miệng, phẩy tay cho cung nữ lui xuống.

“Ta cảnh cáo ngươi không được động đến Thần phi.” Y nhìn hắn, hận không thể trực tiếp nghiền nát hắn ra thành trăm mảnh.

Kỉ Hàn bất chợt ngửa cổ lên trời cười lớn. “Hoàng thượng, người phải chăng đã nghĩ nhiều. Hắn cũng là nam nhân mà, ta có thể làm gì được chứ?”

Hàn Băng xiết chặt bàn tay.

“Không phải là chiều nay ta dọa hắn hư thai đó chứ?” Hắn nói xong lại một đợt cuồng tiếu. “Nam nhân mà, làm sao có thể có thai.” Nói vậy nhưng ánh mắt sắc lẹm của hắn vẫn liếc qua Hàn Băng, theo dõi nhất cử nhất động trên khuôn mặt.

Y cố nhịn lắm mới không đánh hắn lần nữa. Móng tay do bấu sâu mà đã đâm vào tay y chảy máu. “Trẫm không có thời gian đùa với ngươi. Ngươi thử động vào hắn lần nữa. Trẫm không tin... trẫm không làm gì được ngươi.”

Ánh mắt hai người giao nhau trong phút chốc, một tức giận đến điên cuồng, một bình thản đến lạ lùng.

gỗ xoong keng keng

tuki 1: Mua mau mua mau, hình nhân giá rẻ, đảm bảo chất lượng, ám phát linh luôn. Mua mau!

Tuki 2: bạn thay đổi kịch bản, cho hai đứa yêu nhau chút. đập bàn dù sao cũng không để Hàn Băng làm vũ phu được. liếc mắt thê nô thế cơ mà. Đăng bởi: admin

51. Chương 51

CHƯƠNG 50

Hạ Mẫn như rơi vào một hố sâu vô đáy, xung quanh, mọi người đứng nhìn hắn rơi mà không một ai đưa tay ra giúp.

Hắn thực sự hoảng sợ... cùng tuyệt vọng. Hắn rơi một lúc thật lâu, tia sáng phía trên đã vốn không còn nữa, xung quanh nhuộm một màu đen huyền bí. Hắn điên cuồng cào tay xung quanh nhưng mãi mà chỉ vớ được những khoảng không mà chơi vui. Bỗng có một bàn tay nắm lấy tay hắn. Tay thô ráp nhưng lại an toàn đến lạ thường. Là Hàn Băng. Hàn Băng của hắn đưa tay ôm lấy hắn vào lòng. Nhưng chẳng được bao lâu, hơi ấm an toàn bên hắn nhạt dần. Hàn Băng bỗng chốc biến mất vô tung vô ảnh, lẫn vào bóng tối huyền bí.

Bỗng tiếng khóc hài tử mới sinh truyền đến. Đó là của hài tử hắn vừa mất.

Hạ Mẫn diên cuồng sức xạo xung quanh. Nhưng tất gì hấn nhận được chỉ là chơi vơi cùng vô vọng.

“Hàn Băng... Con... Hài tử...”

“Phụ thân...” Tiếng gọi kèm theo tiếng khóc làm hấn thực sự rất hoảng loạn.

“Không!” Hạ Mẫn bật dậy. Trước mắt hấn là những hình ảnh quen thuộc, bóng tối vô vọng đó đã hoàn toàn biến mất. Thì ra chỉ là mơ. Hấn thở hắt ra một hơi rồi bất giác quay sang bên cạnh. Hàn Minh đang ngồi bên giường liên tục khóc gọi phụ thân. Hấn nghĩ đến đứa con đã mất mà đưa tay lên bụng. Nơi đó vẫn còn ần ần đau nói cho hấn biết hài tử thực sự đã mất.

“Ngaoan...” Hấn kéo Hàn Minh lên lòng mình khẽ vỗ về. Chắc nó hoảng loạn lắm. “Không sao...”

“Phụ thân.” Nó dụi dụi cái đầu nhỏ vào lòng hấn, nước mắt rơi xuống chậm dần rồi ngừng lại. “Phụ thân đừng buồn.”

Hạ Mẫn xoa xoa tóc con. “Phụ thân không buồn... Không buồn.” Nhưng khoé mắt hấn đã tràn ngập bóng nước.

“Hai cha con đang làm gì vậy?” Hàn Băng cố nặn ra một nụ cười, qua đó ngồi trên giường vỗ lưng Hàn Minh.

Hạ Mẫn thấy nụ cười của hấn trong lòng cảm thấy yên bình hơn, nước mắt cũng nhẹ nhàng bị rút cạn.

Y chạm tay lên má hấn xoa nhẹ. “Người có muốn ăn gì không? Còn cả tiểu tử này nữa. Qua đây cha xem.” Y bế bồng nó lên lòng mình cưng nựng.

Nhưng có người lại không đem cảnh này làm thích thú, cổ tình cắt ngang một cách vô duyên.

“Bẩm Hoàng thượng, Thần phi nương nương, Quý phi nương nương cầu khiến.”

“Này...” Hàn Băng nhíu chặt mày.

Chưa đợi được cho phép, Ngôn Kỉ Hàn đã tự ý tiến vào. “Thần Ngôn Quý phi tham kiến hoàng thượng.”

Hàn Băng ho nhẹ, đặt Hàn Minh xuống, chú ý quan sát sắc mặt Hạ Mẫn một chút. Hấn vẫn trầm trầm không rõ đang nghĩ gì.

Hàn Băng nhìn Kỉ Hàn. “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Hấn đứng lên, nhìn cảnh nhà ba người mà khoé môi chợt cười nửa miệng. Hấn đi đến bên giường, đưa tay kéo cao chăn cho Hạ Mẫn. “Nhìn sắc mặt Thần phi có vẻ không khỏe, không phải do chuyện hôm qua chứ?”

Hàn Băng giữ tay hấn lại, đưa ánh mắt căm hận đến nhìn. Hàn Minh nhìn quanh một vòng, trong đầu non nớt như hiểu được phần nào. Kỉ Hàn buông chần trong tay quay lại thăm dò nhìn Hàn Băng. Hạ Mẫn biết người kia đang muốn đe dọa mình. Nhưng nếu hấn tỏ ra sợ hãi thì chẳng phải đã giúp người kia đạt được mục đích sao? Hấn cười nhạt, gỡ tay Hàn Băng ra khỏi tay người kia rồi xiết chặt. Sau một hồi hấn mới ngẩng lên nhìn Kỉ Hàn. “Để Quý phi lo lắng. Ta thực sự không sao, chỉ là gió lạnh thổi vào khiến có hơi khó chịu.”

“Ngô, từ khi nào trong hoàng cung để gió thổi vào vậy? Ta nhớ là trước kia không hề có.”

Hạ Mẫn liếc Hàn Băng. “Ta cũng nhớ trước kia không có, chẳng biết kẻ nào xé mất một góc giấy dán cửa để gió thổi vào đây.”

Kỉ Hàn cũng nhìn Hàn Băng. “Ta nhớ trước giờ hoàng cung không dùng giấy dán cửa dễ xé.”

“Trước kia cũng không. Có kẻ nào đã thay đổi chẳng?”

Hàn Băng bị ánh mắt hai người nhìn đến, một thân lạnh sống lưng, vầy vầy Hàn Minh lại ngồi trong lòng y.

“Chuyện thường thôi mà. Cũ rồi thì ắt có thứ thay mới.” Hấn nhìn Hạ Mẫn, ánh mắt như thể muốn rạch mây phát lên mặt hấn.

Hạ Mẫn cười đưa đà. “Còn tùy xem thứ mới có tốt không, không thì cũng khó lòng được dùng lâu. Bất quá...” Môi hắn khẽ kéo lên thành nụ cười nửa miệng, lấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu đáp lại ánh mắt đe dọa kia. “Bất quá cũng chỉ như món đồ chơi dùng chán thì bỏ.”

Kỉ Hàn xiết chặt bàn tay, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ tươi cười.

Hạ Mẫn nói câu như vậy chẳng khác nào đem lưỡi dao hắn kề lên cổ mình quay một chút thành đặt cạnh cổ hắn. Hàn Băng khẽ xiết chặt thêm bàn tay kia. Hạ Mẫn nói vậy là đã thừa nhận y, thừa nhận lại tình cảm hắn dành cho y. Lòng y không khỏi cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Có vẻ như Thần phi không bệnh nặng lắm. Vậy ta đi trước.” Kỉ Hàn liếc Hạ Mẫn, rồi lại nhìn Hàn Băng. “Thần thiếp xin phép cáo lui.” Hàn Băng phẩy tay, hắn lập tức rời khỏi đó.

Hàn Băng kéo tay Hạ Mẫn ôm hắn cùng Hàn Minh vào lòng. Đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ, y cười. “Hạ Mẫn, không ngờ ngươi cũng có lúc đầu khẩu.”

Hạ Mẫn liếc hắn. “Ít nói linh tinh.”

Hàn Minh ngồi giữa, thấy hai người không để nó vào mắt mà có chút bất bình. Nó ngửa cổ lên thì thấy cha hắn đang đưa môi đến hôn lên môi phụ thân hắn. Lúc hai môi đã gần chạm nhau, một bàn tay non nớt vô duyên chen vào giữa. Cả hai cùng ngượng ngùng mà lùi lại. “Hai người không quan tâm con.” Nó khoanh tay phồng má làm nũng. Hàn Băng chỉ cười không đáp, một tay đưa đến che mắt nó, môi tiến đến hôn lấy đôi môi kia thật lâu.

Hàn Minh vùng vẫy, gạt tay y hướng lên trên thì thấy hai cha cũng đang nhìn mình mới thoả mãn mà nhảy xuống giường, vỗ vỗ y phục cùng phủi cái tay nhỏ. “Con đi học đây.”

“Học ngoan.” Hàn Băng xoa xoa đầu nó rồi quay lại nhìn Hạ Mẫn, thì thào vào tai. “Ngươi có mệt không?”

Hạ Mẫn lắc lắc đầu, để y tùy ý giúp hắn dựa vào đầu giường.

Y đột nhiên đặt tay lên bụng hắn làm hắn có chút khó chịu. Sâu trong đáy mắt y, hắn cảm thấy y vẫn từng ngày mong ngóng một tiểu hài tử nữa. Y không nói gì mà chỉ ôn nhu xoa bóp bụng hắn. Hắn đau lòng giữ tay y lại, trong mắt ánh lên một tia bi thương. “Ta xin lỗi.”

Y giật mình nhìn lên, biết mình đã làm hắn đau lòng, vội vàng đặt tay lên gò má hắn. “Hạ Mẫn, không... không phải do ngươi. Ta cũng có lỗi... Triệu thái y bảo ta... ngươi mấy ngày tới vẫn sẽ đau bụng và ra huyết. Kêu ta... xoa bóp cho ngươi cho dễ chịu.”

Hạ Mẫn nhìn y một lúc, trong mắt ánh lên tiểu ý. Hàn Băng cũng cười ôn nhu, đem trán mình áp lên trán hắn. Đôi mắt hai người gần thật gần, đủ để nhìn rõ đôi mắt đối phương. Lúc này đây, trong mắt chỉ còn yêu thương tràn ngập yêu thương.

Kỉ Hàn đặt bát thuốc xuống bàn, mặt đột nhiên nhăn lại, tay chuyển qua gắt gao ôm bụng.

“Nương nương.” Cung nữ bên cạnh kinh hách kêu.

“Đây... Đây là thứ gì vậy?” Hắn cắn môi nhịn xuống cơn đau quặn.

“Bẩm nương nương, thuốc bổ do thái y kê.”

“Không... Không ổn.” Hắn cảm giác lực phủ ngũ tạng bị đảo lộn, đầu một đợt đau đớn không thôi, trước mắt thì tối sầm, trời đất quay cuồng. “-nôn-” Hắn ghé vào bên giường nôn khan liên tục.

“Mau, mau truyền thái y.” Đăng bởi: admin

52. Chương 52

CHƯƠNG 51

Kỉ Hàn một trận choáng váng, hai mắt mông lung mở ra nhìn bị thái y đã đưa tay mình lại vào trong chăn. Hần thều thào. “Ta... bị... làm sao?”

“Bẩm Quý phi, người chỉ bị trúng độc. Thần đã kê đơn thuốc.”

Hần gật gật đầu, chậm rãi nhắm mắt, nhưng một lúc lại bất chợt mở. “Tại sao?”

Thái y đang thu dọn đồ, liền quay lại đáp. “Bẩm nương nương, là do bát thuốc vừa này.”

“Có kẻ đã hạ được?”

“Thưa nương nương, một phần thôi ạ.”

“Một phần?” Hần nhú mày.

“Thuốc đó cơ bản là thuốc phá thai.”

Hần nghe xong trợn ngược mắt, đầu óc ong ong, có chút giật mình. Hần xua tay. “Lui xuống đi.”

“Tuân lệnh nương nương.” Thái y lui xuống.

Thuốc phá thai? Phá thai sao? Đây rốt cuộc là của ai? Hần nhìn quanh, trong mắt chợt loé một tia ác độc. Không phải là của... Người kia chứ? “Hong nhi, qua đây.”

“Thưa nương nương.” Cung nữ tên Hong nhi tiến lại. Hần thì thầm gì đó vào tai nàng, nghe xong nàng lập tức cúi đầu rời khỏi đó.

“Mau, uống thuốc nào.” Hàn Băng tươi cười đưa bát thuốc đến miệng Hạ Mẫn. Hần chỉ cười rồi tiếp nhận bát thuốc. Uống được hơn nửa thì đột nhiên hần nhú mày, đẩy bát thuốc ra.

“Hạ Mẫn, người không sao chứ?” Hàn Băng vội vàng xoa nhẹ lưng hần hỏi.

“Ta...” Hần chưa nói xong thì đã cúi xuống, thổ một ngụm huyết.

“Này...” Y trong lòng lo lắng, bát thuốc kia hình như có vấn đề, mà quan trọng hơn nó đang làm Hạ Mẫn bị thương. Y lấy ống tay áo gấp rút lau đi máu trên miệng hần. “Mau, tuyền Triệu thái y.”

Tiểu An tử bên ngoài lập tức rời đi.

“Hạ Mẫn, người khó chịu chỗ nào?” Y vỗ nhẹ lưng hần.

Sắc mặt Hạ Mẫn ngày càng xấu. Da hần trở nên trắng nhợt. Máu đỏ nổi bật trên nền môi không chút huyết sắc. “Khụ...” Hần lại cúi xuống, thổ một ngụm huyết.

Hàn Băng thấy vậy trong lòng lo lắng đến cực điểm, hận Triệu thái y vì sao chậm chạp vậy.

“Đến rồi.” Nhìn thấy dáng người quen thuộc, y hô lên, kéo lão đến trước mặt Hạ Mẫn. Lão đưa tay bắt mạch cho hần, ấn đường không hện mà chau lại.

“Có chuyện gì?” Hàn Băng có điểm nóng lòng.

Triệu thái y lắc đầu, chuyên tâm chữa trị cho Hạ Mẫn. Một lúc sau, lão lau tay vào miếng giẻ nơi vắt trên chậu nước.

“Có chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, nương nương bị trúng độc.”

“Trúng độc.” Hàn Băng trợn tròn mắt như không tin vào tai mình. Chết tiệt, lại là tên Ngôn Kỉ Hàn đáng ghét đó. Y xiết chặt tay, không nói nhiều lời mà rời đi.

Triệu thái y lắc đầu, chăm nhẹ mồ hôi trên trán Hạ Mẫn. “Hạ Mẫn, người đã nghĩ kĩ chưa? Ta vẫn có thể sắp xếp cho người.”

Hần mệt mỏi nhắm mắt. “Còn Chiêu nhi, ngài có thu xếp được không?”

Lão khẽ thở dài. Chiêu nhi giờ là hoàng tử duy nhất của Thần quốc, không thể tùy tiện đả động. Một mình Hạ Mẫn đã khó lòng thu xếp, thêm Chiêu nhi lại càng nan giải hơn.

“Ta phải bảo vệ Chiêu nhi.” Hắc nhẹ nhàng nhắm mắt. “Hậu cung hiểm ác như vậy, người bảo ta làm sao có thể bỏ mặc nó.”

“Vậy Chiêu nhi cùng đi người có đi không?”

Hạ Mẫn nghe xong cảm giác như có gì khẽ nhói. Hắc cũng không rõ nữa. Có thứ gì đó cứ lưu luyến, nín bước không cho hắc rời khỏi.

“Người còn yêu hoàng thượng?”

Hạ Mẫn trợn mắt nhìn người kia. Hình như lão đã nói đúng điểm hắc lo sợ. Đứa bé vừa mất đi khiến quan hệ hai người đột ngột trở nên khăng khít như trước. Trong lúc mê man, hắc chấp nhận Hàn Băng, nhưng lúc tỉnh táo thì lại liên tục phủ nhận. Hắc sắp phát điên lên rồi.

“Linh Hiền tộc không động tình không thụ thai...” Triệu thái y nói nửa câu rồi nhìn hắc một hồi. Lão không nói nữa, để Hạ Mẫn lại một mình, tiến ra ngoài khép cửa lại.

Hạ Mẫn cảm giác thân mình có chút run run. Có thật hay không không động tình sẽ không thụ thai? Vậy hài tử vừa mất... Hắc đưa tay chạm lên bụng, cảm xúc như vỡ oà. Cảm giác tội lỗi cuộn cuộn nhấn chìm hắc trong bể bi ai. Hài tử được tạo thành có nghĩa hắc vẫn luôn yêu Hàn Băng, hắc chưa từng một giây hết yêu y. Những gì trước kia chỉ là hắc tự dối mình dối người. Hại Hàn Băng đau khổ còn hại chính bản thân mình. Hắc hận bản thân thật ngu ngốc, vô cùng ngu ngốc.

“Ngôn Kỉ Hàn!” Hàn Băng xông vào không để ý đám cung nữ chặn lại.

Kỉ Hàn khẽ nhích thân mình ngồi dậy nhìn y. “Lui ra.” Hắc ra lệnh cho các cung nữ rồi quay lại nhìn Hàn Băng mắt ngập tràn tiếu ý. “Hoàng thượng nóng vội như vậy là có việc gì?”

“Người vì sao hạ độc Thần phi?”

Hắc trấn động một chút. Là lúc trước Hồng nhi cầm nhầm bát thuốc với Tiểu An tử nên hắc mới uống phải thuốc Hạ Mẫn. Nếu như vậy thì thuốc người kia uống ắt là thuốc của hắc. Là kẻ nào? Kẻ nào muốn giết hắc?

Hắc cười nhạt. “Hoàng thượng, chính ta cũng bị trúng độc, phải chăng ta cũng phải qua nhìn Thần phi một cái.”

Hàn Băng sững người, nhìn hắc hiện tại cũng thực sự là rất yếu ớt. Có lẽ không phải do hắc làm đi. Y lắc đầu định rời đi thì bị hắc gọi giật lại. “Hoàng thượng. Xin dừng bước.”

“Có chuyện gì?” Y quay đầu nhú mày.

Kỉ Hàn gượng dậy, tay cầm bát thuốc run rẩy đi tới. “Hoàng thượng, thuốc này là ta lấy nhầm của Thần phi nên mới bị trúng độc. Thần phi cũng vì lấy nhầm thuốc ta nên mới bị trúng độc. Phải chăng người nên hảo hảo xem xét kĩ việc này.” Hắc đi tới, không may vấp phải vật dưới chân mà ngã xuống, hất cả bát thuốc vào người Hàn Băng.

Y tránh không kịp, nhìn vệt ố trên áo. Y cũng không thể trách người đang bệnh được liền phẩy tay áo rời đi.

Hồng nhi liền lại gần đỡ hắc dậy. “Nương nương cẩn thận lắm...” Nàng chưa nói xong thì đã thấy chỗ Kỉ Hàn bị vấp không hề có thảm cũng không có vật cản. Đây...

Hắc cười nửa miệng, việc cần làm, hắc cũng đã làm rồi, giờ chờ xem một màn thú vị thôi.

Hàn Băng càng nhìn long bào lại càng tức. Y về lại Thừa Càn điện thay y phục rồi “viu” một cái ném cho Lý công công. “Giặt sạch cho ta.”

Nhưng rồi, y nghĩ thế nào lại gọi giật lại. “Khoan.”

“Hoàng thượng có gì cần dặn?”

“Đến chỗ Triệu thái y, à không, đến thẳng phủ nội vụ, bảo người phân tích thuốc dính trên áo cho ta.”

Lý công công nhanh lẹ rời đi.

Hàn Băng thắt chặt lại nút áo nghĩ miên man. Không phải là Kỉ Hàn thì là ai? Ai lại muốn hại cả hai người bọn họ? Không phải là Hiền phi chứ? Hiền phi từ lúc Tả thừa tướng bị cách chức quan rất ngoan ngoãn, chưa hề gây việc gì động trời lắm. Bất quá, cứ phải qua xem thực hư thế nào.

Y thay xong long bào liền đi về phía cung của Hiền Phi.

Nơi này cảnh sắc có chút tiêu điều. Hiền phi giờ thất sủng còn thất thế vì không có chỗ dựa, giờ nhìn ra đáng thương vô cùng, cung nhân cũng bỏ đi chỉ còn lại vài ba người. Hàn Băng lắc đầu. Có lẽ không phải nàng làm thật, đang định quay lưng rời đi thì một cung nữ nhìn thấy y vội quỳ xuống. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

Hiền phi đang ở trong nghe thấy động mà vội lao ra. Tà áo trắng tinh khiết bay bay, thân hình có vẻ hơi gầy, thần sắc nàng ảm đạm. Nàng quỳ xuống hành lễ. “Thần thiếp Hiền phi tham kiến hoàng thượng.”

Hàn Băng có chút xót thương mà đỡ nàng dậy, trong con ngươi long lanh đọng đầy nước mắt. Khuôn mặt nhợt nhạt lộ lên một tia vui mừng. Đăng bởi: admin

53. Chương 53

CHƯƠNG 52

Hàn Băng đỡ nàng vào lại trong phòng, tiện thể ngắm qua nơi này một chút. Nếu nói thì để mọi người chê cười. Nơi đây thực sự còn xứng đáng cho vị nhất phẩm phi tần sống hay không? Trên trần nhà có chút mạng nhện đã chăng, cả phòng cũng có chút bụi bặm. Hiền phi đỏ mặt ái ngại. “Tiểu Huyền, mau đi lau dọn.”

“Không cần.” Hàn Băng ngăn lại. “Trẫm chỉ qua xem nàng một chút.”

Nghe được lời này, mắt Hiền phi không hẹn đã đọng đầy nước, xúc động không thôi.

“Trẫm sẽ phân phó cho nàng thêm cung nữ.” Y nhìn đến trên bàn, nơi đó, giấy mực chồng chất, vài quyển sách được mở ra. Y lại gần, tiện tay cầm lên một tờ giấy. “Nét chữ cứng cáp, lại uyển chuyển. Rất tốt.”

Nàng cười e lệ, hai má không hẹn cùng đỏ lên. Bỗng y nghe thấy tiếng đuổi nhau bên ngoài, nhìn ra lập tức nhú mày. “Lâm phu tử, người làm gì ở đây?”

“Bẩm hoàng thượng...” Hắn chưa nói xong, từ xa đã truyền đến âm thanh hài đồng non nớt.

“Lêu lêu, phu tử giỏi thì qua đây bắt ta.”

“Hoàng tử.” Hắn khẽ gầm nhẹ.

Hàn Băng nhìn hài tử rồi lại nhìn vị phu tử trẻ tuổi đang bị Hàn Minh tác loạn kia, vãn tay gọi. “Hàn Minh, qua đây phụ hoàng hỏi.”

Hài tử thò cái đầu nho nhỏ ra khỏi chậu cây cười. “Phụ hoàng có giỏi thì tới bắt ta.”

Y cả đầu hắc tuyến, ai đời lại bị hài nhi của mình thách như vậy. “Hàn Minh!”

Hàn Minh lại thò cái đầu nhỏ nhón ra nhìn y, rồi nhảy ra, lập tức lao lại phía y. Hàn Băng cũng dang tay định đỡ. Nhưng “vuu” một cái, cái bóng nhỏ lao qua người hắn, đến trước mặt Hiền phi. “Tỷ tỷ xinh đẹp. Tỷ tỷ lại đánh đàn cho ta nghe đi.”

Thấy đầu hoàng thượng đã chẳng đầy hắc tuyến, Lâm phu tử biết ý lao đến, vác hài tử rời đi, mặc cho nó gào khóc trên vai hắn.

Hàn Băng quay lại nhìn Hiền phi, trong lòng có chút xót thương, người con gái trẻ như vậy đã bị giam giữ tại chốn thâm cung này. Tính ra, giờ nàng còn chưa bước qua tuổi hai mươi hai. Y lắc đầu rồi đi. Hiền phi trông theo, nhưng lại không thể làm được gì ngoài đứng nhìn. Trong lòng chợt bi ai.

Hàn Băng bước vào Phật đường. Nơi trung tâm, có một vị nữ tử đang ngồi ở đó, một tay lần tràng, tay kia ở trước ngực, trong miệng không ngừng niệm Phật.

Y trước tiên tiến đến phía sau bệ quỳ bên cạnh, một cung nữ tiến đến đưa cho y hai nén hương. Y tiếp nhận, tiếp đó lễ một lần rồi đưa lại cho cung nữ kia. Cung nữ thấp nén hương lên rồi lặng lẽ lui khỏi.

“Hoàng thượng hôm nay thật rảnh đến thăm Phật đường.”

“Mẫu hậu. Nhi thần đến thăm người.”

“Lại có chuyện gì khó nghĩ?”

“Mẫu hậu ở đây lâu vậy rồi, có phải cũng nên ra ngắm nghía tôn tử một chút.”

Thái hậu mở mắt thật lớn ra nhìn y. “Hoàng thượng có nhi tử.”

“Mẫu hậu đều đã biết rồi. Còn tỏ ra ngạc nhiên vậy.”

“Không phải lại là hoàng tử do vị nam phi đó dẫn về đi.”

Hàn Băng hơi cúi đầu nhìn sắc mặt Thái hậu. “Mẫu hậu, Hàn Minh đều rất thông minh cùng hoạt bát.”

“Không nghĩa lí.”

“Mẫu hậu.”

“Hoàng thượng, đây là nơi yên tĩnh, thỉnh người rời khỏi.”

Y không nói thêm nữa, tay khẽ xiết chặt rồi đi.

Từ lúc Hàn Lâm mất tích đến giờ, Thái hậu vẫn lưu lại Phật đường. Ngày ngày ăn chay niệm Phật, không màng thế sự bên ngoài, trong lòng chỉ có Phật tổ.

Hàn Băng đi được một đoạn rồi lại quay đầu nhìn lại Phật đường. Mái hiên cong cong, đường nét trạm trổ tinh tế, không gian bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng mõ là vãn vang lên đều đều. Tượng Phật bằng vàng ròng được đúc tỉ mỉ tinh xảo. Y mỉm cười. Nếu thực sự Phật tổ có linh, bồ tát có linh, xin hãy bảo vệ Hạ Mẫn, hắn đã quá khổ cực rồi.

“Bẩm Thần phi nương nương, Hiền phi nương nương đến.”

Hiền phi? Hắn nhíu mày. Lâu lắm đã không gặp người này, nghe nói bây giờ nàng trong hoàng cung thân cô thế cô đáng thương vô cùng. Hắn gượng ngồi dậy. “Cho vào.”

Hiền phi bước vào, một thân áo trắng thanh đạm, không lộng lẫy nguy nga như hồi trước. Nàng nhìn hắn, giật mình đến độ đánh rơi cả nỗi canh nóng đang cầm, mắt mở to, còn miệng thì lẩm nhẩm gì đó.

“Cẩn thận.” Hạ Mẫn xuống giường, kéo nàng ra khỏi chỗ canh nóng. “Mau dọn.” Y ra lệnh cho Tiểu An Tử.

Đợi tất cả đã đi, nàng nửa ngày mới lắp bắp được một câu. “Sứ... sứ giả?”

Hắn rót nàng một chén nước. “Phải, là ta. Không cần ngạc nhiên.”

Nàng cảm giác xấu hổ cùng tội lỗi, cúi đầu, không dám nhìn vào hắn.

“Hiền phi hôm nay qua đây có việc gì?”

Nàng vò vò tay áo trong tay. “Là ta... ta nghe nói người bị trúng độc... nấu chút canh bổ...”

“Thật phiền nàng, lòng tốt ta xin nhận.”

“Nhưng đều đã đổ.”

“Không sao.”

Nàng không nói gì nữa, chỉ im lặng cúi đầu, nghĩ ngợi gì đó. “Người... người...”

“Àn?” Hạ Mẫn không hiểu.

“Người đã đi đâu suốt năm năm?”

Hạ Mẫn nhìn nàng mà bật cười. “Ta chỉ là sống ở một nơi khác.”

“Hoàng thượng... rất nhớ người.”

Hạ Mẫn nhận thấy trong đó có chút tư vị chua xót.

Gió nhẹ thổi đều đều bên ngoài. Bên trong hai người nhìn mỗi người một hướng không rõ tâm tư.

“Hoàng thượng cuối cùng là vẫn yêu người. Dù thế nào cũng chỉ một mình người. Ta thực ngưỡng mộ cùng ghen tị.”

Hạ Mẫn trong lòng không hiểu sao cũng nổi lên chút áy náy. “Hiền phi.”

“Ta dù cố thế nào cũng không đạt được một chút tình cảm.” Nàng nhìn hấn, nở nụ cười chân thành. “Ta chỉ còn cách chúc phúc cho hai người. Chuyện trước kia... Cho ta xin lỗi. Ta có phần hơi quá đáng.”

“Hoàng thượng ờ...” Hạ Mẫn nhìn nàng, trong mắt cũng ánh lên tia chua xót. Giờ đây hấn mới hiểu cuộc sống hậu cung ác nghiệt cùng đau khổ như thế nào. Một tiểu cô nương xinh đẹp đáng lẽ phải tìm được đấng trượng phu như ý nhưng các nàng, một thân tài sắc mà số phận bi ai. Được sủng ái thì luôn bị người ta tính kế, lúc thất sủng thì chỉ còn là nhành hoa cất trong thùng kín. Đẹp mấy cũng không được ai ngó ngang.

“Ờ?” Nàng bỗng chốc bật cười chua xót. “Chuyện tình cảm sao có thể đo bằng chữ nợ đây?”

Phải, nàng nói đúng, tình cảm cho đi thì cho thôi, làm sao có thể đòi được nhận lại.

Hạ Mẫn nghĩ nghĩ một chút. “Chẳng phải lúc ta rời đi nàng đã được hoàng thượng sủng ái sao?”

Hiền phi nhìn hấn nhíu mày. “Hoàng thượng chưa bao giờ sủng ta. Hồi trước chỉ là vì cha ta...” Nói đến đây giọng nàng lại nghẹn ứ lại.

“Nhưng đêm đó hoàng thượng gọi nàng đến.”

Nàng nhíu mày. “Đêm thái thượng hoàng băng hà?”

Hạ Mẫn gật đầu, lòng lại ngán lên muôn vàn đau xót. Hấn còn nhớ tối đó, đậm như vừa xảy ra. Hàn Băng lần đầu bỏ hấn lại một mình đi tìm nữ nhân khác. Lần đầu hấn cảm thấy Hàn Băng không phải của mình và ý thức được Hàn Băng là một vị hoàng đế có rất nhiều phi tần. Còn hấn, chỉ là một sứ giả, đến cả một danh phận với y cũng không có.

Hiền phi lắc đầu cười nhạt. “Nói để người chê cười, Hàn Băng là trách ta đã hạ được người.”

Hạ Mẫn trấn động nhìn người kia. “Người nói...”

“Hàn Băng đêm đó là trách phạt ta.”

Thì ra là vậy. Đầu hấn như bị đập mạnh một phát, chưa dám tin vào những lời kia. Hàn Băng đêm đó... là y đang... Vì hấn... Vậy mà hấn nghĩ gì thế này? Hấn nghĩ y đối mình mình không trung thủy, một lòng đau buồn cùng trách cứ. Tối đó còn bị ngắt bên ngoài, nếu không phải Tiểu An Tử sớm phát hiện, chỉ sợ Chiêu nhi giờ đã... Hàn Băng, xin lỗi, ta thực xin lỗi. Đăng bởi: admin

54. Chương 54

CHƯƠNG 53

“Bẩm hoàng thượng.”

“Ân?” Hàn Băng đứng trước gương đồng, chỉnh chu lại y phục trên người. Y muốn đến gặp Hạ Mẫn. (=.= năm năm rồi mà vẫn nồng đậm như hồi mới yêu. Ta nghĩ thấy mùi quảng cáo Bảo Xuân. Hắc hắc)

“Bẩm hoàng thượng, có kết quả bên phủ nội vụ.”

Hàn Băng chìa tay, cũng không buồn quay lại nhìn lão. Lão thận trọng đặt tờ giấy lên tay Hàn Băng. Y tiện mở ra đọc, mắt đột nhiên tròn tròn, nhìn mấy chữ trên mẫu giấy. “Thuốc phá thai?”

Này là có ý tứ gì? Có người biết Hạ Mẫn có thai? Nhưng thực không đúng. Y còn chưa cả biết việc hần có thai thì ai biết? Y lắc lắc tờ giấy trong tay, mắt chợt loé lên một tia trần động. Triệu thái y đã bắt mạch cho Hạ Mẫn sáng hôm đó nhưng lại không biết Hạ Mẫn có thai. Điều này là không thể. Nếu nói mang thai một tháng mà chẩn sai thì còn chấp nhận được, này đã mang thai hai tháng, mạch tượng là không thể lẫn đi. Vậy vì sao? Người nấu bát được này là ai? Triệu thái y? Nhưng lão không có lí do làm vậy. Hay lão để lọt tin tức? Điều này... Nhưng nếu như vậy là Triệu thái y biết Hạ Mẫn có thai mà không báo với y là sao? Hạ Mẫn đã qua một lần mang thai... không có lí do một chút cũng không biết. Y đột nhiên ngắc đầu. Không phải là thuốc do Hạ Mẫn cho sắc đi.

Không được, phải cùng hần hỏi cho rõ. Y cấp tốc chạy đến Hạ Chi cung thì gặp người của Hiền phi đang đứng ngoài. Nàng tại sao lại đến đây? Y nhú mày.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế.” Hàn Băng bước vào, thấy Hạ Mẫn cùng Hiền phi đã đồng loạt đứng lên. “Thần thiếp Thần phi (Hiền phi) tham kiến hoàng thượng.”

Thấy Hàn Băng gắt gao nhìn hai người, Hiền phi một chút hơi run, nghĩ chính mình đang làm kì đà liên thừa một tiếng rồi lui khỏi.

Hạ Mẫn nhìn y, lòng tràn đầy hồi lỗi, chủ động tiến lại. Nhưng Hàn Băng lại đối với hần giữ khoảng cách. Y đập tay lên bàn, để lại mẫu giấy. “Đọc đi.”

Hạ Mẫn chưa hiểu gì, tay nhấc mẫu giấy lên xem. Mắt hần mở to. “Hàn... Hàn Băng...”

“Là người cho người chế được phải không?”

“Hàn Băng... ta...”

“Ta hỏi người, chỉ cần trả lời đúng hay sai.”

Hần im lặng một hồi lâu, cúi đầu. “Đúng.”

Hàn Băng nghe được chữ này, toàn thân không rét mà run cầm cập “Vì sao? Hạ Mẫn, vì sao? Ta đối với người có gì tệ bạc.” Y giữ vai hần lay mạnh, đôi mắt đã đỏ ngầu, thoát nhìn như một con dã thú hung bạo nhưng đáy mắt lại là bi ai không nói nên lời.

“Nhưng...”

“Là người cố tình để sảy thai phải không?” Y gầm gừ.

“Không, ta không...” Hần lắc đầu quảy quảy.

“Im miệng cho ta.” Y tiến đến, hung bạo hôn chặt môi hần. “Người là của ta, vì sao lại muốn bỏ đứa con của ta? Người với ta là yêu hay không yêu?”

“Ta...”

“Tại sao? Hạ Mẫn, người căm ghét ta đến vậy sao? Người không muốn bên ta đến vậy sao?” Y lôi hần đến bên giường, đẩy ngã hần. “Vì sao?” Y điên cuồng hôn khắp dọc cái cổ trắng có vẻ xanh xao.

“Hàn Băng...” Hạ Mẫn chưa bao giờ cảm giác bất lực như bây giờ, hần càng cố đẩy người kia ra lại càng bị y giữ chặt.

Phải, hần công nhận là hần làm, nhưng y cũng cần cho hần giải thích. Vì sao? Hần cũng muốn hỏi vì sao y không muốn nghe hần nói.

“Hạ Mẫn...” y tiến đến cắn thật mạnh lên cổ hần, để lại một vết máu dài.

Đến giờ hần không còn chịu được nữa, đẩy y ra, tát thật mạnh vào má y. “Hàn Băng, tỉnh đi.”

Hàn Băng ngồi dưới đất, thần trí hỗn loạn cùng hoảng sợ vô cùng. Người y yêu nhất, vì có gì mà lại muốn bỏ hài tử của hai người?

Hạ Mẫn đứng đó, nước mắt đã trào mi, cảm giác chán ghét bản thân vô cùng. Hần tiến đến, ôm lấy thân hình kia, đầu dựa lên hõm vai, ôn nhu mà vỗ về. “Hàn Băng, bình tĩnh nghe ta nói. Ta lúc đầu đúng là có muốn bỏ hài tử. Lúc đó ta không minh bạch ta có yêu người hay không.” Nước mắt hần rơi xuống, ướt đầm bả vai kia. “Nhưng sau khi mất nó, ta mới biết ta cần nó đến nhường nào, ta yêu người đến nhường nào.”

“Mẫn...” Hàn Băng ngược đôi mắt đã đọng đầy nước lên nhìn hần.

Hần ôm chặt thêm, ghé vào tai y thì thầm. “Tin ta... Linh Hiên tộc không động tình không thụ thai.”

Mắt y chợt loé tinh quang, miệng nở nụ cười. “Là thật?”

Hạ Mẫn đưa trán tới, chạm lên trán hần khẽ gật đầu.

Hàn Băng bật cười, một giọt nước mắt theo khoé mi chảy xuống. Y ôm Hạ Mẫn vào lòng, gia sức mà hôn hần. “Ta xin lỗi.”

Hần cười lắc đầu. Y đi đến vùng thắt lưng, mân mê cái nút bằng sau muốn cởi ra. Hạ Mẫn như nhớ ra gì đó, bối rối giữ tay y lại. “Hàn Băng, ta không được...”

Lúc này, y mới nhớ ra, đỏ mặt. “Xin lỗi, ta... ta không cố ý.” Y lại nhìn thấy vết máu trên cổ hần mà cảm thấy hối lỗi, đưa tay lên lau nhẹ.

“Không sao.” Hần cười ghé môi đến, hôn lên môi y.

“Người càng ngày càng giỏi dụ dỗ.” Y cười, bế bổng hần lên giường, để hần bán nằm dựa vào thanh giường. “Tiểu An Tử, chuẩn bị nước nóng cùng túi da.”

“Ân?” Hạ Mẫn có chút khó hiểu nhìn y.

Y chỉ cười, một lúc sau thì tiếp nhận nước nóng cùng túi da từ tay Tiểu An Tử.

Y giặt qua khăn, lau nhẹ vết thương ở cổ cho Hạ Mẫn. “Đau không?”

Hạ Mẫn cười lắc đầu.

“Cứng đầu.” Y lau nhẹ nhẹ sau đó tiến đến mà lau người cho hần.

Hần có chút ngại ngùng mà cầm tay y lại. “Ta tự làm được.”

“Tắm chung đều đã tắm qua, còn ngại ngùng cái nỗi gì?” (tên mặt dày, mặt siêu dày)

Hạ Mẫn cúi đầu, đối với việc kia vẫn tồn tại một chút ngượng ngùng.

Hàn Băng kêu lấy thêm một chậu nước nữa, cẩn thận đổ nước vào túi da.

“Người định làm gì?” Hạ Mẫn nhíu mày.

Y áp cái túi đã được bịt kín lên mặt hần. “Ấm không?”

Thời tiết đầu hạ có chút nóng nực. Hần đẩy cái túi ra. “Nóng.”

“Vậy tốt rồi.” Y chậm rãi đặt nó lên bụng Hạ Mẫn. “Tốt hơn không?”

Hạ Mẫn cảm giác vật ấm ấm được đặt trên bụng mình làm cơn đau luôn âm ỉ có vẻ đỡ hơn rất nhiều. Nhưng quan trọng hơn, hần thấy lòng mình ấm lên rõ rệt.

“Người hảo hảo nghỉ ngơi chúng ta về sau sẽ có thêm thật nhiều tiểu hài tử.”

“Ân, phải có.”

“Hong nhi, chuyện bên Hạ Chi cung thế nào?” Kỉ Hàn bán nằm dựa vào thành giường lơ đãng hỏi.

“Bẩm nương nương, hoàng thượng vừa làm loạn bên đó.”

Hắn nhíu mày nhìn người kia một chút rồi bật cười. Hạ Mẫn, coi người cùng Hàn Băng về sau sẽ thế nào.

Nhìn Kỉ Hàn một lúc, cung nữ mới ngập ngừng lên tiếng. “Nhưng hiện giờ...”

Hắn có chút mất hứng, nhíu mày nhìn người kia. “Hiện giờ làm sao?”

“Bẩm nương nương, bên đó không thấy còn động tĩnh gì nữa.”

Hắn cũng không đáp nữa, mắt chăm chú nhìn lưu tinh vút qua bầu trời đêm huyền ảo, tay khẽ thắt nút góc chăn dưới tay. Người ta nói lúc nhìn thấy lưu tinh mà thắt được một chiếc nút điều ước sẽ trở thành hiện thực. Hiện tại hắn đã thắt được nút, liệu lão thiên có giúp hắn hoàn thành tâm nguyện? Đăng bởi: admin

55. Chương 55

CHƯƠNG 54

Hạ Mẫn ngồi trong đình viện ngắm người ngắm nhìn hoa nở. Đầu hạ, nhiều loại hoa đẹp thi nhau đua sắc, lá đã xanh nay lại càng thêm xanh mượt, chim chóc đua nhau hót ríu rít. Hồn giả sơn như thêm phần vững chãi, tiếng nước róc rách nghe đến vui tai. Khung cảnh thật thập phần hữu tình. Hạ Mẫn cúi đầu nhìn chiếc khánh ngọc trong tay. Đồ này là do Hàn Băng tặng Hàn Minh lúc nó chưa ra đời, vậy mà nhảy một cái, nó đã sắp năm tuổi đến nơi. Thời gian thấm thoát như trôi đưa, chóng vánh như nước trong lòng bàn tay. Dù có mở ra hay nắm chặt cũng sẽ chảy hết. Chỉ còn có kỉ niệm như những hạt cát lấp lánh nơi đáy nước điểm xuyến cho cuộc đời.

Hắn năm nay cũng đã gần hai mươi sáu. Hai mươi hai năm quen biết Hàn Băng.

Hai mươi hai năm, cuộc đời người được mấy cái hai mươi hai năm? Nhưng chân chính nhìn lại, hai người thực sự cùng nhau bước được bao lâu? Ba năm, chỉ vền vẹn có hơn ba năm. Hai người quả thực đã lãng phí quá nhiều thời gian không đáng. Hạ Mẫn cúi xuống nhìn tách trà. Ông trời cho họ tương ngộ rồi lại bắt họ biệt ly, nhưng cuối cùng vẫn là cùng nhau tương phùng. Phải chăng đây chính là dụng ý của lão thiên? Hắn cùng y không thể lãng phí thêm nữa, quãng đời còn lại, dù một khắc tuyệt đối cũng không thể để trôi mất.

“Thần phi quả thực có nhã hứng, mới đầu hạ mà đã ngồi đây ngắm hoa.”

Bị giọng nói đáng gây suy nghĩ, hắn quay lại hướng âm thanh. Ngôn Kỉ Hàn một thân hồng y tiến lại. Màu đỏ có chút tà mị.

“Quý phi chẳng phải cũng có nhã hứng sao?”

Hắn bật cười. “Thần phi phải chăng đã nghĩ kĩ?”

Hạ Mẫn tự rót mình một tách trà mân mê. “Đã nghĩ rất kĩ.”

“Vậy quyết định?”

“Vẫn như xưa.”

“Là có hay không?”

“Không.”

Kỉ Hàn cười nửa miệng, dạo một vòng quanh bàn trà, cuối cùng là dừng lại đặt tay lên vai hắn, đầu khẽ cúi xuống nhỏ giọng. “Người thực không sợ ta sẽ nói?”

Hạ Mẫn bật cười. “Người nói, người được lợi gì?”

Kỉ Hàn lại xoay người một chút, mơn chớn trên nút áo Hạ Mẫn. “Làm vua.”

Hạ Mẫn nhìn hắn. “Nếu thực sự như vậy, người còn cần đe dọa ta làm gì?” Kỉ Hàn hắn quá coi thường trí thông minh Hạ Mẫn rồi.

Kỉ Hàn cũng không nói nhiều lời, buông hắn ra. “Làm mất nhã hứng.” Rồi lập tức rời đi.

Hạ Mẫn ngồi đó, nhìn theo bóng dáng người kia có chút cảnh giác. Ngôn Kỉ Hàn a Ngôn Kỉ Hàn, người tính sẽ làm gì tiếp theo đây?

Năm tháng tiếp trôi qua, cuộc sống cũng coi như tạm thời bình ổn, bên Ngôn Kỉ Hàn cũng không có động tĩnh gì. Nhưng điều này lại càng làm Hạ Mẫn lo ngại. Người ta nói trước mỗi đợt bão thời tiết luôn đẹp. Không ai biết nổi một con người như Ngôn Kỉ Hàn đang suy tính gì đây. Hiền phi lại thường xuyên chạy qua bên cung Hạ Chi la cà khiến Hàn Băng đau đầu không thôi. Nàng một chút cũng không giống đang tính kế hại Hạ Mẫn mà thực thấy giống đang tìm cách cưa cẩm hẳn hơn.

Đêm thu trăng sáng như gương. Trong cung tấp nập kẻ ra người vào. Tại vì hôm nay thực sự là sinh thần lần thứ năm của đại hoàng tử Thần quốc của họ. Nghi lễ là một phần, quan trọng là đến khi trời đã khuya, hoàng thượng, đại hoàng tử cùng Thần phi nương nường đột nhiên biến mất khiến cung nhân ai cũng đều một đầu mồ hôi thốc tháo chạy đi tìm ba người.

Trên đường phố đông người, nam tử áo xanh bế một hài tử áo cam trên tay, một tay nắm chặt tay của nam tử áo tím nhạt bên cạnh. Trông ba người quả thực hết mực hạnh phúc. Đêm nay không phải đêm hội nhưng các hàng quán vẫn chẳng đèn rực rỡ, đường đi tấp nập, nhộn nhịp vạn phần.

“Hàn Băng, hôm nay hội gì vậy?” Hạ Mẫn lay lay tay y.

“Không hội gì.”

“Vây lẽ gì?”

“Không lẽ gì.”

“Vây...”

“Hạ Mẫn, hôm nay là mọi người tổ chức mừng sinh nhật Minh Minh.”

Hạ Mẫn ngược đôi mắt tròn xoe lên nhìn hai cha con. Hàn Băng cười hòa, khoác vai hẳn. “Không cần ngạc nhiên.”

“A! Mì, cha mì.” Hàn Minh trong ngực áo Hàn Băng ra sức lay, tay cầm xiên hồ lô chỉ về phía quán ven đường.

Hạ Mẫn nhìn mà một trận đau lòng, cúi đầu nhìn mũi giày. “Không phải lỗi do ngươi, là ta không chiều cổ Tiểu Minh hảo.” Y ghé vào tai hẳn thủ thỉ.

“Đi, ăn mì nào.” Hàn Băng để hài tử ngồi trên cổ mình, tiến đến ngồi trên ghế. “Chủ quán, cho ba bát mì.”

“Khách quan xin đợi chút.”

Hạ Mẫn cầm lên ba đôi đũa lau qua, nhìn quanh quán một lượt.

“Của khách quan đây ạ.” Tiểu nhị bưng lên ba tô mì, đặt trên bàn. “Khách quan còn cần gì nữa không ạ?”

Hàn Băng phẩy tay. Hạ Mẫn gấp mì đưa lên miệng Hàn Minh. “Ăn nào.”

Nó phồng má nhìn hẳn. “Con tự làm được.”

“Hảo, Hàn Minh có thể tự làm.” Hẳn đưa đũa cho hài tử, mắt nhìn Hàn Băng.

“Mau ăn.” Y đưa đũa đến cho hẳn.

Hẳn đón đũa, đang định ăn thì nghe thấy bên bàn kia truyền đến tiếng xì xào.

“Ngươi biết chuyện gì không?” Một nam tử trẻ tuổi bắt đầu trước.

“Chuyện gì?” Cả một nhóm hưởng ứng.

“Nghe đồn trong hoàng cung có hồ li tinh.”

Hàn Băng dừng đũa, nhìn Hạ Mẫn rồi liếc qua bên nhóm người kia.

“Ngươi lại dựng chuyện.”

“Không phải, thực sự. Trong hoàng cung có hồ li tinh.”

“Vậy người nói xem thử là ai.” “Phải đó.” “Mau nói.” Cả đám người nhao nhao lên.

Người đó liếc quanh một vòng, rồi vẫy vẫy tay. “Là Thần phi nương nương.”

Đến lúc này Hàn Minh cũng ngừng ăn mà ngẩng đầu lên. “Không có gì đâu. Mau ăn đi.” Hàn Băng xoa xoa đầu Hàn Minh. Nó nhìn y một lúc rồi tiếp tục ăn.

“Thần phi? Không thể.” “Đúng đó, người đừng đặt điều cho Thần phi nương nương.”

“Tại sao không?” Hần liếc xung quanh một vòng. “Ngạn Long sơn lâu nay không có người qua lại. Thần phi từ đâu mà ra?”

“Thần phi sống trên núi.”

“Không khả năng, nơi đó rất khắc nghiệt. Chỉ có thể một khả năng. Thần phi là...”

“Hồ li tinh.”

Hàn Băng tay nắm chặt định đập mạnh vào bàn thì bị Hạ Mẫn giữ lại, ánh mắt nhìn hần có chút khẩn thiết, tay giữ sau lưng trấn tĩnh. Y quay sang, gạt đầu với hần. “Mau, ăn đi, mì nguội rồi.”

Hạ Mẫn gấp lên một miếng mì, đưa lên miệng thì thấy có chút không đúng, chân mày khẽ nhíu lại.

“Có chuyện gì?” Hàn Băng gấp rút hỏi.

Hần che miệng, cũng không trực tiếp nhìn y. “Ta thấy có chút không đúng.”

Hàn Minh đưa đôi mắt sáng trong đến nhìn phụ thân, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy. “Phụ thân không khỏe sao?”

Hần lắc đầu, xoa đầu hài tử. “Phụ thân không sao.”

Nghĩ đến cảm giác vừa rồi, mắt hần đột nhiên loé lên một tia kinh hãi, trong lòng lại như trống mà lại như rối, không biết nên làm gì tiếp theo.

“Hạ Mẫn.”

“Ân?” Hần ngược mắt nhìn y, trên miệng không tự chủ mà nở nụ cười.

“Người sao vậy?” Y vuốt nhẹ dọc theo lưng hần.

“Ta không chắc...”

Hàn Băng vẫn chăm chú lắng nghe.

Nhưng hần lại nghĩ đến việc Hàn Băng thích trẻ con thế nào mà lại lắc đầu. Biết đâu cảm giác hần là sai thì sao? Không được, vẫn là đợi đến khi chắc chắn đi.

“Người làm sao?” Y đợi mãi không thấy hần nói, nóng lòng mà lay lay.

“Đợi hồi cung nói tiếp.”

“Ân?” Đăng bởi: admin

56. Chương 56

CHƯƠNG 55

“Hạ Mẫn, rốt cuộc người bị làm sao?” Hàn Băng cùng hần lại phía giường, chăm chú nhìn hần một chút.

“Gọi Triệu thái y.” Hần nhìn y, vì không chắc chắn mà vẫn chưa dám nói nửa lời.

“Này...” Y nhìn hần một lúc rồi hướng bên ngoài. “Truyền Triệu thái y.”

Sau khi bắt mạch cho hần, Triệu thái y chăm chú nhìn biểu hiện trên khuôn mặt hần. Thấy hai người có vẻ thực sự hoà hợp trở lại, lão mới khẽ thở hắt ra một hơi.

Không may, vào mắt Hàn Băng thì lại biến thành nỗi bất an muôn trùng vạn bể. Ngộ nhờ Hạ Mẫn bị làm sao thì sao? Lão có thể nói Hạ Mẫn không còn sống được lâu. Việc này cũng có thể lắm chứ. Hạ Mẫn gần đây thân thể luôn bất hảo. Nay... A! Y không dám nghĩ nữa. (=.=)

Triệu thái y đổi khuôn mặt xanh mét của Hàn Băng mà cảm giác một thanh đao thật lớn đang kề trên cổ mình, trán lão lấm tấm mồ hôi.

“Hạ Mẫn bị làm sao?”

“Bẩm hoàng thượng, Thần phi nương nương...”

“Àn?” Hàn Băng nhìn lão chờ đợi.

“Đã có thai gần một tháng.”

Hàn Băng nghe câu kia có cảm giác không hiểu chính mình đang nghe cái gì, cứ đứng đực như vậy nhìn Hạ Mẫn. Hạ Mẫn lệnh cho lão lui qua, nhìn biểu tình trên mặt y một lúc. Nhìn y cứ đứng đực như vậy, lòng hần nổi lên một tia mất mát. Có thể Hàn Băng không thực sự chờ đợi hài tử này. Hần nằm xuống chầm chân. “Ta muốn ngủ.”

“Àn!” Hàn Băng đột nhiên lao lại, giật chăn của hần ra, kéo hần ngồi dậy. “Hạ Mẫn, néo ta một cái.”

Hạ Mẫn khó hiểu nhìn người trước mặt.

“Ba!” Y tự tát cho mình mấy phát, còn cả liên tục cắn vào tay. “Ha ha! Hạ Mẫn, ta không mơ.” Y ngửa cổ lên trời mà cười lớn

Hạ Mẫn nhú mày.

“Mẫn, ta hảo yêu ngươi.” Y hưng hăng hôn hần mấy lần.

Suốt năm tháng qua, không ít lần hai người nghĩ rằng mình đã có thêm một hài tử, nhưng rồi cuối cùng cũng phải thất vọng vì biết rằng đó là những dấu hiệu bệnh của Hạ Mẫn. Nhưng hôm nay, cuối cùng điều hai người mong muốn cũng thành hiện thực rồi.

“Ai nha!” Hàn Băng nhìn hần không khép nổi miệng. “Hôm nay sinh thần Hàn Minh mà ta cũng có quà mừng, thật vui quá mất.”

Hạ Mẫn trừng mắt y rồi kéo chăn nằm xuống. “Hỗn đản.”

Hàn Băng đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó, đột ngột ngừng cười. “Không được.”

“Không được?” Hạ Mẫn khó hiểu nhìn y.

“Ta phải nhanh chóng dẹp tin đồn kia mới được.”

“Bằng cách nào?”

Hàn Băng nghĩ đi nghĩ lại một hồi cuối cùng cũng lắc đầu. Thực sự nghĩ không ra. Miệng lưỡi dân gian quả thực không có cách bịt. “Nhưng như vậy ngươi sẽ rất nguy hiểm. Còn chưa kể các phi tần luôn có ý muốn hại ngươi.... Bình tĩnh, nghĩ ra rồi.” Y ghé sát tai hần thì thầm gì đó, hai người không hẹn nhìn nhau bật cười. Kế sách quả không tồi đi.

“Cha, Phụ thân!” Hàn Minh một thân áo vàng lao lên ôm cổ Hàn Băng, môi nhỏ ghé đến thơm một cái thật kêu.

“Hảo hài tử.” Y cười xoa đầu nó.

Nó lao xuống, chạy lên giường thơm lên mặt Hạ Mẫn. “Phụ thân hảo.”

“Chiêu nhi hảo.” Hần xoa xoa đầu hài tử.

“Qua đây với cha.” Hấn đặt hài tử lên lòng mình, không muốn nó nháo Hạ Mẫn nghỉ ngơi.

“Hạ Mẫn, ăn một chút.” Y tách múi quýt đưa đến miệng hấn.

Hàn Minh nhìn theo.

“Một miếng nữa nào.” Y đưa múi thứ hai đến.

Hàn Minh tiếp tục nhìn theo.

“Ăn nho rất tốt.” Y đưa đến một quả nho.

Hàn Minh nhìn theo quả nho.

“Cả bưởi, tất cả đều tốt.” Y tách một miếng bưởi đưa đến.

Hàn Minh lúc này nhìn theo với ánh mắt ai oán.

“Còn cả...” Hàn Băng chưa nói xong đã bị tiếng trẻ con đánh gãy. “Cha, con mới là hài tử của cha.”

Hàn Băng sững người nhìn hài tử, bất giác bật cười. Hài tử này thật đáng yêu chết. Y quả thực có quên mất nhi tử này thật, nhưng bất quá... “Phụ thân con mới là lão bà của ta.”

Hàn Minh phồng má chống hông. “Vậy thái thượng hoàng sẽ là lão bà của con.”

“Khụ.” Hàn Băng, Hạ Mẫn hai người không hẹn cùng nhau sắc nước bọt nhìn hài nhi.

“Này...” Y xoa xoa ngực Hạ Mẫn rồi quay sang Hàn Minh. “Tại sao?”

“Vậy tại sao cha được thú phụ thân con mà con không được thú phụ thân của cha?”

Hai người liếc nhau thầm cảm thán. Tại sao lại sinh ra một hài tử tinh ranh như vậy cơ chứ?

Hạ Mẫn dịch tay qua lại trên giường, động phải thứ gì đó cứng cứng. Y lật chăn lên xem, phía dưới, một số vật thể cứng cứng đen đen không xác định. Hấn cũng lười quản, một tiếng kêu Tiểu An tử ném ra ngoài.

“Tiểu An tử huynh, này là thứ gì vậy?” Vài cung nữ chạy theo hấn.

“Ta cũng không rõ. Ta phải đi vớt.”

“Oa! Nhìn xem, thật hay nha. Đẳng nào cũng bỏ đi, chi bằng huynh cho chúng muội đi.”

Hấn nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu, đem tất cả cho mấy cung nữ kia.

“Cha!” Hàn Minh thịnh uy ngồi trên giường phe phẩy đôi chân nhỏ.

Hàn Băng nhìn nó, tay đưa một miếng quýt tới, đút vào miệng nhỏ nhắn.

Hạ Mẫn chăm chú chải tóc lại cho nhi tử, lâu lắm rồi hấn không tự tay làm vậy. Sờ vào mái tóc non, tâm tình lại vui thêm rất nhiều.

Hàn Băng đưa hoa quả đến miệng Hạ Mẫn lập tức bị nhi tử gọi giật lại. “Cha!”

Hàn Băng chán nản lắc đầu, đưa miếng đó đến miệng nhi tử. (anh đã có thể nô chặc thêm “tử nô” cũng không sao đi.)

Thấy Hạ Mẫn có ý định quỳ đến búi tóc, y lập tức giữ hấn lại. “Để ta.”

Hàn Băng đón nhận mái tóc, loay hoay một hồi cuối cùng cũng có thể mãn nguyện mà cài tiểu trâm lên. Hàn Minh soi trong gương đồng, nhúu mày, ai oán nhìn Hàn Băng. “Hảo xấu.”

Hàn Băng đầu chẳng đầy hắc tuyến, hận không thể tụt quần tét vào mông nó mấy cái.

Hạ Mẫn một bên cười ngất. Hàn Băng chọc chọc hấn. “Người cười cái gì?”

“Ha ha... Hai người thật giống nhau.”

Hàn Băng cùng Hàn Minh nhìn nhau nhú mi.

“Không nói nữa.” Hạ Mẫn phẩy tay, ngồi dựa lại vào thành giường.

“Bẩm hoàng thượng.” Lý công công tiến đến thì thầm gì vào tai hần rồi lui xuống.

“Hạ Mẫn, Nguyên quốc sắp cử người qua đây.”

Hai người lặng yên nhìn nhau không nói. Y biết, Hạ Mẫn đã coi đó là quê hương thứ hai, nay lại biệt tích lâu như vậy không khỏi cảm thấy bất hiểu.

Y khẽ đưa tay vòng qua cổ hần, tay xuyên qua mái tóc đen mềm. “Hoàng hậu Nguyên quốc sẽ qua. Nghe nói là nam hậu.” Hần chỉ gật nhẹ đầu không nói gì thêm nữa.

Hàn Minh lặng yên nhìn hai người, cũng không có ý phá bình.

Hạ Mẫn nhìn sàn nhà trong lòng vô cùng bức dọc. Có kẻ nào đó suốt ngày thả lông ra sàn nhà, hần cũng bức nhưng cung nhân ra vào đông như vậy, cũng chẳng biết là ai làm. “Tiểu An Tử, kêu người quét lại sàn nhà.”

Tiểu An Tử cũng một điều dạ vâng rồi lập tức đi làm. Hần mỗi lần dọn xong đều chú ý đốt đi tất cả, trong cung giờ xuất hiện rất nhiều lời đồn không hay về chủ nhân hần, hần cần giúp đỡ phần nào. Nhưng hần lại không biết hành động đó của mình lại làm cho lời đồn ngày một ác ý. Thiên! Là ai cố tình hại chủ nhân hần đây. Đăng bởi: admin

57. Chương 57

CHƯƠNG 56

Yến tiệc trong cung xa hoa lộng lẫy. từng tốp vũ nữ thay nhau nhảy múa, diện những bộ y phục lộng lẫy, ra sức khoe những đường múa điêu luyện.

Hàn Băng ngồi ở nơi cao nhất. Phía tay phải bên dưới một chút, có một bàn nhỏ để trống, chỗ đó sẽ dành cho nam hậu Nguyên quốc.

Phía bên trái là Hạ Mẫn, Kỉ Hàn rồi đến Hiền phi. Phía dưới là đại thần đã được sắp xếp chu đáo.

Nhạc đột nhiên dừng lại, các vũ nữ tách ra hai hàng đứng hai bên. Một đám cung lính mở đầu. Phía sau, một người nam tử không tính là quá tuyệt mỹ cũng như lộng lẫy tiến vào. Hạ Mẫn kinh hỉ mở mắt thật to nhìn người kia. Hần gật đầu cười với Hạ Mẫn rồi hướng lên Hàn Băng đang ở nơi cao. “Hoàng thượng vạn tuế. Ta là nam hậu của Nguyên quốc, lần này đến thăm nơi đây, có đem theo một vài lễ vật nhỏ, mong đại quốc nhận lấy.”

Hàn Băng nhìn người kia có chút sững người sau đó vẫn là gật đầu. “Quý quốc đã khách khí. Ban tọa.”

Hần chỉ cười đi đến bàn trống kia. Hạ Mẫn cùng hần hai người đối diện, ánh mắt nhìn nhau không rõ là thứ gì. Trong lòng dâng lên những xúc cảm nhất định.

“Đại hoàng tử đến.” Một vị công công lớn tiếng hô.

Hàn Minh một thân y phục bạch kim chậm rãi tiến vào theo đại sảnh, dừng trước mặt Hàn Băng. “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

“Hảo.” Hàn Băng cười vẫy tay. Nó leo lên, ngồi trên cái bàn nhỏ bên cạnh bàn y. Nó chột nhìn thấy Hàn Lâm, Hàn Lâm cũng nhìn thấy nó. Hai người tuy xa lạ nhưng lại có cảm giác quen thân từ trước đó.

Nhìn hài tử một lúc, hần quay sang cười cùng Hạ Mẫn. Hài tử thật lớn, cũng thật khôi ngô.

Càng ngồi ở nơi này, cơn đau đầu của Hạ Mẫn càng gia tăng. Hần nhu nhu thái dương, nhưng nghe chừng không có tác dụng.

Hàn Băng cũng chú ý đến hắn, kì kèo mãi đến tận cuối buổi hắn mới có thể xin được về trước. Lúc vịn theo bàn đứng lên, Hạ Mẫn có loạng choạng một chút mà có vật không rõ từ trong y phục hắn rơi ra. Mọi người nhìn vật kia há lớn miệng. Hạ Mẫn cũng chưa kịp cúi xuống xem thì đã có một thân ảnh nhanh như cắt lao đến làm vật kia biến mất rồi bế xốc hắn lên. Hạ Mẫn cũng không thể chịu được nữa, nép trong lồng ngực kia ngủ yên bình. Người kia nhún chân một phát chính mình cũng biến mất vô tung.

Hàn Băng bật dậy, nhìn theo bóng hai người, cũng đuổi theo bóng kia. Buổi tiệc bị náo loạn, ai nấy cũng đều nhìn nhau ngỡ ngàng.

Không biết có phải do hai người có chung suy nghĩ hay không, sau một hồi, cả hai cùng dừng lại trước phủ sứ giả, nơi ở trước kia của Hạ Mẫn.

“Hàn Lâm.” Hàn Băng tiến đến, đón Hạ Mẫn từ tay hắn.

Hàn Lâm nhìn người trong lòng, rồi đưa cho Hàn Băng. Lúc này Hạ Mẫn cũng đã tỉnh, dựa vào người Hàn Băng mà đứng.

“Chúng ta tạm thời về Hạ Chi cung đã.” Hàn Băng dìu Hạ Mẫn, ba người cùng đồng loạt rời khỏi.

Hàn Băng đưa Hạ Mẫn lên giường, lấy tay giúp hắn xoa xoa hai bên thái dương.

“Ta ổn.” Hắn đẩy tay y ra, hai tay vươn tới, nắm lấy tay Hàn Lâm phía đối diện. “Mấy năm qua người sống thế nào?”

Hàn Lâm nhận được cái nắm tay trong lòng có chút bối rối không rõ tên. Hắn ngẩng mặt lên nhìn Hạ Mẫn, người kia thực sự khác xưa nhiều, xinh đẹp hơn, chín chắn hơn. Hạ Mẫn cũng nhìn hắn. Hắn không còn nông nổi trẻ con như trước nữa. Nói thế nào thì hắn cũng đã gần hai mươi rồi, đâu có thể mãi trẻ con được.

“Ta ổn, sống bên Nguyên quốc rất ổn.”

“Người là bị bắt vì giả mạo ta phải không? Ba ngày đợi người không về, ta vẫn ở lưng chừng núi Ngạn Long...”

Hắn cũng chỉ cười. “Tất cả đều là duyên phận. Người với Hàn Băng cũng là duyên phận.”

“Người với Hạo Tuấn... Y vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe. Y nghĩ người đã chết... Nên...” Mi mắt hắn khẽ rủ xuống, như đôi quạ nhỏ lay động.

“Vậy cứ coi như ta đã chết đi.”

Hàn Lâm cúi đầu một lúc. “Phải rồi, chuyện của người...” Hắn lờ trong người ra vật vừa nãy.

“Cái này...” Hàn Băng nhìn vật kia.

“Rất giống đuôi hồ li.” Hắn ngắm nghía một chút. “Cũng tinh xảo đó chứ. Hay cho ta để ta về xử lí mấy phi tần bên đó nhỉ?” Hắn cười cười.

“Người còn cười.” Hàn Băng trừng mắt.

Hàn Lâm ngừng lại một chút lấy lại vẻ nghiêm túc. “Ta đi sang đây nghe rất nhiều lời đồn về việc Hạ Mẫn là hồ li tinh.” Hắn gật gù một lúc, rồi liếc Hàn Băng. “Người còn không lo chu đáo cho Hạ Mẫn thì xem xem ta có lời hắn về sung vào hậu cung bên Nguyên quốc không.”

Hàn Băng có chút dờ người. “Người dám?”

“Sao người nghĩ ta không dám.”

“Thôi!” Hạ Mẫn nhanh miệng ngăn cản trước khi có một cuộc đấu khẩu nổ ra.

“Cha, phụ thân.” Một thân ảnh nhỏ nhắn lao đến ôm cổ Hàn Băng. Nó đưa đôi mắt long lanh đến nhìn Hàn Lâm phía cuối giường. “Đây là?”

Hạ Mẫn bế nó lên, để nó ngồi lên lòng mình. “Mau gọi Lâm thúc thúc.”

Nó nhìn người kia một lúc. “Lân thúc.”

“Hảo hài tử.” Hấn xoa xoa mái tóc tơ. Nhìn hài tử đáng yêu như vậy, hấn cũng muốn chính mình có thể sinh cho Hạo Tuấn một đứa.

“Thúc thúc!” Hàn Minh cao hứng gọi người phía trước.

“Ân?” Hàn Lâm quay lại.

Một dáng người nhỏ bé, cầm theo cây điều thật lớn lao nhanh về phía hấn. “Thúc thúc! Thả điều.”

“Tiểu tử không phải học sao?” Hấn đón lấy cây điều từ bàn tay nhỏ, tiện tay lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán.

“Ây dà, Lâm thúc, chuyện đó nói sau, mau, mau thả một chút.” Nó lấy đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hấn. Hàn Lâm thở dài. Đôi mắt kia giống hệt Hạ Mẫn, bất quá, nó chưa bao giờ giống được hoàn toàn. Không biết giống ai mà công lực nững nịu của nó lại cao thâm đến mức vậy. “Hảo, tiểu tử, ngồi đấy đợi.” Hấn giờ cây điều lên, bắt đầu chạy.

“Hoan hô Lâm thúc.” Hàn Minh chạy theo sau không ngừng vỗ tay tán thưởng.

Hai người cứ như vậy, chơi đùa vui vẻ, không để ý có bóng người cắt ngang.

“Uych!” Hàn Minh lao vào người đó, đồng thời cả hai cùng ngã ra đất.

Người đó phúi qua y phục, nhìn nó, ánh mắt chán ghét vô cùng. “Thối tiểu tử.” Hấn loạng choạng đứng dậy.

“Hàn Minh, có sao không?” Hàn Lâm phát giác, lao lại phía đó. Nhìn người kia quả thực quen mắt vô cùng. “Hài tử hiếu động, mong người bỏ quá.”

Người kia cũng không đáp, cứ như vậy bước đi. Cung nữ sau hấn cũng hồi hã bước theo.

“Đồ kì quái.” Hai miệng một lời, Hàn Lâm cùng Hàn Minh nhìn nhau, bắt giác bật cười.

“Đi, chúng ta chơi tiếp.” Hàn Minh kéo kéo tay áo hấn.

Kỉ Hàn vừa đi vừa mắng thiên mắng địa. Thế nào mà vừa mới ra khỏi cửa đã bị đâm vào, mà lại thứ mà mình không muốn gặp nhất. Đang trong màn rửa thềm, bỗng hấn lại thấy một bóng xanh lao lại.

“Uych!” Vụ va chạm là tất yếu nhưng lại không hề nhẹ chút nào. Hấn cảm giác có vật gì đẩy mình ngã xuống, một sức nặng không hề nhỏ đè lên toàn cơ thể. Hấn mơ hồ mở mắt. Phía trước là một đôi mắt đen lay láy, vừa sâu lại vừa sáng, ánh lên vẻ tinh anh vô cùng. Hấn cự người một chút, môi đột nhiên cảm nhận thấy một vật mềm mại ẩm ướt. Tim hấn không hẹn thành thịch đập. Phía trên lồng ngực nam nhân cũng truyền đến nhịp tim đập nhanh kì lạ. Kỉ Hàn chưa bao giờ cảm thấy được như vậy. Có thứ gì thật kì diệu, tươi mới, căng tràn sức sống vừa xuất hiện. Thật giống mầm cây xanh mướt bật lớp đất màu mỡ mà ngoi lên đón ánh mặt trời. Nhưng nó lại ngậy ngát như một luồng điện chạy dọc cơ thể, đến từng tế bào.

Đăng bởi: admin

58. Chương 58

CHƯƠNG 57

“Vô lễ.” Cung nữ bên cạnh lập tức lên tiếng.

Kỉ Hàn lúc này mới trấn tĩnh, giơ tay đẩy người ở trên mình ra. Hấn lúng túng mà đứng dậy, phúi qua y phục. “Chúng ta đi.” Không nói hai lời, hấn một mạch rời khỏi.

Cung nữ lần lượt bước qua người hấn. Lúc này hấn mới hoàn tỉnh, bối rối đứng dậy, chính mình còn quyết nhẹ trên bờ môi mà xao xuyến.

Hấn đi một lúc, gặp cái bóng nhỏ rắc rối mà reo lên. “Đại hoàng tử!”

Hàn Minh quay lại, nhìn thấy người kia mà mắt hững, nhanh chóng trốn sau Hàn Lâm. Nó giật giật góc áo. “Thúc thúc!”

“!” Hấn quay ra, bắt gặp một người đang hốt hải chạy về phía đó.

“Tham kiến Nguyên quốc nam hậu.”

“Bình thân.” Hấn nhìn người kia rồi lại nhìn Hàn Lâm một hồi.

“Lâm phu tử.” Giọng trẻ con nũng nịu vang lên.

“Đại hoàng tử, mau hồi phủ học bài.”

“Không!” Nó phe phẩy cánh tay Hàn Lâm. “Thúc thúc, con muốn chơi đùa.”

Hàn Lâm nhú mày, cúi xuống bế nó lên rồi đi về. Đến nơi, hấn thấy cái bóng vàng đang qua lại thật nhanh trong sảnh.

“Tham kiến hoàng thượng.” Lâm phu tử cúi đầu hành lễ.

Hàn Băng nhìn thấy ba người lập tức đón lấy Hàn Minh từ tay Hàn Lâm, hét mông nó mấy cái. “Tại sao lại trốn đi chơi?”

Không mặt non nớt nhìn y một lúc. “Con không muốn học.”

Hàn Băng còn muốn nghiêm trị nó nhưng Hàn Lâm từ sau đi đến vỗ vai hấn. “Người chẳng phải hồi bé cũng chuyên gia trốn đi chơi còn gì.”

“Ta không có.” Thực sự thì việc trốn đi chơi này như cơm bữa với y hồi bé.

“Thần phi nương nương giá lâm.”

Hạ Mẫn một thân áo tím nhạt bước vào.

“Oa oa, phụ thân.” Hàn Minh bật khóc nức nở lao lên người hấn. Hạ Mẫn loạng choạng một lúc rồi mới đứng vững dọa Hàn Băng một thân mồ hôi lạnh.

“Tiểu tử thôi. Qua đây.” Hàn Băng sẵn tay áo, quyết tâm tách hai người ra. Đặt nó ngay ngắn dưới đất, y mới lao lại chỗ Hạ Mẫn. “Người không nghỉ ngơi sao?”

“Ta qua nhìn hài tử một lúc mà cũng bị cấm.” Hấn liếc y một cái.

“Ân... Không...”

Hàn Minh ôm chầm lấy chân hấn nũng nịu. “Phụ thân. Cha khi dễ con.” Nói xong còn một đợt lệ lăn dài, cái mũi nhỏ nhỏ còn sụt sịt.

Hạ Mẫn cúi xuống, lấy tay áo lau lau mấy giọt lệ. “Chiêu nhi giỏi Chiêu nhi không khóc.”

“Cha còn đánh mông con.” Hàn Minh càng ra sức rơi lệ.

Hạ Mẫn liếc người đứng gần. Hàn Băng giờ vẫn chưa lấy lại phản ứng, đứng đực như vậy nhìn hai cha con.

“Ngoan Chiêu nhi ngoan.” Hạ Mẫn bế nó dậy, tay vỗ vỗ cái lưng nhỏ đi quay đi.

Hàn Băng đứng sau hấn cùng Hàn Lâm và Lâm phu tử có thể thề rằng đã nhìn thấy Hàn Minh lè lưỡi làm mặt quỷ với y.

“Tiểu tử thôi.” Hàn Băng mắng thầm trong lòng. Nhưng bất quá cũng không thể nói ra miệng.

Sau khi dỗ cho hài tử nín khóc, Hạ Mẫn đặt nó ngồi xuống ghế. Minh thì ngồi xuống bên cạnh. “Chiêu nhi, sao cha lại đánh con?”

Hàn Băng trong lòng hung hăng muốn hôn người kia một phát. Chỉ có Hạ Mẫn là công bằng.

“Con... Con...” Hàn Minh vò vò góc áo trong tay.

“Con làm sao?”

“Con... đi chơi thả diều.”

Hạ Mẫn xoa xoa cái đầu nhỏ, lập tức ngừng cười. “Ngày hôm nay phạt. Chưa học xong bài chưa được ăn cơm.”

“Phụ thân.” Hàn Minh khóc không ra nước mắt, đỏ đỏ miệng mong phụ thân tha lỗi.

“Muốn nhanh ăn thì sớm đi học.” Hạ Mẫn quay ra nhìn Lâm phu tử một lúc. Hắn lập tức hiểu ý mà ôm Hàn Minh qua học sớm một chút. Hạ Mẫn ngồi lại, tự rót chén trà.

“Hạ Mẫn, yêu người nhất.” Hàn Băng đi tới, luồn tay qua eo mà khẽ nhéo một cái.

Hạ Mẫn liếc y. “Người thử dám ra tay đánh Chiêu nhi một cái nữa coi.”

“Được, được, người là nhất. Người nói cái gì cũng đúng.” Y hung hãn tiến đến hôn hắn một cái.

Hắn giật mình đẩy y ra.

“Người muốn ăn gì không?” Tay y chăm chú tách vỏ một quả cam đường, đặt một múi vào tay hắn. “Tiểu An Tử kêu người không chịu ăn.”

Hạ Mẫn lại bóc đi lớp vỏ ngoài của múi quýt, đặt vào tay y. “Ta không muốn ăn. Người ăn đi.”

“Àn, Mẫn, như vậy không tốt. Còn hài tử...”

“...” Hạ Mẫn cúi xuống nhìn bụng. Cũng đã hơn ba tháng, nổi lên so với trước một chút, có lẽ chẳng mấy nữa là y phục cũng sẽ không còn che được. Hắn khẽ thở dài, không biết kế hoạch của Hàn Băng có thuận lợi không đây.

Bỗng bên ngoài truyền đến giọng nữ nhi thanh thoát. “A! Tiểu An tử ở đây này. Chắc Thần phi cũng đang bên này.”

“Hiền phi nương nương chậm một chút.” Giọng Tiểu Huỳnh phía sau thập phần to rõ.

“Thần phi!” Hiền phi bưng nồi canh đứng ở cửa cung, hào hứng mà hô lên. Nồi canh này là nàng đặc biệt làm cho Hạ Mẫn. Nàng đã phải dậy từ rất sớm, chạy vào bếp chuẩn bị.

“A!” Nàng phát giác Hàn Băng cũng ở đây, vội hành lễ. “Thần thiếp Hiền phi tham kiến hoàng thượng.”

Hàn Băng nhìn nàng, lòng buồn bực cực điểm. Đạo này nàng gặp Hạ Mẫn còn nhiều hơn y vài phần. “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Nàng đỡ nồi canh, bưng đến trước mặt Hạ Mẫn. “Nghe Tiểu An tử nói người đạo này ăn uống không được tốt. Ta đặc biệt chuẩn bị.”

Hạ Mẫn chỉ cười. “Thật phiền nàng.”

“Không phiền.” Nàng lắc đầu, gò má cũng ửng đỏ.

“Nàng còn chuyện gì nữa không?” Hàn Băng nhắc khéo.

Nàng nhìn Hàn Băng một hồi lắc lắc đầu. “Không còn. Vậy thần thiếp xin lui trước.”

Hàn Băng phẩy tay, tay kia mở nắp nồi canh. Thật thơm, cái này không tốn ít công chuẩn bị đâu. Càng nghĩ y lại càng buồn bực.

“Ăn giấm chua sao?” Hàn Lâm không biết từ đâu ra, trạc trạc má hắn.

“Ta không có.” Y lắc đầu. Nhưng trên mặt lại rõ ràng hiện lên từng chữ.

Hàn Lâm nhìn nồi canh một hồi, lại nhìn dáng bụng Hạ Mẫn. “Hàn Minh không phải sắp có đệ đệ đi. Đương nhiên muội muội cũng được.”

Hạ Mẫn cúi đầu. Bị người ta nói trúng mà có phần bối rối. Dù gì hắn cũng là nam nhân. Nghe cái kia thật sự không hợp cho lắm.

“Àn.” Hàn Băng lại cười sáng láng. Đương nhiên, kẻ mang thai đâu phải y. Hạ Mẫn trong lòng lại buồn bực.

Kỉ Hàn xoay xoay tách trà trong tay. Hắn đang nghĩ đến người nam tử áo xanh lúc sáng. Những chỗ y chạm vào bây giờ vẫn có cảm giác lâng lâng. Bất quá... Hắn lắc đầu, chuyện đó là không thể.

“Nương nương...” Để ý hắn thất thần một lúc lâu, Hồng nhi bên cạnh mới e dè lên tiếng.

“Ân?” Kỉ Hàn giật mình quay ra.

“Chuyện đó...”

“À, chuyện đó...”

“Vẫn tiến triển tốt thừa nương nương.”

“Ừ...” Kỉ Hàn cũng chỉ ậm ừ vài tiếng. Hắn tạm thời tâm trí vẫn không thể quay về vị trí.

Đây là lần đầu tiên hắn có cảm xúc như vậy. Một cảm giác gì đó xâm chiếm lấy lý trí, kêu hắn dừng việc này lại. Nhưng không, hắn không thể dừng lại được. Việc này như mũi lao đã phóng đi. Chỉ còn cách theo lao chứ tuyệt đối không có cách dừng lại. Có lẽ, mọi việc đã quá muộn. Quá muộn từ khi hắn sinh ra. Đăng bởi: admin

59. Chương 59

CHƯƠNG 58

Gần trưa, thời tiết giữa đông mà có chút giá buốt. Hàn Lâm tình cờ đi qua Hạ Chi cung. Bên trong là tiếng quát dữ tợn của Hàn Băng còn cả tiếng khóc ầm ỹ theo gió lạnh truyền đến.

“Hạ Mẫn, ngươi dám làm vậy với trẫm? Hồn胆.” Y vừa nói, tay vừa vung roi lên. Tiếng roi quất lên da thịt đánh lại trong không khí lạnh giá.

Hàn Băng hắn điên rồi. Hàn Lâm lao vào bên trong, bị một màn trước mắt làm cho đờ người.

Hàn Băng hất hất cằm ám chỉ. Như hiểu ra gì đó, hắn đổi ánh mắt, lao lại giữ lấy roi. “Hàn Băng ngươi điên rồi. Hạ Mẫn thân thể luôn bất hảo. Ngươi làm vậy hắn chết mất.”

“Chết thì chết. Trẫm không cần loại lãng loạn này.” Y nói càng thêm to rõ như muốn tất cả cùng nghe thấy, tay cũng vì thế dụng lực thêm vài phần.

Cung nữ cùng thái giám đã vây ngoài cung cũng đã chật ních. Hàn Minh nghe lời qua tiếng lại của nô tì, tức tốc chạy đến. Thân hình nhỏ nhắn chen qua đám cung nữ chạy vào. Đứng trước cửa cung. Hàn Minh một trận đờ người. Cũng may nó đủ thông minh để nhận ra tình thế, lao lại ôm chân Hàn Băng gào khóc nức nở. “Phụ hoàng, xin người tha cho phụ thân.”

“Các người buông hết ta ra.” Y dẩy dụa muốn thoát khỏi hai người. Tay cầm roi chỉ về phía trước. “Trẫm hết lòng sủng ái ngươi. Vì thứ gì ngươi lại đi cầu hoan ở bên ngoài? Hả? Trẫm hỏi ngươi.”

Không một tiếng đáp lại, chỉ có tiếng khóc nức nở vang lên.

“Còn khóc, xem ngươi vào lãnh cung rồi còn khóc được không.” Y quay lại nhìn Lý công công. “Tịch thu tài sản, biếm Thần phi vào lãnh cung. Từ giờ trở đi, không ai được nhắc đến hắn trước mặt trẫm. Kẻ nào trái lệnh chém không tha.”

“Tuân lệnh hoàng thượng.”

Hàn Băng thoát khỏi hai người, hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài. “Các người xem cái gì?” Y bực mình liếc đám nô tì.

Không một lời, trăm người tự động tản về trăm hướng, ai cũng nơm nớp lo sợ. Đi mà không dám quay đầu lại.

Hàn Băng rời đi, Hàn Lâm lập tức ra đóng cửa lại. Bên trong, bốn người nhìn nhau thở hắt ra một hơi.

Hạ Mẫn đỡ thắt lưng đứng dậy, nhặt chiếc chăn ở dưới đất lên ngấm qua. “Hàn Băng không phải đã từng học võ đi. Đánh kiểu gì mà rách cả chăn.” Hấn nhú mày, cực kì tiếc rẻ.

Tiểu An tử gạt lệ, xoa xoa hai mắt xưng húp.

“Vất vả.” Hạ Mẫn vỗ vai hấn, lấy trong người ra một thỏi bạc. “Thưởng cho người.”

“Tạ ơn Thần phi nương nương.” Hấn cúi đầu, khóc từ sáng đến giờ cũng đã mệt lử.

“Con cũng có.” Hàn Minh tiến đến, dụi dụi khuôn mặt đầy nước mắt vào y phục hấn.

“Hảo, tất cả đều tốt.”

Cùng Hàn Băng diễn một vở kịch này cũng cực khổ cho mọi người quá. Mọi việc coi như tạm ổn. Hấn sẽ an ổn dưỡng thai trong lãnh cung. Đợi khi sinh xong Hàn Băng sẽ tìm cách đưa hấn ra. Hải tử sẽ nói do một vị nương nương nào đó sinh hạ rồi qua đời. Kế sách này cũng không tồi đi.

“Người nói cái gì?” Kỉ Hàn bật dậy khỏi giường, chăm chú nhìn cung nữ Hồng nhi đang đứng gần đó.

“Bẩm nương nương, hoàng thượng làm loạn bên Hạ Chi cung, xóa bỏ tước vị, biếm Thần phi vào lãnh cung.”

“Người có chắc? Nhưng mà tại sao?”

“Thần phi nương nương cùng nam nhân khác.”

Ngôn Kỉ Hàn lắc đầu. Chuyện này không có khả năng. Hạ Mẫn nói như vậy không có lẽ gì lại đi cùng nam nhân khác. Chuyện này ắt hẳn có ẩn khúc.

“Như này đã được chưa?” Hàn Lâm dùng chút phấn trên mặt Hạ Mẫn. Thực sự nhìn không ra những vết thương này là giả.

Hấn gật gù. “Cũng đẹp đấy.”

“Quá đẹp đi.” Hàn Lâm đặt cây lược xuống, mãn nguyện mà cười ha hả.

“Chúng ta đi.” Hạ Mẫn khoác lại áo choàng, đội chiếc mũ có vành vải mỏng che khuất, chậm rãi cùng đám người rời đi.

Ai nhìn thấy hấn trên đường cũng xì xào bàn tán, đứng lại chỉ chỗ đủ điều. Hạ Mẫn vẫn ngẩng cao đầu chậm rãi bước đi.

“Thần phi.” Một giọng nữ nhân ghen ngào từ phía sau truyền đến.

Hấn quay lại, Hiền phi khuôn mặt đầy nước mắt lao qua trước mặt hấn. “Thần phi.”

Hấn có chút trấn động, không nghĩ Hiền phi sẽ một mặt đầy nước mắt chạy theo tiễn hấn.

Quân lính phía sau thấy hấn dừng lại, không kiêng nể mà giơ gậy đánh vào chân hấn một cái thúc giục. “Đi mau.” Hấn quay lại nhìn tên kia rồi quay lại gật đầu với Hiền phi. “Nàng bảo trọng.”

Hấn nặng nề bước từng bước, tâm trạng vẫn không có gì bất ổn lắm nhưng nhờ kĩ thuật hóa trang của Hàn Lâm mà nom vẻ thê lương.

“Khụ.” Hấn bất giác đưa tay lên giữ ngực ho khẽ.

Hàn Lâm cũng không thể tiễn hấn thêm, đành đứng lại nhìn theo bóng lưng một lúc rồi dùng khinh công rời khỏi đó.

Hạ Mẫn theo đám quân lính đi về lãnh cung trong ánh mắt coi khinh của tất cả cung nữ cùng phi tần hậu cung. Hóa ra, cuộc sống trong cung là như vậy. Lúc được sủng hạnh thì ai cũng muốn lấy lòng, lúc thất sủng, một bóng dáng an ủi cũng không thấy. Quả thực quá mức phũ phàng. Hấn khẽ thở dài một hơi.

“Đến nơi rồi. Đặt đồ xuống.” Tên chỉ huy nhìn hấn một lúc rồi lệnh cho tất cả rời đi.

Hắn cười nhạt. Quả nhiên, bị người ta coi thường nhất vẫn là nam sủng.

Tiểu An tử giúp hắn bước vào bên trong. Quả thực tòi tàn không thể tưởng tượng được. Mái ngói sặc sỡ lộ vài chỗ vá để nắng chiếu vào trong. Chuột cùng gián chạy loạn trên sàn nhà, nhện chăng tơ quanh nóc. Hắn vào bếp một chút. Không còn gì ngoài bụi bặm. Hàn Băng này quả thực...

“Này!” Một giọng nam nhân vang lên. Hắn giật mình quay lại. Hàn Lâm đang đứng trước một cái giá sách cũ.

Hàn Lâm khẽ di chuyển tượng nhỏ trên bàn, giá sách lập tức mở ra một lối đi nhỏ. Hắn bước vào theo người kia.

Phía sau, một căn nhà nho nhỏ đứng trong làn sương mờ ảo từ ôn tuyền bốc lên. Phía xa xa, hai hòn giả sơn hữu tình. Nơi đây thật tĩnh lặng cùng yên bình làm tâm hồn hắn thư thái lạ thường.

Như vậy là quá cẩn trọng rồi. Hàn Lâm đẩy cửa nhà. “Vào xem chút chứ?”

Hạ Mẫn đứng trước cửa, trong lòng một đợt rung động. Những cánh bướm giấy nhỏ được treo bằng chỉ mảnh bay bay trong không trung. Hắn nhìn lên. To có nhỏ có, đủ màu sắc, đáng vẽ. Trên có một lớp, dưới thấp một lớp nhiều không đếm xuể. Hắn bước vào, bướm bướm bay bay trên vai dập dềnh. Chính hắn cũng lầm tưởng mình vừa lạc vào chốn bồng lai. Phía bức tường bên trái, từng mẫu giấy hắn đã viết cho Hàn Băng đều được dính lên tường ngay ngắn.

“Qua đây.” Hàn Lâm kéo tay hắn đến gần hòn giả sơn. Hàn Lâm động một chút, trên hòn đá. Một đường hầm đột nhiên mở ra. “Mau vào.” Hàn Lâm kéo hắn. Hai người cùng nhau đi như vậy không biết bao lâu bỗng thấy một bước trường chấn. Nhưng nhìn không giống đất lắm. Hàn Lâm sờ loạn phía gần nơi đó. Vật chấn rung chuyển một lúc rồi mở ra. Trước mắt là một tấm vải mỏng màu đỏ. Hắn thấy bóng Hàn Băng trên long ý nhìn mình thật lâu. Đăng bởi: admin

60. Chương 60

CHƯƠNG 59

Y phẩy tay kêu cung nữ rời khỏi.

“Hạ Mẫn.” Y vén tấm vải mỏng kéo hắn ra, ấn hắn ngồi lên long sàng mà lột đi lớp vải mỏng che mặt. “A!” Y thất kinh nhìn những vết thương trên mặt hắn, vừa đau lòng lại vừa tức giận. “Là tên nào làm người ra nông nổi này?”

Hắn bật cười, âm thanh thanh thúy như tiếng chuông ngọc vang lên. “Là phần.”

“Ân?” Y nhíu mày. Hắn đưa tay vào lấy một chút nước trà quệt trên mặt. “Người xem, mắt rồi.”

Quả nhiên là giả. Hàn Băng thở phào ra một hơi. Nhớ ra chuyện gì, y lại ngẩng mặt lên nhìn hắn. “Chỗ ta chuẩn bị người có thích không?”

Hắn gật đầu. “Rất đẹp.” Hắn tiến đến, thơm nhẹ lên trán y.

Hàn Băng tươi cười, rúc đầu vào lòng hắn, tay xoa xoa trên bụng đã nổi lên khá rõ. “Người cùng hài tử thích là ổn rồi.”

Y hưng hăng hôn bụng hắn mấy ngụm. “Mau, cùng ta qua bên đó. Ta muốn chỉ...” Y kéo hắn đi đến nơi kia, đẩy cửa nhà bước vào.

“Người coi, thật đẹp đi.” Y đưa tay chạm vào mấy con bướm. “Này để cho người.”

Hạ Mẫn nhìn y chờ mong, trong mắt ánh lên tia hạnh phúc vô cùng.

Y đột ngột quay lại, hôn lên môi hắn lâu thật lâu. “Ta yêu người.”

“Ân, ta cũng yêu người.” Hắn vô thức xiết chặt thêm vòng tay. Như một lẽ tự nhiên, hắn đã mê luyến mùi hương này. Hiện giờ, nói để buông tay đã không thể được. Chỉ còn cách níu giữ mãi nó bên cạnh.

“Hạ Mẫn, người biết không?” Y thủ thủ vào tai hắn.

“Àn?” Hạ Mẫn đáp lấy lệ, ánh mắt mông lung trông phía xa thật xa.

“Người người luôn thơm một mùi cỏ dại.”

Hắn giật mình ngẩng mặt lên nhìn y.

“Phải, người không nghe lầm. Là cỏ dại. Cỏ dại tuy bị người ta coi là thấp kém. Thế nhưng nó lại có sức sống mãnh liệt, bền bỉ.” Y vuốt ve tấm lưng hời gầy. “Cỏ dại bật đá mà trời lên.”

Hắn nằm trong lồng ngực, tận hưởng cái mùi hương kia. Quả là thoải mái vô cùng. “Người thường nghĩ ở đây sao?”

“Không, ta chỉ ở đây lúc thật nhớ người.” Y cúi xuống, mơn trớn đôi môi kia. “Nhưng đáng tiếc là lúc nào ta cũng nhớ người.”

“Àn...”

“Còn người, một chút thôi, người có bao giờ nhớ đến ta?”

“Có.” Hắn gật đầu chắc nịch. “Rất nhiều lần, ta hận vì không có người ở bên. Lúc sinh Chiêu nhi ta quả rất nhớ người.”

Hàn Băng nhìn hắn, tim khẽ nhói đau. “Xin lỗi, lúc người sinh ta không ở bên... Người quả thực sau khi rời hoàng cung đã đi đâu?”

Hắn lắc đầu. “Chuyện giờ nhắc lại đã không còn quan trọng. Bất quá chỉ là quá khứ.”

Y nhìn hắn một lúc, đôi mắt quả thực rất trong. Từ nhỏ đã vậy, lớn lên lại muôn phần thanh tú hơn. Nếu trên đời thật sự có lời nguyện, có lẽ y đã bị nguyện vạ đời vạ kiếp yêu hắn mất rồi. Hiện giờ hai người đã bên nhau như vậy đã là quá mãn nguyện.

“Hong nhi, người vào lãnh cung tìm hiểu đi.” Kỉ Hàn ngồi nhâm nhi li trà, nói với cung nữ bên cạnh.

“Vâng thưa nương nương.”

Cung nữ đã rời đi, để lại một mình hắn nơi đây. Hắn đang nghĩ, nhưng không rõ mình nghĩ thứ gì. Hắn đang nhớ, nhưng thực sự không biết là đang nhớ ai. Lòng hắn tựa như rối mà cũng tựa như trống rỗng.

Bỗng một bóng áo xanh bay nhẹ sau tán cây gần đó đập vào mắt hắn. “Là ai?” Hắn bật dậy, quát cái bóng kia.

Phía sau, một nam tử chậm rãi bước ra. Đôi mắt kia... hắn chờ người một lúc lâu.

Người đó tiến lại phía hắn hành lễ. “Thần Lâm phu tử tham kiến Quý phi nương nương.”

“Bình thân.” Kỉ Hàn khoát tay. Phải, y tự cười nhạo chính bản thân. Người ta gọi mình là nương nương, mình đã là của người khác, chân chính yêu người khác. Trong lòng rối cái gì mà rối. (véo má Hàn Hàn mụ mụ hảo yêu người.)

Y nhìn hắn một lúc, tim không khỏi đập nhanh thêm. Nhưng y cũng tự cười khở. Người ta đã là người của người khác, người mơ tưởng cái gì mà mơ tưởng.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, trong lòng thâm mắng bản thân, nhưng ánh mắt lại không thể rời đi một chút. Bầu trời gió lạnh, cây khô trụi lá, chưa có tuyết nhưng lại vài phần buốt giá. Cảnh vật như bao chùm lên tâm tư, khiến nó lạnh lẽo, tàn tạ, chỉ có con người trước mắt như ngọn lửa bập bùng, sáng ấm cả không gian. Nó sưởi ấm cho trái tim, còn cả dẫn lối cho tâm hồn.

“Người... Còn không mau đứng lên.” Ngón Kỉ Hàn ho nhẹ quay mặt đi. Tâm tư hắn rất rối. Hắn hiện giờ cũng không rõ mình muốn gì. Người trước mắt làm cho hắn cảm giác an toàn. Nhưng biết sao được, hắn yêu một người, tuy đau khổ, nhưng vẫn là yêu hết mình. Một trái tim đã chết vì người kia, làm sao có thể tiếp tục xao huyền vì người khác đây.

“À...” Lâm phu tử ù ù cạc cạc một lúc rồi đứng lên. Y nhìn người kia, bóng lưng quả thực quá cô độc. Y chưa bao giờ có cảm giác muốn che chở cho ai như vậy. “Thần... thần xin phép cáo lui.” Y lui bước, vừa rồi suýt quên mất việc mình cần làm.

Kỉ Hàn đưa tay làm dấu cũng không quay lại nhìn.

Gió lạnh thổi qua làm bay mấy lọn tóc. Hạ Mẫn vào lãnh cung, tuy vài phần nghi ngờ nhưng tâm tư hẳn vẫn là trống rỗng. Người ta nói đúng. Nam tử tồn tại được, có thể thiếu mọi thứ nhưng không thể thiếu kẻ thù. Chiến thắng, thắng tuyệt đối nhưng lại cảm giác có hụt hẫng lạ thường.

“Mẫn, như vậy có thoải mái?” Hàn Băng xoa bóp nhẹ đôi bàn chân đang ngâm trong nước nóng.

Hạ Mẫn xoa bụng, khẽ ngáp. “Cũng ổn đi.”

“Người buồn ngủ?”

“Àn, có một chút.”

“Vậy mau, mau nằm xuống.” Hàn Băng lau qua đôi chân, đi lại bỏ vải, giúp hẳn nằm lên giường. Y nhu nhu thất lưng hẳn. “Hạ Mẫn, người như vậy yên tâm ở đây dưỡng thai. Đợi hài tử ra đời, tin đồn về người cũng sẽ tự giác tiêu tan. Không cần lo sợ.”

Hạ Mẫn trừng hẳn. Coi ta lo sợ lắm sao? “Người mới cần bớt lo sợ.”

Hàn Băng chọc chọc bụng hẳn một hồi. “Mẫn, không phải sinh hài tử sẽ rất đau đi.” Hẳn nhớ đến hồi trước thái hậu sinh Hàn Lâm mà một đợt rùng mình. Quả thực nàng hét rất lợi hại.

Hạ Mẫn nghe vậy không khỏi dờ người. Quả thực là rất đau. Cả đời hẳn chưa bao giờ đau đón như vậy.

Nhìn mặt hẳn ngày càng tái đi, Hàn Băng hối lỗi, không phải mình đã dọa sợ Hạ Mẫn đi. “Này...” Y trạc má hẳn.

“Àn...” Hạ Mẫn nuốt một ngụm nước bọt trên trời nhìn y.

“Không sao... Không nhắc nữa... Lần này có ta ở bên, sẽ không đau đi.”

Hạ Mẫn liếc người kia xem thường. Cũng không phải người sinh, sao biết đau thế nào?

Hồng nhi theo lệnh Kỉ Hàn, nhiều ngày liền cố gắng vào thăm dò trong lãnh cung. Nhưng mà nàng dù làm thế nào cũng không thể tiến lại quá gần. Nàng phục suốt ở đó gần hai tháng cuối cùng cũng có cơ lần vào bên trong. Chính mắt nàng nhìn thấy Hạ Mẫn dính một cái bụng lớn mà không khỏi rùng mình. Không phải là... nàng hốt hải chạy về Hà Kỉ cung. Đăng bởi: admin

61. Chương 61

CHƯƠNG 60

“Người nói cái gì?” Kỉ Hàn bật dậy, chăm chú nhìn Hồng nhi đang quỳ trên mặt đất. Quả nhiên hẳn đoán không sai. Hạ Mẫn vào lãnh cung ắt có ẩn khúc. Chỉ là hẳn không ngờ Hạ Mẫn cư nhiên lại là mang thai.

Hẳn lại gần bàn, viết gì đó lên giấy. Gập lại gọn gàng, hẳn kêu Hồng nhi lại, nhỏ giọng phân phối gì đó. Nàng gật đầu rồi lập tức rời khỏi.

Hạ Mẫn ban ngày vẫn là mặc áo choàng, ở bên ngoài lãnh cung đi qua lại mấy vòng cho thiên hạ xem. Hôm đó, hẳn đang định trở về thì nghe bên ngoài có tiếng đập cửa.

“Để nô tài.” Tiểu An tử nhanh nhẹn đi ra.

Hạ Mẫn nhìn theo bóng người trong lòng khẽ động một tiếng. Đây chẳng phải là Thục nghi sao? Hồi trước hắn chỉ nghe nói qua về người này, chưa từng gặp mặt qua. Nay nàng lại đích thân đến đây tìm, chắc hẳn không có việc gì tốt đẹp. Hắn đang định lên tiếng thì nhận được một cái tát đau thấu xương từ người kia.

Nàng vung tay cởi nút áo choàng hắn.

“Không!” Hắn muốn giữ lại mảnh áo kia nhưng đã quá muộn, toàn bộ chiếc bụng to tròn của hắn đã nổi lên trước mắt người kia.

“Đồ hồ li tinh.” Nàng kéo tay hắn, lôi xềnh xệch ra khỏi lãnh cung, vừa đi vừa luôn miệng chửi rủa.

Hô... Hạ Mẫn theo không kịp nàng nữa. Chân hắn vốn đã nhuyễn ra, thân thể còng kệnh lại càng chậm chạp.

Cuối cùng nàng buông tay đẩy hắn xuống chính giữa sân. Đám cung nữ cùng phi tần cũng nhanh chóng chạy lại xem trò vui.

Hạ Mẫn chống thắt lưng, cổ gượng dậy.

Thục nghi đưa mũi giày đến, muốn đạp vào bụng hắn thì một viên sỏi lớn bay đến, đau đớn mà phải buông xuống.

“Người làm cái gì?” Tiếng giận dữ của Hàn Lâm từ xa truyền đến, dọa nhiều người sợ chết khiếp. Hắn lao lại đỡ Hạ Mẫn. “Người có sao không?”

Hạ Mẫn mệt mỏi lắc đầu, xoa bụng. Hài tử chỉ là nháo một chút thôi.

“Ha? Người là ai? Có quyền gì ở đây?” Nàng cao giọng. “Nguyên quốc là cái thá gì? Biến.”

Hàn Lâm xiết chặt tay, thiếu chút nữa là xông lên đánh người kia. Hạ Mẫn giữ tay hắn. Vẫn là nhịn xuống.

“Người ta nói người là hồ li tinh, ta không tin.” Nàng nhìn hắn cay nghiệt. “Người ta tìm thấy lông cáo trong cung của người ta cũng không tin.”

Nàng ngẩng đầu lên trời cười lớn. “Tận mắt thấy người rơi ra đuôi cáo ta vẫn nghĩ là có người hãm hại.” Nàng lại nhìn hắn mà day nghiến. “Nhưng nhìn thấy bộ dạng người hôm nay ta quả thực không thể không tin.” Nàng rút cây dao đã chuẩn bị sẵn bên hông ra, chỉ về phía bụng hắn. “Đàng hoàng là nam tử mà lại có thể dưng dục. Ha ha. Coi ta lấy nghiệt chủng trong bụng người ra thế nào.”

“Người nói cái gì là nghiệt chủng?” Giọng một nam nhân vang lên. Bên trong hàm chứa cơn giận dữ cuồng phong còn hơn cả bão táp.

Thục nghi còn chưa hiểu chuyện gì tay cần dao đã bị giữ lấy, chặt đến đau rất. Nàng cảm giác cổ tay mình như gãy vụn ra nhiều mảnh. Bàn tay đó kéo nàng quay lại đằng sau. “Bốp!” một cái tát không hèn hạ thẳng xuống mặt nàng hắn lên năm vết ngón tay sưng tấy. Nàng loạn choạng ngã xuống đất. Đang định phản ứng lại thì nàng thấy người phía trước nàng một thân long bào không khỏi hoảng sợ.

Hàn Băng lại gần đỡ Hạ Mẫn đứng dậy. Các đại thần giờ mới theo sau Hàn Băng chạy tới. Họ nhìn thấy Hạ Mẫn mà không khỏi đỡ người.

“Hoàng... hoàng thượng...” Một vị đại thần lắp bắp, tay chỉ hướng Hạ Mẫn.

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn một hồi. “Trẫm nói cho các ngươi biết. Thần phi là người Linh Hiên tộc. Lần này mang thai sợ kinh động đến mọi người mới hi sinh để bị biếm vào lãnh cung chịu khổ cực.”

Các đại thần nghe xong cả kinh, vài tiếng lắp bắp có vẻ mừng rỡ. “Linh Hiên tộc. Thật tốt quá. Thật tốt quá.” “Phải, Thần quốc ta thật có phúc.” “Thật là một chuyện đáng mừng.”

Hạ Mẫn nhú mày nhìn Hàn Băng. Hắn vẫn chưa hiểu biểu tình như vậy của mấy vị đại thần là sao. Hàn Băng chỉ cười, quay ra các đại thần nói. “Khôi phục tước hiệu cho Thần phi. Chờ sinh hạ thể tử sẽ chính thức làm lễ sắc phong hoàng hậu.”

Các vị phi thần tròn mắt, chuyện này... chuyện này sao có thể. Các đại thần thì đồng loạt cúi xuống, trầm miệng một lời hô vang. “Hoàng thượng anh minh.”

Ngôn Kỉ Hàn đứng xem bàn tay khê xiết chặt, không nói không rằng lập tức rời đi.

Hàn Băng đỡ Hạ Mẫn về lại Hạ Chi cung, kêu Triệu thái y vào khám cho hắn một chút. Nghe Hàn Lâm nói hắn vừa bị ngã, nghĩ đến hải tử trước đó mà không khỏi sợ hãi. Cũng may Triệu thái y chỉ khám một chút, nói hải tử không việc gì y mới yên tâm được phần nào.

Đến tối, Hạ Mẫn bán nằm dựa vào thành giường cùng Hàn Băng tâm sự. “Hạ Mẫn, vất vả cho người.” Hàn Băng nhu nhu thắt lưng giúp hắn, trong lòng xót xa nói.

“Ân, không sao. Nhưng Linh Hiên tộc...” Hạ Mẫn vẫn có chút thắc mắc.

Hàn Băng cười, ngồi lên cạnh ôm hắn vào lòng. “Thực sự ta cũng mới biết cách đây không lâu. Người biết tại sao người ta chấp nhận Lăng Mẫn hoàng hậu không?”

Hắn nhìn y một lúc. “Linh Hiên tộc?”

Y gật đầu. “Có rất nhiều truyền thuyết xoay quanh bộ tộc này. Nhưng kết lại một điều. Có được người Linh Hiên tộc sẽ có được thiên hạ.”

Hạ Mẫn có chút sững người. Hắn chỉ biết hắn cùng phụ thân là người Linh Hiên tộc. Nhưng một chút về tộc người này cũng không biết. Nay được nghe lại, hắn đã bỏ qua một phần rất quan trọng đi.

Y vén mấy lọn tóc của hắn, hất tóc tất cả ra sau. “Không ngờ đúng không? Ta cũng vậy.” Y vỗ vỗ cái ót. “Hảo hảo không nghĩ nữa. Hải tử của ta mệt rồi.” Y cúi xuống, áp tai lên cái bụng nhô cao. “Sáu tháng rồi. Ba tháng nữa là chúng ta sẽ có thêm một hảo hải tử.”

“Ân.” Hạ Mẫn xoa xoa bụng một chút. Hải tử dạo này hiếu động, đạp hơi nhiều một chút. Bất quá cũng không thể tính như lúc sắp sinh. Hải tử lúc đó rất sung sức.

“Người cười gì?”

“Ân, không có gì. Ngủ đi.”

“Ừ. Ngủ.” Hàn Băng ôm hắn, chậm rãi tiến vào giấc mộng.

Ngôn Kỉ Hàn ngồi trong Huyền các cạnh bờ hồ, một chén lại một chén rượu uống đến say mèm. Hắn nhìn lên trời, nhưng kết quả chỉ là một mảng tối đen không rõ phương hướng.

Tại sao? Tại sao cả hai lần hắn đều như vậy... như vậy tính sai một nước? Tại sao?

Lần trước là thuốc phá thai, cứ ngỡ bọn họ sẽ không bao giờ nhìn mặt nhau nữa. Nhưng tại sao? Tại sao việc đó lại chỉ làm tình thêm nồng đậm.

Đến lần này, cứ ngỡ các đại thần sẽ thay hắn một tay giết người kia. Nhưng thật không ngờ lại để ngôi vị hoàng hậu tuột mất vào tay người kia.

Tại sao? Lão thiên với hắn thật không công bằng. Từ lúc sinh ra đã không công bằng.

Hồng nhi nhìn hắn, không nói không rằng mà rời đi, để lại cái bóng đỏ đơn độc gục trên bàn trong đêm cô tịch. Từ phía sau, một bóng nam tử bước tới, khê lay bả vai hắn. “Quý phi nương nương, quý phi nương nương.”

Kỉ Hàn một chút hồi tỉnh, nhìn cái bóng đang lay mình choáng váng lạ thường. Khuôn mặt người kia chói sáng hiện ra trước mắt. Hắn cười, một nụ cười thê lương tuyệt đẹp. Hắn đưa tay níu người kia lại, môi cuồng nhiệt đặt xuống một nụ hôn.

Chiếc quạt trong tay khê buông lỏng, rơi xuống đất tạo ra âm thanh vô cùng thanh tú. Đăng bởi: admin

62. Chương 62

CHƯƠNG 61

Hiền phi nghe tin Hạ Mẫn được tha lỗi vui mừng vô cùng. Cả những tin tức khác nàng cũng không để tâm, chỉ nóng lòng muốn qua coi xem hấn thế nào. Đang lúc lao đến Hạ Chi cung thì nàng đột nhiên đi qua Hà Kỉ cung, bị mùi hương nơi này níu chân.

“Hong nhi, hoa này là gì mà thơm vậy?” Hiền phi tò mò chạy lại.

Hong Nhi giật mình cúi xuống hành lễ. “Tham kiến Hiền phi nương nương.”

“Bình thân, mau nói ta một chút.” Nàng thật nóng lòng. Nghĩ thầm trong bụng rằng Hạ Mẫn sẽ rất thích mùi hương này đây.

Hong Nhi có vẻ bối rối không muốn nói.

Hiền phi nắm tay nàng, ánh mắt có chút khẩn cầu.

“Bẩm nương nương...”

Hiền phi nhanh tay rút xuống một cái trâm cài tóc, đặt vào tay nàng khẽ gật đầu.

Nàng ngó trước sau một hồi, nghiêng đầu nói thầm với Hiền phi cái gì đó. Nghe xong, Hiền phi hết mực vui mừng rời đi, còn phân phó Tiểu Huỳnh đi đâu đó. Đợi ướp hương xong, nàng sẽ đến thăm Hạ Mẫn.

Hai người cứ như vậy rời đi, không để ý phía sau, Hong nhi nhìn cây trâm, môi vẽ ra điệu cười.

Hiền phi cho Tiểu Huỳnh đi thu thập hoa, rồi ướp cho đến khi cả y phục đều thơm nức mới rời đi.

“Bẩm Thần phi nương nương, Hiền phi nương nương đến.”

Hạ Mẫn thu hồi đồng kim chỉ trong tay, chống thắt lưng đứng dậy. “Cho vào.”

“Thần phi!” Hiền phi xách đến một thực hộp nho nhỏ. “Ta làm chút đồ ăn.”

“Àn?” Hạ Mẫn nhíu mày. “Lần nào nàng qua cũng mang theo đồ ăn. Thật ngại quá.”

Hiền phi lắc lắc đầu. “Ta cũng muốn làm cho người chút gì đó.” Để bù đắp lỗi lầm mà mình cùng cha đã gây ra.

Hiền phi đưa hấn một miếng bánh. “Nghe nói người mang thai.”

“Khụ.” Nghe câu này từ miệng một nữ nhân, hấn quả thực nhịn không được giật mình mà sắc trà.

Nàng dịu dàng vuốt lưng hấn. “Ta... xin lỗi.”

“Àn, không sao.” Hạ Mẫn đỏ mặt, hành động có chút mất tự nhiên. “Y phục nàng... hôm nay thật thơm.”

“Người thích không?” Nàng đắc ý cười vang.

“Đương nhiên rồi.”

“Mau, ăn đi không nguội. Nàng đặt chiếc bánh nho nhỏ vào tay hấn. Hồi hộp theo dõi nhất cử nhất động trên khuôn mặt hấn.

“Àn, ngon.”

“Vậy mai ta lại đến.”

Kỉ Hàn mơ màng tỉnh dậy. Thấy nơi này quả thực không phải là phòng của mình. Trần nhà cũng khác xa. Hấn đập mạnh mấy phát vào đầu. Đầu hấn quả thực đau như búa bổ, thần trí mơ hồ, thân thể rã rời như vừa vớt từ dưới nước lên. Hấn cựa người, cảm giác có gì đó không đúng thật không đúng bèn nâng chân lên một chút. Bên dưới, toàn thân hấn xích loã, trên đùi non còn để lại một dòng dịch trắng ngà. Là ai? Là ai? Hấn vỗ đầu, cảm giác mình sắp phát điên đến nơi. Nhớ đến những trận mây mưa tối qua mà không khỏi cảm thấy hổ thẹn, chính mình nhồm lên nhất lại y phục, thay đồ, nhanh chóng rời khỏi đây một chút.

“Lâm phu tử.” Hàn Minh gào thật lớn gọi hồn người kia quay về.

“Ân?” Y giật mình quay ra nhìn nó.

“Phu tử rốt cuộc là có dạy hay không?” Nó phồng má. Bao nhiêu hôm mới có một hôm nó ngoan ngoãn ở lại học thì phu tử của nó cứ như người mất hồn. Hỏi nó không phát hoạ làm sao được.

“Có... Đọc tiếp nào.”

Nó nhìn người kia, đập mạnh quyển sách xuống bàn cao giọng thông báo. “Ta đi chơi đây.”

“Khoan!” Y chưa kịp nói gì cái bóng nhỏ đã chạy đi mất. Lại thấy chính mình không có tâm tư dạy học nên cũng không đi tìm nó về.

“A!” Hạ Mẫn bật dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Sao vậy?” Hàn Băng bên cạnh lo lắng hỏi.

Hắn thất thần một lúc, rồi mới lắc đầu đáp qua loa. “Không... Chỉ là... giật mình.”

Hàn Băng nhú mày, động đến hắn một thân đầy mồ hôi không khỏi lo lắng. Mới đầu xuân, không đến mức nóng như vậy chứ. Y giúp hắn lau qua cơ thể, thay bộ y phục mới. Từ lúc rời lãnh cung về đây đã một tháng, Hạ Mẫn có dấu hiệu xuống sức nghiêm trọng. Ban đêm hay mê sảng rồi giật mình tỉnh giấc. Ban ngày thì toàn thân đau mỏi rã rời. Y giúp hắn xoa bóp quanh người một hồi. Hạ Mẫn có chút bất an. Hải tử trong bụng một tháng này đột nhiên trở nên rất kì lạ. Ban ngày nếu không vô duyên vô cớ đập cho hắn đau đớn không thôi thì sẽ là không động đậy dọa hắn bao lần sợ hãi. Triệu thái y có nhiều lần qua khám, nhưng chẩn đi chẩn lại vẫn không chẩn ra bất cứ bệnh gì. Tất thấy đều quy cho thai tức bất ổn, kê đơn thuốc dưỡng thai. Quả thực việc này quá mức kì lạ đi.

“Hồng nhi.”

“Vâng thưa nương nương.”

“Mọi chuyện vẫn suôn sẻ?”

“Vâng thưa nương nương. Suôn sẻ hơn rất nhiều dự tính.”

“Tốt.”

Hôm nay Hàn Băng phải thảo triệu muộn. Đã chiều tà rồi mà chưa thấy hắn qua cung. Hạ Mẫn ngồi nhìn điểm tâm thờ dài. Hôm nay thân thể hắn hơi bất hảo một chút, muốn cùng Hàn Băng tâm sự một hồi. Nhưng chính là đợt cả ngày cũng không thấy hắn quay lại.

“Phụ thân.” Hàn Minh đưa tay sờ sờ bụng hắn.

“...” Hắn nhìn nhi tử trong lòng.

“Sao phụ thân lại thờ dài?”

Hắn lắc đầu. “Chiêu nhi nhằm sao? Phụ thân nào có thờ dài.”

Nó nhú đôi mày nhỏ, điệu bộ giống Hàn Băng vô cùng. “Phụ thân, phụ thân luôn dạy con nói dối là không ngoan đâu.”

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, đứa trẻ này quá nhạy cảm rồi đi.

“Phụ thân.” Nó lại đô đô miệng gọi.

“Ừ...”

“Đây là đệ đệ hay muội muội vậy?” Nó áp cái đầu nhỏ vào bụng hắn nghe ngóng.

Hắn lắc đầu, nụ cười trở nên hiền hoà. “Phụ thân cũng không biết. Con thích muội muội hay đệ đệ?”

“Cả hai đều hảo... Chỉ cần là em con thì tất cả đều hảo.”

“Àn...” Hạ Mẫn cười, xoa xoa mái tóc tơ.

“Phụ thân, bao giờ con có thể nhìn thấy đệ đệ?”

Hạ Mẫn tính nhẩm, cũng tầm hai tháng nữa đi. “Ừ... Tầm...” Hắn chưa nói xong, bụng đột nhiên truyền đến cơn đau dữ dội. Hắn nhăn mặt, cúi xuống ôm bụng thở gấp.

“Phụ thân!” Hàn Minh cả kinh kêu lên. Tiểu An tử đứng ngoài nghe thấy cũng hốt hải chạy vào. Hắn nhìn thấy Hạ Mẫn không khỏi thất kinh. Không ai bảo gì, hắn một mạch chạy đi tìm Triệu đại phu.

Một lúc sau Triệu đại phu tới, dìu hắn nằm lên giường. Hàn Minh lúc này bật khóc liên tục. Nó chưa bao giờ thấy phụ thân đau đớn như vậy. Phụ thân sẽ không làm sao đi. Bỗng nó gạt nước mắt. “Con đi tìm cha.”

Hạ Mẫn kéo tay nó lại. “Không... không được... làm phiền... hô hô... cha con.” Một câu nói ngắn gọn vậy mà cũng bị đau đớn bề gãy ra thành nhiều đoạn.

Nó gạt đầu nhỏ, lao vụt đi.

Triệu thái y đuổi tất cả ra ngoài, tiến đến cởi quần cùng hạ khố Hạ Mẫn. Lão thấy nơi riêng tư của hắn thỉnh thoảng lại trào ra một chút dịch không khỏi lo lắng.

Hạ Mẫn một thân mồ hôi, cảm nhận cơn đau dưới hạ thân rất giống lần sinh Chiêu nhi. Trong lòng hắn thực sự sợ hãi. Hài tử mới bảy tháng. Không có lẽ nào... Đăng bởi: admin

63. Chương 63

CHƯƠNG 62

Hàn Băng đang thảo luận cùng các triều thần thì thấy Hàn Minh xuất hiện trước cửa, khuôn mặt non nớt còn thấm đẫm lệ. Dù y rất muốn nhưng vẫn phải cùng các đại thần bàn bạc, để mặc nó đứng ngoài.

“A! Hô...” Hạ Mẫn nắm chặt chần phía dưới đau đớn không nói lên lời. “Triệu... Triệu thái y... không phải... là... là... ta sắp... sinh... chứ?”

Lão chậm rãi quan sát hạ thân, không một lời đáp lại. Theo những dấu hiệu này đây, quả thực hắn sắp sinh. Nhưng hài tử vẫn còn ở trên cao chưa xuống dưới, ắt hẳn sẽ tốn nhiều thời gian nữa. Lão xoa xoa bụng Hạ Mẫn, trấn an hắn. “Bình tĩnh.”

Hàn Băng thực muốn chạy ra cùng hài tử. Nhưng chuyện này thực quan trọng. Hắn không thể gác lại được. Thiên! Tình huống này là gì đây?

Hạ Mẫn miệng không ngừng rên rỉ thành tiếng, Triệu thái y bên dưới một thân mồ hôi lạnh. Hài tử vừa rồi quấy đạp dữ dội, nay một chút động tĩnh cũng không có. Đây là như thế nào đây?

Hạ Mẫn toàn thân mồ hôi, mặt đau đớn nhăn thành một đoàn. Lần này so với lần sinh trước có phần đau đớn gấp vạn. Thân thể hắn chẳng nhẽ đã thoái hoá đến mức vậy sao? Hắn cố nén đau đớn, tâm tư một mực lo lắng cho hài tử. Nghe nói sinh non hài tử sẽ rất yếu ớt. Lại còn thêm những biểu hiện gần đây không khỏi nóng lòng. Không được, hắn không thể sinh được.

Cuối cùng cũng xong. Hàn Băng đi ra cửa, ôm lấy hài tử. “Chiêu nhi ngoan, đến đây làm gì vậy?”

Cái mũi nhỏ của nó khê khịt khịt, nước mắt lại tuôn không ngừng. “Ồ...Ồ... Phụ thân...”

“Phụ thân làm sao?” Y thật nóng lòng muốn chết, hắn đang mang thai như vậy, liệu có chuyện gì xảy ra không?

“Ồ...” Hàn Minh khóc nức lên, lại càng làm y thêm nóng lòng. Không kiên nhẫn nổi nữa, y bế bổng nó lên, lao như điên về phía Hạ Chi cung. Lòng y quả thực nóng như lửa đốt. Hài tử khóc lớn như vậy chắc cũng không phải điềm lành.

Đến Hạ Chi cung hắn bị một màn trước mắt dọa sợ hãi. Cung nữ hết thấy đều đứng ngoài, người cắt bỏ vải, người bưng nước ấm truyền vào trong. Ai nấy đều có vẻ lo sợ. Cửa cung lại đóng chặt, thỉnh thoảng mới truyền ra ngoài một số tiếng rên rỉ đứt đoạn. Y thả Hàn Minh xuống, chân đạp cửa vào bên trong.

“Hoàng thượng, tuyệt đối không được.” Lý công công cùng Tiểu An tử hét hải chạy theo chặn trước y.

“Cút tất cho trẫm.” Y gầm gừ đẩy mấy người kia. Hạ Mẫn có vẻ đau đớn như vậy, y phải ở bên.

Hai người họ vẫn thà sống chết chặn đường y.

Bỗng sau bình phong truyền đến tiếng Hạ Mẫn. “Không! A—”

“Hạ Mẫn!” Y cảm giác như máu trong cơ thể đang sôi sùng sục, một lần đẩy hai người kia ngã dúi xuống. Y lao vào sau bình phong, chờ người một lúc lâu nhìn cảnh trước mắt. Hạ Mẫn đang dựa vào giường, một tay vịn chặt vào thành, một tay đỡ lấy bụng như đang trốn tránh gì đó. Hạ thân chùm một chiếc chăn qua loa, phía dưới ga giường ẩm ướt, kèm theo vài vệt máu đỏ sẫm. Cả người hắn ướt đầm mồ hôi, mặt tái nhợt chỉ còn nổi bật bờ môi dướm máu. Hắn đang rất đau đớn, cả người đã muốn kiệt sức.

Triệu thái y quỳ bên dưới, đưa tay đầy máu đến muốn kéo hắn lại.

“Không!” Y lao lại ôm lấy Hạ Mẫn, chắn giữa hai người. Y ôm toàn thân kia mà cũng bắt giác run rẩy. “Hạ Mẫn, có... có ta... không... không cần sợ.”

Hắn tóm lấy cổ tay y, do đau đớn ở bụng mà vô tình xiết thêm vài lực. Y cũng khiếp người vì đau. Hắn thở hổn hển. “Hàn Băng... hô hô... phải cứu... ách... con chúng ta.”

Hàn Băng chầm mồ hôi chảy thật nhiều trên trán hắn. “Người, yên tâm, hài tử nhất định không sao.”

Triệu thái y lo lắng vô cùng. “Thần phi, thể tử phải ra đời.”

Hắn nhìn Hàn Băng ánh mắt khẩn cầu, thần thái có chút mơ hồ. Hắn ra sức lắc đầu. “Không,... ta không sinh. Hài tử... chỉ là... nháo... hơn ngày thường... hô... một chút. Nó phải... Ách- đợi tròn... chín tháng... hô hô... mới... đi ra.”

“Nương nương, việc này không thể. Thể tử sát thực đang muốn ra đời.”

“Người... Ách-” Hạ Mẫn bỗng nhăn mặt vì đau đớn, tay nắm tay Hàn Băng cũng dụng thêm lực. Phía hạ thân, một dòng máu đỏ lờm ồ ạt trào ra, nhuộm đỏ cả mặt hai người.

Triệu thái y càng thêm khẩn trương. “Nương nương, thể tử đã muốn ra. Người còn cứng đầu như vậy chỉ sợ thể tử sẽ nghẹn chết trong bụng.”

Hàn Băng hãi hùng quay lại, Triệu thái y khê gật đầu.

Y nhìn Hạ Mẫn lúc này cũng đang bị dọa sợ hãi.

Hàn Băng đưa tay kia đến nắm tay hắn. “Người an tâm sinh hài tử, ta sẽ không để hai người xảy ra chuyện gì.”

Hạ Mẫn lúc này mới mềm xuống, vòng tay qua ôm y. “Người nhớ... nhớ lấy...”

Hàn Băng vỗ vỗ tấm lưng đã ướt sũng trán an hắn. “An tâm sinh hài tử...”

“Hô...” Hạ Mẫn đau đớn, một ngum cắn lên bả vai Hàn Băng gần đó. Y cắn răng nhịn đau, không dám kêu nửa lời.

“Hoàng thượng, người hãy qua đằng sau giữ lấy thân thể nương nương.” Triệu thái y phân phó.

“Được.” Hàn Băng buông hân, lại phía sau, để hân thoải mái dựa trên lòng mình.

Triệu thái y tách rộng hai chân hân, nhìn vào bên trong. Máu vẫn ồ ạt trào ra mà chưa thấy đầu thế tử. Cảm giác huyết khẩu đã mở đủ lớn, thai nhi cũng đã tụt xuống dưới, lão ấn bụng Hạ Mẫn.

“A-” Hạ Mẫn gồng người lên, tay xiết chặt thêm cổ tay Hàn Băng.

Cảm giác Hài tử đang dần trượt xuống, Triệu thái y giữ hai chân đang mở rộng run rẩy của Hạ Mẫn hô.
“Dùng sức.”

“A-”

“Dùng sức.”

“Hô-”

“Mạnh thêm.”

“A-” Hạ Mẫn bật khỏi ngực Hàn Băng, một tay vô thức đưa lên đẩy bụng. Hân cảm giác có thứ gì đó đang mắc giữa huyết khẩu, hân cố đẩy nhưng đều không nhúc nhích.

“Đã nhìn thấy đầu hài tử. Mau, dùng sức.”

“Ách-”

Hàn Băng nhìn hai người. Một người đang liên tục ra lệnh dùng sức, một đang gồng mình, khí lực không còn là bao. Y cảm giác trống ngực mình đập rất nhanh, nhanh đến nỗi còn tưởng nó đã ngừng đập.

“Cố lên.” Y thắm cổ vũ, tay cầm khăn lau đi mồ hôi nhễ nhại trên mặt hân.

Sau không biết bao lâu, sắc mặt Hạ Mẫn đã đỏ ửng lên vì nghẹn khí, hài tử không có dấu hiệu đi ra khiến Triệu thái y vô cùng lo lắng. Đáng lẽ thai nhi mới gần bảy tháng, không có chuyện quá lớn mà khó sinh. Vậy vì sao đến bây giờ vẫn chưa sinh được. Lão đan hai tay lại, đưa lên bụng Hạ Mẫn từng đợt ép thai.

Hạ Mẫn gian nan bầu víu tất cả những gì gần đó, cố gắng xiết chặt, mong đau đớn có thể theo đó truyền ra bên ngoài.

Sau một hồi khẩn trương, ba người ai nấy đều nhễ nhại mồ hôi. Hạ Mẫn cảm giác Hài tử gần đi ra, tay xiết chặt, dồn lực đẩy thai nhi ra khỏi cơ thể.

“A-” Cuối cùng, một vật mềm mại cũng từ huyết khẩu đi ra. Hân vô lực ngã vào lòng ngực Hàn Băng phía sau. Hai người kia cũng thắm thở hắt ra một hơi. Đăng bởi: admin

64. Chương 64

CHƯƠNG 63

Khoan đã. Hạ Mẫn cảm giác có gì đó không đúng, liều mạng mở mắt. Vẫn không thấy động tĩnh gì, hân hốt hoảng kéo kéo tay áo Hàn Băng lấp bắp. “Hàn... Hàn Băng... hài tử vì sao không khóc?”

Lúc này y mới để ý, nhồm dậy nhìn phía dưới. Triệu thái y đang làm gì đó rất kì lạ. Lão ra sức ấn nhẹ lồng ngực của hài tử. Cả thân hình nhỏ nhắn tím tái đi chứ không hồng hào như người ta vẫn nói.

Hài tử thật nhỏ. Hàn Băng nhìn mà đau lòng. Sinh non như vậy sẽ không nguy hiểm gì đi.

Một lúc qua đi, vẫn không tiếng khóc hài nhi cất lên. Hạ Mẫn hoảng hốt bật dậy, nhìn thấy Triệu thái y đang quần lại hài tử bằng khăn trắng mà như hiểu ra mọi chuyện.

Hân đưa tay muốn ôm lấy hài tử. “Mau, đưa hài tử ta ngắm.”

Triệu thái y lắc đầu, cúi gằm mặt. “Bẩm hoàng thượng... vi thần đã cố hết sức nhưng... hoàng tử đã qua đời.”

Hàn Băng cả thân run rẩy. Lại một nhi tử nữa. Vì có gì mà ông trời lại nhần tâm lấy đi hết đứa này đến đứa khác của y. Y đã làm gì sai? Y đã mắc tội nghiệt gì? Tại sao ông trời lại cứ như vậy trên người y.

Hạ Mẫn toàn thân bất lực, ánh mắt vô hồn, cứ như vậy không một động tĩnh. Hàn Băng như vậy càng hoảng sợ. Hắn không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Nhìn Triệu thái y đưa xác hài tử đi, Hạ Mẫn như bừng tỉnh, không quản thân thể vừa mới sinh, lao xuống khỏi giường đuổi theo lão. “Người đem nhi tử của ta đi đâu? Trả lại cho ta, trả con lại cho ta.”

Hàn Băng đau lòng, nhưng biết so với mình hắn càng đau gấp bội liền đuổi theo giữ hắn lại. “Hạ Mẫn...”

Hắn nhìn y, miệng liên tục lắp bắp. “Hàn Băng, cầu người, kêu Triệu thái y, trả con lại cho ta.” Hắn lại quay đầu nhìn theo bóng người kia, muốn thoát khỏi tay y. “Trả nhi tử cho ta.”

“Hạ Mẫn, bình tĩnh...” Y giữ tay hắn lại. “Nhìn ta...”

Hắn muốn đuổi theo nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu liền quay lại nhìn.

“Hài tử đã mất rồi.”

Hắn nhìn y trân trối một lúc, không phản ứng gì. Sau đó thì vung tay, tát thật mạnh vào má y. “Người nói dối. Con ta chưa chết.”

“Hạ Mẫn...” Hàn Băng giữ hắn lại. Y biết, mất hài tử vừa dứt ruột sinh ra đã thành một đả kích vô cùng lớn với hắn.

“Người buông.” Hắn ta sức cạy tay y ra. “Ta còn phải đi tìm hài tử.”

“Hạ Mẫn, nghe ta, hài tử đã không còn nữa, không còn nữa người nghe thấy không?” Y nắm lấy bả vai hắn, ra sức lay. Nói ra sự thật này, tim y cũng rất đau, nhưng y còn đau hơn khi hắn cứ như vậy đòi đi tìm nhi tử.

Hạ Mẫn vùng ra khỏi tay y. “Người nói láo.”

Hàn Băng cố ôm người đang dãy dụa vào lòng. Nhưng hắn cứ như vậy vùng ra đòi đi tìm hài tử. Hàn Lâm bỗng từ cửa đi vào. Đánh một trống vào lưng hắn khiến hắn ngất đi.

“Người...”

Hàn Lâm không nói gì chỉ khẽ hát cảm. Hàn Băng liền ôm Hạ Mẫn lại giường đã được thay ga đệm mới. Nhìn Hạ Mẫn ngất đi mà ấn đường vẫn nhúu lại khiến y không khỏi đau lòng. Lặng lẽ lên nằm cạnh hắn. ‘Hạ Mẫn, là ta không tốt, ta không bảo vệ tốt hai người.’ Tay y vô tình đặt lên bụng hắn. Vì hài tử đi ra mà đã xẹp đi nhiều. Y lại bất giác nhớ lại nhi tử vừa mất. Y đã thấy nó, nhưng lại tận mắt thấy nó mất mà không làm được gì cả. Lần thứ hai trong cuộc đời y cảm thấy mình vô dụng đến như vậy. Lần này là ai? Là ai muốn hại con y?

Hạ Mẫn mơ màng nhìn thấy hài tử, nó trắng trẻo mập mạp nằm trong lòng hắn mút tay. Hắn nhìn không được tươi cười đưa tay véo má nó. Hàn Băng cũng ở bên cạnh, lấy tay mà trạc má nhi tử. Có vẻ như y rất thích. Hắn cũng thích. Bỗng nhiên có một con đại bàng lớn, không biết từ đâu đến cắp nhi tử của hai người đi.

“Không!” Hạ Mẫn bật dậy, mơ màng nhìn xung quanh, thấy Hàn Băng đang bên cạnh mình mà ra sức lay tỉnh.

“Hạ Mẫn, có chuyện gì?”

“Đại bàng.”

Hàn Băng khó hiểu nhìn hắn. “Đại bàng?”

“Đại bàng cắp nhi tử chúng ta đi. Không được... ta phải đi xem lại nhi tử.”

“Hạ Mẫn...” Hàn Băng cũng thực muốn phát điên lên. “Ta phải nói với người bao nhiêu lần nữa? Nhi tử đã không còn.”

Hắn nhìn y một lúc, tay đột nhiên giật lấy con dao cắt hoa quả chia về phía y. “Người nói một lần nữa, ta sẽ giết người.”

Hàn Băng khóc không ra nước mắt. Năm ngày rồi, Hạ Mẫn cứ tỉnh lại là đòi đi tìm nhi tử. Lúc mơ màng cũng khóc đến cạn nước mắt. Nhìn hãn quả thực quá tiêu tụy. Y cũng không còn tinh thần. Nhi tử mất, Hạ Mẫn lại thần trí bất minh. Tất cả như ép y muốn phát điên.

“Được, người giết ta đi. Người cứ thế này chính ta cũng rất muốn chết.” Y gào lên. “Người phải chấp nhận sự thật. Nhi tử thực sự đã không còn.”

Hạ Mẫn buông dao, ôm mặt ngồi chờ đợi một hồi.

“Mẫn, nghe ta.” Y tiến lại, vuốt ve tấm lưng gầy.

“Tại sao? Ta đã làm gì sai? Tại sao lão thiên lần lượt cướp hết nhi tử của ta. Ta đã thấy nó, đã sinh nó ra tại sao lão vẫn cướp?” Hãn ngẩng đầu lên nhìn y. “Ta sai, ta không nên ngoan cố giữ người lại bên cạnh, chính mình khắc chết nhi tử của mình.”

“Hạ Mẫn!”

“Phải...” Hãn gạt tay y ra, né xa một chút. “Ta không động vào người nữa. Ta không yêu người nữa. Thiên, trả nhi tử cho ta.”

“Ta...”

“Người tránh xa ta ra.” Hạ Mẫn lùi lại.

“Được, người lại đây. Ta đi.” Y đứng dậy ra khỏi giường, nhìn ánh mắt đề phòng của Hạ Mẫn mà đau lòng không thể tả.

Triệu thái y đến giờ khám cho hãn xuất hiện trước cửa cung, thấy Hàn Băng cúi đầu cúi ra ánh mắt bi ai là đủ biết tất cả. Năm ngày mà y khác nhiều lắm, gầy đi nhiều. Cả người như thanh củi khô kiệt quệ không chút sức sống.

“Hoàng thượng vạn tuế.”

“Bình thân.” Y chán nản ngồi xuống đất, mắt nhìn đâu đó xa xăm.

Bổng Hiền phi mang theo đồ ăn tới. Hàn Băng vốn đã bức bối trong lòng, nhìn thấy nàng càng khó chịu, không nói hai lời quát đuổi nàng đi.

Triệu thái y bỗng nhiên nhíu mày.

“Có chuyện gì?” Hàn Băng quay sang nhìn lão.

“Mùi hương trên người Hiền phi có vấn đề.”

“Người nói sao?”

“Đó là hoa Ly Nan (tên chém thôi, k có loại hoa này đâu.) đối với người mang thai nếu liên tục ngửi sẽ dẫn đến thai nhi chết lưu hoặc sinh non.”

Hàn Băng tròn tròn mắt. Nói vậy...

“Thần phát hiện hoàng tử hôm qua là chết trước khi ra đời. Không phải chết vì nghẹt khí.”

Hai người không hẹn cùng nhìn về phía Hiền phi vừa tới. Đăng bởi: admin

65. Chương 65

CHƯƠNG 64

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Cung nữ đồng loạt cúi rạp người hành lễ. Hàn Băng tức giận không thèm chú ý, một mực lao vào trong phủ Hiền phi, lôi Hiền phi đang nằm trên giường xuống. Y thấy Tiểu Huỳnh một bên đang ướp hương cho y phục bằng loại hoa kia trong lòng không khỏi khẳng định chắc chắn.

“Thần thiếp Hiền phi tham kiến hoàng thượng.”

Hàn Băng nhìn nàng, ánh mắt hận không thể giết chết. “Nói, tại sao ngươi hại Thần phi?”

Hiền phi ngạc nhiên, nàng chưa từng có ý hại người kia. Ánh mắt nàng ánh lên một tia oan uổng. “Hoàng thượng, thần thiếp chưa hề có ý đó.”

Hàn Băng chỉ chỗ hoa. “Vậy kia là thứ gì?”

Hiền phi ách thanh. Kia thực sự chỉ là một loài hoa.

“Ngươi có biết nó có thể gây ra sinh non hoặc thai chết lưu không?”

Hiền phi sửng người một lúc. Nàng thực sự không biết. Nàng chỉ nghĩ đơn thuần là nó thơm thôi, chưa tình nghĩ sẽ có tác dụng như vậy.

Hàn Băng cười khẩy. “Người đâu, Hiền phi ý đồ mưu hại thế tử, thu hồi tước hiệu, đày vào địa lao, ba ngày nữa xử chém trước toàn dân.”

“Hoàng thượng...” Hiền phi chỉ biết ghen ngào nói như vậy. Nàng biết, nàng đã phạm sai lầm. Dù là không cố ý nhưng vẫn là phạm sai lầm. Nàng chỉ muốn bù đắp lỗi mình cùng cha gây ra, tại sao lại thành một lần nữa hại người kia?

Nàng theo quân lính rời đi, không nói một lời. Tiểu Huỳnh ở đằng sau, quỳ xuống trước mặt Hàn Băng. “Xin hoàng thượng tha tội, Hiền phi nương nương quả thực không biết.”

Y cũng lười bận tâm một cung nữa nhỏ nhoi, muốn rời đi. Y thực không hiểu nổi tại sao phi tần hậu cung lại cứ phải tranh đấu qua lại như vậy.

“Hoàng thượng. Hiền phi nương nương là bị Quý phi nương nương hại.”

“Ngươi nói sao?” Hàn Băng giật mình quay lại.

Tiểu Huỳnh một mạch kể lại tất cả cho y nghe. Hàn Băng càng nghe càng nhú mảy. Ngôn Kỉ Hàn, lại là người. Vì sao người lại muốn hại Hạ Mẫn? Một đứa còn chưa đủ sao mà nay nhẫn tâm hại chết một hài tử đã thành hình của y. Không quản nhiều, Hàn Băng một mạch về Hà Kỉ cung.

Hạ Mẫn một lúc sau lại đột nhiên mơ nàng đi tìm kiếm Hàn Băng. Y ở đâu? Tại sao lại bỏ hẩn một mình ở nơi lạnh lẽo này? Hẩn vịn theo giường, dò dẫm bước ra ngoài. Bên ngoài không một bóng người. Hẩn cũng thấy vô cùng kì lạ. Bỗng trước mắt hẩn là một nữ tử hết sức thân thuộc.

“Cô cô.” Hẩn gọi.

Nữ tử cười hiền, đưa tay ra. “Con muốn đi tìm nhi tử?”

Hạ Mẫn nghe câu này như bắt được vàng. “Cô cô biết hài tử ở đâu?”

“Biết.” Nàng gật đầu. “Lại đây.”

Hạ Mẫn tươi cười tiến lại, không để ý phía sau, một bóng người đi đến, cầm gậy đập mạng vào ót hẩn. Hạ Mẫn lập tức ngã đi.

Nữ tử nhìn người kia gật đầu một cái. Người kia vác Hạ Mẫn trên vai, đi theo sau nữ tử. (Hàn Băng, vợ người bị bắt. Về mau.)

Hàn Băng bước vào Hà Kỉ cung. Nơi này vắng tanh không một bóng người. Kỉ Hàn đang ngồi uống rượu trên bàn. Một chén rồi lại một chén.

“Kỉ Hàn. Hài tử chết rồi, ngươi hài lòng chưa?”

Hẩn liếc y một cái, cười khẩy rồi tiếp tục nâng ly rượu.

“Ngươi vì sao cứ hại Hạ Mẫn? Hẩn có tội gì với ngươi?”

Hẩn nhìn y. “Hẩn không có. Nhưng ngươi rất nhiều.”

Y đã gây lỗi gì với hần cơ chứ? Y nhú mày. “Ta có lỗi gì với ngươi?”

Kỉ Hàn im lặng.

Y càng bực dọc. “Ta đã làm gì sai?”

Kỉ Hàn do đã quá chén mà dễ dàng bị chọc phát hoả, cầm chén rượu ném xuống dưới chân y. “Ngươi sai, sai rất nhiều. Đặc biệt sai lầm khi đã sinh ra trên đời.”

“Ngươi nói cái gì?” Y mơ hồ.

“Vì sao? Ngươi có gì tốt mà tên ngu ngốc kia lại yêu ngươi đến chết đi sống lại như vậy? Ngươi có gì tốt mà hần thà chết bảo vệ ngươi?” ngươi có gì tốt mà đến cả ta cũng yêu ngươi.

“Kỉ Hàn. Ngươi trả lời có trọng tâm một chút. Ta không hỏi ngươi chuyện đó.” Y nhú mày. “Nói. Ngươi là ai? Sao ngươi lại ở đây?” Y đối với thân phận hần luôn tồn tại nghi ngờ. Lúc Hạ Mẫn biến mất hần đột nhiên xuất hiện, hần lại nắm rõ tất cả như lòng bàn tay.

“Ta chẳng phải là ngươi sao?” Hần tiến đến, đặt tay lên ngực y vuốt ve.

“Ngươi có ý gì?” Y lùi lại. Người này thực không đơn giản.

“Ta là Hàn Băng. Ha ha.” Hần ngửa cổ lên trời cuồng tiếu.

Y nhìn hần. “Ngươi điên rồi.”

“Ta không điên. Ta là Hàn Băng. Ha ha. Ngươi là người giả mạo.” Hần lại cười điên cuồng.

Y nhú mày. Đại não như đột nhiên bị đập mạnh một phát, nhìn Kỉ Hàn không rõ ý tứ gì.

“Không phải sao? Tiêu Lâm?”

Hàn Băng bất động nhìn hần. Hần không phải chính là con của cha chứ? Nhưng rõ ràng nó đã chết trong trận hoả hoạn.

“Sao? Không ngờ sao? Ta chưa chết đấy.”

“Ngươi đã...”

Kỉ Hàn nhìn y cười. “Ta vẫn chưa hiểu tại sao cha ta bỏ mặc đứa con ruột này để cứu một đứa không một chút thân thích.” Ánh mắt đã trở lên đầy oán hận, con ngươi đã nổi lên vài tia máu. “Ngươi đã cướp tất cả của ta! Tất cả.”

Hàn Băng im lặng. Quả thực. Y nợ hần quá nhiều.

“Trong lúc ngươi đang hưởng vinh hoa phú quý trong hoàng cung ta phải lang bạt hết đầu đường này đến xó chợ kia kiếm từng đồng từng hào.” Hần ngừng một chút. “Ngươi được mời thầy tốt về giảng dạy thì ta phải đi nghe lén một thầy đồ giảng chữ.”

Hàn Băng tiếp tục im lặng.

“Ngươi được mọi người ca tụng. Còn ta? Ta thì sao? Bị mọi người đánh đập, vùi dập. Ngươi có gì tốt? Ngươi thì có gì tốt?”

“Ta...”

“Nhưng những thứ ngươi có được là của ta. Của ta. Ngươi trắng trợn cướp hết tất cả. Cả vật chất lẫn phụ mẫu ta.”

“Kỉ Hàn... Ta xin lỗi...”

“Xin lỗi? Ha ha.” Hần ngửa cổ lên nhìn trời. “Ta cướp tất cả của ngươi, cha mẹ, Hạ Mẫn, Hàn Minh. Rồi nói xin lỗi, ngươi có chấp nhận không?”

“Ta...”

“Ha ha...” Hắc bật cười. Thanh âm nghe thật chua xót khó tả. “Ta ngày đêm đèn sách, chỉ mong được làm quan, vào triều đình. Đòi lại những gì đã mất.”

“Vậy tại sao? Tại sao người lại giúp ta? Tại sao người lại vào hậu cung?”

“Vì người tính không bằng trời tính. Mới nhìn thấy người ta đã yêu người. Ha ha.” Hắc lại cười lớn, trong mắt đã lấp lánh vài giọt nước.

“Kỉ Hàn, xin lỗi.” Lần đầu tiên y nhận thấy bóng người kia thật cô độc. Y lại gần, kéo tay hắc, nhẹ nhàng ôm vào lòng.

Kỉ Hàn ngừng cười, nụ cười hoá thành những giọt nước mắt, chảy dọc theo khoé mi xuống.

Bỗng y nghe bên ngoài có tiếng gọi mình. “Hàn Băng.” Đồng thời Hàn Lâm cũng đập cửa sông vào, nhìn thấy hai người không khỏi có chút bất động.

Y thả Kỉ Hàn ra, quay đầu nhìn Hàn Lâm.

“Hạ Mẫn... mắt tích rồi.”

Y nghe xong không khỏi trấn động quay lại nhìn Kỉ Hàn. Hắc lắc đầu. Việc này quả thực không liên quan đến hắc.

Hàn Băng lập tức buông tay cùng Hàn Lâm chạy đi. Kỉ Hàn đưa tay níu lại, nhưng cũng chỉ được một nắm không khí vô định. Đăng bởi: admin

66. Chương 66

CHƯƠNG 65

Hồng nhi sau khi hai người đi thì tiến vào, thấy Kỉ Hàn đang thất thần nhìn theo bóng áo hoàng kim đã vội vã rời xa. Nàng lại gần, mỉm cười. “Nương nương, để nô tì giúp người chỉnh lại vạt áo.”

Hàn Băng cũng không để ý, chuyên tâm nhìn hướng kia.

Hồng nhi tiến lại gần sửa vạt áo của hắc. Một lúc sau, mắt Kỉ Hàn bỗng trợn ngược, quay sang nhìn Hồng nhi rồi cúi đầu. Phía dưới, một lưỡi dao bị đâm quá nửa vào bụng hắc, miệng vết thương không ngừng trào ra máu tươi. “Hong... Hong nhi...”

“Xin lỗi. Ngón Quý phi.” Nói rồi nàng vung tay, cái chặn giấy đập mạnh vào đầu Kỉ Hàn khiến hắc bất tỉnh. Lau sạch tay, nàng bước đi, khi ra không quên để lại cái túi thơm của Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn tựa người dần tỉnh dậy. Hắc thấy cả người mỗi nhừ, phần sau gáy thì đau đến khó tả. Hắc muốn cử động một chút, nhưng chân tay đã hoàn toàn bị trói chặt lại. Hắc mơ hồ nhớ ra những chuyện trước khi bất tỉnh. Hắc mạnh mẽ ngẩng đầu, thấy cô cô mà hắc luôn thầm quý mến đang trói tảng đá lớn vào sợi dây thừng trói chân hắc. “Cô cô.”

Người đó ngẩng đầu lên, quát một câu. “Câm miệng.”

Hắc nhìn quanh, đây là hồ nước cạnh lãnh cung, nơi vùi xác những phi tần đã chết trong lãnh cung. Vốn không có người lui qua đây. Người ta nói ở nơi đây âm khí nặng, người sống đến đây sẽ bị các oan hồn kéo chân xuống nước. Bất quá, hắc không tin vào chuyện ma quỷ. Nếu thực sự có ma quỷ thì hắc đã sớm chết từ khi lên sáu do ngủ trong nhà hoang rồi.

“Cô cô nói dẫn con đi tìm nhi tử.” Hắc vẫn nhớ mục tiêu chính theo người này.

“Phải, ta dẫn người đi tìm nhi tử. Nhi tử người đã chết, để ta tiễn người đi gặp nó.”

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng xục xạo ở tất cả những nơi có thể, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hắc. Trong tim y nổi lên lo lắng vô cùng. Hạ Mẫn nơi đây thân cô thế cô, rất có thể đã bị người khác hại. Một ý nghĩ xoẹt

qua đầu y. Không phải sẽ như năm sáu trước, Hạ Mẫn bị người ta hãm hại rồi tìm cách giết chết đó chứ? Không được. Y không thể để chuyện đó xảy ra lần nữa.

Hàn Lâm thở hổn hển đi đến phía sau y. “Hạ Mẫn sát thực mất tích chưa lâu, lính canh cổng hoàng cung cũng nói không có xe ngựa qua lại. Thực sự hắn vẫn chỉ ở trong hoàng cung này.”

“Nhưng hắn ở đâu mới được. Hoàng cung rộng lớn như vậy, biết tìm ở đâu?”

Hàn Lâm nghĩ một chút. “Người này muốn hại Hạ Mẫn ắt sẽ không hại ở chỗ của mình. Trong cung các phi tử cũng không có khả năng có mặt thất. Có làm gì cũng cần kín đáo một chút. Và tuyệt đối là không để lại manh mối.”

Hàn Băng nhú mày, đột nhiên quay ra nhìn Hàn Lâm. Hắn cũng ngẩng lên nhìn y. Ánh mắt hai người giao nhau, đầu cũng chung một ý nghĩ.

“Cô cô người...”

“Câm miệng. Người còn ở đây giả tình giả nghĩa. Đừng tưởng ta không biết thứ nghiệt chủng nhà ngươi từ đâu mà ra.”

Hạ Mẫn khó hiểu nhìn người nữ tử trước mắt.

“Người là con hoang, là loại nghiệt chủng do tên Đao Mộc cùng Hàn Ly sinh ra.”

Hạ Mẫn đơ người, chuyện này người khác không có khả năng phát giác. Trên đời chỉ có vài người biết là cùng.

“Sao? Bị nói trúng sao?” Nàng ngẩng mặt lên trời cười ngặt nghẽo. “Người cũng sắp chết, còn gì nuôi tiếc hay không?”

Nếu như người này biết thân phận hắn. Thì chắc hắn... “Cái chết của phụ thân ta có liên quan đến ngươi?” Đây không phải là hỏi mà là khẳng định.

Sắc mặt nữ tử đại biến, ánh mắt cuộn cuộn dâng lên một tia căm hận thấu xương. “Phải, là ta làm đấy. Ta muốn rạch mặt hắn, lấy tóc che mặt, để có xuống âm tào địa phủ cũng không thể ngẩng đầu lên nhìn Diêm vương.”

Hạ Mẫn rùng mình. Thì ra bao lâu nay hắn nghĩ oan cho cha mình, hắn thật sự quá bất hiểu. Cha, con xin lỗi. “Chuyện sáu năm trước...”

Nữ tử đột nhiên bật cười lớn. “Phải, ta làm đấy. Cả đời ta hận thứ nghiệt chủng là ngươi, ta hận nam sủng. Đường đường là nam nhân lại đi cùng nam nhân phát sinh sự tình đó.”

Hạ Mẫn nghe trái tim mình ngột ngạt vô cùng. Là hắn trách sai Hàn Băng rồi. Y quả thực không làm. Hắn cảm giác người thực sự phạm nhiều tội nhất chính là mình. Hắn vô cớ hận cha, hận Hàn Băng. Và hơn hết là hắn quá cứng đầu, một chút cũng không cho mấy người kia cơ hội để giải thích.

Nữ tử phẩy tay, hai người nam nhân đi đến bệ hắn dậy, vút xuống hồ. Trong khoảnh khắc chớp mắt ấy, hắn thấy khuôn mặt lo lắng của Hàn Băng đi ra từ rừng cây tiến về phía hắn.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, cảm nhận từng chút một nước vây quanh cơ thể. ‘Hàn Băng, ta xin lỗi.’

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng lao về phía Hạ Mẫn. Y đã chậm chân một bước rồi. Y nhanh chóng lột hài cùng long miện muốn nhảy xuống nước thì bị Hàn Lâm một tay giữ lại. “Không được. Quá nguy hiểm.”

Y gạt tay hắn ra, không còn thời gian để nghĩ nữa.

“Để ta xuống.” Hàn Lâm cời giày.

“Không được.” Y đẩy hắn lại. “Để ta.” Ít ra không cứu được hắn, ta có thể cùng hắn chết chung. Y hít một hơi thật sâu, nhảy xuống theo hắn.

“Mẫu hậu.” Hàn Lâm nhìn nữ tử.

“Hàn... Hàn Lâm...” Bà lại gần, thực không dám tin vào mắt mình. Đứa con biến mất sáu năm trước giờ đã trở lại trước mặt, không một thương tổn. Bà muốn chạm tay vào hắn nhưng Hàn Lâm đột nhiên lùi lại. Hắn muốn tránh thật xa người kia. Sao con người độc ác này có thể là người sinh ra hắn chứ. Trong rừng cây, hắn đã nghe thấy tất cả. Là bà đã sắp kế giết Hạ Mẫn một lần rồi lại một lần.

Hắn luôn bảo vệ Hạ Mẫn. Nhưng coi xem, hắn đang bảo vệ Hạ Mẫn khỏi các mưu kế của chính nương mình. Hắn thực sự không thể chấp nhận được.

Phía xa, một bóng cung nữ đi đến. “Bẩm thái hậu, nô tì đã lo xong việc bên Quý phi.”

“Tốt.” Bà phẩy tay.

Hàn Lâm trừng mắt người kia. Kia chẳng phải Hồng nhi luôn theo hầu Kỉ Hàn sao? Hắn nhớ lại lời Tiểu Huỳnh. Người nàng nhắc đến duy chỉ có Hồng nhi. Một chút cũng không nhắc đến Kỉ Hàn. Vậy... người thực sự hại hại tử của Hàn Băng cùng Hạ Mẫn là nương của hắn.

Hắn cũng đã từng suy nghĩ đến người khác làm không phải Kỉ Hàn. Dù gì hắn cũng là nam nhân, mưu kế hiểm độc này không thể do hắn nghĩ ra. Nhưng xong việc bên Quý phi là thế nào? “Nương đã làm gì Kỉ Hàn.” Hắn dè chừng hỏi.

“Cả đời ta ghét nhất là nam sủng.”

“Không phải người đã giết hắn?”

Thái hậu thần nhiên gật đầu.

“Tuyệt đối không được.”

“Vì sao?”

“Vì hắn là con của người cùng phụ hoàng.”

Một khắc lúc im lặng. Thái hậu bật cười. “Hàn Lâm, đứa trẻ đó đã chết.”

“Thực sự, Kỉ Hàn là con của người. Chính miệng hắn nói.” Hắn lúc đó từ bên ngoài nghe rất rõ cuộc đối thoại của hai người.

(tình hình là vì hai bé cây không có người + say mèn nên ra sức mà gào, bé Lâm cũng tính cao thủ võ thuật -> bé nghe thấy từ xa.) Đăng bởi: admin

67. Chương 67

CHƯƠNG 66

Hạ Mẫn bị hòn đá kéo xuống đáy hồ. Xung quanh hắn mệnh mang đều là nước. Mọi khoảnh khắc trước kia trở về tràn ngập trong trí óc.

...

Hàn Băng cùng hắn, cùng cha với phụ thân, bốn người đứng trên thảo nguyên nhìn mặt trời lặn.

“Hạ Mẫn, về sau con muốn sống một cuộc sống như thế nào?” Phụ thân hắn quay đầu lại nhìn hắn mỉm cười.

Hạ Mẫn năm tuổi đô đô cái miệng. “Con muốn sống trên thảo nguyên, cả đời tự do tự tại.”

“Còn Hàn Băng?”

“Con muốn cùng Hạ Mẫn, cuộc sống thế nào không quan trọng miễn là có hắn.”

...

Hạ Mẫn nở một nụ cười thê lương. Phải chăng, mối nhân duyên này của hai người đã nảy nở từ lúc đó? Thực sự việc này có đúng hay không không còn quan trọng. Quan trọng chỉ là hiện tại hắn yêu y, y cũng yêu hắn thế là đủ rồi.

Hàn Băng gắng sức đuổi theo hắn. Cuối cùng thì cũng tóm được tay hắn. Nhưng hiện giờ hắn đã bất tỉnh. Y rút con dao nhỏ luôn bên hông ra bắt đầu bơi xuống cửa dây thừng. Nước vào mắt cay xè, con dao cửa dây cũng vì thế liên tục bị chệch. Bao nhiêu sức lực cũng không thể cắt đứt được. Hàn Băng lay lay hắn tỉnh, nhưng một chút cũng không có phản ứng. Y tiến đến, hôn lấy đôi môi kia, truyền cho hắn chút không khí trong miệng rồi tiếp tục ngoi lên mặt nước thở. Y lại lặn xuống cắt dây, sau một hồi cũng cắt được một nửa. Nhưng quan trọng là nửa sau dù cố thế nào cũng không cắt được.

Hạ Mẫn, kiên trì lên, ta nhất định cứu được ngươi. Thời gian cứ như vậy mà như ngừng lại. Y nhìn Hạ Mẫn. Hắn sau bao lâu vẫn đẹp như vậy. Y muốn có hắn ở bên. Cả cuộc đời, như hồi bé vậy. Hai người đã cùng nhau đọc lời hứa đồng tâm trên thảo nguyên xanh tươi. Trẻ con ư? Y không nghĩ vậy. Với y là thật lòng, vô cùng thật lòng. Khoé mắt y chảy ra vài giọt nước mắt nhưng nhanh chóng đã bị hoà tan cùng làn nước. Y cúi xuống, tiếp tục cắt dây.

Cái gì mà lời nguyện. Y không tin. Y tin tình yêu thực sự sẽ là liều thuốc giải cho bất cứ lời nguyện nào.

Cái gì mà duyên hay nghiệt. Chỉ cần có yêu đối phương hay không mới thực sự là quan trọng.

Yêu.

Y yêu.

Y tin hắn cũng vậy.

Đoạn tình duyên này y đã cùng hắn đi.

Y đã yêu con người này như một lẽ tự nhiên.

Yêu tha thiết đôi mắt này.

Đôi mắt to tròn trong suốt khi còn là hài tử đã cùng y vui đùa trên thảo nguyên, hoà mình với nắng cùng gió, đem tình yêu như mầm cây nhỏ được ươm mầm cẩn thận mà nảy nở.

Đôi mắt này gần thật gần khi hắn tiến đến, hôn lên môi y lần đầu tiên.

Đôi mắt lạnh lùng sau mười năm năm xa cách.

Đôi mắt này những lúc vui mừng cùng khổ cực.

Y hết thấy đều yêu sâu đậm.

Giúp y nhận ra hắn sau mười lăm năm xa cách cũng là đôi mắt này.

Giúp y can đảm, mạnh mẽ cũng là đôi mắt này.

Tình cảm vốn đã sâu đậm đến mức không thứ gì diễn tả được.

Đời này kiếp này, được biết nhau, quen nhau rồi đến yêu nhau, ông trời phải chăng đã quá ưu ái họ.

Duyên này, tình này, đời này không đổi. Đăng bởi: admin

68. Chương 68: Vĩ Thanh

CHƯƠNG 67: VĨ THANH

Ngoài trời nắng vàng nhạt nhẹ nhàng bao trùm vạn vật. Đôi bướm nhỏ quần quýt bay lượn trong cái không gian yên bình của buổi chiều trong hoàng cung.

Hạ Mẫn cự quay ngón tay, chậm rãi chuyển tỉnh. Hắn đưa mắt lên nhìn trên cao. Đây chẳng phải là Hạ Chi cung sao? Trần nhà cũng rất giống. Hắn nhìn sang, Hàn Băng đang gục bên giường ngủ gật. Nhìn y có vẻ mệt mỏi. Hắn đưa tay gạt mấy lọn tóc, chậm rãi nở nụ cười. Như thật nhanh mà cũng như thật lâu rồi hắn chưa nhìn thấy khuôn mặt này.

Hàn Băng thấy động tĩnh, gật mình tỉnh dậy, nhìn thấy Hạ Mẫn tỉnh mà không khỏi vui sướng không thôi. “Hạ Mẫn.” Y hưng hăng hôn hắn một cái thật sâu. Y nhớ đôi mắt này chết mất.

“Mới sáng sớm, người nháo cái gì?”

“Đã muốn chiều rồi.” Y lười nhác dựa vào lòng hấn. Tận hưởng niềm hạnh phúc.

“Phụ thân!” Tiếng reo lên mừng rỡ làm hấn giật mình ngẩng mặt lên nhìn.

Là Hàn Minh. Nó thật lớn. Mới ngủ một giấc mà hấn thực sự không nhận ra.

Nó kể cho hấn rất nhiều chuyện mà mơ hồ hấn một chút cũng không hiểu. Hấn liên tục nhìn Hàn Băng cầu cứu.

Y đợi nó kể xong một mạch, cười cười mà xoa xoa cái đầu nhỏ. “Mau đi học một chút.”

Nó hiểu có người muốn đuổi nó đi rồi liền lắc lắc cái đầu nhỏ, thừa một tiếng rồi rời đi.

“Hàn Băng, ta một chút cũng không hiểu.” Hấn nhìn y có điểm buồn bực.

“Đương nhiên là người sẽ không hiểu.” y chậm rãi vuốt dọc theo mái tóc hấn. Hấn nhìn theo tay y, cảm giác ngạc nhiên vô cùng. Tóc hấn thực sự dài ra không ít.

“Này...”

“Người đã hôn mê một năm rồi.”

“Àn?” Hấn vẫn chưa dám tin mình đã ngủ lâu như vậy, có lẽ hấn đã bỏ lỡ rất nhiều thứ đi.

“Người không tin được đâu, rất nhiều chuyện đã xảy ra.”

“Tỷ như...” Hấn nhú mày.

Y phẩy tay. “Người từ từ tự tìm hiểu.”

Hạ Mẫn thật buồn bực. Một năm hôn mê, đến lúc tỉnh một chút tin tức cũng không ai nói cho.

Nghĩ thế nào Hàn Băng nghiêng nghiêng đầu. “Hạ Mẫn, người vẫn chưa trả lời ta tại sao gọi Hàn Minh là Chiêu nhi nha.”

Hạ Mẫn nhìn hấn cười gian. “Người từ từ tự tìm hiểu.”

“Àn?” Hàn Băng nhú mày. Hấn cư nhiên dám trêu đùa y. “Một năm qua người nghỉ ngơi cũng đủ rồi. Tối nay phải hầu hạ ta ăn thật no.” Y lao lên người hấn, kéo theo chiếc chăn mỏng trùm lên cả hai.

Bên ngoài, nắng hạ rực rỡ chiếu lên cây hoa nhỏ hồng nhạt. Vài cánh hoa bay đi theo gió. Nhẹ nhàng và thật thánh khiết. Tất cả đều tinh khôi như ban đầu.

Thịnh Minh để năm thứ mười một, Thịnh Minh hoàng đế cùng Lăng Mẫn nam hậu sóng vai đi lên nơi cao nhất. Hai người tay trong tay quay xuống nhìn giang sơn Đại Thần. Họ nhìn nhau. Chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt của đối phương thôi cũng hiểu rõ được tất cả.

Thiên hạ này của ta là của người. Tình cảm này của ta là của người. Ta cũng là của người.

Chuyện gì đã thay đổi trong một năm qua ư? Điều này có còn quan trọng sao? Đời này kiếp này bên nhau như vậy đã thật mãn nguyện.

Duyên hay nghiệt? Đâu thể nhìn mắt mà phân biệt, chỉ có thể cảm nhận bằng trái tim, bằng cảm xúc, chỉ đơn thuần là yêu hay không yêu mà thôi. Đăng bởi: admin

69. Chương 69

CHƯƠNG 68 PN1

Phiên ngoại: Thiên! Ta không phải đã hôn mê một trăm năm đi.

Hạ Mẫn đang ngồi trong cung vô cùng buồn bực. Hấn tiện tay vớ được cái chén trên bàn mà ném thẳng xuống đất.

“Nương nương.” Tiểu An tử sợ hãi lại gần thu dọn mảnh sứ.

“Không được gọi ta nương nương. Ta cũng là nam nhân.”

“Vâng thưa nương nương.”

Hạ Mẫn tức giận, tay lại vớ vật gần tay nhất ném loạn. Thực sự thì bình thường mọi người vẫn gọi hắn là nương nương nhưng hôm nay thời tiết không được tốt khiến lòng người bức bối. Hạ Mẫn hôn mê suốt một năm, một chút tin tức gì cũng không biết. Cứ nói đến chuyện muốn đi tìm hiểu là tên Hàn Băng hỗn đản kia lại xông tới, làm hắn ba ngày không xuống nổi giường. Nên là cả nửa tháng nay, tuy hắn đã tỉnh nhưng vẫn chưa rời Hạ Chi cung nửa bước. Đến hôm nay thương thế đã khỏi mà lại bị tên kia nhốt trong cung hỏi không bức làm sao được.

“Tên Hàn Băng hỗn đản nhà ngươi.” Hạ Mẫn bực dọc, miệng mắng to, âm chén bay ầm ầm.

Tiểu An tử đứng bên bị dọa sợ. Từ xưa đến nay, người này là phi tần duy nhất dám gọi thẳng tên hoàng thượng, lại còn kèm theo một lời mắng chửi. Nhưng người này cũng không thể tính giống các phi tần bình thường. Hắn quả thực được Hoàng thượng hết lòng cưng chiều. (aka đội lên đầu.)

“Người không cho lão tử đi, lão tử không tin lão tử không thể đi.” Hạ Mẫn xắn ống tay áo, đập cửa ra ngoài.

Hắn bất động nhìn cảnh vật bên ngoài. Trong lòng thấy kì lạ vô cùng. Cả hậu cung lớn như vậy mà bây giờ cứ nhiên còn một mình Hạ Chi cung của hắn có người. Khắp nơi là vẻ tiêu điều sơ xác như là đã bị bỏ hoang từ lâu rồi.

Hắn bước ra ngoài, nhìn quanh một vòng trong sự ngỡ ngàng. Quả nhiên không có ai. “Này...” Hắn quay lại nhìn Tiểu An tử.

Tiểu An tử cúi đầu không dám ngẩng lên.

“Như vậy là sao?”

“Thưa nương nương... à không, thưa công tử, Hoàng thượng... hoàng thượng...”

Hạ Mẫn nhíu mày. Hàn Băng đang muốn giấu hắn thứ gì đây? “Còn không mau nói.”

“Bẩm nương nương, hoàng thượng đã cho giải tán hậu cung từ một năm trước.”

Hạ Mẫn khó tin nhìn hắn. Nhưng quả thực nhìn cảnh trước mắt, không phải là không có khả năng xảy ra. Hàn Băng là giải tán cả hậu cung vì hắn sao? Hạ Mẫn trong lòng dâng lên một đợt ảm áp. Hắn không ngờ chính mình lại quan trọng với y đến vậy. Nhưng trong lòng hắn bỗng chốc chua xót. Nếu như giải tán hậu cung các phi tần kia sẽ đi đâu? “Hiền phi...”

Tiểu An tử cúi đầu không nói gì.

Bỗng hắn nhìn phía khuất xa có bóng người vội vàng đi đến. Giữa khoảng đất khá trống hắn thấy một nam nhân đang phơi y phục ướt trên giá, không phải thái giám. Tuy nhìn từ đằng sau nhưng bóng lưng này quả thực rất quen. Hắn tiến lại, nhìn người kia không khỏi giật mình. “Kỉ... Kỉ Hàn...”

Người đó quay ra nhìn hắn, nở nụ cười hiền hòa. Hạ Mẫn chưa bao giờ trông thấy hắn cười như vậy, thực sự quá đẹp. Chỉ một nụ cười thôi mà đã làm hắn cảm thấy thật khó không bị rung động. Hắn ngẩn người một lúc lâu. (vác gậy đập vào đầu Hạ Mẫn Mẫn Mẫn không được vượt tường. Hàn Băng sẽ hảo đau lòng.)

“Xin lỗi, ta không phải Kỉ Hàn.” Người đó đỡ thất lưng cúi xuống nhặt chiếc chậu lên.

Lúc này hắn thực sự mới để ý cái bụng đã nổi lên của người kia. Này... không phải là hắn đang mang thai đi. Người này cũng là Linh Hiền tộc? Nhưng quả thực hắn rất giống người kia. Đang suy nghĩ mông lung bỗng hắn nghe thấy tiếng nói. “Hạng Vũ, người không nghỉ ngơi mà qua đây làm gì? Đã bảo y phục để ta giặt cũng được mà. Ngự y kêu người không nên...” Tiếng nói bỗng ngừng lại, hắn nhìn về phía đó thì thấy người kia cũng bắt đầu để ý đến mình.

“Vi thần Lâm phu tử tham kiến Thần phi nương nương.”

“Thần phi?” Người kia ngơ ngác một lúc rồi cũng cúi xuống hành lễ. Hạ Mẫn thấy vậy lập tức đỡ hấn dậy.
“Bình thân.”

“Tạ ơn nương nương.” Lâm phu tử đứng dậy, đỡ người kia đang trong tay Hạ Mẫn.

Hạ Mẫn nhìn người đó rồi lại nhìn y... Trong lòng vô cùng thắc mắc.

Lâm phu tử như cũng hiểu được phần nào tâm tư hấn liền mời hấn vào nhà. Gian nhà sau hậu cung khá đơn giản, bài trí cũng bình dị. Hấn không ngồi trong hoàng cung cũng có một nơi như vậy.

“Mời nương nương.” Lâm phu tử rót chén trà đặt đến trước mặt y.

Hạ Mẫn nhận lấy, cảm ơn nhưng cũng không vội uống. Toàn lực chú ý của hấn vẫn đặt trên người người kia.

“Khụ.” Lâm phu tử ho nhẹ một tiếng. “Hạng Vũ, người trước ra ngoài một chút.”

Người kia nhìn hai người một lúc, biết rằng có việc mình không thể biết lập tức rời đi.

“Hấn là...” Hạ Mẫn lên tiếng hỏi.

Lâm phu tử khẽ gật đầu. “Nương nương quả thực không nhận nhầm. Hấn là Kỉ Hàn.”

“Nhưng...”

“Nhưng hấn đã bị mất trí nhớ...”

Hạ Mẫn vẫn chăm chú theo dõi. Càng nghe mắt hấn càng mở to kinh ngạc. Thì ra một năm trước, khi hấn bị Thái hậu bắt, Kỉ Hàn cũng bị cung nữ thân cận ám sát rồi đổ tội cho hấn. Cũng may lúc đó Lâm phu tử kịp thời xuất hiện không thì Kỉ Hàn cũng đã sớm không còn. Do bị chặn giấy đập vào đầu nên đầu hấn bị chấn động mạnh. Đến lúc tỉnh dậy thì tất cả đều quên.

“Hôm đó, Hoàng thượng là người đầu tiên gặp hấn lúc hấn tỉnh dậy. Hai người nói chuyện một lúc, rồi hoàng thượng đi ra...”

Hạ Mẫn vẫn chăm chú theo dõi.

“Khi ra, Hoàng thượng chỉ nói với thần một câu: Từ giờ hấn là Hạng Vũ, giúp hấn sống lại cuộc sống mới.”

Hạ Mẫn lặng yên nhìn chén trà trong tay. Nước trà màu vàng nhạt đem đến cho người ta cảm giác thanh bình lạ thường. Mùi hương trà thoang thoảng tràn ngập khắp nơi. Hạ Mẫn đang nghĩ. Kỉ Hàn tuy rằng trước đó đã làm không ít chuyện xấu đối với hấn, còn cướp mất hài tử của hấn. Nhưng hấn biết, Kỉ Hàn yêu Hàn Băng. Hấn nhận ra đơn giản vì hấn cũng yêu y. Giờ nhìn hấn đã quên hết quá khứ, sống một cuộc sống khác, Hạ Mẫn cũng không còn hận ý với hấn. Kỉ Hàn coi như đã chết. Giờ hấn là Hạng Vũ, một người hoàn toàn khác. Như nhớ ra thứ gì, hấn đột ngột ngẩng lên nhìn Lâm phu tử. “Vậy hấn đang có thai.”

“Khụ.” Lâm phu tử không hề tao nhã mà sắc trà ho khù khụ. Hạ Mẫn cũng nhất thời lúng túng, nghĩ đến cảm xúc của mình hồi trước khi nghe người khác nói ra câu đó cũng không được tốt cho lắm. Hấn cười bù.
“Ta chỉ...”

“Àn.” Lâm phu tử gật đầu, cũng không rõ là đang trả lời câu trước hay sau. Nhưng Hạ Mẫn dù gì cũng đã trải qua vài lần, cũng hiểu được cảm giác. Nhưng hấn còn chút thắc mắc... “Kỉ Hàn hấn là người Linh Hiên tộc?”

“Không...” Y lập tức phủ nhận.

“Vậy vì sao...”

“Sinh tử được của Triệu thái y.”

“A... Thì ra vậy.” Hạ Mẫn gật gù. Nhưng sinh tử được thì sẽ sinh hài tử như thế nào? Liệu có đau như hấn sinh? Nghĩ đến vậy mà hấn bỗng chốc rùng mình. Sinh sản quả thực rất đau đớn. Nhưng hấn quả thực muốn cùng người kia có thêm vài tiểu tử. Đột nhiên, đầu hấn loé lên một tia tinh quái, miệng cũng không tự chủ vẽ lên điệu cười nửa miệng.

Lâm phu tử thấy được nụ cười này lần đầu xuất hiện trên môi hắn không khỏi bất giác rung mình. Chắc hẳn hắn đang nghĩ đến chuyện gì không mấy tốt đẹp đi.

“À, còn hoàng thượng giải tán hậu cung là như thế nào?”

“Sau khi người hôn mê, Hoàng thượng đã hạ lệnh đưa đại hoàng tử lên làm thái tử, hậu cung giải tán toàn bộ. Đợi người tỉnh dậy sẽ lập tức sắc phong hoàng hậu.”

Thì ra vậy. Hạ Mẫn cười, trong lòng quả thực cảm giác thật ngọt ngào. Người ta nói hậu cung ba ngàn người chỉ sủng một. Nhưng bất quá như thế cũng không thể bằng hắn hiện giờ. Hoàng thượng đã bất chấp tất cả vì hắn. Thật xúc động. (==” Người vừa có ý đồ xấu với y mà giờ...)

“Vậy các phi tần?”

“Các nàng đều rời cung rồi. Đi đâu thì đến thần cũng không rõ.”

“Vậy còn Hiền phi?” Quả thực trước kia nàng cũng rất tốt với hắn.

“Hiền phi...” Lâm phu tử ngập ngừng... “Đã mất rồi.”

“Người nói sao?”

“Nàng ám hại thế tử, đã bị hoàng thượng xử chém.” Hạ Mẫn vẫn chưa tin lắm. Hiền phi quả thực tâm tính lương thiện. Hồi trước có hại hắn cũng chỉ là nhất thời ganh ghét cùng đố kỵ. Nhưng bình tĩnh. Y vừa nói gì? Mưu hại thế tử? Hàn Băng quả thực cùng nữ nhân khác trong lúc hắn hôn mê sao? Hạ Mẫn cảm giác trong lòng dâng lên một cỗ bức dọc không rõ nguyên nhân. Quả thực rất khó chịu. Hắn vừa bị ai đó dìm vào thùng giấm nhá. Hắn cũng chỉ ậm ừ vài câu với Lâm phu tử rồi rời đi, thực sự hắn không còn tâm tư đâu mà cùng y nói chuyện.

Hạ Mẫn trở về Hạ Chi cung, trong lòng quả thực muốn phát tiết, cực muốn phát tiết. Hắn cầm được thứ gì là ném thẳng xuống. Sau một hồi, Hạ Chi cung quả thực biến thành một đồng trống. Tiểu An tử không ngăn nổi hắn, mồ hôi chảy ròng ròng, ba chân bốn cẳng đi tìm Hàn Băng.

Hàn Băng nghe xong cũng mồ hôi lạnh, là ai chọc Hạ Mẫn như vậy? Dù là trước kia có bức mấy hắn cũng chưa bao giờ đập phá. Tiêu rồi, tiêu rồi. Hàn Băng vừa chạy trong lòng vừa không khỏi hô vang.

“Hạ Mẫn, ta...” Hàn Băng mở cửa tiến vào, chưa kịp nói tiếp thì đã thấy một cái bình bay tới.

“Bình tĩnh Hạ Mẫn.” “Bình tĩnh...” Hàn Băng luôn miệng khuyên hắn bình tĩnh, nhưng càng như vậy đồ vật lao lại phía y càng nhanh. Sau một hồi, cuối cùng Hàn Băng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn vẫn là hạ thủ lưu tình với y. Nhưng rồi y chợt nhận ra bên cạnh Hạ Mẫn quả thực không còn vậy gì để ném. Không sao, miễn không ném nữa là được. Hàn Băng thận trọng bước vào, ôm lấy tấm lưng đang quay lại với mình thì thắm. “Hạ Mẫn, người sao vậy?”

Hắn không đáp, tay đưa đến cấu chặt vào đôi tay kia, quỳn quýt đẩy y ra ngoài. “Người cút cho ta.”

Thực sự giận rồi thực sự giận rồi. Hàn Băng thầm cảm thán. “Bình tĩnh Hạ Mẫn, người sao vậy?”

Hạ Mẫn càng không muốn đáp, kiên quyết đẩy y ra. Y nhìn hắn, bất đắc dĩ cúi người tay nâng gối, tay đỡ lưng, bế hắn lên giường. Y đưa môi đến, chặn đôi môi đang liên tục chửi rủa kia. Lưỡi mạnh mẽ tách ra hai hàm răng, xục xạo khắp khoang miệng.

“Ừ...” Hạ Mẫn từ phản kháng dần thành tiếp nhận rồi thành chủ động mà điều khiển nụ hôn.

Cuối cùng hai người mới quỳn luyến mà rời xa nhau để lại một sợi chỉ bạc mong manh. Hàn Băng đang tận hưởng khuôn mặt động tình này của hắn thì đột nhiên má bị ai tát mạnh một cái.

Hạ Mẫn vừa thẹn vừa bức nhìn y. Ánh mắt tràn ỷ khuất.

“Hạ Mẫn, ta làm gì sai?” Hàn Băng thực sự là chịu hết nổi rồi. Nhưng Hạ Mẫn một lời cũng không nói đem đuổi y đi.

Hàn Băng lúc này càng bức. “Người không nói sao ta biết sai cái gì?” Miệng nói, tay y cũng hờn dỗi mà cời y phục hắn, chậm rãi vuốt ve tấm lưng hơi gầy.

Hạ Mẫn trừng mắt. “Người làm cái gì?” Tay thì ra sức nắm giữ y phục.

“Người thật là hồ li tinh.” Y cúi xuống cắn lấy tai hắn, tay mạnh mẽ giật y phục ra. “Không.” Hạ Mẫn kháng cự.

Thế là một người kéo, một người giữ, chẳng mấy chốc mà một đạo âm thanh thanh tú vang lên. Hạ Mẫn cúi xuống nhìn chỗ rách cau mày. Hàn Băng thấy hắn càng động tình. Không ổn, bụng dưới lại trướng rồi. Y cười cười gian, kéo hắn vào trong lòng, hôn dọc khắp cả cái cổ cùng vùng ngực.

“Không muốn.” Hạ Mẫn cảm giác chính mình cũng bị y làm cho ham muốn. Nhưng mà đang giận y mà, làm sao có thể dễ dàng thừa nhận đây.

“Nói ta nghe.” Y thì thâm bên tai, còn cố ý thổi vào từng đợt khí nóng.

Hạ Mẫn toàn thân ngứa ngáy khó chịu, vừa muốn đẩy lại vừa muốn giữ y.

“Không ngoan.” Y thì thâm, tay cởi y phục mình đồng thời móc trong túi ra một chiếc hộp nhỏ. Bên trong là một thứ chất trơn toả mùi thơm dịu dịu. Y lấy thứ đó, bôi lên phân thân cùng đưa vào hậu huyệt hắn chậm rãi khuếch trương. Hạ Mẫn nhận thấy vật lạ, hậu huyệt không ngừng co rút mà nuốt lấy. Hắn then quá hoá giận. Hàn Băng cư nhiên luôn đem theo vật đó bên mình. Đáng hận, có trời mới tin y chỉ có mình hắn.

“Ngaoan!” Hàn Băng nói một lời, chưa đợi nơi kia thích ứng đã lập tức đâm vào, không ngừng trêu sáo.

Hạ Mẫn lúc này một chút thần trí cũng không còn, mạnh mẽ dịch chuyển thân mình theo nhịp. Thực sự cũng thoải mái đó.

Sau một thời gian không lâu, cả hai cùng bắn ra mà ngã xuống nệm phía dưới. Hạ Mẫn nằm trong lòng y rồi ngẩng lên nhìn y một chút. Trong lòng vẫn còn chút giận hờn mà nhồm lên cắn mạnh vào vai y.

Hàn Băng đau đớn kêu một tiếng, trăn trở nhìn hắn. Hạ Mẫn thật lạ. Y đã làm gì sai?

“Người cùng nữ nhân khác trong lúc ta hôn mê. Người đi đi, đi tìm nữ nhân đó đi. Hừ.” Hắn đánh liên tục vào lồng ngực đang ôm lấy mình.

Quả thực oan uổng. Hàn Băng nhìn hắn buồn bực. “Tên nào nói? Ta sẽ lột da hắn.”

Hạ Mẫn đẩy y ra, phát hiện vật kia trong cơ thể mình mà hoá then, ngoan cố nói. “Là ta nói. Người giỏi thì lột da.”

“Không không, ta lỡ miệng. Không lột da...” Hàn Băng lập tức sửa đổi. “Con mắt nào của người thấy ta cùng nữ nhân khác.”

“Hài tử cũng đã có người còn trời.”

Hàn Băng tròn mắt. Quả thực y một năm qua là cùng tay phải, chưa từng động đến nữ nhân. “Là... là sao?”

“Hiền phi chẳng phải hãm hại thể tử nên mới bị xử chém sao?” Hạ Mẫn nói, lòng dâng lên chuỗi đau xót.

Hàn Băng như hiểu ra mọi chuyện, cười tươi, thơm mạnh hắn một cái. “Thế tử... Chính là hài tử của chúng ta.”

Hạ Mẫn đỡ người. “Là...”

“Chính là hài tử...” Hàn Băng cũng không muốn nhắc lại khiến hắn đau lòng. Hạ Mẫn dường như trong lòng đã ngầm minh bạch, chỉ cúi đầu không nói gì. Y tiến lại, ôm hắn vào lòng, thơm mấy lần lên mái tóc hắn.

“Hàn Băng, hài tử là do Hiền phi... thực sự sao?”

Y lắc đầu. “Đương nhiên không.”

Hạ Mẫn giật mình mà ngẩng lên nhìn y. “VẬY...”

“Nàng ấy chỉ là một quân cờ. Người thực sự làm là... Thái hậu.”

Một lời nói ra, hai người cùng lâm vào trầm tư.

“Thái hậu sao rồi?” Hạ Mẫn cuối cùng cũng lên tiếng trước.

“Sau khi nghĩ Kỉ Hàn đã chết, thái hậu đã phát điên.” Y vừa nói, mắt nhìn phía xa xa.

“Nhưng... Tại sao?”

“Kỉ Hàn thực sự là con của cha.”

“Cha?” Hạ Mẫn ngạc nhiên. Hắn... chẳng lẽ là...

Y gạt đầu, kéo đầu hắn ép lên ngực mình. “Ta nợ hắn nhiều.” Nhưng vẫn ít hơn nợ người.

“Không sao, chúng ta sẽ cùng nhau bù đắp.”

“Phải... Cùng nhau.” Đăng bởi: admin

70. Chương 70

CHƯƠNG 69 PN2

Phiên ngoại: Oa! Ta hảo thích tiểu đệ đệ.

“Hạ Mẫn.”

“Ân.” Hạ Mẫn đang thắt lại dây lưng chỉ ậm ừ đáp cho qua không thực sự để tâm y lắm.

“Này.” Hàn Băng phát bực với thái độ đó của hắn kiên quyết kéo hắn lại nhìn mình. “Người còn không coi trọng ta bằng Kỉ Hàn.”

“Ân? Thôi, ta đang vội. Có chuyện gì chốc về nói sau.” Hạ Mẫn cũng lười quản, nhanh nhanh chóng chóng chạy đi một chút. Hắn muốn qua xem Kỉ Hàn thế nào.

“Hạ Mẫn.”

“Mua a” Hắn thốt một tiếng thật kêu lên má Hàn Băng rồi chạy vội đi, không quên nói vọng lại. “Để chốc ta về nói sau.”

Hàn Băng đầu chẳng đầu hắc tuyến nhìn theo cái bóng tím. Kì thực là dạo này không hiểu sao Hạ Mẫn lại đặc biệt thích qua chơi với Kỉ Hàn. Hai người họ có vẻ rất thân thiết và hơn trên hết, hình như học đang làm một việc gì đó, mờ ám, rất mờ ám. Y cùng Lâm phu tử tuy nhiều lần tìm hiểu nhưng cũng không thể tìm ra. Quả thực là linh cảm của y về việc này thật không tốt. (Hắc hắc)

Hạ Mẫn mở cửa nhà. Kỉ Hàn đang ngồi bên bàn, may vài bộ y phục cho hài tử trong bụng. Hắn ngó trước ngó sau một chút rồi đóng lại cánh cửa.

“Hạng Vũ.” Hắn lôi trong túi ra một đôi tất len nho nhỏ. “Ta tự làm, cũng không tệ quá đi.”

Kỉ Hàn đón lấy, ngắm nghía, tay vẽ vòng vòng trên chiếc bụng lớn. “Quả thực đẹp.”

“Hài tử tính bao giờ ra đời?” Hạ Mẫn nghiêng người áp tai lên bụng hắn nghe ngóng. Hắn không ngờ được cảm nhận một tân sinh mệnh đang động ngay cạnh má mình, được nghe tiếng trái tim nho nhỏ lại thú vị đến thế. Hắn chưa từng được như vậy. Hồi trước hắn mang thai, Hàn Băng cũng rất thoải mái mà nghe, mà trạc. Không ngờ việc này cũng kì diệu đến thế.

“Triệu thái y bảo trong vòng tuần này.” Hắn nói mà trong ánh mắt có chút mong chờ.

Hạ Mẫn không nhin nổi nữa, hỏi hắn. “Vậy hài tử sẽ đi ra như thế nào?”

Hắn một trận sờ người. Quả thực hắn không biết. “Ta cũng...”

Hạ Mẫn phẩy tay, đến hắn còn chưa tò mò thì mình tò mò làm gì. “Đến lúc đó tự biết đi.”

“Ân.”

“Mà chuyện ta nhờ người thế nào?”

Kỉ Hàn nghe xong quay đầu nhìn toàn phòng một vòng rồi mới lôi trong túi ra một chiếc lọ sứ nho nhỏ. “Cái này rất tốt. Thấy bảo dùng xong có thể phát huy công dụng ngay.”

“Uống hay bôi?”

“Đương nhiên là uống.” Hai người bất giác ngẩng lên, ánh mắt giao nhau mà vẽ ra nụ cười nửa miệng.

“A chi...” Hàn Băng đang thượng triều, đột nhiên hắt xì nhẹ một tiếng, mũi quả thực ngứa ngáy. Đây là điềm báo gì đây?

“A chi...” Lâm phu tử đang say mê đọc thơ bất chợt mũi ngứa ngáy một đợt rồi hắt hơi. Y day day mũi. Không phải là đã bị cảm đi.

“Lâm phu tử suốt ngày đi dạy vậy, nhờ người sinh thì sao?”

Kỉ Hàn nhìn hần, ánh mắt kiểu như: tại ai mà y phải đi dạy suốt. Nhưng miệng hần lại cười. “Cũng gần mà, có thể gọi về, đằng nào đau bụng cũng không... A-” Hần bất giác cau mày, tay đang xoa bụng khẽ xiết lại một mảng vải bên dưới.

Hạ Mẫn thấy vậy chân tay lúng túng, chạy qua. “Người sao vậy?” Nhìn biểu hiện của hần, không phải sắp sinh đi. Hạ Mẫn cũng bối rối, nhìn người đang rên rỉ bên cạnh mà không biết làm sao cho phải. Hai lần trước đều là hần sinh, người khác chuẩn bị, nay lại là người khác sinh, hần chuẩn bị, quả thực bối rối.

“Tiểu An tử, mau, đi gọi Lâm phu tử.” Hạ Mẫn cúi xuống nhìn hần một lúc rồi như chợt nhớ ra gì mà ra sức gọi lớn. “Đi tìm Triệu thái y trước.”

Tiểu An tử bên ngoài nghe thấy tiếng sai bảo lập tức chạy đi, sau lại nghe tiếng gọi giật lại mà chân tay lúng túng. Cũng may là hần nhận ra cần đi tìm ai trước mà nhanh chạy đi.

Hạ Mẫn đỡ Kỉ Hàn đi đến bên giường, chậm rãi kéo chăn lên đắp cho hần rồi nhu nhu chiếc bụng lớn. “Có đau lắm không?”

Kỉ Hàn cố lắc đầu, nở nụ cười suy yếu. “Không... Chưa đau lắm.”

Cửa bật mở, Triệu thái y cùng Lâm phu tử đồng loạt tiến vào. Đồng thời Hàn Băng cũng đến bên hần, một tay kéo hần ra ngoài.

Hạ Mẫn giãy dụa. “Người làm gì?”

Hàn Băng không đáp, một mực kéo hần ra khép cửa vào. “Người không phải muốn xem hần sinh chứ?”

“Chính là...” Ta muốn xem hần. Nhưng một câu vậy mà hần bật kiểu gì cũng không thể bật ra. Hàn Băng hung hăng véo má hần. “Ngoan. Ta không muốn người nhìn.”

“Ân?”

“Lâm phu tử chắc cũng không muốn ai nhìn.”

“À...” Giờ hần mới hiểu ra chút ít.

Hai người, một hoàng thượng, một hoàng hậu, đi qua lại trước cửa nhà Lâm phu tử. Hạ Mẫn nghe những tiếng la hét bên trong truyền ra mà lạnh sống lưng. Hần tiến lại, kéo áo Hàn Băng. “Ta sinh cũng đáng sợ như vậy?”

Hàn Băng cứng nựng mà véo má hần. “Không có, một chút cũng không có.”

“Không được. Ta phải vào xem.” Hắc vẫn muốn biết hài tử sinh ra kiểu gì. Chưa đợi y phản ứng, hắc đã đẩy cửa bước vào, vừa khéo lúc tiếng khóc của hài tử vang lên vang dội, hắc quay đầu, thấy Kỉ Hàn nằm trên giường, phía dưới thân một mảnh đỏ lôm hỏm độn. Cả người hắc bết mồ hôi, cái áo ngủ ẩm ướt dính vào bụng nhô cao vẫn chưa khôi phục hình dáng. Chính hắc bị cảnh đó dọa sợ. Tuy đã sinh hai lần nhưng quả thực hắc chưa bao giờ sợ như đến vậy. Phản xạ đầu tiên của hắc lao ra ngoài, ôm chầm lấy Hàn Băng mà dụi dụi vào lòng y.

“Sao vậy?” Y tò mò vuốt ve mái tóc hắc.

“Ta không... Không bao giờ sinh nữa.”

“Được được.” Y vuốt ve đầu hắc an ủi nhưng trong lòng lại muốn có thêm vài đứa. Dù gì y cũng mới chỉ có một mình Hàn Minh, y muốn có ít cũng phải ba đứa. Nam nữ đủ cả. (vâng, anh sẽ có 3 đứa nam nữ đủ cả. Nhưng đó là việc của tương lai khá xa :v) Đăng bởi: admin

71. Chương 71

CHƯƠNG 70 PN3

Phiên ngoại: Đừng nhìn ta! Đệ muội con từ nay sẽ do cha con sinh.

Hàn Minh ngày càng thích tiểu đệ. Sáng dậy phải chạy qua nhìn một cái, ăn cơm cũng phải nhìn, tối cũng qua thăm một lần. Ngày càng gần bố với tiểu đệ nó càng khao khát có một tiểu đệ đệ. Thế là hôm đó, nó đánh liều lúc hai vị phụ thân đang ân ái mà xông vào.

Hạ Mẫn then cực điểm khi ăn mặc không một chút chỉnh tề trước mặt hài nhi. Hàn Băng còn ra vẻ rất hào hứng.

“Hàn Minh qua đây làm gì?” Hàn Băng ngồi dậy, che đi Hạ Mẫn phía sau.

“Cha, con muốn có tiểu đệ.”

Hàn Băng cùng Hạ Mẫn nghe xong đều bất động, nhìn hài nhi nho nhỏ trước mặt. Hình như này vừa trùng khít nguyện vọng của Hàn Băng nha. Y cười. “Tiểu Minh ngoan, cha cùng phụ thân người đang tạo đệ đệ, muốn nhanh có liền đi ra.”

Hàn Minh nghĩ nghĩ một CC t rồi lao đi.

Nó rời đi không lâu phía sau liền truyền đến một tiếng động mạnh. “Ngươi cú.” Hạ Mẫn ngồi trên giường nói với Hàn Băng đang ngồi xoa mông phía dưới.

Hàn Băng tiếp tục mặt dày leo lên, mạnh mẽ áp hắc xuống giường. “Ta muốn có thật nhiều hài tử.”

“Nhưng ta không muốn.” Hạ Mẫn nói. Quả thực từ lúc nhìn thấy cảnh đó đến giờ hắc vẫn còn sợ sinh, rất sợ.

“Nhưng ta muốn.”

“Ta không muốn.”

“Ta muốn.”

“Không muốn.”

“Muốn.”

“Không muốn.”

“Muốn.”

“Muốn ngươi tự đi mà sinh.” Hạ Mẫn đẩy y ra trừng mắt một hồi.

Hàn Băng dở khóc dở cười nhìn người trước mặt. Y cũng không hiểu vì sao hắn không chịu sinh cho y dù hắn cũng thích tiểu hài tử. Nhìn cách hắn chăm chút cho hài tử của Lâm Ngôn (Lâm phu tử x Ngôn Kế Hàn) hai người là hiểu.

Hàn Minh a Hàn Minh, người thực sự không biết là vì lời nói của người mà cha người bị phụ thân người không cho lên giường hơn một tháng khiến y triệt để buồn bực. Hạ Mẫn cũng không phải hôn mê như trước. Cớ sao y vẫn phải cùng tay phải qua đêm?

Nhưng rồi đột nhiên một ngày trời nắng đẹp.

“Oẹ.” Hạ Mẫn lao lại góc phòng nôn khan.

Hàn Băng nhìn dáng vẻ của hắn cười thầm trong bụng. Không nhầm thì trong bụng hắn đã có tiểu bảo bối rồi nha. Y chạy theo giúp hắn vỗ lưng. “Hạ Mẫn người có sao không?”

“Ta...”

“Không sao, ta hiểu mà.” Y hướng bên ngoài nói lớn. “Mau truyền Triệu thái y.”

“Quả thực không cần.”

Hàn Băng chưa khép nổi miệng cắt lời hắn. “Tuy ta với người đều hiểu nhưng vẫn cần chắc chắn.”

“Đây...”

“Không sao. Triệu thái y đến rồi.”

Y đỡ hắn lại gần bàn, rút tay đưa cho Triệu thái y bắt mạch.

“Hàn Băng ta...”

“Không sao, yên lặng để Triệu thái y bắt mạch.” Y đưa một ngón tay lên che miệng hắn.

Hạ Mẫn đang định nói gì đó nhưng liên tục bị Hàn Băng cản lại. “Hắn có rồi phải không?” Hàn Băng mong chờ nhìn Triệu thái y.

Triệu thái y chưa kịp nói gì đã bị Hạ Mẫn cướp lời. “Hàn Băng, ta chỉ là bị dị ứng loại đậu này. Từ bé đã vậy, người vì sao lại quên nhanh thế?”

“Ấn?” Hàn Băng mù mờ một lúc rồi như chợt hiểu ra quay sang Triệu thái y ánh mắt có chút thất vọng.

“Bẩm hoàng thượng, nương nương quả thực không có.”

Y ỉu xiu, lệnh cho thái y đi. Vì sao chứ? Y cùng hắn bao lâu qua, từ lúc hắn tỉnh cũng đã được hơn nửa năm, vì sao vẫn chưa có hài tử? (anh nghĩ em nó mẫn như gà, nói để là để sao? liếc mắt xem thường)

Triệu thái y vừa nãy bắt mạch cho hắn nhận ra chút gì đó, nhưng chưa kịp bẩm báo đã bị cho lui xuống. Lão lắc đầu, để lần sau cũng được. Nhưng trời đầu chiều lòng người. Một tháng tiếp theo, Hàn Băng hơi tí là lại tuyên hắn dù Hạ Mẫn chỉ là có một chút dấu hiệu không rõ ràng. Triệu thái y quả thực bực chết, ảnh hưởng đến công việc nghiên cứu của lão rất nhiều. Lão không nhịn được, một lần liều mạng bẩm báo.

“Bẩm hoàng thượng, thần bắt mạch cho nương nương phát hiện ra một điều.”

“Nói.” Hàn Băng nhìn lão rồi lại nhìn Hạ Mẫn.

“Bẩm hoàng thượng, nương nương quả thực bây giờ rất khó thụ thai.”

Hàn Băng nghe xong cả thân trần động, cả người tràn ngập chút thất vọng. “Ý người...”

Hạ Mẫn bên cạnh đã hiểu ra. Trong lòng tuy không muốn sinh nhưng biết mình không thể có thêm hài tử cũng có một chút không vui.

“Bẩm hoàng thượng, do lần trước sảy thai cùng sinh non dẫn đến...”

Hàn Băng như đã hiểu, không muốn làm Hạ Mẫn buồn liền cắt lời y, kêu thái y lui ra.

Chỉ còn hai người trong phòng. Hạ Mẫn cúi mặt một lời cũng không nói ra làm y trong lòng dâng lên đau xót. Nghĩ đến biểu hiện của hần một tháng qua, y chợt ngộ ra rằng có lẽ hần đã biết truyện này nên mới cố ý nói không muốn sinh để y không phải thất vọng. Vậy mà y còn làm như vậy, chắc hần đã tổn thương hần nhiều lắm. Y cảm thấy thật có lỗi, chạy qua ôm hần vào lòng. “Hạ Mẫn, không sao, không sinh được thì thôi, ta vẫn yêu thương người trọn đời.”

Hạ Mẫn im lặng, một lúc mới ngược khuôn mặt có chút ngập nước lên nhìn, tay cầm chén rượu bên cạnh. “Hàn Băng, cảm ơn người. Nhưng ta vẫn...”

“Ta thề.” Y đoạt chén rượu trong tay hần uống một hơi. “Rượu ta đã uống cạn. Người tin ta được chưa?”

Hạ Mẫn gật gật đầu.

“Được.” Vậy tất cả đều ổn rồi. Y ôm lấy hần vào lòng, không để ý Hạ Mẫn đang khẽ nở nụ cười nửa miệng.

“Khụ.” Hàn Băng thấy có gì đó không đúng, cả thân nóng rùng rục ngứa ngáy vô cùng, đầu một đợt rồi lại một đợt choáng váng. Còn chưa kể đến địa phương kia một đợt nhốn nháo làm bụng dưới ầm ầm đau.

Nhận ra sự khác biệt của y, Hạ Mẫn lên tiếng. “Nhưng ta muốn có hài tử.”

“Nhưng... Người làm sao...” Hàn Băng bất giác xoa xoa cổ họng đang khô ran, nhìn người trước mắt mà quả thực không thể kiềm chế thêm một chút nào nữa.

Hạ Mẫn tiến đến, thì thầm vào tai y. “Người sinh cho ta cũng được.” Trong lúc nói, hần còn cố ý thổi vào từng đợt khí.

Hạ Mẫn nhìn khuôn mặt bất động của y muốn tiến đến bế bổng y quăng lên giường, ăn cho y không thừa một chút xương. Nhưng mà hần không bế nổi y đành một tay kéo, một tay đỡ đặt y lên giường.

Hần thuận thực cởi đi nút áo, Hàn Băng cũng vì xuân dược bị hạ mà đột nhiên có chút cam chịu để hần tùy hứng trên người mình. Hạ Mẫn cảm giác ở trên cũng thật vui nha. Hần mân mê cùng hôn xuống dọc khắp, lắm chỗ còn cố tình liếm đến để thêm phần động tình. Thoải mái vậy hèn chi Hàn Băng thích ở trên. Hần cười hắc hắc, thật nhanh giúp nơi kia của y thích ứng rồi một lần đưa phần thân của mình xuống.

Bất quá, đó chỉ là do Hạ Mẫn hoang tưởng. Hàn Băng ngay sau khi nghe được câu nói của hần có chút dờ người, nhưng ngay lập tức đã bị tác dụng của xuân dược làm mất thần trí. Y không nói nửa lời lập tức quăng hần lên giường tích cực cày bừa.

Hạ Mẫn sau khi hết hoang tưởng thì cũng là lúc Hàn Băng đưa vật cực đại vào địa phương kia. Hần thực khóc không ra nước mắt. Vì sao người bị đè vẫn là hần.

Vì hôm đó Hạ Mẫn cho nhiều xuân dược quá khiến chính mình một tuần không lết được xuống giường. Không chỉ thế, Hàn Minh còn đến bè neho hần đòi có đệ muội, nhớ đến buổi “khởi nghĩa” không thành mà thẹn quá hoá giận. Hần quát nó. “Đừng nhìn ta! Đệ muội con từ nay sẽ do cha con sinh.” Đăng bởi: admin

72. Chương 72

CHƯƠNG 71 PN4

Tịch: Thân chào các đại mỹ nhân, đại mỹ nam. Hôm nay là một ngày đẹp trời: không mây, không mưa, không nắng, cũng không gió, trời thanh... (Quần chúng nhao nhao: hần, mau vào đề chính) Chúng ta vinh dự được mời đến đây hôm nay hai vị mỹ nam tuyệt thế vô song, uy phong lẫm liệt, tài cao học rộng, trên thông thiên văn dưới tường địa lý... blah... blah... (Quần chúng thở dài) Xin mời...

Hạ Mẫn bước vào, ánh mắt lạnh băng liếc quanh một vòng dừng lại trên người Tịch: Người là tác giả?

Tịch mắt long lanh gật đầu như già tở

Mẫn: Vì có gì gán ta cho cái tên kia? Hạo Tuấn cũng tốt, Hàn Lâm cũng không tồi. Vì có gì lại là tên ăn hại đó?

Hàn Băng dậm chân bành bịch chạy ra: Mẫn!

Tịch toát mồ hôi hột: Người không thích? Ân, ta liền đổi.

Băng liếc Tịch: Người dám? Bay đâu, lòi ra ngoài cầu đầu chăm chờ lệnh. (Quần chúng nhao nhao: Phải, mau xử. tên đó hành hạ Hạ Mẫn của ta.)

(Tịch: Cầu đầu chăm? hề, ta là mục mục người đó, ít cũng phải long đầu chăm. Uy, mà người nói cái gì?)

Tịch ánh mắt bi ai: Các người —

Mẫn vỗ vai Tịch: Hảo, còn ta thương người. Nguoi giết nàng thì liền cùng tay phải của người cả đời đi.

(Tịch gạt đầu tán thành: Ta là mục mục người, chỉ cần người làm ta không vui, người cùng Hạ Mẫn liền âm dương cách biệt... khụ... buông, buông ta ra.)

1. Dang xưng

Băng: Hàn Băng, Tiêu Lâm, Thịnh Minh đế.

Mẫn:...

Tịch: Uy, người không trả lời là sao?

Băng liếc Tịch xem thường: Hắn đang đếm.

Tịch: Ân?

Mẫn: Hàn Mẫn, Hạ Mẫn, Đoan Mộc Hạ Mẫn, Hạo Triệt, Lăng Mẫn hoàng hậu.

(Tịch thầm cảm thán)

2. Hai người bao nhiêu tuổi

Băng, Mẫn: 28

3. Giới tính

Tịch: Hãn, chuyển...

4. Hai người lần đầu gặp mặt ở đâu?

Băng: Thảo nguyên.

Mẫn: Thảo nguyên.

Tịch: Hai người hảo ăn ý.

5. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Băng: Xinh đẹp lạnh lùng.

Mẫn: Trẻ con thích khóc.

Băng: Ta có rất nhiều thứ tốt.

Mẫn: So với ta để biết nó còn tốt hay không.

Băng lẩm bẩm:...

Tịch: Thịnh người nói to một chút.

Mẫn: Kệ hắn đi, bệnh thường xuyên tái phát.

Băng: Mẫn!!!!!!!!!!!!!!

6. Vì sao yêu đối phương?

Băng: ...Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tịch: Lúc đó người mới có 4 tuổi.

Băng: Có vấn đề?

Tịch lắc: Không... Mẫn?

Mẫn liếc Bằng xem thường: Đuôi lớn như vậy không yêu cũng khó.

Bằng: Người không thể giữ cho ta một chút thể diện sao?

7. Ghét đối phương ở điểm nào?

Bằng: Hoàn hảo.

Tịch: Ân? Người nói rõ một chút.

Bằng: Ta nói Mẫn hoàn hảo.

Tịch: ==!!!!!! Người nên trả lời cho đúng trọng tâm.

Mẫn: Không sao, mai hân có thể học lại bài “trả lời đúng trọng tâm” cùng Hàn Minh sau.

Tịch: Ta cảm giác có căng thẳng ở đây.

8. Xưng hô với đối phương

Bằng: Mẫn.

Mẫn: Hàn Bằng.

Bằng: gọi vậy hảo xa cách.

Mẫn: Ta không thích khi gọi người liên tưởng đến nữ nhân. (ý chê tên anh đàn bà đó)

Bằng: Uy, là nữ nhân nào?

Mẫn: ...

Bằng: Không trả lời là sao?

Mẫn:...

Tịch: Chuyển chuyển.

Bằng: Hân... yên... uy... không được chuyển!!!!!!

9. Hy vọng đối phương gọi mình là gì?

Bằng: Tướng công...

Mẫn: Người nói cái gì?

Bằng: ...hảo dễ nghe.

Tịch: Hân, các người trả lời nghiêm túc đi.

10. Nếu lấy động vật ra so sánh thì đối phương là loài vật nào?

Bằng: Mèo.

Mẫn: So sánh vậy thật mất mặt động vật.

Tịch: Mẫn, quy ra người đang giận y cái gì a?

11. Nếu tặng lễ vật cho đối phương sẽ tặng gì?

Bằng: Ta.

Mẫn: Ta.

Tịch mắt chớp chớp (Quần chúng: hân, người lại đang nghĩ bậy bạ.)

12. Mong muốn đối phương tặng gì?

Bằng: Hân.

Mẫn: Hai chữ “bình yên”.

Băng: Mẫn!!!!

Tịch chầm mò hôi Có lẽ hôm khác quay lại cũng được.

13. Có chỗ nào bất mãn cùng đối phương?

Băng: Không có gì bất mãn.

Tịch: Người nói thật?

Băng: Thực ra thì cũng chỉ có đôi lúc khoogn nhiệt tình...

Tịch vểnh tai Nhiệt tình gì a?

Băng: [rè —] và cả [rè —], còn có [rè —], tên hỗn đản không được [rè —] nữa.

Tịch: Ân?

(Quần chúng đập ghế: Mau đuổi việc tên chính âm thanh.)

Mẫn: Đuổi cũng vô dụng, hấn vốn chẳng trong sáng.

Tịch lạnh sống lưng: Chúng ta hảo hảo nghỉ ngơi hôm khác lại đến.

14. Tật xấu của đối phương.

Băng: Cái gì cũng không nói.

Mẫn: Xấu toàn tập.

Tịch đập bàn: Ta đã nói để sau trả lời rồi mà. Đạo diễn đâu, cắt, cắt ngay.

(Quần chúng ồn ào Người chính là đạo diễn a.)

15. Đang có gì giận đối phương?

Tịch: Câu nà là ta thêm cho phù hợp với hoàn cảnh.

Băng: Không có.

Mẫn: Không có.

Băng bắt bình Dó, ta đã nói, hấn cái gì cũng không nói. Tồi qua còn [rè —] rất vui vẻ, sang đây đã lập tức trở mặt.

Tịch vểnh tai: rè... là cái gì?

Băng: Là [rè —] đó. Uy, tên chính âm thanh. Dừng ngay.

Mẫn kéo tay Tịch: Ta cùng người đi chơi.

Băng kéo tay kia của Tịch: Người đứng lại. Ta hỏi người chưa có trả lời.

Mẫn kéo: Ta đi.

Băng kéo: Đứng lại.

Mẫn: Đi.

Băng: Đứng.

Tịch chớp mắtHảo cảm động, từ bé đến giờ lần đầu tiên được hai nam nhân tranh giành như vậy.

(Quần chúng: Hấn, là họ tranh giành nhau.

Tịch gào khóc Buông, các người đánh thì cứ đánh sao lại lôi ta vào? T.T Uy, màn hình không được tối, các người còn phải giải cứu ta nữa chứ.

Quần chúng bỏ về

Tịch: Uy, đứng lại.)

Sau một thời gian, Tịch thê thăm theo đúng nghĩa đen bước ra: Chào mừng quay trở lại với chương trình truyền hình trực tiếp 100 câu hỏi phỏng vấn. Tình hình là bạn đã đuổi việc tên hiệu chỉnh âm thanh do làm việc thiếu chuyên nghiệp. Hai bạn nhân vật chính đang cãi nhau chí chóe ngoài kia. Chúng ta cùng ngồi hảo hảo nói xấu hai người – thủ phạm làm ta thê thăm như vậy.

Băng: Tên nào muốn nói xấu ta? Cầu đầu trăm chờ lệnh.

(Tịch: Uy, ta còn chưa kịp nói gì.)

Mẫn: Phải đó, là tên nào, qua đây cho bản cung xem.

(Tịch oa khóc: Hai người bắt nạt ta.)

Phản giả đáp thắc mắc.

16. Câu thứ 13, xin hỏi, Băng đại nhân muốn nói gì mà đã bị tên hiệu chỉnh âm thanh che mất?

Băng: Dễ ngọt ta, đấm lưng cho ta, hầu hạ ta.

Tịch: Hầu hạ làm những việc gì a? (Quần chúng: Tịch hỗn đản, người toàn lái câu trả lời thành không trong sáng cực điểm.)

Băng: Gấu hạ theo kiểu [rè —] đó.

Tịch: Ân? Tên chỉnh âm thanh yên ngay.

Mẫn: Tịch, người là giả ngốc hay ngốc thật đấy?

Tịch ai oán-ing

17. Câu 15, Băng đại nhân, từ gì đã bị che mất vậy.

Băng: ĂN CƠM TỐI

Tịch: che miệng cười À, vâng ăn cơm tối...

(Quần chúng: Tịch, người hiểu sao?)

Tịch: Tại sao không? Các nàng lên xem hỏi xoáy đáp xoay một lượt.)

18. Giống câu 15, hai người vừa nãy có gì giận nhau?

Băng: Ta không cho hấn áp.

Mẫn: Cái miệng thói nhà người. Hừ.

Băng: Ta chỉ nói sự thật.

Tịch: Dừng, vừa mới làm hòa thôi, đừng cãi nhau nữa mà.

Băng, Mẫn: Người biến cho ta.

19. Đối phương làm gì sẽ khiến người không hài lòng?

Băng: Tất thấy đều hài lòng.

Tịch mắt long lanh: Ta không có chọn nhằm con rể.

Mẫn: Đánh Chiêu nhi.

Băng: Ta chỉ đánh nó lúc nó không chịu học.

Mẫn: Còn có...

Băng: Còn có lúc hấn đòi ngủ cùng người.

Mẫn: Còn có...

Băng: Còn có lúc nó làm phiền ta với người.

Mẫn: Còn có...

Băng khoanh tay hậm hực quay đi: Hết rồi.

20. Quan hệ giữa hai người đã đạt đến mức nào?

Băng: Chiêu nhi làm minh chứng.

Tịch: mụ mụ hiểu.

21. Hàn Băng có nguyện ý vì Hạ Mẫn sinh hài tử không?

Băng: Ta không thể sinh.

Mẫn: Có được sinh tử, Kỉ Hàn cũng đã dung thứ.

Tịch: Ta đang hỏi người có nguyện ý hay không.

Băng: Không!

Mẫn: Người nói cái gì? Nhắc lại.

Băng: Nguyện ý.

(Tịch: Không nghi ngờ, cái này người ta gọi là thê nô.)

22. Như vậy, Hạ Mẫn có nguyện ý để Hàn Băng sinh hài tử cho người không?

Mẫn: Rất nguyện ý.

Băng: Coi người có thể đẻ được ta không.

Tịch gật gù Thực ra thì nếu hai người muốn ta có thể hoàn toàn giúp Mẫn đảo chính. Ngồi bút vung lên, Băng liền trở thành tiểu mĩ thụ... khụ... khụ...

23. Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ người sẽ làm gì?

Mẫn: Quan sát.

Băng: Hỏi cho ra nhẽ.

Tịch: Tiểu Mẫn luôn tự mình chịu thiệt vậy sao?

Mẫn: Ta chưa nói xong về sau mà.

(Tịch: Ta cảm giác có nguy hiểm.)

Mẫn:... Lôi hấn đi lột da hỏi tội.

Tịch: Người...

Mẫn liếc: Thực ra ta chỉ...

Băng: Nói đùa thôi. Mẫn!!!!!!!!!!!!!! Sao người lúc nào cũng đùa chẳng đúng lúc vậy?

24. Nếu đối phương thực sự thay lòng thì sao?

Mẫn: Ôm Chiêu nhi rồi bỏ hoàng cung, vĩnh viễn không gặp lại hấn.

Tịch: Người nhần tâm vậy sao?

Mẫn: Đối với một người như vậy cso gì để luyến tiếc.

Tịch gật gật

Mẫn cười: Nhưng ta biết hấn không dám làm thế đâu.

(Tịch: Thiên địa quỷ thần, hoá ra tại người quá tự tin!!!!)

Tịch: Bằng?

Bằng: Trói vào cột, bắt hắn chỉ được yêu mình ta.

Tịch: Độc chiến.

Bằng: Nhưng ta biết...

Quần chúng đồng thanh hắn không dám làm thế đâu.

Bằng cười hiền gật

26. Người nào thu hút được nhiều nhân vật lớn hơn?

Mẫn: Là hắn!

Bằng: Hắn!

Mẫn: Ngôn Kỉ Hàn người định giải thích sao?

Bằng: Bên người còn có Hạo Tuấn với Hàn lần!!!!

Mẫn:

27. Người đã từng nói dối đối phương chưa?

Bằng: Chưa từng.

Mẫn: Người dám chắc?

Bằng: Dấu giếm thì có còn nói dối thì không!!!!

(Tịch: Ta nghi ngờ...)

28. Nếu Hàn Lâm một ngày đột ngột trở lại cướp Hạ Mẫn đi, Hàn Bằng, người sẽ làm thế nào?

Bằng: Hắn dám?

Tịch gật Người không phải là to nhất đâu. Không phải việc gì cũng thuận ý người.

Bằng: Chỉ cần người thuận ý ta thì việc gì cũng sẽ thuận ý ta.

Tịch đập Mạo đi cứng!!!!!!

29. Nếu Hạo Tuấn một ngày phát hiện ra Hạ Mẫn còn sống và muốn đưa hắn về làm phi người sẽ làm thế nào?

Bằng: Ta nói rồi, người thuận ý ta, mọi việc sẽ thuận ý ta.

30. Nếu như Hạ Mẫn bị bỏ thuốc, cùng Hạo Tuấn oxxx một đêm, người có chịu thả người.

Mẫn nhin không nổi nữa Người lắm nhảm đủ chưa?

Tịch chấm mồ hôi gật gật

31. Nếu như Hạ Mẫn không cùng nam nhân mà cũng nữ nhân có tình cảm người sẽ sẵn sàng lập sủng cho hắn chứ?

Bằng: Tên thối tiểu tử, ta giết người.

Tịch: Khụ Khụ buông, Bằng nhi đẹp trai, buông, buông....

32. Sang chòm câu hỏi cho Hạ Mẫn. Nếu như Kỉ Hàn nhân lúc người đến Ngạn Long sơn mà cướp mất trái tim Hàn Bằng người sẽ làm thế nào?

Mẫn: Hối ngu ngốc. Nếu thật sự giờ chúng ta đã không đứng ở đây.

33. Nếu như Hàn Lâm không đóng giả người sang Nguyên quốc thăm dò, người sẽ cùng hắn sống cả đời chứ?

Mẫn: đương nhiên.

Băng tròng mắt: Người nói sao?

Mẫn: Hấn là em người nghiêm nhiên là em ta...

Tịch: Hấn, hai con người này...

34. Hai người đã từng nghĩ về kiếp sau chưa?

Mẫn: Chưa từng, sống kiếp này cho tốt cái đã.

Băng nhìn Mẫn tán thành

35. Nếu một trong hai người chết trước, người mong muốn người chết trước là ai?

Mẫn: Hấn.

Băng: Hấn.

Tịch: Tại sao?

Băng, Mẫn: Ta không muốn hấn phải sống cô đơn trên đời mà không có ta.

Tịch chấm nước mắt Hai người thật làm ta cảm động. Oa, cho than mũ ôm hai đứa cái.

36. Hởi vui một chút, người thấy đối phương giống thứ gì nhất.

Băng, Mẫn: tròng mắt Con người.

Băng: Uy, Tịch người mắt bị đui sao, chúng ta không phải con người thì con gì.

Mẫn: Ta không ngờ người lại hỏi một câu ngớ ngẩn vậy.

(Tịch ai oán Các người hiểu sai hết rồi.)

37. Tình yêu hai người là công khai hay bí mật?

Băng: Công khai trong Quốc.

Mẫn: Tự nhiên sẽ công khai với toàn thiên hạ.

Tịch: Vậy tính là công khai đi.

38. Cách người thể hiện tình yêu là?

Băng: Mọi việc ta làm...

Mẫn: Hấn nói mọi việc hấn làm.

Tịch: Ta hỏi người.

Mẫn: Chưa nghĩ ra.

(Quần chúng bất bình: Đây, hai người đã yêu nhau hơn 20 năm rồi đấy.)

39. Thường cãi nhau về chuyện gì?

Băng, Mẫn: Thần quốc, Nguyên quốc, Chiêu nhi.

40. Sau đó làm lành thế nào?

Băng: Không nhớ.

Mẫn: Hấn không nhớ.

Tịch: Còn người?

Mẫn: Đương nhiên cũng không nhớ.

(Tịch: Mẫn, người có đúng là con thân sinh của mẹ mẹ không đấy?)

Bác Cù Trọng Xoay trong Hối xoáy đáp xoay đã dịch “Chấm chấm chấm” là ăn cơm tối cho dễ hiểu. :v đã ai hiểu chưa nào?

(Sau một hồi cứng đờ, Tịch cuối cùng cũng bất mãn tỉnh lại nhìn Hạ Mẫn một cái. Thật là muốn xông vào đâm cho hấn một trận. Thiếu niên anh tuấn ngọc... lâm phong của mụ mụ đâu rồi nghiêng rằng ken két tên Hàn Băng bĩ kia. Người dạy dỗ con cưng của mụ mụ như thế đấy.)

Khụ... tiếp tục.

41. Hai người quen nhau được bao lâu?

Băng quay sang liếc Mẫn, cười: Lâu lắm rồi. Tầm... 24 năm.

Mẫn nhìn băng cười không đáp.

(Tịch bất mãn: ta chỉ hỏi một câu như vậy. Hai người có nhất thiết phải liếc mắt đưa tình trước thân mụ vẫn đang F.A như vậy không?)

42. Miêu tả tình huống gặp mặt.

Băng liếc Mẫn: Cấm người nói.

Mẫn: Không sao mà. cười ngọt ngào

Tịch mắt sáng như đèn pha ô tô kể đi. Tò mò quá. Băng nhi lúc đó chắc hẳn rất mất mặt.

Băng bất mãn bĩu môi làm nũng Mẫn, ta mới là trượng phu của ngươi, đừng nghe lời tên kia sui đại.

Tịch trợn mắt tiểu tử thôi. Ta mới là mụ mụ của hai người bọn ngươi.

Băng liếc mắt xem thường nắm tay Mẫn Ta dù gì cũng là đế vương một nước. Ngươi nói ra e ta không dám vác mặt đi gặp ai nữa.

Tịch vênh tai Mẫn, ta đối tốt với ngươi bao nhiêu, vì mụ mụ bán đứng phu quân một lần đi.

(Quần chúng: Hân, ngươi nói không biết ngược mồm.

Tịch: Nhất đẹp trai nhì chai mặt. Ta không thể có cái thứ nhất, cái thứ không không có nữa thì... thở dài)

Mẫn: Thôi vậy.

(Quần chúng nhao nhao ta muốn biết.

Tịch tươi cười: vậy thỉnh đón đọc Ly Ngôn.)

43. Câu đầu tiên hai người nói với nhau là gì?

Mẫn cười tủm tỉm

Băng bịt miệng Đã bảo không có gì rồi mà.

Tịch đần mặt Có nghi án.

44. Hành động đầu tiên ngươi làm với đối phương.

Mẫn cười nghiêng cười ngả, thiếu nước lặn ra đất

Băng gờ nắm đầm tên chết tiệt, coi ta dám lột da ngươi không?

Tịch: Ày dà, bình tĩnh, bình tĩnh, mụ mụ đổi liên.

45. Trong hai năm chung sống trên thảo nguyên, ngươi nhớ nhất lúc nào.

Băng: Lúc chơi trò tân lang tân nương báỉ đường. quay sang nhìn Hạ Mẫn mỉm cười

Mẫn: lúc gặp mặt.

Băng thò tay qua nhéo một cái

(Tịch: Hai cái đứa này, ngồi trước mặt mụ mụ mà còn linh tinh.)

46. Khi hai người gặp nhau, câu đầu tiên muốn nói với đối phương là gì? (Nếu Hạ mẫn lúc đó không bị ngất. Ta khuyên các người nên nói lời thật tâm một chút.)

Băng: Người lớn lên còn xinh hơn vạn nữ tử ta trông thấy.

Mẫn trừng mắt

(Tịch: Thật sến.)

Mẫn: ...

Tịch: Mẫn, người mau trả lời đi.

Mẫn: Nói thật là ta cũng chẳng biết lúc đó muốn nói cái gì.

Tịch: Vậy giả sử bây giờ là lúc đó. Người nói lại đi. kéo tay áo nắn nỉ

Mẫn liếc Tịch: Người đâu, lời tên này ra ngoài.

Tịch đơ toàn tập

47. Hai người quan hệ lần đầu khi nào?

Băng: Trên đường đi săn.

48. Lúc đó cả hai cùng tự nguyện?

Băng, Mẫn gật đầu nhìn nhau đắm đuối

(Tịch: Nhìn ánh mắt hai người thật sến đến buồn nôn.)

49. Lúc đó ai ở trên ai ở dưới.

Băng: không ai ở trên cả.

Tịch: Hứm?

Băng: Chúng ta nằm nghiêng.

Tịch nhăn mặt Như vậy cũng làm được sao?

Băng: Tại sao không?

Tịch thẹn quá hóa giận Các người đúng là muốn bắt nạt ta mà.

50. Sửa câu hỏi. Lúc đó ai “nằm trong”, ai “nằm ngoài”?

Băng: Đương nhiên là ta nằm trong. phồng mũi

Mẫn: giật mình Ta nhớ lúc đó ta nằm trong mà.

Tịch: Mẫn nằm trong? kinh ngạc

Mẫn gật đầu chắc nịch Lúc đó người buông rèm là người mà Hàn Băng, ta không có khả năng nằm ngoài.

(Tịch, Băng liếc nhau thở dài: Hắn vẫn còn rất trong sáng.)

51. Vì sao lại như vậy?

Băng: Từ lần đầu đã thế.

Mẫn thộn: Ta nhớ có lúc ta nằm ngoài mà.

52. Các người có muốn đổi lại trật tự không?

Băng: Đương nhiên không.

Mẫn: Chúng ta nằm rất linh hoạt, hôm thế này hôm thế khác.

Tịch: Mẫn, người không hiểu.

Mẫn: ...

53. Lúc đó các người là lần đầu tiên?

Mẫn: Không phải.

Bằng quay sang trừng mắt: Người nói cái gì?

Mẫn: Ta đã từng cùng nữ nhân trước đó. Cả nam nhân cũng...

Bằng tá hỏa: Người lặp lại lần nữa.

Mẫn: Ta đã cùng... mà bình tĩnh... Tịch, người đang hỏi gì vậy?

Tịch, Bằng lặn ra đất ngất xỉu

54. Nếu có thay đổi một lần nữa, các người có nguyện ý thay đổi?

Mẫn im re

Bằng: Ta nghĩ như vậy rất tốt. cười gian

Mẫn giật giật góc áo: Trong với ngoài nghĩa là gì vậy?

thì thà thì thắm đỏ mặt tay sờ loạn giả vờ ho khan

Tịch ném dép Đứng đắn lại mau.

55. Trong lúc làm, các người có từng dùng được hỗ trợ?

Bằng: Có. cười xấu xa

Mẫn co chân đá

56. Nói đến Hàn Minh, các người có dự định truyền ngôi vị cho nó?

Bằng: Hàn Minh quả thực thông minh hơn người...

Mẫn gật gù May mà nó giống ta...

Bằng: Lại yêu thương mọi người, sau này ắt thành một vị hoàng đế tốt.

Tịch: =.= Ta đâu hỏi người chuyện đó.

Mẫn ==”

Bằng: Ngôi vị thường truyền cho trưởng tử. Hạ Mẫn bây giờ lại khó... quay sang vuốt ve khuôn mặt có lẽ Hàn Minh sau này sẽ nổi nghiệp đế vương.

Tịch: Yên tâm, các người sẽ không chỉ có một đứa.

56. Lại nói về Ngôn Kỉ Hàn, Hạ Mẫn, người thấy người anh cùng cha của mình thế nào?

Mẫn: về cơ bản thì... hẳn rất tốt.

57. Nếu biết thân phận của Lâm Kỉ Hàn sớm hơn, Hàn Bằng, có lẽ nào người sẽ thương xót mà sinh tình?

Bằng: Ta nghĩ không. Ta chỉ có mình Hạ Mẫn.

Tịch: Nhưng lúc đó người đã ôm hẳn.

Mẫn trừng mắt ngạc nhiên Người nói lại... Hẳn làm gì cơ?

Bằng bịt miệng Tịch Nàng nói Kỉ Hàn rất đáng thương.

Mẫn: Không đúng...

Bằng: Chuyển câu hỏi khác mau.

58. Hàn Bằng, Kỉ Hàn dù gì cũng đã là vợ người một thời gian, hai người có thật chưa từng động chạm?

Mẩn sắc mặt ngày càng kém

Bằng giấy đành đập Chúng ta chưa từng. Là chưa từng động chạm người hiểu không?

Tịch ngoáy ngoáy lỗ tai: Câu trả lời không được chấp thuận.

Mẩn đứng dậy rời khỏi ghế

Bằng cuống quýt chạy theo Hạ Mẩn túm tay Ta thề mà lay lay ống tay áo

Mẩn liếc mắt rời đi

Bằng túm áo kéo lại đưa môi tới

Hai bờ môi chỉ còn cách nhau 1cm

RỤP

Tịch nhảy dựng: Là tên thối nào cúp điện, bật lên, bật lên cho ta. Ta muốn xem mà.

Quần chúng nhao nhao: Mau bật lên. Ta muốn xem.

Một người nào đó mỉm cười, khề cường hôn ái nhân trong bóng tối.

Một người nào đó không từ chối, nhẹ nhàng dung túng.

Sau một hồi điện sáng trở lại, hai người kia đã không thấy đâu.

Tịch nghiêng răng chết tiệt, dám trốn.

Quần chúng bỏ nhào ra ăn vạ Tiếp tục chương trình mau. Còn hơn 40 câu nữa.

Tịch xách váy Các người nghĩ ta thánh chắc. Sao làm việc mà thiếu hai nhân vật chính đây. Tẩu vi thượng. Hẹn gặp lại ở các truyện sau. chạy

–Hoàn– Đăng bởi: admin

73. Chương 73

CHƯƠNG 72 PN5

Phiên ngoại: Bảo bảo hảo bảo bối. [1]

“Hạ Mẩn, cùng ta...” Hàn Băng nằm trên giường vươn tay ôm lấy người trong lòng vuốt ve.

“Không.” Hạ Mẩn dịch định thân mình muốn tránh con sắc lang kia.

“Nhưng ta muốn.”

“Nhưng ta không muốn.”

Hàn Băng mắt hừng bật dậy nhìn hấn chăm chăm. “Người là làm sao? Sao một tuần nay luôn không cho ta làm là sao? Ta sao chịu được.”

“Kệ người!”

“Không được. Ta muốn làm. Ta đã làm gì sai để bị người cấm vận như vậy?”

“Ta không có hứng thú.”

“Hạ Mẩn!”

Hạ Mẩn cũng không chịu nổi nữa, bật người ngồi dậy. Đột nhiên trời đất một phen đảo lộn quay cuồng, tối sầm lại. Hấn đỡ lấy đầu, đợi cho cơn chóng mặt qua đi.

Nhận lấy sự khác lạ, y lo lắng lại gần, đưa tay bắt lấy tay hấn. “Người sao vậy?”

“Ta chỉ là... một chút chóng mặt.”

“Đỡ chưa?”

Sau một hồi hấn gật đầu. “Ổn rồi.”

Hàn Băng nhìn bộ dáng xanh xao của hắn mà cũng không đòi hỏi nữa, nằm xuống phủ tay lên trán trầm trầm ngủ. Mới sáng sớm, vẫn chưa đến lúc thượng triều, phải tranh thủ ngủ một chút. Đợi một lúc lâu mà vẫn chưa thấy hắn nằm xuống, giường kê “chi nha” một tiếng rồi có vẻ trở nên nhẹ hơn. Y mở mắt, thấy Hạ Mẫn không còn ngồi bên cạnh nữa. Quái lạ, là đi đâu? “Hạ Mẫn?” Y xỏ lại hài, đi ra bên ngoài.

Hạ Mẫn đang ở bên góc phòng làm gì đó. “Hạ Mẫn.” Y tiến lại, âm thanh ôn khan truyền đến càng rõ. Trong lòng y bỗng nhiên loé lên một tia kinh hãi, nhưng cuối cùng lắc đầu phủ nhận. Chuyện đó là không thể, đã ba năm kể từ khi Hạ Mẫn tỉnh lại, bọn họ đều không có thêm hài tử, không có lẽ gì bây giờ lại có.

Hạ Mẫn sau khi nôn đến dịch mật cũng nôn ra quay lại nhìn Hàn Băng xoa xoa ngực. “Mấy hôm nay chỉ là hơi khó ỡ.”

“Àn, người cũng già rồi còn trẻ trung gì đâu?”

Hạ Mẫn trừng mắt nhìn y. Nhưng có lẽ do đuối sức mà chỉ trở thành một tia hờn dỗi. “Người cũng già rồi.”

“Phải, chúng ta đều già rồi, làm đôi bạn già vui vẻ sống bên nhau nào.” Y có chút bông đùa vừa nói vừa véo yêu má hắn. (Mới 31 tuổi, già gì mà già.)

Hạ Mẫn trừng mắt, dạ dày lại dâng lên một đợt khó chịu, chạy lại góc phòng tiếp tục tận lực mà nôn.

Thực ra cả hai người trong lòng cũng đều đã minh bạch, chỉ là lo sợ linh cảm chính mình sai mà không dám nói ra miệng mà thôi.

Vài ngày tiếp qua đi, Hạ Mẫn vẫn không có dấu hiệu ngừng nôn mà còn nôn mãnh liệt hơn. Sáng sớm nôn, tối cũng nôn. Hễ ăn vào là lại nôn.

“Hạ Mẫn, kêu Triệu thái y đi.” Hàn Băng thực nhin không nổi nữa, vuốt dọc tấm lưng Hạ Mẫn đang nôn kịch liệt mà nói.

“Àn... -nôn-”

“Được.” Y hướng ra ngoài hô lớn. “Truyền Triệu thái y.”

Hai người thật căng thẳng dường như nín thở chờ đợi Triệu thái y đang chăm chú nghe mạch trên cổ tay Hạ Mẫn. Mặt lão có vẻ trầm tư một chút làm hai người càng thêm căng thẳng.

Lão buông tay, nhìn Hàn Băng cúi đầu. “Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương đã có thai hơn một tháng.”

“Thật sự?” Y như không dám tin vào tai mình. Ba năm chờ đợi, cuối cùng y cũng được nghe điều mình muốn nghe. Y quay lại, ôm lấy Hạ Mẫn vẫn còn đang sững sờ bên cạnh, thơm mạnh lên trán hắn. “Hạ Mẫn, thật tốt, chúng ta sẽ lại có thêm hài tử rồi.”

Hạ Mẫn trong lòng chỉ khẽ. “Àn.” một tiếng, cũng không rõ là đang suy nghĩ gì, nhưng nghe âm điệu có thể thấy trong đó chứa đựng vài phần vui mừng.

“Hoàng hậu nương nương có hơi thiếu máu, thần sẽ kê đơn.”

“Được.” Hàn Băng phẩy tay, ánh mắt còn chưa muốn rời khỏi người kia.

“Hạ Mẫn, người...” Hàn Băng cảm giác nói gì bây giờ cũng trở nên đặc biệt thừa thãi, lắp bắp nửa ngày vẫn chưa nói ra được lời nào.

“Ta muốn ngủ một chút.”

“À, được, được.” Hàn Băng bế hắn lên, đặt lên giường, kéo cao cái chăn. “Người không cần cùng ta thượng triều nữa, nghỉ ngơi thật khoẻ đi.”

Hắn chỉ gật, nhắm mắt lại trầm trầm ngủ.

Hàn Băng cảm giác chuyện này thật quá diệu kì. Có lẽ nó còn mãnh liệt hơn cả lúc lần đầu biết mình sẽ làm cha. Giống như có một thứ phép màu, thần kì. Y cũng không biết phải diễn tả thế nào nữa, cúi đầu xuống hôn lên bụng hần. “Hào hài tử, ngủ ngoan.” Rồi lại quay lên thơm lên trán hần. “Hào hiền thê, ngủ ngon.”

Hạ Mẫn đột nhiên mở mắt trừng y. Y chỉ cười rồi lui khỏi đó.

Hôm đó, trên long kỉ vắng đi bóng một người, các triều thần cũng lấy làm lạ. Hai người vẫn như hình với bóng bao năm qua, giờ đây lại thiếu đi một người, quả thực không quen mắt. Thế là còn chưa kể chuyện người còn lại lại vô cùng cao hứng. Cả giờ thượng triều chắc y cũng chỉ như người không đến kia, một việc trong triều cũng không biết. Đầu óc y vốn dĩ không còn đặt ở nơi đây.

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng lay lay người đang ngủ kia.

“Ân?” Bị đánh thức hần không khỏi có chút bực nhìn y.

“Dậy ăn một chút rồi uống thuốc nào.”

Hạ Mẫn lại nhớ về thuốc, trong lòng không khỏi run lên. Hần là do bị uống nhiều thuốc quá, nay dừng uống được hơn hai năm có vẻ đã sinh ra tính sợ thuốc rồi. “Không... không uống có được không?”

“Không được.” Y quyết tâm kéo con mèo lười dậy, uy hần từng muỗng cơm.

“Ta không muốn.” Hần quay mặt đi.

“Ngaoan, ăn nào, người bây giờ không phải một người mà là hai người, mau, ăn một chút thôi.”

Hạ Mẫn lắc đầu quầy quậy, thà sống chết không ăn.

Hai người cứ đôi co qua lại như vậy đã sớm trở thành thói quen với cung nữ. Bọn họ cũng lười quản, lui khỏi đó đóng cửa lại. Mà chúng ta cũng không thể quản được, vậy hãy kệ cho bọn họ tự do đi.

Sau đó tầm một tuần, vào một buổi sáng đẹp trời, Hạ Mẫn bật dậy và nói một câu. “Hàn Băng ta đói.” Từ đó mà sức ăn của hần không báo hiệu mà trở lại bình thường, bụng cũng vì thế nhanh chóng lộ ra. Hàn Băng kể cũng thực cao hứng. Hạ Mẫn lần trước ghen tận tháng thứ tư, lần này mới có ba tuần quả thực lão thiên cũng quá ưu ái đi.

Phiên ngoại: Bảo bảo hảo bảo bối. [2]

“-nôn-” Hạ Mẫn đỡ bụng lớn, ghé vào góc tường nôn đến hôn thiên ám địa. “Hỗn đản -nôn- tên khốn -nôn- Hàn Băng...”

“Ân, người bình tĩnh chút.” Hàn Băng đưa tay vuốt nhẹ lưng hần.

“Bình tĩnh... -nôn- -nôn- cái con khỉ nhà người. -nôn-”

“Được được. Người nói gì cũng đều đúng.”

Sau khi đã nôn hết tất cả, Hàn Băng đỡ hần về giường, xoa xoa cái bụng. “Hài tử, người thật hư, luôn quấy phá phụ thân người đợi người ra đời ta sẽ tết móng mấy phát.”

Hạ Mẫn cũng chẳng buồn để ý. Hần là thật tâm buồn bực, cực kì buồn bực. Nôn ghen tưởng đã hết ai dè đợi đến tháng thứ tư lại trở lại. Bụng đã lớn, cúi gập người nôn thật khó khăn vậy mà ngày nào cũng như ngày nào làm hần mệt chết.

Hàn Băng nhìn hần cũng đau lòng, hần không ăn được, cả người gầy hần, chỉ nhô nhô lên cái bụng nhỏ. Hài tử lần này so với cả hai lần trước đều lớn hơn, tầm năm tháng mà bụng thực đã lớn như sáu tháng. Hạ Mẫn mang thai khổ cực, luôn nghĩ rằng cơ thể mình thực sự đã suy yếu, không còn thích hợp mang thai hài tử nữa.

“Hạ Mẫn...” Vuốt ve khuôn mặt góc cạnh, y hận người chịu khổ cực này không phải là mình.

Hắn nhìn y, một tay gạt tay y ra. “Ta muốn ngủ.”

“Được, ngủ.” Y đỡ hắn lên giường, ở bên cạnh khẽ phe phẩy quạt.

“Lên đây cùng ta.” Hắn lười nhác mở miệng. Cảm nhận hơi ấm lên gần mình, hắn vươn tay ôm lấy.

Cuối cùng việc nôn nghén cũng tốt đẹp. Đến tháng thứ sáu, do được chăm lo kĩ lưỡng, hắn thực mập ra không ít, nhất là chiếc bụng đã trở nên rất lớn, đi lại cũng khó khăn. Thai nhi còn thường xuyên quấy đạp mạnh, đến cả tối cũng không ngừng, liên tục nháo còn ra vẻ rất hứng thú mà nháo.

Triệu thái y xoa nắn bụng hắn, rồi lại cẩn trọng bắt mạch. “Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu đang mang trong người song thai.”

“Ân?” Hàn Băng tò mò nhìn bụng hắn. Quả thực sáu tháng qua bụng đã lớn hơn lúc hắn sinh non trước kia. Thèm nào lần mang thai này hắn thật vất vả. Nhưng y cũng quả thực quá cao hứng, có thêm một hài tử, bớt một lần cực khổ, cũng không tính là lỗ vốn đi.

“A-” Hạ Mẫn nhăn mặt nhịu mày, tay còn xoa xoa cái bụng lớn.

“Hài tử đạp người?” Hàn Băng đưa tay đến, quả thực bọn chúng đang rất vui vẻ mà đạp.

Hạ Mẫn cũng không đáp, tay chỉ đỡ lấy thắt lưng. Không bao lâu hắn cảm giác bụng có vật gì đó ươn ướt liếm đến.

“Người-” Hắn cúi xuống thấy y đang dùng cái lưỡi hồng hồng nháo quanh bụng hắn. Da bụng do hài tử lớn lên đã đủ ngứa ngáy rồi nay lại bị y... hắn thực chịu hết nổi, không tự chủ phát ra tiếng rên kêu mị. “Ư... Hàn Băng... buông.”

Y nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn hắn một lúc cười hắc hắc rồi lại cúi xuống tiếp tục.

“Ư... Ưm.. buông...”

“...” Y không đáp, tiếp tục nháo phía dưới.

“Buông...”

Lần này y dừng lại, thay vì liếm vùng da bụng mẫn cảm, y chuyển qua liếm mút đôi môi mềm mại, quyến luyến tách hai hàm răng, tận hưởng hương vị quen thuộc của hắn.

“Ư... buông... Hàn Băng...”

Y thả đôi môi kia ra, nhìn hắn mỉm cười. “Hạ Mẫn, ta muốn...”

Hắn nhìn y, trong người đột ngột có cảm giác chán ghét bản thân, đẩy y ra lắc đầu. “Ta không thích.”

Y cúi xuống, tích cực nháo quanh người hắn.

“Ta nói người thôi.”

Y không đáp.

“Ta nói người buông cơ mà.”

Y tiếp tục im lặng.

“Bốp.” Hạ Mẫn thực sự sinh khí, không nói hai lời đưa tay đập mạnh vào đầu y.

Hàn Băng nhìn hắn xoa xoa đầu, hận không thể một ngụm ăn hết tại chỗ. Y biết mình vừa chọc giận hắn rồi, hối lỗi mà tiến đến ôm lấy người kia vào lòng. “Hạ Mẫn ta muốn. Chúng ta không cùng nhau...”

“Nhưng ta không thích.”

“Tại sao?”

Thực sự hắn thấy thân thể mình lúc này rất quái dị. Đường đường là nam tử hán mà phải vác theo một cái bụng thực lớn. Lần này bụng lớn hơn mấy lần trước, hắn càng cảm thấy chán nản hơn. “Ta...”

“Ta thực thấy ngươi không xấu mà.” Hàn Băng nhìn hắn, như thể đã đọc được suy nghĩ.

“Ai... Ai nói ta sợ xấu. Chỉ là ta không muốn.” Hắn trừng y, đem đôi tay gỡ ra, đẩy y một bên. “Ta... muốn ngủ.”

“Được. Chúng ta cùng ngủ.”

“Không! Một mình ta ngủ.”

“Chúng ta cùng ngủ.”

“Một mình ta.”

“Chúng ta.”

“Bịch!” Hạ Mẫn co chân đạp người kia xuống đất. “Được cùng ngủ. Ta trên giường, ngươi dưới đất.”

“Mẫn!!!”

“Hạng Vũ.” Hạ Mẫn xoay xoay cái chén nhỏ trong tay nhìn người trước mặt gọi.

“Ân?” Kỉ Hàn đỡ dành đứa bé ấm trên tay ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Các ngươi hảo phúc khí. Ba năm ẵm hai đứa. Nào, đưa tay ẵm thử đi.”

Kỉ Hàn ái ngại nhìn hắn. “Nhưng... bụng ngươi như vậy...”

Hạ Mẫn thở dài, biết người kia sẽ nói vậy nên lắc đầu. “Ta vẫn chưa được ẵm hài tử này lần nào, để sau khi sinh ẵm một thể cũng được... À mà... Hạng Vũ... Ngươi có thấy Hàn Minh cùng Lâm Nhạc...”

Kỉ Hàn thấy ánh mắt hắn nhìn mình, không hện mà lạnh cả sống lưng. “Hai đứa...”

“Ân, rất đẹp đôi.”

Kỉ Hàn nhìn hắn sững người một lúc. “Vẫn là... để hỏi ý kiến hai người kia đi.”

Hạ Mẫn nghe xong ừ ừ theo đúng nghĩa. Tính khí dạo này của hắn ngàn vạn điều bất ổn, suy nghĩ cũng vì vậy biến hoá đi vạn phần.

“Hài tử cũng được tám tháng rưỡi rồi nhỉ?”

Hạ Mẫn nhìn xuống chiếc bụng thật lớn. Đáng lẽ giờ này hắn đang bị Hàn Băng “giam lỏng” ở trong phủ, nhưng y không có đó, lũ nô tài cũng can không nổi nên hắn mới có thể thoải mái như vậy. “Ừ... À mà ngươi có biết trong triều bây giờ thế nào không? Hàn Băng cái gì cũng không nói, ta lại lâu không cùng y thượng triều, ngẫu nhiên thứ gì cũng sẽ không biết.”

Kỉ Hàn nghĩ một lúc. “Hình như các đại thần đang dâng tấu cho dụng binh.”

“Dụng binh? Đánh ở đâu?”

“Nghe nói là Ngạn Long sơn.”

Hạ Mẫn trừng lớn mắt. Ngạn Long sơn... là nơi tiếp giáp hai nước Nguyên-Thần. Nói như vậy... “Nguyên quốc?”

“Hình như vậy...”

“Ân...” Hạ Mẫn trong lòng nổi lên lo lắng. Hàn Băng đã thất hứa cùng hắn một lần, sẽ không có lần thứ hai đi.

“Hạ Mẫn, nghe nói tối nay ngươi không chịu ăn.” Hàn Băng lại gần, lay lay tay hắn.

“Ân.” Hắn không tự nhiên mà rút tay về.

Thấy hành động đó của hắn, y sững người. “Ngươi sao vậy?”

Hắn đưa tay vẽ vòng vòng trên bụng trần an thai nhi đang náo động. “Mai ta muốn cùng người thượng triều.”

Hàn Băng nhíu mày. Hắn đã biết cái gì rồi chẳng? “Thân thể người không thích hợp.”

“Cái gì mà không thích hợp.” Hắn nhìn y. “Không muốn cùng ta thượng triều thì cứ nói ra.”

Y lập tức cuống quýt. “Không... ta không có ý đó. Nhưng người thực sự...” Y đưa tay lên bụng hắn suy nghĩ. Triệu thái y nói hắn mang song thai, thai nhi lại có vẻ lớn, rất dễ sinh non. Trong triều lại như vậy, nhờ dọa hắn sinh non thật sẽ rất bất lợi.

Hạ Mẫn trừng y. “Người vẫn là không muốn cho ta đi.” Hắn đưa tay chống thắt lưng, nương theo thành giường mà đứng dậy.

Y thấy vậy vội cản hắn. “Đêm rồi người định đi đâu?”

“Ta đi đâu liên quan gì đến người. Tránh ra.”

“Hạ Mẫn.”

“Ta nói người tránh ra.”

“Được... Mai thượng triều cùng ta. Hiện giờ đi ngủ, mai mới có sức cùng đi.”

Hạ Mẫn nhìn y, biết y đồng ý trong lòng cũng yên tâm hơn, không làm loạn nữa mà ngoan ngoãn cùng y đi ngủ, chuyện sáng mai cần nhiều công sức.

Phiên ngoại: Bảo bảo hảo bảo bối. [3]

Hạ Mẫn ngồi trên long kiệu cùng Hàn Băng tay đưa xuống nhu nhu thắt lưng.

“Người ổn không?” Hàn Băng hỏi nhỏ lại một lần.

Hắn chỉ nhíu mi cố tỏ vẻ bình thường nhưng trên trán đã lấm tấm mồ hôi. “Ta ổn.”

Cái đại thần bên dưới cũng ái ngại cho hắn, lại sợ uy của Hàn Băng mà cái gì cũng tấu thật nhanh. Cuối cùng cũng xong, Hàn Băng không khỏi thở phào nhẹ nhõm vì không ai đề xuất đến việc xuất binh trước mặt hắn.

“Nếu không còn việc gì nữa thì bãi triều.” Y đứng dậy, có ý muốn đỡ hắn. Nhưng hắn vẫn chưa nghe được điều muốn nghe, nên miễn cưỡng ngồi lại.

“Hạ Mẫn, đã xong rồi, mau, về cung nghỉ ngơi.” Y lay lay tay hắn, sợ rằng lưu lại thêm một chút sẽ có kẻ không hiểu chuyện mà nói ra.

Đợi một lúc, vẫn không có ai muốn nói gì thêm, Hạ Mẫn miễn cưỡng đứng dậy cùng y rời đi. Nhưng hắn chưa đi được mấy bước thì có tiếng nói phía sau cất lên.

“Muôn tâu hoàng thượng, xin người cho xuất binh.”

Hạ Mẫn khựng bước, quay lại nhìn người kia.

Thượng thư đại nhân đang cúi gập người đề xuất.

Hàn Băng trong lòng hung hăng muốn lôi người kia đi chém đầu, nhưng vẫn phải tỏ ra bình thản. “Ái khanh, nói tiếp.”

“Bẩm hoàng thượng, có tin báo là Nguyên quốc đã cho bày binh bố trận bên Ngạn Long sơn.”

“Người nói sao?” Hạ Mẫn nắm lấy tay Hàn Băng mà không ngừng run rẩy, lòng bàn tay đang chất đầy mồ hôi.

“Không sao.” Hàn Băng vỗ nhẹ lưng hắn trấn an.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, Nguyên quốc đã có hành động khiêu chiến ở mạn đông Ngạn Long sơn, chúng ta cũng cần chuẩn bị nghênh chiến không không kịp.”

Hạ Mẫn cảm nhận trong bụng hài tử một đợt náo động, nhưng cũng chỉ có thể cắn chặt răng. Thấy hần nửa ngày chưa nói một câu sắc mặt ngưng trọng, mọi người trong đây đều đổ đầy mồ hôi. Hàn Băng cảm giác tay bị xiết mạnh hơn trở nên đặc biệt khẩn trương nhìn hần. Hần đau nửa ngày mới bật ra một câu. “Không được xuất binh! Dù có chuyện gì cũng không được xuất binh.” Nói rồi hần quay sang Hàn Băng. “Chúng ta đi.”

“Được, chúng ta đi.” Hàn Băng gật đầu, đỡ hần cùng nhau trở về tẩm cung.

“A!” Hạ Mẫn vịn lấy bàn trà, hần thực đau không thể nhẫn thêm nữa.

Hàn Băng thấy vậy vội vàng đỡ hần. “Để ta gọi Triệu thái y.”

Hần cố lắc đầu. “Không cần... chỉ là đau... đau lưng... một chút... giúp ta, giúp ta... xoa... xoa là ổn rồi.”

“Được... được, nào, lên giường... để ta giúp.” Chân tay luống cuống hết cả lên, y cuối cùng cũng đỡ được hần lên giường. Y nhanh tay chông tất cả gối cùng chần lên cao, giúp hần quỳ gối, tựa người vào đồng chần.

Hai tay di chuyển trên tấm lưng hần, nhẹ nhàng xoa bóp những chỗ nhức mỏi. “Như vậy được không?”

Hạ Mẫn cảm giác cũng khá hơn. Thất lưng luôn nhức mỏi từ sáng cũng dịu lại. Hần gật đầu, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

“Hạ Mẫn, dậy ăn một chút.” Hàn Băng khẽ lay Hạ Mẫn đang dựa vào đồng chần lười nhác ngủ.

“Ăn?” Hạ Mẫn chậm rãi tỉnh, nhìn Hàn Băng đang trưng ra khuôn mặt nịnh bợ. Hần thực sự đang rất buồn ngủ. Không đáp lời nào, hần kéo cao chiếc chần đang đắp ngang lưng lên trùm kín mặt.

“Mẫn.” Hàn Băng giật chiếc chần xuống, lay lay hần. “Dậy đi. Người không ăn thì cũng cho hai tiểu hài tử của ta ăn nữa chứ.”

Hạ Mẫn bị người ta nháo giấc ngủ vô cùng bức dọc, hần trừng y, tay lôi chiếc chần lên tiếp tục ngủ.

“Ăn đã.” Y kéo chần xuống.

“Ta muốn ngủ.” Hạ Mẫn giữ chần.

“Ăn.”

“Ngủ.”

“Ăn.”

“Ngủ.”

“Ăn.”

Hạ Mẫn bức chuyện Nguyên quốc y giấu hần thêm cả chuyện y vô cớ phá giấc ngủ của hần. Chuyện lớn cùng chuyện nhỏ, gộp vào hần tính một thể. Hạ Mẫn trừng y, bật dậy khỏi đồng chần, không để ý bụng đã lớn khiến thất lưng đau muốn đứt đôi.

Thấy hần nhăn mặt nhăn mày chống thất lưng, y nhanh chóng lao lại, đau lòng mà đỡ hần lại vào đồng chần nhẹ nhàng xoa bóp. “Đã bảo người không được cử động mạnh đột ngột rồi cơ mà.”

Hạ Mẫn cắn môi. “Không biết là tại ai đâu.”

“Được, là tại ta không tốt.” Y bưng đến một bát cháo. “Ngoan ăn một chút nào.”

Hạ Mẫn không có cảm giác muốn ăn liền quay đi.

“Một chút.” Y đưa thìa cháo đến. Kì kèo một hồi, cuối cùng Hạ Mẫn cũng chịu ăn nửa bát cháo.

Y định đặt hần nằm ngửa lại, nhưng hần vẫn ngoan cố muốn nằm úp lên đồng chần, như vậy thất lưng có vẻ đỡ đau hơn. Hàn Băng cũng ngủ không nổi, ngồi bên giường xoa xoa lưng giúp hần.

“Bẩm hoàng thượng, thượng thư đại nhân cầu kiến.”

Y nhú mày. Món nợ sáng nay y chưa cùng lão tính thì thôi, nay lại còn vác mặt đến đây. Được lắm, coi hôm nay y dạy dỗ cái miệng kia thế nào. Y chưa kịp đáp đã nghe thấy tiếng nói.

“Cho vào.”

Y quay đầu, Hạ Mẫn đã tỉnh từ lúc nào. “Đỡ ta nằm lại một chút.”

“Được.” Y giúp hắn nằm ngửa lại.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế. Hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế.” (anh google nói thế, nếu thấy sai thì mọi người góp ý giúp mình sửa lại.)

“Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

“Ái khanh có gì muốn bẩm báo?”

“Bẩm hoàng thượng, bên Ngạn Long sơn truyền tin về...”

Hàn Băng nhìn Hạ Mẫn. “Chuyện triều chính để mai thượng triều sẽ cùng bàn bạc.”

“Không sao, tiếp tục nói.” Hạ Mẫn ra lệnh.

“Hạ Mẫn! Người hiện tại như vậy... không được, mau nghỉ ngơi.” Y quay lại thượng thư đại nhân. “Lui trước đi.”

“Không được, mau bẩm báo.”

“Ta bảo người lui.”

“Ta bảo người bẩm báo.”

Thượng thư đại nhân đứng giữa không biết nên làm thế nào cho phải. Dù gì Hàn Băng cũng mới là vua, lão cúi đầu. “Vi thần xin phép cáo lui.”

“Đứng lại.” Hạ Mẫn quát lớn. Nhưng lão cũng chỉ có thể giả điếc mà lơ đi.

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng quay lại nhìn khuôn mặt tức giận của hắn.

“Người cút, cút ngay cùng lão.” Hắn quát lớn. Bụng sớm đã đỡ đau nay lại như cơn sóng mạnh mẽ đánh úp. Hắn nhăn mặt, cúi xuống giữ bụng, một tay xiết chặt đệm bên dưới. Đăng bởi: admin

74. Chương 74

CHƯƠNG 73 PN6

Phiên ngoại: Bảo bảo hảo bảo bối. [4]

“Người cút, cút ngay cùng lão.” Hắn quát lớn. Bụng sớm đã đỡ đau nay lại như cơn sóng mạnh mẽ đánh úp. Hắn nhăn mặt, cúi xuống giữ bụng, một tay xiết chặt đệm bên dưới.

Hàn Băng thấy hắn vậy thực sự hoảng sợ định đưa tay đỡ lấy hắn. “Hạ Mẫn người...”

“Ta nói người cút.” Hắn gạt tay y, tức giận mắng lớn.

Hàn Băng biết mình đã làm hắn tức giận rồi, mặt dày ngồi lại trên giường. “Hạ Mẫn, ta xin lỗi.”

“Người... Ừ... cút.” Trán hắn đã đỏ đầy mồ hôi hột.

“Người đừng sinh khí. Ta biết lỗi rồi.” Y tiến lại muốn ôm hắn.

“Vì sao muốn giấu ta? Vì sao muốn đánh Nguyên quốc.” Hắn gầm giọng.

“Người hiện tại không thích hợp. Ta không muốn đánh Nguyên quốc, ta đã hứa với người rồi.”

“Nhưng người đã thất hứa một lần.”

Cả hai người im lặng một lúc lâu. Lòng Hàn Băng như bị chạm đúng chỗ đau, liên tục nhói buốt. Lúc đó y bất đắc dĩ lắm mới phải làm như vậy.

Hạ Mẫn cắn răng nhịn đau. Vừa nãy to tiếng một hồi khiến hài tử trong bụng biểu tình. Nhưng hắn cũng ý thức phần nào lời nói của mình làm y buồn mà nói. “Người ra ngoài trước đi.”

Hàn Băng nhìn hắn, thay vì đi ra thì kéo hắn vào trong lòng vuốt ve. “Ta xin lỗi, từ giờ ta sẽ không như vậy nữa. Trước người bình tĩnh lại đã.”

Hạ Mẫn mệt mỏi nằm trong lòng y, cũng không đẩy y ra. Vừa rồi, nghe thấy chuyện Nguyên quốc, máu trong người hắn đã muốn sôi lên sùng sục. Thần quốc cũng là quê hương hắn, Nguyên quốc cũng là quê hương hắn. Hắn thực không muốn thấy cảnh hai bên đánh qua lại lẫn nhau. “Hàn Băng, viết thư cho Hàn Lâm.”

“Ân?”

“Hỏi hắn xem chuyện này rốt cuộc là sao. Ta không tin Hàn Lâm không thể cản được Hạo Tuấn.”

“Được.” Hàn Băng lại gần bàn, nhanh chóng viết một lá thư, gài vào chân một con chim bồ câu. Y mở cửa sổ, thả chim bay đi.

“Được rồi, hiện tại người muốn ăn chút gì không? Trưa nay quả thực ăn không nhiều.”

Hạ Mẫn gật đầu, thất lực đau, cả bụng co rút cứng nặng như một tảng đá khiến hắn không muốn ăn uống gì cả.

“Hạ Mẫn, người ổn không?” Hàn Băng thấy hắn có biểu hiện lạ, lại gần đưa tay lên má hắn. Nhiệt từ má truyền vào tay bỗng chốc làm y giật mình. Thật nóng. Y đưa tay lên sờ trán hắn, nóng dọ người. “Người sốt rồi. Không hay. Mau truyền Triệu thái y.”

Hạ Mẫn vội vàng bắt lấy tay y. “Không cần... tuyên thái y, người kiếm khăn ẩm cho ta là được rồi.” Hắn đã sinh hai lần, biết tình huống này là sao. Nhưng hắn không muốn sinh, hài tử sinh non yếu ớt, còn chưa kể đây là song sinh. Hắn đã mất một đứa vì sinh non, hắn không muốn tiếp tục mất nữa.

Hàn Băng không muốn to tiếng với hắn. Tuy trong lòng nóng như lửa đốt nhưng cũng làm theo.

“Người chắc là ổn không?” Hàn Băng lật lại chiếc khăn trên trán, hỏi lại câu hỏi một lần.

Hắn miễn cưỡng gật đầu. Bụng đau nhưng hắn vẫn chịu được, thỉnh thoảng mới phát ra vài tiếng rên rỉ đứt quãng.

“Ta gọi triệu thái y nha.”

Hắn lắc đầu.

“Người như vậy kiên trì là vì cái gì?”

Hắn không đáp, chuẩn ra là đau đến mức không thể đáp.

“Không được.” Y hướng ra ngoài hô lớn. “Truyền Triệu thái y.”

Hạ Mẫn thở hổn hển gắng sức ngồi dậy. “Ừ... Ta đã nói... là không sao... mà.” hắn mở miệng ra chính là rên rỉ khiến Hàn Băng bị dọa sợ xanh mặt. “Người như vậy còn bướng cái gì?”

“Ta... ta... A-” Hắn đột nhiên nhắm mắt cúi xuống đỡ thất lực. Có lẽ đau đớn lắm hắn mới kêu lên như vậy.

“Người bình tĩnh, Triệu thái y sắp đến rồi.”

Hạ Mẫn ngược đôi mắt bị bao bọc bởi một lớp mồ hôi mỏng lên nhìn hắn. “Không...” Nói rồi hắn đỡ thất lực gắng sức đứng dậy, lần theo tường từng bước rời đi.

Hàn Băng đỡ hần. “Người đang định làm cái gì?”

Hần chỉ lắc đầu, ngoan cố rời khỏi.

“Hạ Mẫn!” Y phát bực kéo hần lại. “Người như vậy là sao? Phải chăng đã sắp sinh rồi?”

Hạ Mẫn bị nói trúng mả to mắt nhìn y.

“Muôn tâu hoàng thượng, Triệu thái y cầu kiến.”

Hạ Mẫn nghe vậy tâm tư càng cuống quýt. Hần rất sợ, sợ người kia nói điều hần lo lắng là thực.

Hàn Băng giữ chặt tay hần. “Mau vào.”

Triệu thái y thấy hai người đang đôi co bên góc tường cảm thấy vô cùng kì quái. Hạ Mẫn lại có vẻ vô cùng đau đớn.

“Mau, lại đây xem hần.” Hàn Băng cuống lên gọi lão.

Triệu thái y tiến lại, Hạ Mẫn càng lùi xa. “Hạ Mẫn, người như vậy là sao?” Hàn Băng mất kiên nhẫn giữ chặt hần.

“Ta... không sao. Không sao.” Hần ra sức lắc đầu.

Triệu thái y nhìn hần mồ hôi túa ra quanh người làm y phục bết lại dính quanh cái bụng chuyển động phập phồng. Lão bắt lấy tay hần, cố nghe mạch. Không ổn, đã muốn sinh rồi. “Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã sắp sinh.”

“Người nói láo.” Hạ Mẫn hàm hồ quát, tay đỡ lấy cái bụng nặng trĩu.

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng gầm nhỏ, nhanh chóng đem hần đè lại lên giường. Y giữ chặt hai tay, mặc cho hần giãy dụa. Triệu thái y cũng tiến đến cởi quần cùng nội khó, giữ cho hai chân hần giải khai cực rộng.

“A— Hàn Băng... hần... Hô hô... Hần dẫn.”

“Được, được, ta hần dẫn. Người nói gì đều đúng.” Hàn Băng cảm giác khoe mát hơi cay cay. Y thương hần vô cùng.

“Người... Ừ...”

“Triệu thái y.” Hàn Băng quay lại.

Triệu thái y kiểm tra một chút. Bên nội khó cũng hơi ươn ướt một thứ chất lỏng, còn thấm theo một chút máu. “Huyết khẩu đã bắt đầu mở, chắc cũng không phải vừa mới đau.”

“Hần đau từ sáng.” Hàn Băng đau lòng nhìn hần nói.

Triệu thái y lắc đầu. Hạ Mẫn thực cứng đầu, so với phụ thân hần chỉ có hơn không có kém. “Kêu người hầu đi sắc thuốc trợ sản đi.”

“Ta... Ừ... ta... không uống.” Hạ Mẫn nhìn Hàn Băng ánh mắt cầu khẩn.

Hàn Băng chỉ biết cúi xuống thơm vào trán hần. “Hạ Mẫn, nghe ta. Triệu thái y nói hài tử rất tốt, có thể ra đời được rồi.”

Hần ra sức lắc đầu. “Không... không muốn.” Không muốn có chuyện gì xảy ra với hai hài tử này.

Triệu thái y giúp hần nhu nhu bụng. Một lúc sau Tiểu An tử đem vào một bát thuốc. Hàn Băng đỡ hần dậy, đưa thìa thuốc tới.

“Ta... Ách — Không uống.” mím chặt.

Hàn Băng nhìn hần đưa thuốc đến miệng ngậm vào một ngụm. Y đưa môi mình đến, tách dần ra hai hàm răng ép hần nuốt hết mới thôi. Nhưng khi y thả ra, hần lập tức cúi xuống, đưa ngón tay vào mồm hợm nòn bằng hết.

“Người như vậy là sao?” Hàn Băng cũng phát bực vì sự bướng bỉnh của hắn. Hắn đẩy bát thuốc trên tay y xuống đất vỡ toang. “Ta... không muốn sinh.”

Hàn Băng thực sự cáu rồi, y trừng mắt. “Người bướng như vậy là sao? Hải tử trước cũng vì sự bướng bỉnh này của người mà chết.” Đăng bởi: admin

75. Chương 75

CHƯƠNG 74 PN7

Phiên ngoại: Bảo bảo hảo bảo bối. [5]

Hàn Băng thực sự cáu rồi, y trừng mắt. “Người bướng như vậy là sao? Hải tử trước cũng vì sự bướng bỉnh này của người mà chết.”

Hạ Mẫn chờ người một lúc lâu nhìn y. Điều này là thực sự sao? Hắn chưa từng nghĩ mình gây ra việc đó. Hèn gì Hàn Băng một chút lí do tại sao hải tử chết cũng không chịu nói cho hắn.

Triệu thái y cuối giường nghe thấy cũng lập tức ngừng đầu lên trừng y.

Hàn Băng thấy khuôn mặt Hạ Mẫn ngày càng tái đi mới ý thức được những gì mình vừa nói. Y chỉ là buộc miệng nói bậy mà thôi. “Hạ... Hạ Mẫn.”

Hắn cũng không đáp, cũng không có bất cứ phản ứng gì đáp lại, cứ như vậy im lặng. Ánh mắt vô hồn nhìn mông lung không tiêu cự. Thực sự là do hắn hại sao? Đầu hắn thực rối loạn, chưa bao giờ hắn thấy tội lỗi hơn chính lúc này.

“Không ổn.” Triệu thái y nhíu mày. “Vỡ ối rồi.”

“Àn?” Hàn Băng quay đầu, thấy hạ thân hắn trào ra một thứ dịch.

Sau không biết bao lâu, Triệu thái y lay lay hắn. “Mau, dùng sức.”

Hạ Mẫn có lẽ vẫn sốc với chuyện vừa rồi, một tiếng cũng không nghe vào tai.

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng vỗ vỗ má hắn. “Không, không phải như ngươi vừa nghe thấy đâu. Hải tử không phải do ngươi hại.”

Hạ Mẫn chỉ quay lại nhìn y, không đáp nửa lời.

“Là ta nói bậy. Người hiện giờ phải tập chung sinh hải tử... Không hai hải tử này cũng sẽ như hải tử trước.”

Có nghe vậy hắn mới như lấy lại thần trí, ngừng mặt lên nhìn y, chưa kịp nói nhiều lời thì hạ thân truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn, như có thứ gì đang xé rách bụng hắn muốn chui ra. “A— Ừ...”

“Nường nường, dùng sức.”

Hạ Mẫn hít một ngụm khí, vin theo cơn đau mà cố dồn sức đẩy hải tử li khai. Nhưng hải tử đang trên đường đi ra lại kẹt giữa huyết khẩu, có vẻ như nơi đó không đủ lớn để nó có thể đi qua.

“Hô hô..” Hạ Mẫn thở dốc, đẩy mạnh bụng. Hắn thực sự đau đến không nói lên lời. Nước mắt cứ như vậy chảy ra từ khoé mắt khô khốc.

Hàn Băng nhìn hắn cắn đến môi rướm máu vô cùng đau lòng, nhưng y không biết làm gì khác ngoài lau đi mồ hôi trên trán hắn, một tay nắm lấy tay hắn. Tay hắn xiết y đau nhức. Nhưng y biết, chỗ đó không là gì so với nỗi dày vò mà hắn phải chịu.

“Cố lên.” Y đưa hai tay đến nắm thật chặt tay hắn thăm cổ vũ.

“Ta... Ách—”

“Hoàng hậu, dùng sức.”

“A——”

“Hạ Mẫn.” Hàn Băng ôm lấy hắn, ép hắn ngồi dậy, để hắn dựa đầu vào vai mình. “Đau thì cắn ta.”

Hạ Mẫn mở đôi mắt bị đau đớn bao phủ ra nhìn, không nói hai lời mở miệng cắn mạnh vào vai y.

“A——” Tiếng hét đau đớn truyền ra ngoài.

Lý công công cùng Tiểu An từ nhìn nhau ngơ ngác. Rõ ràng là hoàng hậu sinh sao nghe kiểu gì cũng thấy giống tiếng hoàng thượng vô cùng.

“Dùng sức.” Triệu thái y thúc giục.

“A——” Hàn Băng nghiến chặt răng nhin đau.

“Mạnh nữa thưa nương nương, đã nhìn thấy đầu thế tử.”

Hạ Mẫn gắng sức dụng sức xuống dưới. “A——” Hàn Băng hét lên thật chói tai.

“Nương nương, gắng sức, một lần nữa.”

Sau không biết bao nhiêu tiếng hô dùng sức, cuối cùng, một tiếng khóc hài tử thanh tú cũng vang lên.

“Hộc...” Hạ Mẫn buông vai Hàn Băng ra, ngược đôi mắt ngập nước lên nhìn khuôn mặt vạm vỡ của người kia. Hai người cứ như vậy nhìn nhau một hồi.

Triệu thái y nhanh chóng cắt dây rốn tấy qua cho hài tử. Lão bọc kín trong một cái chăn nho nhỏ ấm áp. “Chúc mừng hoàng thượng, là một hoàng tử.”

Hàn Băng nhìn hài tử non mềm, lần đầu y được tận mắt nhìn hài tử mới sinh không khỏi cao hứng. Đang định đưa tay đến bế thì một tay đã bị người kia kéo lấy. “A——” Y trân trối nhìn lại, Hạ Mẫn đang đoạt tay y cho lên miệng ra sức cắn. “Hạ... Hạ Mẫn... vì sao...”

Hạ Mẫn vẽ mặt đau đớn, mồ hôi vừa mới ngừng lại tiếp tục trào ra. Triệu thái y cùng Hàn Băng nhìn nhau một lúc rồi đột ngột nhớ ra một việc rất quan trọng. Hạ Mẫn lần này là sinh đôi a. (ta không còn gì bình luận)

Lão bé tiểu hoàng tử đưa cho nhũ mẫu đang đứng đợi bên ngoài rồi nhanh chóng chạy vào, bắt tay đón một tiểu sinh mệnh nữa.

Một hài tử đã ra đời, hài tử thứ hai cũng rất nhanh sẽ đi ra. Sau một đợt hét đến khản cổ họng, cuối cùng hài tử thứ hai cũng đi ra.

“Chúc mừng hoàng thượng, là một tiểu công chúa.” Triệu thái y vui mừng ôm lấy bọc chăn nho nhỏ, bồng ra ngoài cho nhũ mẫu đưa đi.

Hạ Mẫn lúc này cũng muốn hư thoát, mệt mỏi mà nhắm mắt ngủ thiếp đi.

“Hạ Mẫn...” Hàn Băng hoảng sợ lay lay hắn. “Triệu thái y.”

Triệu thái y cũng hoảng sợ chạy vào, bắt mạch cho hắn một lúc. “Bẩm hoàng thượng, nương nương chỉ là mệt mỏi nên thiếp đi. Không có gì đáng lo ngại.” Rồi lão nhu nhu bụng hắn đem nhau thai cùng một số thứ khác lấy ra ngoài.

Hạ Mẫn ngủ không biết bao lâu thì mệt mỏi tỉnh dậy, cảm giác cả người nhẹ đi rất nhiều nhưng hạ thân lại vô cùng đau đớn.

“Người tỉnh?” Hàn Băng đỡ hắn ngồi dậy, đưa đến một cốc nước.

Hắn tiếp nhận, chưa kịp nói gì thì đã bị cắt ngang bằng một tràng thú tội. “Hạ Mẫn, ta sai rồi, lúc đó là do ta lỡ lời. Hài tử mất quả thực không liên quan đến ngươi, tha lỗi cho ta.”

Hạ Mẫn nhìn y một hồi không do dự mà gật đầu. “Ta biết.”

“...” Hàn Băng khó hiểu nhìn hắn, lại nhớ đến biểu hiện hôm trước không khỏi càng khó hiểu.

Như đoán được ý nghĩ, hắn bật cười. “Chỉ là trêu ngươi thôi.”

Trêu? Hôm đó y bị hấn dọa cho sợ xanh mặt, nay cư nhiên lại mặt dày nói một tiếng trêu. Đúng là không thể chịu nổi, không thể chịu nổi.

Hạ Mẫn bắt lấy tay y, vén ống tay áo. Nơi đó vẫn còn vết sưng nho nhỏ. Hấn xoa nhẹ nhàng. “Đau không?”

Hấn cư nhiên còn nhớ. Hàn Băng xúc động lắc lắc đầu. “Không đau. Mà Hạ Mẫn, người thực sự không tò mò về cái chết của hài tử trước sao?”

Hấn lắc đầu. “Không hề.”

“Vì sao?” Không lẽ nào lại như vậy. Hạ Mẫn dù gì cũng là một người “mẹ”.

Hấn nhìn y một lúc bật cười. “Vì ta biết rồi.”

“Àn? Sao người biết?”

“Tại sao ta không biết?”

Bổng Tiểu An tử đem hai nhũ mẫu tiến vào. Hàn Băng ôm lấy nam hài cho Hạ Mẫn, chính mình ôm lấy nữ hài vào ngực. “Người xem, là một nam một nữ. Huynh muội song sinh.”

Ba người cũng không làm kì đà thêm lặng lẽ lùi đi.

Một cái bóng vàng từ ngoài cửa lao đến, nói thồm lên má đệ muội mấy ngum. “Hảo đáng yêu.”

“Hàn Minh, còn ta nữa a.” Hàn Băng nhúu mày.

Nói tiến đến thồm lên má Hạ Mẫn. “Phụ thân hảo.” Rồi quay sang Hàn Băng thồm một ngum. “Cha hảo không đáng yêu.”

“Uy...” Hàn Băng bắt bình lên tiếng.

Cảnh một nhà năm người bên nhau quả thực rất ấm cúng. Vậy là từ nay về sau chỉ còn là những ngày tháng hạnh phúc tràn ngập hạnh phúc, niềm vui nối tiếp niềm vui, sẽ chẳng còn ai có thể chia cắt nữa.

Nửa tháng sau.

Hàn Băng cầm lá thư Hàn Lâm hồi đáp trên tay, cả người nhất thời hoá đá. Hạ Mẫn đang dỗ dành nhi nữ cũng tò mò lại xem. Hấn cũng không hẹn mà cả người hoá đá theo. Bất quá, trong thư là thứ gì thì ai mà biết được đây.

Ai tò mò thì đợi đến phiên ngoại của Đào hoa tiểu đông phong sẽ hiểu. cười gian. Đăng bởi: admin

76. Chương 76

CHƯƠNG 75 PN8

Phiên ngoại: Trảo chu.

Ai nói hoàng thất thì sẽ không có lễ trảo chu nào. Nghi lễ này còn được tổ chức một cách hết sức chu đáo là đằng khác.

Hàn Băng cùng Hạ Mẫn đứng chỉ chỉ trỏ trỏ cái này cái kia, kêu hai hài tử nhặt đồ mình thích. Nhưng hai đứa cứ như vậy bỏ qua bỏ lại không chịu cầm lấy thứ gì. Mỗi thứ chúng chỉ cầm lên ngửi ngửi một chút rồi thả xuống.

Hai người đã quyết định nhi tử kêu Hàn Thịnh, nhi nữ kêu Hàn Kỳ. Chúng cũng tính là hai cái tên dễ nghe đi.

“Hàn Thịnh qua đây, nhặt thứ này.” Hàn Băng đưa lệnh bài vào tay nhi tử. Nó cầm, nhìn nhìn một lúc rồi ném đi không thương tiếc.

“Hàn Kỳ, qua đây.” Hạ Mẫn bên cạnh cũng phụ họa đưa đến một chiếc gương. Nó cầm cầm, ngắm mình trong gương một lúc, lại ngẩng lên nhìn Hạ Mẫn rồi trả lại đồ vào tay hắn.

“Ta chịu thua. Hai đứa nhỏ thật kì quái.” Hàn Băng ngả lưng xuống giường nói một hơi.

Hạ Mẫn ngồi xuống cạnh y ra sức lay. “Dậy, dậy đi. Hai đứa vẫn chưa chọn xong.”

“Mất nguyên cả buổi sáng rồi đấy Mẫn Mẫn.”

“Tiểu tặc, ngươi có dậy không thì bảo.” Hắn nghiêng rằng, véo cho y một cái vào tay.

“Ay... A... Ta dậy... Ta dậy.”

“Hừ.”

Bỗng ngoài cửa truyền đến bước chân, Hàn Minh lại gần giường. “Cha, phụ thân, con đến trễ.”

“Không sao, Chiêu nhi, giúp đệ muội con chọn đồ đi.” Hàn Băng phẩy phẩy tay.

“Vâng, cha.” Nó lại gần nhặt lên ngọc tỷ bằng gỗ đưa cho Hàn Thịnh. “Tiểu Thịnh xem cái này đẹp không?”

Nó chưa biết nói nhưng nước miếng đã chảy dòng trên áo, lao lại phía Hàn Minh.

Hàn Băng cũng bật người dậy theo dõi. Nhưng nhi tử thứ hai này của y không bắt lấy ngọc tỷ giả đó mà lao qua ôm chân Hàn Minh.

“Tiểu Thịnh, buông ca ca đi lượm đồ nào.” Hàn Minh xoa đầu nó.

Nó ngẩng đầu, nhe ra chiếc răng cửa thị uy, thà sống chết không buông

Này... Hạ Mẫn cùng Hàn Băng hai người nhìn nhau không thốt lên lời.

Bỗng phía sau, một tiểu hài tử bốn tuổi đi đến, tay cầm theo cây kiếm gỗ. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế.”

“Bình thân.” Hàn Băng nâng hài tử dậy.

Hàn Kỳ ở phía sau bỗng chốc nước miếng tuôn trào, nhìn chăm chăm vị ca ca kia thích thú, rồi dùng bốn chi bò lại. Thấy ánh mắt của tiểu muội, Hàn Minh hô lên. “Lâm Nhạc là của ca ca.”

Hạ Mẫn cùng Hàn Băng lần nữa ngạc nhiên nhìn nhi tử.

Hàn Kỳ cứ như vậy lao đến, dùng hai tay nhỏ bé ra sức quặp lấy... cây kiếm gỗ.

Này... Hạ Mẫn bất động liếc Hàn Băng... Hãy nói đây là mơ đi.

Bạn phát hiện ra bạn viết hiện đại tốt hơn. (qua mấy cái fic) vậy nên bạn sẽ viết bộ hiện đại của hai anh này. Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-hay-nghiet-cot-chi-mot-chu-ai>